

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

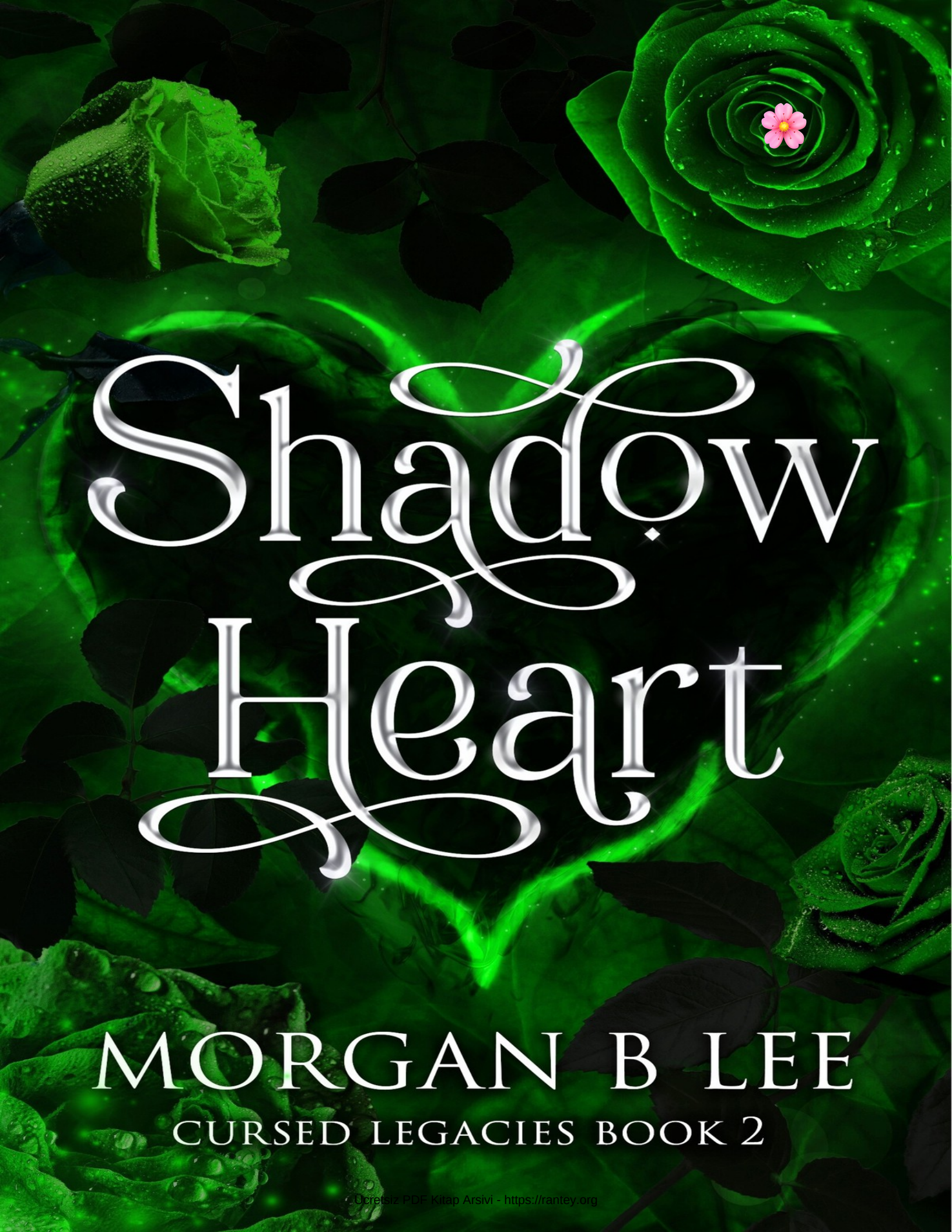
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shadow Heart

MORGAN B LEE
CURSED LEGACIES BOOK 2

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGE KALP
PARANORMAL TERS HAREM ROMANTİZMI

LANETLİ MİRASLAR
KİTAP 2

MORGAN B LEE

Copyright © 2024 by Morgan B Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Önemli: Eğer bu kitabı Kindle Unlimited dışında herhangi bir yerde ya da Amazon'dan satın alarak okuyorsanız, bu korsan bir sürümdür. Bu serinin ilk kitabı yaygın bir şekilde korsan olarak basıldı ve bu hala zorlu bir mücadele.

Lütfen biz yazarların eserlerimiz üzerindeki haklarımızı korumamıza ve sorumlu bir şekilde okumamıza yardımcı olun!

İÇİNDEKİLER

[Dizi Oynatma Listesi](#)

[Okumadan Önce Okuyun](#)

[Okuma Grubuma Katılın](#)

[Önsöz](#) —

1. [Maven](#)
2. [Maven](#)
3. [Silas](#)
4. [Maven](#)
5. [Maven](#)
6. [Maven](#)
7. [Baelfire](#)
8. [Everett](#)
9. [Maven](#)
10. [Maven](#)
11. [Crypt](#)
12. [Maven](#)
13. [Maven](#)
14. [Silas](#)
15. [Maven](#)
16. [Baelfire](#)
17. [Maven](#)
18. [Maven](#)
19. [Baelfire](#)
20. [Maven](#)
21. [Silas](#)
22. [Maven](#)
23. [Crypt](#)
24. [Everett](#)
25. [Everett](#)
26. [Maven](#)
27. [Maven](#)

28. [Crypt](#)
29. [Maven](#)
30. [Silas](#)
31. [Crypt](#)
32. [Maven](#)
33. [Silas](#)
34. [Maven Yazar](#)

[Hakkında](#)

SERİ ÇALMA LİSTESİ

[Spotify Bağlantısı](#)

Neoni'den Karanlık Taraf
Sır Tutabilir misin? Yazan Ellise
Austin Giorgio tarafından Bana Büyü Yaptın
Queen Loren Gray tarafından
Sam Tinnesz'den Ateşle Oyna, Yat Parası
Bahari'den Savage
Austin Giorgio'dan Merhamet Yok
Halsey'den Kontrol
Elvis Drew tarafından Make Me Feel
Taylor Swift'ten Kim Korkar Küçük Yaşlı Benden?
lovely by Billie Eilish, Khalid
Ari Abdul tarafından ibadet
Billie Eilish'ten Beni Bir Taç İçinde Görmelisin

OKUMADAN ÖNCE OKUYUN

Hepimiz aynı sayfada olalım diye söylüyorum, bu kitap sağlıklı ya da yumuşak değil. Maven'ın geçmişi karanlık. Bu seri genel olarak Kan Yemini'nden sonra daha karanlık bir hal alıyor.

Tetikleyici uyarıları ölçmek zor. Birçok okuyucu bu seriyi hiç karanlık bulmazken, diğerleri bir uyarıya ihtiyaç duyduklarına dair pek de mutlu olmayan yorumlar bırakacaklardır (Not: Bu bir uyarıdır!).

Olası tetikleyiciler hakkında endişeleriniz varsa, lütfen Instagram, TikTok, Facebook veya başka bir yerden bana ulaşmaktan çekinmeyin ve endişelendiğiniz her şeyi bozmamı isteyin. Olası tetikleyicileri %100 spoiler vereceğim çünkü güvenli bir şekilde okumak son derece önemli.

Bununla birlikte, işte ~~kontrol~~ listesi:

- Ölüm (sayfada)
- Bir ana karakterin ölümü (endişelenmeyin, yapışmaz)
- İlaçlar
- Kadın baskın/anahtar
- Grup seks sahneleri (M/M yok)
- Grafik şiddet
- Sevilen birinin kaybı (geçmiş zaman)
- Çocukluk istismarından bahsedilmesi
- TSSB
- Somnofili (önceden izin verilmişse)
- Stalking (MMC tarafından FMC'nin)
- Sert dil
- İşkence (sayfada)

OKUMA GRUBUMA KATILIN

Hey, sen.

Evet, sen. Ekstra sevimli suratlı olan.

Bu seriden hoşlanan [Morgan B Lee'nin Baharatlı RH Okuyucuları'nın](#) bağlantısı burada. diğer Neden Seçmelisiniz hayranlarıyla bir Facebook grubuna katılmak isterseniz,

Teşekkür ederim,
hepsi bu kadar. İyi
eğlenceler <3

PROLOGUE

EVERETT

ON ÜÇ YIL ÖNCE

"İdamları izlemek istemiyorum," diyorum öz anneme sessizce, sağ tarafımdaki pencereden dışarı süzülen yağmur damlalarını izlerken.

Limuzinin arkasında sadece ikimiz varız. Geç kalıyoruz çünkü insan içine çıkmadan önce kıyafetimin mükemmel olduğundan emin olması gerekiyordu. Ailemin geri kalanı, Miras Konseyi ve Ölümsüz Beşli'nin resmi işlerini yürütmek üzere toplandıkları büyük adliye binasına girmişlerdi bile.

On dört yaşındayken adliyeye sayamayacağım kadar çok gitmiştim. Her seferinde de nefret ettim.

Annem yakamı düzeltmek için elini uzatıyor ve dışarı çıktığımızda kusursuz görünmemi istediğini mırıldanıyor. Adliyenin devasa ön kapısının dışında ellerinde kameralarla bekleyen insan sürüsünü şimdiden görebiliyorum ve midem sıkışıyor.

Kameralardan nefret ediyorum.

Ailem geçen yıl insan dünyasında modellik yapmam için ısrar ettiğinden beri, kameralar Frost malikanesi dışında gittiğim her yerde beni takip ediyor. Ailem bana bir çocuk modelliği fenomeni olduğumu söylüyor ama artık aynaya bakmaya dayanamıyorum. Babama çok benziyor olmam da yardımcı olmuyor.

"Ne zaman böyle bir şey olsa izlemeyi öğrenmelisin oğlum," diyor annem. "İnfazlar nadirdir ama gereklidir. Konsey ve Ölümsüz Beşli en güçlü mirasçıların nihai kararlarını desteklemesini bekliyor, peki biz neyiz?"

"En güçlü," diye mırıldanıyorum otomatik pilotta. İçimde biriken bu dehşetten kurtulmaya çalışmanın faydası olmadığını biliyorum ama yine de yalvarırcasına ona bakıyorum. "Heidi asla böyle saçmalıklara katlanmak zorunda kalmıyor. Ben neden çekiyorum?"

"O dili kullanma. Ve kız kardeşin gerçek bir Frost değil. Bunu biliyorsun."

Bunu sayamayacağım kadar çok kez duydum ama yine de beni rahatsız ediyor. Alaric Frost benim babam ve ailemin seçkin beşlisinin prestijli koruyucusu, bu yüzden hepsi Frost soyadını aldı. Ama ailemden bir diğeri olan Corbin, annem Daphne ile Heidi'nin babasıydı. Heidi *biyolojik olarak* Alaric'in soyundan gelen bir Frost olmadığı için annemin kızlık soyadını almasını sağladılar. Sadece sekiz yaşında ama çok farklı yetiştirildik.

Heidi de bana bakmaya dayanamıyor. Acaba onu zorladığım kadar o da benden nefret edecek mi? Ailem onu bana karşı bir koz olarak kullanmayı deneyecek kadar alçalırsa diye, kendi iyiliği için onu kendimden uzaklaştırdım ama yine de canım yanıyor.

Limuzin yavaşlayıp durduğunda annem rujunu son bir kez daha kontrol ederek, "Tanrılar sana gerçek bir Frost'a yakışır bir güç ve güzellik bahsetmiş," diyor. Dönüp bana sert bir bakış fırlatıyor ve kompakt aynasını çantasına geri koyuyor. "Ama adımızı yaşatmak senin elinde. Yani o mahkeme salonunda artık sızlanmak, yüzünü *buruşturmak*, gördüğün şeyden hoşlanmadıysan *burnunu* bile çekmek yok. Frostlar yumuşak değildir. Dik oturacak, gözlemleyecek ve hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Ve eğer bizi herhangi bir şekilde utandırırsanız, ne olacağını biliyorsunuz."

Karnımın ağrısı daha da artıyor ve parmak uçlarıma batan kırağı görmesin diye ellerimi gri paltomun içine sokarak başka tarafa bakıyorum.

Bu doğru. Ailemi hayal kırıklığına uğrattığımda ne olduğunu biliyorum. Beni cezalandırıyorlar ama canımı yakarak değil. Bunun yerine, hınçlarını uzaktan sevdiğim herhangi bir şeyden ya da kişiden çıkarıyorlar.

Bu yüzden her şeyden nefret ediyormuş gibi yapıyorum. Her hediyeden, her hobiden, her insandan.

Böylesi herkes için daha güvenli.

Belki bir gün bir şeyi, *herhangi bir şeyi*, çizgiyi aşarsam paramparça edileceği korkusu olmadan sevebilirim. Lanetim bile benimle alay ediyor, *umursarsam* gelecekteki mutluluk şansımı mahvedeceğimi hatırlatıyor.

"Evet anne," diye mırıldanıyorum.

Kapıyı açıyor. Dışarı çıkarken, onlara bakmam için bağırان fotoğrafçılara rağmen yanıp sönen ışıkların arasından dosdoğru önüme bakıyorum. Kapıdan geçip salonun kenarındaki koltuklarımıza oturduğumuzda

miraslarla dolu devasa tonozlu mahkeme salonunda, tüm kamera flaşları yüzünden görüşüm lekeleniyor.

Ailemin beşlisiyle birlikte oturuyorum. Babam her zamanki gibi Miras Konseyi'nin geri kalanıyla birlikte oturuyor. Onlarla birlikte odanın en önünde oturmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. Tamamen başka bir konsey üyesinin ona söylediği bir şeye odaklanmış durumda. Burada bile birçok mirasçı, Alaric Frost'un varisini görmek için merakla oturdukları yerden bana bakıyor. Etkili beşlilerin üyeleri dört Hanenin her birinden temsilci olarak burada bulunuyor.

Dikkatim odanın karşı tarafında oturan iki Turnaya takılıyor, beşlilerinin bugün burada bulunan tek üyeleri. Tamamen siyah giyinmişler ve yüzleri kireçli, gözlerinin altında koyu halkalar var. Şu kaypak gözlü kan fae'sinin Silas Crane'in öz babası olduğuna eminim.

Annem nereye baktığımı görüyor ve fısıldıyor, "Bakıcıları az önce intihar etti. Söylentilere göre Somnus DeLune'un piç oğlu kafasına girmiş ve onu intihara sürüklemiş. Büyük bir skandal - söylemeye gerek yok, artık hiçbirisiyle ilişki kurmayacağız. Ama dikkat edin. Yas tutarken bile, lanetleri geri dönerken bile, Turnalar Ölümsüz Beşli bir çağrı yaptığında kulak vermeyi bilirler. Biz Frostlar da aynıyız. Sadakat her şeydir."

Odanın başındaki büyük çift kapı açılıp Ölümsüz Beşli içeri girdiğinde herkesle birlikte o da s u s t u .

Onları daha önce şahsen görmüştüm ama yine de korkutucu varlıkları odayı doldurduğunda kendi içime kapanmamak zor. Yüzyıllardır mirasçıları iyi bir nedenden ötürü yönettiklerini unutmak mümkün değil - biz mirasçılar Cehennem'den kaçan orijinal canavarların soyundan geliyor olabiliriz, ama onlar oradan kaçan canavarlar. Korkutucu derecede güçlüler.

Özellikle de bakıcıları Natalya, Miras Konseyi'ne hitap etmek için dönmeden önce mahkemeyi düzene sokuyor. Bunu yaptığında, bakır rengi saçlarının perdelediği alnına bir taç gibi kazınmış olan koruyucu amblemlerine bakıyorum. Her amblem Dört Haneden birini temsil ediyor

-Beşli üyelerinin her biri için bir tane.

"Muhallifleri getirin," diyor.

Birkaç üniformalı eski güvenlik görevlisi iki şekil değiştireni ve bir caster'ı odaya sürüklüyor, hepsi de dövülmüş. Kanlı ve morarmış yüzlerinden hiçbirini tanıyamıyorum.

Ama sonra bir *insan* da getirilince gözlerim *açılıyor*.

O da dayak yemiş gibi görünüyor ama ezilmiş ayak bileğinden topallamasına rağmen başını dik tutuyor. Ölümsüz Beşli'nin önünde durması için onu öne doğru ittiklerinde, diğerleri gibi geri çekilmiyor. Bunun yerine odaya ve etrafındaki kalabalığa meraklı ve şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

Şaşıran tek kişi ben değilim; ne de olsa insanların eski törenlere katılmasına hiç izin verilmemişti. Bir elemental konsey üyesi konuşmaya başlamak için ayağa kalktığında dinleyicilerin geri kalanından mırıltılar yükseliyor.

"Bugün huzurumuza getirilen üç kişi, Bölünmüş Bölge sınırları dışında yasadışı olarak yasak büyüler yapmak, insanlar arasında huzuru bozmak ve-"

Turnalardan biri ayağa kalkıp sözünü kesiyor ve insana burun kıvırıyor. Muhtemelen Silas'ın annesi olduğunu anlıyorum.

"Sadede gel. Neden aramızda bir *insan* var? Burada bulunmalarına izin verilmiyor."

Etrafımda anlaşma gümbürtüleri yankılanıyor. Elemental resmi belgeyi okurken gergin görünüyor.

"Ah, evet... bugün ayrıca son duruşması ve cezası insan hükümeti tarafından bizim takdirimize bırakılan Pietro Amato da huzurumuza getirildi. Son yedi yıl içinde, insanlar arasında korku yaymak, Nether hakkında propaganda yapmak, mirasçılara karşı şiddet eylemleri de dahil olmak üzere birçok suçtan suçlu bulundu-"

"Bu sadece nefsi müdafaaydı," diye ısrar ediyor insan, odayı dolduran öfkeli mırıltıların üzerine.

"Ve en rahatsız edici olanı da, iblislerle ve Nether'in diğer mahkûmlarıyla ittifaklar kurarak... birçok kez nekromantik ayinlere gönüllü olarak katılmak."

Konsey üyesi konuşmasını bitirmeden önce salonda bir kargaşa başladı. Güçlü mirasçıların ayağa kalkıp birbirlerine bağırışlarını izlerken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde yerime çöküyorum. Buraya pek çok kez geldim ama bir duruşmanın bu kadar patladığını hiç görmemiştim. Babam bile ayakta, soğukkanlı tavrı yerini tiksintiye bırakmış bir şekilde insanlara bakıyor.

Etraftan gelen hakaret ve çıgıllara rağmen Pietro Amato, Ölümsüz Beşli'nin koruyucusuyla göz temasını sürdürüyor. Natalya konuştuğunda herkes sessizliğe bürünüyor ama odada öyle bir gerilim var ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Son duruşması başlıyor," diye duyuruyor çan sesine benzer bir sesle. "Bize suçlarını anlat insan, nasıl idam edileceğine biz karar vereceğiz."

Adama tepeden bakan mirasçıların yüzlerine heyecandan hastalıklı gülümsemeler yayılıyor. Ama onu izledikçe midem daha çok bulanıyor. Pek çok ağır suçla itham ediliyor ama bir tehdit gibi *görünmüyor*.

Çaresiz görünüyor. Perişan. Öne doğru bir adım atarken gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Yaptığım her şeyi kızımı Cehennem'den kurtarmak için yaptım. Yedi yıl önce gölge şeytanlar tarafından çalındı ve onu geri almak için mümkün olan her şeyi yapıyorum."

Babamın yüksek sesli, küçümseyici alayı onun sözünü kesiyor. "Delilik! Şeytanlar insanları *almaz*, onları katleder. Kızın çoktan öldü."

"O *yaşıyor!*" Amato babama dönerek ısrar ediyor. Herkesin ilgisi beklenmedik derecede cesur, yara bere içinde, kanlar içindeki insana yönelince mahkeme salonu sessizleşiyor. "Yaşadığımı biliyorum. Bana yöneltilen suçlamalar tek bir açıdan doğru; nekromantik ayinlere gönüllü olarak katıldım ama sadece onu bulmak için. Sadece kan bağımın izini sürüp hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için. Ve *öyle*. Benim kızım..."

Duyguları yüzünü bulutlandırırken sesi kırılır. Ölümsüz Beşli'ye geri döner. Yanaklarında gözyaşları olan insanı görünce kaşlarını çatan toprak elementali dışında hepsi onu soğukkanlılıkla izliyor.

"Benim küçük mucize kızım, memleketimi yok eden dalgalanmada benden alındığında sadece iki yaşındaydı. Lütfen, onu geri almak zorundayım. İliklerime kadar onun hâlâ Cehennem'de hayatta olduğunu biliyorum. Onu kurtarmam gerekiyor. *Lütfen*," diye yalvarır. "Bana inanmalısın!"

Ölümsüz Beşli'nin bir başka üyesi olan Somnus DeLune, tembel bir kaşını kaldırarak, yaralı bir karıncayı inceler gibi çılgın babayı gözlemliyor.

"Cehennem'in insanları alıp götürdüğüne inansam bile - ki inanmıyorum bu arada... devam et, eğlendir beni. Senin küçük ölümlü bücürün o cehennemde *yedi yıl* boyunca nasıl hayatta kalabildi?"

Kulağa o kadar imkansız geliyor ki ben bile başımı sallıyorum. Divide'a hiç gitmedim ama hikayeleri duydum. Güçlü miraslar için bile uhrevi ve ölümcül olduğunu biliyorum. Ve orası sadece Cehennem'in bu dünyaya sızmaya başladığı yer.

O cansız varoluş düzleminde bir çocuk hayatta kalabilir mi? İmkansız.

Ama Pietro Amato varlığının her zerresiyle buna inanıyor gibi görünüyor. İnanacak başka bir şeyi yokken neden kızının yaşadığına inanmayı seçen birini idam etsinler ki? Yasalara aykırı başka bir şey yapmaması için onu bir hücreye koyamazlar mı?

Bu canavarların karşı koyacak gücü olmayan çaresiz bir insanı yargılamasını izlemek bana yanlış geliyor.

Odadan çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum ama annem aynı kolluğu defalarca takıntılı bir şekilde yeniden ayarladığımı fark edince bana vahşi bir uyarı bakışı atıyor ve kıpırdamadan durmamı sağlıyor.

Pietro doğrulmadan önce her bir konsey üyesine ve affetmeyen Ölümsüz Beşli'ye bakıyor. Her sözüne ani bir güven damgasını vuruyor.

"Kızım hayal edebileceğinizden çok daha değerli. Nasıl hayatta kaldı bilmiyorum ama kaldı. Ve eğer Bölünme'den geçmeme ve onu geri almak için savaşmama izin verilmezse... tanrıların gazabı on kat üzerinizde olacak. Türünüzü daha önce görmediğiniz bir öfkeyle cezalandıracaklar."

Hakaret dolu soluklar ve haykırışlar bir kez daha odayı doldurur. Öfkeli büyücülerden biri Amato'ya bir büyü saldırısı fırlatır. Yanındaki muhafızlar ıstık parlamasını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor ve insan büyüden etkilenip boğuk, acı dolu bir çığlıkla yere yığıldığında irkiliyorum.

Corbin, diğer babam, uyarı için yakamın arkasını kavlıyor. Tepki vermemden hoşlanmadı. Mahkeme salonu hâlâ bağırış çağırış ve küfürlerle dolu, ama Pietro yine de yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor.

Ortalık nihayet sakinleşirken Somnus, "Çaresiz bir delinin sarıldığı yalanlara bakın," diye mırıldanıyor.

Ölümsüz Beşli'nin diğer ucundaki Melvolin Hearst alaycı bir ifadeyle, "Tanrıların iradesine dair sözde bilgisiyle bizi tehdit etmeye cüret eden bir deli," diye ekliyor.

Natalya elini kaldırır ve herkes ölümcül bir sessizliğe bürünür. Yalvaran insanın tam önünde durmak için yavaşça hareket eder. Sözleri her zamanki gibi gül yaprakları kadar yumuşak ama yüzündeki ifade beni koltuğuma daha da büzüştürüyor. Ellerim ceplerimin içinde buz tutmuş durumda ve soğukkanlı, sakin ebeveynlerim de dahil olmak üzere beni izleyen tüm mirasçıların gözlerindeki heves parıltısı giderek midemi bulandırıyor.

"Bütün ebeveynler çocuklarının değerli olduğunu düşünür," diyor Natalya, yüzünde hiç empati olmadan Pietro'yu inceleyerek. "Bu çocuklarını almak için yeterli bir sebep değil.

şeytanlarla ilgili. Yine de yaptın. Ve işlediğin suçlar yüzünden ölmeden önce sana gerçeği söyleyeceğim. İblisler sana yalan söyledi. İnsanlar ve türümüz arasında güvensizlik ve şiddet yaratmak için seni bir araç olarak kullanabilmek için seni yanlış yönlendirdiler. Sen masumları avlayanlar için kolayca manipüle edilen bir piyondan başka bir şey değilsin."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ben gerçeği *biliyorum*. Benim kızım-"

"Ölü. Cehennem'de hiçbir insan hayatta kalamaz, hele ki yeni yürümeye başlayan bir çocuk. İşlediğin suçlar, inandığını iddia ettiğin delilikten çok daha ağır basıyor." Sesini hafifçe yükselterek bir köpekbalığı gibi etrafını sarar. "Mevcut tüm mirasçıları oylamaya çağırıyorum. Bu deli insanı yasalarımıza ve türümüze karşı işlediği vahşetten dolayı derhal idam edeyim mi?"

Midemdeki dehşet arttıkça artık nefes alamadığım havaya onay çığlıkları nüfuz ediyor. Yüzümü saklamak istiyorum. Odadan kaçmak istiyorum, böylece bunu görmek zorunda kalmayacağım. Ama ailemin önünde zayıflık göstermek bir seçenek değil, bu yüzden kendimi hareketsiz oturmaya ve izlemeye zorluyorum.

Çaresiz babanın yalvaran yüzünü odanın geri kalanına çevirmesini, bakışlarının bir anlığına benimkiyle birleşmesini izliyorum.

Karanlık bakışlarından düşen umutsuz gözyaşlarını izliyorum, kalbi kırık, sessiz yakarışı kendi gözlerimde nem birikene kadar göğsümü kesiyor.

Ve sonra Natalya'nın Pietro Amato'nun kafasını tezahürat yapan, kana susamış sadistlerle dolu bir odanın önünde koparışını izliyorum.

MAVEN

CEHENNEMDE BÜYÜRKEN, bana çok geniş bir acı yelpazesini takdir etmem öğretildi. Acıya karşı yüksek bir toleransa sahip olmaya şartlandırıldım ve acının harika bir dikkat dağıtıcı olabileceğini öğrendim. Bir araç.

Gerçi şu anda dünyam acıdan *başka* bir şey değil, tüm uzuvlarıma yayılan ve felç olup sayıklayana kadar kafamdaki her düşünceyi bulanıklaştıran yakıcı bir ıstıraptan başka bir şey değil.

Bu yüzden, ilk başta, bir şeyler duyduğumda hayal gördüğümünden eminim. Sulu, uzak bir evrenden bağırıyorlardı. "*Maven!*"

"*Hayır!*"

Bir ejderhanınki gibi kulakları yırtan bir kükreme aniden bir patlama sesiyle kesiliyor. Acaba bu patlama bana bir şekilde zarar verdi mi? Zarar verdiyse bile, diğer her şeyi saran ıstırap yüzünden bunu hissedemiyorum. İkisinin birbirinin boğazına sarıldığını fark etmeden önce daha fazla bağırış çağırış duyuyorum.

"Acı çekiyor. Onu iyileştiriyorum. *Çekil.*"

"*Kimse yok* dedi. Ona tek bir parmak bile dokundurursan, parmağını koparıp gözüne sokarım."

Üstümde yumuşak bir ses duyduğumda kavgaları arka plana karışıyor. Serin parmaklar yüzümü şefkatle okşuyor, bu lanet zehir sistemimi kavururken geri döndüğümünden beri hissedebildiğim tek hoş şey.

"Özür dilerim. Bu benim hatam. Sana karşı bencildim. Sevgili tanrılar, çok üzgünüm,
Çok üzgünüm."

Kırık fısıltısı Galene'ye, şifa tanrıçasına bir duaya dönüşüyor. Düşündüğümünden daha fazla sayıkladığımı bu şekilde anladım. Çünkü *o kişi* benim için asla dua etmezdi. Hiçbiri etmezdi çünkü ben onlar için bir bahsin hedefinden başka bir şey değildim. Bunların hepsi benim zavallı, acı dolu zihnimin hüsnükuruntusu olmalı.

Sesler birbirine karışıyor. Biri beni odadan çıkarması gerektiğini söylüyor ve bir başkası da bolca küfür ediyor. Ayrıca durmaksızın

Arka planda ıgık atıyor...oh bekle, bu sadece kendi zihnimdeki ben. Bu sesi çıkarmak için ağızımı hareket ettiremiyorum, bu yüzden sanırım kafamın içinde yankılanıyor.

Nightshade kökü tozu tam bir sürtük.

Sonunda sınıırıma ulaşıyorum ve zihnim acıyla başı çıkarmak için bağılantımı kopardığımda her zaman olduğu gibi sürüklenmeye başıyor. Buraya birçok kez geldim - burası benim sert gerekliğımden arınmış, kendime özgü bir alt uzay biçimi. Bu unutulmuşlukta, beni bekleyen trajik bir sonu olan, kana yeminli bir görev yok. Dört muhteşem mirasçının beni spor olsun diye becermesine safça izin vermenin göğsümde yarattığı acı yok.

Şu anda sadece ben ve içimdeki karanlık var.

Çok huzurlu.

Ama tekrar uyandığımda, dayanılmaz acı hâlâ içimde dolaşıyor. Sırtımdaki yumuşaklık artık müdürün odasında değil, bir yatakta yattığım anlamına geliyor olmalı. Nefesimi düzenli tutuyorum ve dikkatle dinliyorum. Bir an hiçbir şey duymuyorum ama sonra bir kapı açılıyor gibi geliyor.

Sanki biri eşıyalarını yerleştiriormuş gibi sessiz bir ses geliyor ve sonra bir el alınımdaki saçları okşuyor. O el aşıağı inip köprücük kemiğimin hemen altına bastırıyor, dokunuş o kadar kısa ve metodik ki hapefobimi tetiklemiyor.

Silas'ın boğuk sesi mırıldanıyor: "Anlamıyorum. Nefes alıyorsun, peki kalp atışların nerede?"

Bu belli ki kendisine sorduğu bir soru ve yorgun sesindeki çiğ hayal kırıklığı ve kırılğanlık beni şaşırtıyor. Sonra Fae dilinde ilahi söylemeye başıyor ve güçlü bir şifa büyüsü yaptığını anlıyorum çünkü tüylerim diken diken oluyor. Ama onun dışıında hiçbir şey hissetmiyorum.

Çünkü beni sadece bir tür byi iyileştirebilir ve o da kan büyüsü değil.

Bu yüzden bunun olabileceği herhangi bir durumdan kaçınmaya kararlıyım - çünkü bu sadece cevaplamayı göze alamayacağım daha fazla soruyu gündeme getiriyor.

Ama büyüsünün benim gibi bir yaratık üzerinde iše yaramayacağını bilmiyor, bu yüzden denedikçe deniyor. Tekrar ve tekrar ve lanet olası *tekrar*. Bu noktada kendisinin de kan kaybından ölmemiş olması bir mucize.

"Neden seni iyileştiremiyorum, *ima sangfluir*?" diye fısıldıyor. aresizliği... dokunaklı.

En azından, bulanık beynim şimdi Everett'in handaki sözlerini hatırlamayı semeseydi öyle olurdu.

Seni yatağa yatırmanın zor olacağını düşünmüştük ama işte buradayız. Bir gün boyunca sana yaltaklandık ve bu seni hemen açtı. Şimdi ödülü kimin kazandığına karar vermeliyiz.

Pislikler.

Odaya başka biri giriyor ve Silas'ın eskiden yumuşak olan sesi jilet gibi keskinleşiyor. "Bugün hâlâ avlanmadın, bu yüzden hâlâ bir tehditsin. Ona zarar vermeden defol git buradan."

Baelfire'in sesi gırtlaktan geliyor, çıldırmış gibi. "Eşime *asla* zarar vermem."

"Sanki ejderhan sana başka bir seçenek bırakıyor. Sana o hareketsiz bırakma büyüsünü yaptığımda vardiyanın ortasındaydın. Sen ve Everett'in onu iyileştirebilmem için bu daireye geri getirebilmesi için o lanet olası DeLune'u geçici olarak Limbo'ya kilitlemek için ona en az *dokuz* büyü yapmanın arasında, büyüm sinir bozucu bir şekilde tükendi. Eğer yine kendini kaybedersen-"

"Ölmüş görünüyordu." Baelfire boğuluyor ve sonra kafasındaki bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışır gibi yavaşça nefes veriyor. "Tabii ki kendimi kaybettim. Artık kontrol bende."

"Onunla işimi şansa bırakmayacağım. Git buradan."

"Onu bu lanet durumda bırakacağımı düşünüyorsan, aklını sandığından daha fazla yitirmişsin demektir. Kapa çeneni ve onu iyileştir artık."

"*Deniyorum*," diye homurdanıyor Silas ve elinin yine saçlarını hafifçe okşadığını hissediyorum. "İşe yaramıyor."

Kafam karıştı. Eğer onlar için sadece bir bahis idiysem, neden şu anda ikisi de benim için bu kadar endişeli görünüyor?

Suçluluk duygusu. Öyle olmalı.

Bunun olmasından bir şekilde kendilerini sorumlu hissediyor olmalılar ve canavar soyundan gelmelerine rağmen suçluluk duygusuyla baş edemiyorlar. Paniklerinin diğer olası nedenlerini düşünmeyi reddederek bu mantığa tutunuyorum.

Çünkü beni incittiler. Bunun tekrar olmasına izin veremem, bu yüzden tüm duygularımı göğsümdeki metaforik bir kafese dikkatlice sıkıştırıyorum.

Şu an hayatta kalmakla ilgili, *duygularla* değil.

"İşe yaramıyor da ne demek?" Baelfire talep ediyor. "Sen lanet olası bir dahisin. Yedi yaşındayken yağmur damlalarını elmasa çevirişini izledim. Az önce lanet olası Crypt DeLune'u Limbo'ya hapsedtin - ölümsüz babası bile bunu başaramamıştı. Neden iyileştiremiyorsun-"

"Bilmiyorum," diye tersliyor kan fae. Daha fazla itiş kakış ve ardından vahşi bir küfür duyuyorum. "Büyümü artırmak için beslenmem gerek. Bana kanını ver."

Bael homurdanıyor ama bir sandalye geriye doğru itilerek yere sürtünüyor.

"Güzel

-*Maven* için. Ama beni ısırmayacaksın."

Beynimi kaplayan halüsinojenik acı sisinin içinden, muhtemelen Baelfire'ın kanını toplayacak bir şey bulmak için odadan çıkış seslerini dinliyorum. Gururlu Decimus'un böylesine berbat bir şekilde kan bağışında bulunmasını biraz... hastalıklı bir şekilde tatlı buluyorum.

Ama o tanıdık *ayrılma* hissi ruhumda kalan her şeyi çekiştirirken bu düşünce dağılıyor. Vücudumun soğuduğunu hissettiğimde serbest bırakma hızlı oluyor, şimdi kayıp giderken ölümlü dünyadaki herhangi bir şeyin tamamen farkında değilim.

İlk başarın tamamlandı.

Görüntüler zihnimde ışık hızıyla titreşiyor, rastgele mide bulandırıcı sahnelerden oluşan bir kakofoni. Kan donduran çığlıklarla dolu bir labirentte sinsice ilerleyen gölge şeytan orduları. Çürüyen etler. Ceset yığınlarını yakan yeşil ateş. Kanla lekelenmiş kar ve kemiklerden yapılmış karanlık bir taht

-Ve kısaca Lillian.

Hâlâ hayatta ama taze bir mezarın başında ağlarken bir deri bir kemik kalmış. Hıçkırıklarının göğsümde çınladığını hissedebiliyorum ve sessizce teselli etmek için yanında durmaktan başka bir şey istemiyorum.

Çabuk ilerle, telum. Amacını yerine getir ve onlar kurtulsun.

Uyanmak yavaş ve kafa karıştırıcı çünkü kendimi gözlerimi kapalı tutmaya zorluyorum. Ama buna mecburum çünkü ne kadar zamandır yoktum ya da neye uyanmak üzere olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Silas ve Baelfire kayıp gittiğime tanık olduysa...

Ama hayır. Odanın dışında hâlâ konuştuklarını ve birbirlerini sessizce terslediklerini duyuyorum. Tek gözümü açtığımda, Baelfire'ı ilk keşfettiğim ve onun övgü dolu sapkınlığını keşfettiğim devasa yatakta yattığımı fark ediyorum.

Bunu düşünmek bile göğsümde bir acı hissi yaratıyor ama aynı zamanda dehşete kapılıyorum, kollarımdan aşağı ılık tüylerim diken diken oluyor.

Lanet olası aptal vücut. Onlar yüzünden kafam çok karıştı.

Acı artık tamamen geçti, ki bunu büyüleyici buluyorum. Objektif bir bakış açısıyla, en azından artık patlıcangiller kökü tozunun beni *gerçekten* öldürmenin bir avuç yolu arasında yer almadığını biliyorum, cehennem gibi acıtsa bile.

Başım sağa doğru kayıyor ve gözlerimi kısarak kapalı perdelere bakıyorum. Perdelerin arasından sızan soluk gri ışık bana neredeyse şafak sökmek üzere olduğunu söylüyor. O halde yaklaşık yirmi dört saattir uyuyorum. Yanımdaki komodin, Arcana Evi'nde bilinen her türlü büyü malzemesiyle ve kurumuş kan izleriyle lekelenmiş birkaç bez parçasıyla dolu.

Dişlerimi sıkarak, boş yere tekrar hareket etmeye çalışıyorum. Vücudum, muhtemelen zehrin de etkisiyle, nöbetlerimden sonra normalde olduğundan çok daha güçsüz. Buradan çıkmalı ve tamamen ortadan kaybolmalıyım ki yakalanmayayım ve müdürün suikastından şüphelenilmesin. Artık kış gündönümünün son tarihi konusunda endişelenmeme gerek yok - benim elimle olsun ya da olmasın ilk hedefim öldü. Şimdi diğerlerinin izini sürmeye başlamam gerekiyor.

Ama üzerimde duran Dönüşen'in görüntüsü geri gelince donup kalıyorum.

Kenzie.

Buradan ayrılamam. Henüz değil, Dönüşen'in ona ulaştığını bildiğim halde değil. Ölü mü yoksa canlı mı olduğunu öğrenmem gerek ve eğer *yaşıyorsa*, Dönüşen'in onu beslenme kaynağı olarak kullanmak için bir yere saklamış olma ihtimali çok yüksek.

Dönüşenler nadir canavarlardır. Zekidirler ama duygu ve sadakatten yoksundurlar. Bir hedefi gözlemlemek için zamanları varsa, o kişiyi en ufak tavırlarına kadar taklit edebilirler, ancak hayatta kalmak için diğer insanların anılarından beslenmeleri gerekir. Bu yüzden Kenzie'yi saklamış olma ihtimali çok yüksek, boş bir levhadan başka bir şey olmayana kadar yavaş yavaş zihnini besliyor.

Eskiden olduğu kişinin sadece bir kabuğu.

Kenzie'yi bu şekilde kaybetme düşüncesi boğazımı beklenmedik bir duyguyla tıkıyor. Yine de durumun böyle olmasını umuyorum çünkü en azından bu, şen şakrak dişi aslanın hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor. Kararımı kesinleştiren bir öfke ve derin bir kararlılık dalgası üzerime çöküyor.

Eğer Kenzie hayattaysa, onu bulacağım. Görevlerimin geri kalanı bekleyecek.

Ne olduğumu bildiği için izimi kaybettirmek için o Dönüşen'i öldürmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. İnancsız bir şekil değiştirenin lanet olası Miras Konseyi'ne *telumun* Everbound Üniversitesi'nde olduğunu söylemeyeceğine güvenemem.

Ama önce, bana zarar veren bu mirasçılardan uzaklaşmalıyım.

MAVEN

Tekrar hareket etmeye ^{çalıştığım}da, gücüm tükenmeden önce oturmayı başarıyorum ve beni yatak başlığına doğru yığılmış halde bırakıyor. Ama duyularım geri geldiğinde, gerildim. Çünkü oda boş olsa da *kendimi yalnız hissetmiyorum*.

Kabus Prensi burada, Limbo'dan beni izliyor. Kayıp gittiğime ve yeniden canlandığıma tanık oldu. *Tekrar*.

Yanımdaki yatakta hafif, tarif edilemez bir çekim hissettiğim noktaya dik dik bakıyorum. Silas, Crypt'i geçici olarak Limbo'ya kilitlediğini söyledi, bu yüzden psikopat, hayalperest takipçi dönmeden önce sınırlı zamanım var. Müdürün odasında ve burada gördüklerini diğerlerine anlatıp anlatmayacağını merak ediyorum.

Ayrıca takip etmesinin ne kadarının aralarındaki küçük iddiadan kaynaklandığını da merak etmeden duramıyorum. Bu düşünce göğsümü ağrıtıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bu beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Elbette, beni mahvettiler. Acıtıyor ama bunu çabucak atlatıp görevime devam edebilmeliyim. Gardımı düşürecek kadar aptal olduğumda birinin beni ilk kez incittiği söylenemez, öyleyse neden bu sefer daha fazla *hissediyorum*?

Sonunda kendimi yataktan sürükleyerek kaldırdım. Aşağıya baktığımda, hâlâ benim ve Dönüşen'in kanıyla lekelenmiş yırtık siyah giysiler içinde olduğumu görüyorum. Bu içimi rahatlattı. Sistemime daha fazla büyü girdiğinde, onu bulmak için bir ayın için bu kurumuş kana ihtiyacım olacak.

Sessizce kapıya doğru ilerliyorum ve gitmeye hazırlanırken derin bir nefes alıyorum. Ama sonra koridorun sonundaki mutfaktan biri bağılıyor. Bir şey paramparça oluyor. Kayarak dışarı çıkıyorum, yüksek alarmla yaklaşıyorum. Crypt'in Limbo'da beni yakından takip ettiğini hissedebiliyorum.

Koridorun köşesinden bakarken Silas ve Baelfire'ın birbirleriyle boğuştuğunu görüyorum. Silas'ın kanayan kristali Baelfire'ın pazusundan dışarı çıkıyor ve etrafını iyileştirmeye çalışıyor. Baelfire kan fae'sinin ellerini hırıldayarak kavırıyor ve boğazına sarılmalarını engelliyor. Parlak kanla beneklenmiş kırık bir kâsenin parçaları yakındaki fayansın üzerine, gelişen saksı bitkileriyle dolu dekoratif bir masanın hemen önüne saçılmış.

"Kendine gel Si," diye bağıyor Bael. "Hepsi senin lanet olası kafanda!"

Silas'ın yüzüne kısa bir bakış atıyorum ve orada gördüğüm öfkeyle karışık akılsız panik boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Çünkü Silas gibi görünmüyor. Tamamen aklını kaçırmış gibi görünüyor.

Lanetinden anlıyorum.

Ellerimi sıkıyorum, bu daireden gizlice çıkma arzusu ile müdahale etmek için duyduğum tuhaf dürtü arasında kalıyorum. Ama denesem bile, şu anda daha fazla kan dökmelerini engelleyemeyecek kadar güçsüzüm.

Silas Fae dilinde ilahi söylemeye başlıyor ama Baelfire öfkesine yenik düşerek hırlıyor. Silas'ın ellerini kenara iter, Silas'ın omzunu kolunun altına alır ve şiddetle yanlış yöne doğru çevirir. Kırılan bir kemiğin gürültüsü keskin bir nefes almama neden oluyor.

Silas acı içinde tıslıyor, sendeleyerek uzaklaşırken kırık kolunu kucaklıyor ama Baelfire soluğumu duyuyor. Dikkati bana yöneldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şekil değiştiren hızıyla aniden tam önümde durdu, elleri sanki zayıf bedenimi kaslı vücuduna yaslamaya çalışacakmış gibi havaya kalktı.

"Yapma."

Kendimi zar zor dik tutuyor olabilirim ama hâlâ *benimle uğraşma* sesimi kullanabiliyorum. İçinde büyüdüğüm cehennemde mükemmelleştirdiğim sesimi.

Baelfire ellerini çekiyor ama geri çekilmiyor, sanki yok olacağımdan eminmiş gibi gözleriyle beni tüketiyor. Onu hiç görmediğim kadar sert görünüyor; tişörtü ve kot pantolonu yanmış ve yırtılmış, altın rengi saçları dağılmış, gözlerinin altında her zamankinden daha koyu bir kehribar rengi olan koyu halkalar var. Ellerine ve kollarına kan bulaşmış ve Silas'ın unutulmuş, hâlâ koluna gömülü kristalinden damlamaya devam ediyor.

"Maven," diye yalvarıyor yüzümü tarayarak.

Göğsüm sıkışsa da yüzümü boş tutmaya zorluyorum. Onun sıcak kollarının beni sıkıca sardığını hissetmek için içimde çok rahatsız edici bir istek var. Aptal, bitkin bedenim bana gerçekten dokunursa bundan nefret edeceğimi hatırlayamıyor.

Elleri tekrar bana doğru seğiriyor, ama onları yanlarında sıkıyor. "Kahretsin bebeğim, kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen izin ver-"

Etrafından dolanıyorum. Yüzeye çıkmaya başlayan duygularıyla yüzleşmek zorunda kalmadan gitmem gerekiyor ama Silas önüme çıkıyor. Yakut kırmızısı gözleri artık odaklanmış durumda ama kan fae'si benim hissettiğim kadar bitkin ve her zamankinden daha solgun görünüyor.

"Her şeyi denedim. Ağrın nasıl birdenbire geçti?"

"Geçmedi."

Yalan söylemiyorum. Onların yanında böyle olmak acı verici.

Silas'ın yüzü yumuşuyor. Bakışları göğsüme düşüyor; hançerimin açtığı delik hâlâ duruyor ama görülebilen tek yara izi beş yıldır sahip olduğum yara izi.

"Kalbin atmıyordu. Seni kaybettiğimi sandım."

En başta hiç istemediğin bir şeyi kaybedemezsin.

Onun yerine "Kalp atışları abartılıyor," diye mırıldanıyorum.

Etrafından dolanmaya çalıştığımda, sadece daha da yaklaşıyor, kararlılık ve dayanılmaz derecede hassas bir şey yüz ifadesine yansıyor. O şefkati görmek öfkemi alevlendiriyor. Zihnimin öfkeli ve önemsiz bir köşesinden Sierra'nın alaycı yüzü, sözleriyle birlikte aklıma geliyor.

Sana acıdıkları için bir ya da iki kez seni becerebilirler. Ama hata yapma, onlar senin değil.

Öfkem derinleşiyor, süregelen acımı gölgede bırakıyor ve aptalca bir şey yapmadan önce bu daireden bir an önce çıkmam gerektiğine karar veriyorum.

Silas'ın sesi yumuşak. "Konuşmalıyız-" "Biz diye bir şey yok."

"Evet, var," diyor kararlılıkla. "Üzgün olduğunu biliyorum-"

"Siz dördünüz beni bir penis ölçme yarışması olarak kullandınız ve *üzüldüğümü* mü sanıyorsunuz? Bu çok şirin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yalan söyleyemezsin, o yüzden bana evet ya da hayır de. Beni ilk kimin sikeceğine dair bir bahis var mıydı?"

Yutkunmadan önce ağzı arka arkaya iki kez açılıp kapanıyor. "Evet, ama-"

"Ve kazananlar için ödülleri?"

"Evet, ama bu-"

"Tebrikler," sesimi hastalıklı bir tatlılıkla çıkarıyorum. "Sen kazandın. Şimdi git kendine sikecek yeni bir oyuncak bul. Eminim Sierra ikinizi eğlendirmek için seve seve gönüllü olur. Yine."

Baelfire irkildi ve hırladı, "Sen lanet bir *oyuncak değildin* ve başka kimseye dokunmuyoruz. Asla. Bana kalırsa, şu andan itibaren bana dokunan herkes sana ait olana dokunmuş demektir. O aptal bahse girdik ama sadece rakipler arasında bir yarıştı. Senin için istemedik-"

"Öğrenmek mi?"

"İncinmek," diye düzeltiyor şiddetle, altın rengi gözleri yalvarıyor. Perişan görünüyor. "Hepsini geri alıyorum. O lanet bahsi siktir et, tamam mı? Sadece çocukça bir oyundu. Bizler mirasçınız, rekabetçiyiz ve aptallık ediyorduk. Zaten artık o ödüller hiçbirimizin umurunda değil."

Silas'a bir bakışım bana bunun kesinlikle yanlış olduğunu söylüyor. Başka tarafa bakıyor.

Göğsümdeki acı ikiye katlanıyor ama ön kapıya dönerken yüzümü soğukkanlı tutuyorum.

"Gidemezsin, *sangfluir*," diyor Silas sessizce. "Hiçbirimiz dışarı çıkamayız. Üniversite kilit altında."

Duraksıyorum, boğazımda bir öfke kabarıyor. Yoksa bu bir duygu mu? Tanrım, öyle. Onlardan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmalıyım çünkü artık onların yanında nasıl hissettiğimi saklayamıyorum.

Sesimi sabitleyerek, "Kilitlenme mi?" diye soruyorum.

"Müdür öldürüldü," diyor Baelfire dikkatle, sanki kelimelere bir anlam yüklememeye çalışıyormuş gibi, oysa hepimiz beni ölü büyücüyle aynı odada bulduklarını biliyoruz. "Ölümsüz Beşli'nin geri kalanı gelmeden önce seni oradan zar zor çıkarabildik ve tüm izleri silebildik. Everbound Üniversitesi'nin tamamını sıkı bir büyülü tecrit altına aldılar. Bir sonraki duyuruya kadar kimse yurtlarından ya da dairelerinden ayrılamaz.

-Biz konuşurken sorgulanmakta olan öğretim üyeleri hariç. Zaten bütün bir gün ve gece boyunca burada mahsur kaldık. Ne zaman bırakacaklarını kimse bilmiyor."

Onlarla yüzleşmek için dönmeden bunu işliyorum. Ölümsüz Beşli burada mı?

Ne kadar da uygun.

Tüm hedeflerim tek bir noktada.

Ama bu bazı şeyleri karmaşıklştırıyor. Eğer büyülü tecritteysek, burada birinin beşli üyelerini öldürdüğünü biliyor olmalılar. Ve beni bulduklarında o ofiste Everett'in sesini duyduğuma eminim, bu da onlara o odada bulunduğumu söyleyebileceği anlamına geliyor. Beni ispiyonlamaması için tek bir neden bile düşünemiyorum. Ne de olsa, miras karıştı hareketin bir parçası olduğuma dair sahte itirafımı duydu.

Telum'un burada, Everbound'da olduğunu fark etmelerine ne kadar var merak ediyorum. Yeni bir plan yapmalıyım; Kenzie'yi bulmama, Dönüşen'i öldürmeme ve Ölümsüz Beşli'nin geri kalanını teker teker avlamama yardımcı olacak bir plan...

Ama başım çatlıyor ve vücudum yorgunluktan halsiz düşüyor. Ne kadar sinir bozucu. Hayatımın çoğunu fiziksel bedenimi bilenmiş bir silah haline getirmek için çalışarak geçirdim. Ufukta bu kadar tehlike varken yorgun olmayı göze alamam.

Baelfire endişe dolu bir yorgunluk içinde donup kaldığımı hissetmiş olmalı ki mırıldanıyor: "Şu anda buradan çıkamazsın Boo. O lanet olası zehirden kurtulmak için ne tür bir sihirbazlık yaptın bilmiyorum ama iyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacın var. Sana yemek yapacağım ve... her şey hakkında konuşabiliriz. Hepimiz, tüm kartlar masada."

Zor pas. Bu pisliklerle ne şimdi ne de başka bir zaman hiçbir şey hakkında *konusmayacağım*. Bu yüzden söylediği herhangi bir şeyi kabul etmek yerine, "Lanet olası bir duşa ihtiyacım var," diye homurdanıyorum ve odadan çıkmak için dönüyorum.

Ama Silas'ın eli hafifçe omzuma dolanarak beni durduruyor.

"Önce bizimle konuşmayı kabul et," diye rica ediyor.

Dokunuşu temkinli olsa da, gerginlik omurgama tırmanıyor. Şu anda çok duygusalım, içimde bir düzine duygu savaşıyor - özellikle de incinmişlik ve öfke.

Damarlarımdaki öfkeli uğultuyu yatıştırmaya çalışarak yavaşça nefes alıyorum. "Hayır." "Maven-"

Yüzümü onlara çevirmek için çıplak elime dokunduğunda sinirlerim sarsılıyor. Hissettiğim her şeyi harekete geçiriyor, duygularımın kilitli kutusunu ve tipik kontrol seviyemi yerle bir ediyor.

Silas'ın eline vurduğumda, parmak uçlarımdan karanlık dallardan oluşan bir parıltıyla kaçan büyük güç hepimizi şaşırtıyor. Havaya fırlıyor ve yemek odasının duvarına öyle bir çarpıyor ki, duvarda asılı olan her şey büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Kırık kolunu sıkılı dişleriyle kavrayarak inliyor.

Kan kırmızısı bakışları tekrar bana döndüğünde şokla doluydu. Kaşları hem acı hem de kafa karışıklığıyla çatılmıştı. Benim özel büyü tarzım çok acıtıyor ve belli ki o daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş.

Kısa bir süreliğine, Müdür Hearst ve Dönüşen'le yaşadığım çile gücümü tamamen tükettiğinden, nasıl olup da kontrolümü kaybedecek bir sihre *sahip olduğuma* şaşırdım. Ama yakındaki saksı bitkilerine bir bakışım, onların solup öldüğünü ve yok olduğunu gösteriyor.

Lanet olsun.

Bunu yapmak
istememiştim.
Kontrolümü kaybettiğime
üzülüyorum.

Baelfire "Maven?" diye mırıldanana kadar ortalık sessizdi.

Bana doğru bir adım atıyor ama başımdaki yorgun zonklamayı görmezden gelerek ona bakıyorum.

"Git buradan. Beni yalnız bırak. Yalnız bırak."

Ama artık duygularım sıkı bir kontrol altında olmadığı için sesim titriyor. Gözlerimden nem kaçmak üzere olduğunu fark ettiğimde içimden tanrılara lanet okuyorum. Bunu gören Baelfire dehşet içinde kıpırdamadan duruyor ve usulca küfrediyor.

"Boo... Tanrım, *lütfe*n ağlama yoksa ben-"

Sanki tanrılar sonunda varlığıma biraz merhamet serpmeye karar vermiş gibi, ön kapı neşeyle çalınıyor. Silas ve Baelfire gibi ben de suçlayıcı derecede kanlı kıyafetime bakıyorum. Tek kelime etmeden koridorun köşesine geri çekiliyorum. Sonunda canlanmanın verdiği halsizliğe yenik düşerek kendimi duvara yaslıyorum ve artık kilitli olmayan kapıyı açmalarını dinliyorum.

Bay Gibbons'ın sesini tanıdım. "Ah! Bunlar gelecek vaat eden beşlinizin en sevdiğim iki üyesi değil mi-"

"Artık gidebilir miyiz?" Baelfire sabırsızca araya giriyor.

"Şey, şimdi, tam olarak değil," diye araya giriyor büyücü. "Bir sonraki duyuruya kadar, öğrencilerin Everbound Kalesi'nin duvarları dışına çıkmalarına izin verilmeyecektir. Oldukça sıkı bir denetim ve yeni kurallar olacak ve okulun ileriye dönük programında bazı, ah... cesur yeni değişiklikler olacak..."

Sözünü kesiyor ve sonra boğazını temizliyor. "Ama harika haber şu ki, öğrenciler artık odalarından çıkabilirler. Günün geri kalanında dersler askıya alındı, ancak bu akşam saat sekizde, Ölümsüz Beşli'nin katılımlarıyla bizi onurlandıracığı zorunlu Eşleşme Balosu'nu düzenleyeceğiz!"

Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla bu haber karşısında ciyaklamalarını ve alkışlamalarını bekliyor. "Vay canına, bu harika," diyor Baelfire, kuru ses tonuyla.

Bay Gibbon'ın kafası. "Peki ya biz şekil değiştirenler? Kapalı kalmaktan hoşlanmayız. İçimizdeki hayvanlar yüzünden. Benden duymuş olmayın, eğer Şekil Değiştirenler Evi'nin kabin ateşi çıkarsa tüm okul bir avlanma alanına dönüşür. Senin ejderha yemi olmanı istemem."

Sesindeki altta yatan tehdit başımı öne eğmeme neden oluyor. Genelde Baelfire son derece çekicidir ama şu anda gergin. Bilmediğim bir şekilde lanetiyle de mi mücadele ediyor?

Bay Gibbons yüksek sesle yutkunduktan sonra, "Şey... haklısınız," diye kabul ediyor. "Sanırım bu da işin içine daha fazla heyecan katacak, değil mi? Bunu size söylememeliydim beyler, ama nasıl bir Crane ve Decimus olduğunuzu görünce... size küçük bir sır vereceğim. Yarın sabah itibariyle öldürme yasağı resmen kalkacak ve beşli sıralamalar başlayacak."

Beşli sıralama, eşleşen tüm mirasların en güçlü olduklarını kanıtlamak için birbirlerinin boğazına sarılacağı anlamına geliyor. Tam bir kan gölü olacak.

En azından bunu dört gözle bekliyorum.

Silas, "Beşli sıralamaların önümüzdeki döneme kadar başlamaması gerekiyor," diye belirtiyor. "Tatil arasından sonra."

"Ölümsüz Beşli'nin emriyle tatil tatili süresiz olarak ertelendi... İlk Yerleştirme de öyle," diye açıklıyor Bay Gibbons, Baelfire kaşlarını çatınca gergin bir sesle. "Gördüğünüz gibi, yarından itibaren gelecek döneme hızlandırılmış bir zaman çizelgesiyle başlayacağız. Oldukça farklı, ama Ölümsüz Beşli ile tartışmaya girmemek gerek. Peki o zaman! Bu haberi vermem gereken başka öğrencilerim de var. İşte Eşleşme Balosu için resmi davetiyeniz - eminim beşliniz herkesi kışkıracaktır. Ayrıca, anlayışlı liderlerimizin özrü olarak günün geri kalanında yemekhanedeki tüm yiyecekler ücretsizdir. İyi günler beyler."

Kapı kapanıyor ve Baelfire yine vahşice kaşlarını çatıyor. "Tatil için ayrılmamıza izin yok mu? Ortaya çıkmadığım zaman ailem çok kızacak. Neler oluyor lan?"

Neler olduğunu biliyorum. Ölümsüz Beşli, büyücülerini öldüren kişiyi ararken herkesi burada tutuyor. Suçlularını bulana kadar burayı paramparça edecekler... ve bu süreçte beni de keşfedebilirler.

Everbound resmen saatli bir bomba.

Kendimi duvardan iterek geri çekiliyorum çünkü gerçekten bir duşa ihtiyacım var. Sonra da bu pisliklerden uzaklaşıp aramaya başlamalıyım.

Lütfen hayatta kal, Kenzie. Senin için geliyorum.

Maven'in banyonun kapısını kapattığını duyduğumda koridora bakıyorum.

Ne saklıyorsun, kan çiçeğim?

Hayatım boyunca büyü eğitimi aldım. Garnet Büyücüsü'nün yanında çıraklık yaptığım da çoğu büyücünün öğrenemediği kadar çok şey öğrendim. Miras Konseyi'nin bu zanaatı denetlemesine, belirli büyü türlerini, birçok iksir malzemesini ve büyü kitabını sansürlemesine hiçbir zaman taraftar olmadı. Bunun yerine, bana yasak büyüler hakkında, Miras Konseyi'nin farkında olsalardı izin vereceğinden daha fazlasını öğretmeye özen gösterdi.

Bu yüzden büyü *biliyorum*. Uygulamadığım türleri bile.

Ama gözlerim tekrar yakındaki solmuş bitkilere kayıyor ve ben... büyüleniyorum. Ayrıca kırık omzum ve Maven'in lanetinden kalan saf ıstırap dalları sayesinde büyük bir acı içindeyim. Hex? Malediction?

O da *neydi* öyle? Ve savaştığı zehre ne oldu? Nasıl olur da sisteminden öylece yok olabilirdi?

"Omzun için üzgünüm," diye homurdanıyor Baelfire, kafesteki bir hayvan gibi adımlarken ellerini saçlarından geçirip yüzüne indiriyor.

Bütün bir gün ve gece boyunca lanetini yatıştırmak için avlayacak bir şey bulamadan burada mahsur kaldı, üstelik dün avlanmayı da kaçırdı. Daha önce benzer bir durumda kalıp kalmadığı ya da avlanmadan ne kadar süre akli başında kalabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ejderhasının dışarı çıkmak için her şeyi göze aldığından şüpheleniyorum.

Kendimi duvara yaslayıp omzuma destek oluyorum. "Hayır, değilsin."

Homurdanıyor. "Haklısın. Aklını kaçırmıştın. Yine olsa yine yapardım."

Adımları arttığında ve hayal kırıklığıyla ofladığında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kapı kilitli değil. Gerekirse başka bir mirası avlayabilirsin."

Baelfire yüzünü buruşturuyor. "İşte seninle benim aramdaki fark bu. Bu benim son çarem, başka bir seçenek olmadığı sürece kimseyi soğukkanlılıkla öldürmemeyi tercih ederim. Ayrıca..."

Kehribar rengi bakışları salona doğru kayıyor ve sesi sertleşiyor. "Yemek yemesi gerekiyor. Şu anda bize kızgın olduğunu biliyorum ama ona iyi bakıldığından emin olmalıyım. Ben sadece...lanet olsun, o görüntüyü kafamdan atamıyorum."

Hangi görüntüden bahsettiğini çok iyi biliyorum çünkü o görüntü beni de rahatsız ediyor. Maven o yerde kırık ve hareketsiz yatıyordu, kanla kaplıydı - *onun* kanıyla. Çılgınca onu arıyorduk ve Everett'le ofisine giderken yollarımız henüz kesişmişti ki onun ağzı sulandıran kanının kokusunu aldım.

Onun kanının kokusunun beni hem dehşete düşürmesi hem de baştan çıkarması mide bulandırıcı bir şey.

Ve onu öyle görünce.

Kafamı dağıtmak için kendimi bir hafta önce yedek büyü malzemelerimden birkaçını sakladığım mutfığa sürüklüyorum.

Bir şişe kimera zehrinin kapağını açıp kurutulmuş ayçiçeği yapraklarını alarak bir şifa karışımı hazırlıyorum. Yutulması acı verici olduğu için yaygın olarak hazırlanan bir karışım değil ama ben bir fae'yim. Bal likörümüz ve şarabımız sayesinde demir gibi midelerimiz var.

Baelfire inliyor ve yemek odasının kenarındaki büyük kanepelerden birine çöküp başını yastığın altına gömüyor. Şekil değiştiren kulaklarının duştaki Maven'ın yumuşak seslerini duyuyor olması gerektiğini fark ediyorum ve ona imrenmiyorum.

Bu durum *zor* olmadan da yeterince zor.

Güçlü ama iğrenç karışımı içmeye ancak vakit bulabildim ki Kabus Prensi aniden yanımda belirdi, beni ensemden kavradı ve yüzümü soğuk mermer tezgâha çarptı. Burnumun kırıldığını hissediyorum ve oksijenin aniden kesilmesiyle ağzımdan nefes almaya çalışıyorum.

Crypt kulağımın dibinde konuşmak için eğiliyor, sesi alçak, öfkeli törpülemek.

"Bu beni ona ulaşamayacağım bir yere hapsettiğin için. Ve bu-"

Dirseğini kırık omzuma saplıyor, acı her şeyi bastırırken beynim bir anlığına bembeyaz oluyor. "Beni bunun *ikinci* kez olmasını izlemeye zorladığın için."

Bu hıyarın *ikinci* kez neden bahsettiğini bilmiyorum ama kırık burnumdan ılık bir damlama hissettiğimde, o kandan çekiyorum ve tükenmiş büyümü Crypt'e mümkün olan her şekilde saldırmaya zorluyorum. Şiddetli bir

Etrafımda kızıl bir ışık patlaması oldu. Tatmin edici bir gürültüyle geriye doğru savruldu.

Doğrulup burnumdaki ve çenemdeki kanı siliyorum ama omzumun üzerinden baktığımda Crypt çoktan Limbo'ya geri dönmüştü. Bir saniye sonra geri dönüyor ve ben büyümü ikinci kez aşırı kullanmaya hazır bir şekilde geriliyorum. Ama o sadece yemek odasının duvarına yaslanıp çakmağını çıkarıyor. Yemek odasındaki sandalyelerden birine yığılıp, iyileştirici karışımın damarlarımda dolaşıp acımı hafiflettiğini hissederken, Kâbus Prensi'ni dikkatle izliyorum. Bir bileği kurumuş kanla kaplı, ellerinde Maven'ın kanı var ve hiç de alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyor.

Hatta belki de Baelfire ve benim kadar sert.

Bael hiçbir şey söylemiyor ama iyi para yatırdığı bir horoz dövüşünü izlemek için bekliyormuş gibi ikimizi gözlemliyor. Belli ki az önceki küçük gösteriden hoşlanmış.

Yorgun dikkatim tekrar Crypt'e ve sigarasını çıkarırken çakmağıyla nasıl oynadığına odaklanıyor. Elleri o kadar hafif titriyor ki neredeyse fark edilmiyor ama bunu fark ediyorum, tıpkı o tuhaf ottan ilk derin nefesini çektikten sonra omuzlarındaki gerginliğin azaldığını fark ettiğim gibi.

İlginç.

Bu onda daha önce hiç fark etmediğim bir zayıflık belirtisi mi? Araf'ta olmanın verdiği gerginliğin bir kanıtı mı? Belki de gerçek duyguları hissedememek dışında, lanetinin ne olabileceğine dair hiçbir zaman sağlam bir tahminim olmadı. Şu an hariç, Maven için güçlü hisler beslediği açık.

Yoksa hissediyor mu? Kafamın içinde bir ses titriyor.

Numara yapıyor. Sonunda ona zarar verecek. Onu öldürmelisin.

Karabasan aileni bitirdiği gibi senin de sonunu getirecek. Ama önce senin delirmeni izleyecek.

Sesler bugün daha da kötüleşti, aklımı karıştırıyor ve düşüncelerimi sürekli Maven'ın hareketsiz bedenine geri çekiyor. Omurgamın seğirmesine ve başımın çarpmasına neden oluyorlar.

Crypt beni onu izlerken yakaladığında, gözleri uyarı ile parlıyor.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, Crane, onu kışına sokabilirsin. Ve beni bir daha asla Araf'a kapatma, yoksa ruhunun derinliklerine iner ve kafandaki sesleri birer aziz gibi gösteririm."

Çenem sıkıştı ve Baelfire'a ters ters baktım.

Ama suçlunun ejderha şekil değiştiren olduğuna dair şüphelerim, Kabus Prensi alaycı bir tavırla, "En iyi işimi deli zihinlerde yaparım, Crane. Elbette senin de onlardan biri olduğuna biliyorum."

Başını arkaya doğru eğip uzun bir nefesle güzel kokulu bir duman üfleyince Baelfire, "Şimdi sigara içmenin sırası değil, seni ürkütücü pislik," diye çıkışıyor.

"Duman bir ejderhayı rahatsız etmemeli."

"Şu anda *her şey* beni rahatsız ediyor. Bir şeyi öldürmem gerekiyor ve bu sen olmak üzeresin."

Baelfire'ı görmezden gelip bana bakarken karabasanın tipik neşesi kayboldu. "Eğer Frost fakülteye ya da başka birine Maven'ın suç mahallinde olduğunu söylerse, onu gerçekten öldürürüm. Beni durdurmaya çalışmayın."

Öğrenci değil de öğretim üyesi olduğu için Everett hepimizle birlikte bu dairede kilitli kalmıyordu. Diğer profesörler ve öğretim üyeleriyle birlikte büyük bir toplantıya gitti, ki Everbound'un kapatılmasından dolayı hiç şüphesiz telaş içindeydiler.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Ayrıca Ölümsüz Beşli'nin içinde de bir suikast olmamıştı.

Ellerime bakıyorum, kanayan kristalimden kalan taze delik izlerinin karışım sayesinde karıncalanmaya ve mühürlenmeye başlamasını izliyorum. Onu iyileştirmeye çalışırken kaç kez kendi kanımı akıttığımı unuttum ama büyücüyü eski bir durum için öldürmüş olsun ya da olmasın, hepsini tekrar yapardım.

En azından *denerdim*. Büyümün onu iyileştirmeyi neden reddettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Daha önce ikinize de güvenemediğimde," diye mırıldandım, ikinize de ters ters bakarak

Crypt ve Baelfire, "Ben o ofisteki tüm izleri silerken Maven'ı bu daireye gizlice sokan Everett'ti. Başka birine bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim ama söylerse onu öldürmene yardım ederim. Maven'a söylediğinde bunu ne kadar çok istediğimi ancak Tanrılar bilir-"

"Önerdiğin bahis hakkında," diye homurdanarak sözümü kesti Baelfire. "Siktiğimin fae'leri. Kendine engel olamadın, değil mi?"

Çocukken ne zaman birlikte vakit geçirmek zorunda kalsak, her türlü çocukça şey hakkında bol bol iddiaya girerdik. Genellikle kimin en iyi olduğunu kanıtlamak için. Bu iddianın çocukluk düşmanları arasında zararsız bir rekabetten başka bir şey olmaması gerekiyordu, en azından diğerleri için. Baelfire'ın ejderha pullarını kazanma konusunda ciddiymdim ve iki iyi nedenden ötürü onları daha sonra toplamaya niyetliyim.

Ama şu anda önceliğim Maven'ın bahis için numara yapmadığımı bilmesini sağlamak.

Gözlerimi deviriyorum. "Çeteye ilk atlayan sen değilmişsin gibi davranma."

"Her neyse. Senin aksine, ben o buzdan hıyarın çenesini kapalı tutacağına güvenmiyorum. Lanet olsun, daha *yeni* bizi mahvetti! Onu Ölümsüz Beşli'ye Maven'ın o odada ölü beşli üyeleriyle birlikte olduğunu söylemekten ne alıkoyacak?"

Bunu sessizce düşündüm. Uzuvarlarımdaki karıncalanma yumuşuyor ve burnum artık kan damlatmıyor. Omzumun çok ağrıyacağından eminim ama en azından karışım kırık omzumu onarma işini benim yerime yaptı.

Sonunda Baelfire kanepeye oturuyor ve kanayan kristalimi pazusundan çekerken homurdanıyor. Pazusu hemen iyileşti ve fae'nin yarattığı minerali inceledi.

"Pekâlâ, sevimli küçük **b a k ı c ı m ı z ı n** müdürü öldürmüş olabileceği gerçeğini mi konuşacağız? Kulağa çılgınca geliyor ama başka neden orada olsun ki? Demek istediğim... devam eden anti-legacy saçmalığının bir parçası olsa bile, o sadece atipik bir caster, yani nasıl-" "O *sadece* bir şey değil, bu yüzden ağzını izle. Hepimiz onu hafife alıyoruz." Crypt, sigarasının izmaritini yere atıp üzerine basarak söndürmeden önce uzun bir nefes daha veriyor.

Dikkat ediyorum da

artık titriyor.

"Onun hakkında sinir bozucu derecede az şey öğrendiğimizde bunu yapmak kolay," diye mırıldanıyorum. Sonra gözlerim ona dikiliyor. "O ofisteyken Limbo'dan onu izliyor muydun? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Senin bilmediğin pek çok şey biliyorum, Crane."

"Maven'la ilgiliyse söyle bize," diye homurdanıyor Baelfire. "Onu kaybedebilirdik-" S ö z ü n ü kesiyor ve koridorun sonunda açılan banyo kapısının tıkırtısını duyunca hepimiz sessizleşiyoruz. Bir an sonra Maven beyaz bir havludan başka bir şeye sarınmadan odaya girdiğinde boğazım şiddetle daralıyor. Koyu renk, ıslak saçları çıplak omuzlarından birine dökülüyor ve botları bir elinden sarkıyor. Kollarına, bacaklarına ve boynuna hâlâ su yapıyor, minyatür kristaller gibi parlıyordu.

Sikim hemen ilgi bekliyor. Tek ben değilim çünkü Baelfire beyni arızalanmış gibi görünüyor ve Crypt anında onun yanına geliyor.

"Sevgilim," diye o kadar sessizce mırıldanıyor ki neredeyse duyamıyorum.

Maven son derece temkinli bir ifadeyle her birimizi inceliyor. Ereksiyonumu düzeltmemek için yoğun çaba sarf etmem gerekiyor ama zaten bize öfkelenmek için yeterince nedeni var, bir de ben elimde aletimle aç bir wendigo gibi onun her santimini yalayıp yutmasam.

"Burada hiç kıyafetim yok," diye mırıldandı Maven.

"Benimkini al," diyor Baelfire hızla ve şekil değiştiren hızını kullanarak odadan çıkıp kendine ait olduğunu iddia ettiği yatak odasına gidiyor.

Birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıkıyor ve hevesle bakıcımıza bir kucak dolusu gömlek, kapüşonlu sweatshirt ve diğer rastgele kıyafetleri sunuyor. Maven isteksizce yığının içinden kocaman koyu gri bir kapüşonlu seçiyor. Dikkati hâlâ iyileşmekte olan burnuma kayıyor ama dışarıdan bir tepki vermiyor.

"Ee, bebeğim? Bize neden o odada olduğunu söyleyecek misin?" Baelfire açık açık soruyor.

"Eğer müdürü kimin öldürdüğünü merak ediyorsanız, ne yazık ki bunu üstlenemem."

"O zaman onun ofisinde ne yapıyordun?" Bastırıyorum.

Karanlık bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Dört salak egolarını tatmin etmek için bedenimi kullandıktan sonra acı içinde yerde kanlar içinde yatmak dışında mı? Hiçbir şey."

Ah, kafamın içindeki seslerden biri kıs kıs gülüyor.

Sivri bir dili var, ama acımasız sözlerinde daha da derine inen hafif bir incinme tonu var. Baelfire haklı. Onu inciten bahsi öneren bendim. Aptal değilim, Maven'ın bu kadar içine kapanmasının bir sebebi olmalı. Bir şey onu bu hale getirdi. Geçmiş hakkında konuşmuyor ama kan çiçeğim derinden incinmiş olmalı.

Ve şimdi benim yüzümden tekrar inciniyor.

Bunu düzeltmem gerek. Hem de hemen.

"*Sangfluir*," diye başlıyorum nazikçe, işleri yoluna koymak niyetiyle.

Sanki onu ikna etmeye çalışmam tam tersi bir etki yaratmış gibi gözleri parlıyor. "Gerekçelerinle ilgilenmiyorum."

Yine de devam ediyorum, kararlıyım. "Bahsin seni istememizle hiçbir ilgisi yoktu-"

"Konuşmayı kes."

"Maven, lütfen sadece-"

Öfkesinin alevlendiği anı görüyorum. Ama beni terslemek ya da hışımına uzaklaşmak yerine, bekleyebileceğim en son şeyi yaptı. Onu kaldırıyor

çenesini, botlarını yere bırakıyor ve havlunun düşmesine izin vererek onu görkemli bir şekilde çıplak bırakıyor.

Neredeyse lanet dilimi ısırp koparacaktım.

Tanrılar aşkına, vücudu o kadar *güzel ki*.

Kalecimin içinde olmanın ne kadar sıkı, ıslak ve tamamen bağımlılık yapıcı olduğunu hatırlamamak imkansız. Gözlerim, göğüslerinin arasına damlamadan önce boynunun pürüzsüz, zeytin tonundaki derisinden yavaşça aşağı inen bir su damlasına takılıyor, yolu oradaki soluk yara izinin üzerinden geçerken hafifçe sapıyor.

Suyu yalamak ve sonra... dişlerimi o muhteşem boynuna geçirmek istiyorum.

Hay sikeyim.

Onu ısırmayı düşünmemeliydim. Şimdi tek düşünebildiğim bu - ısırarak, içmek ve sonunda onun kışkırtıcı kanının tadının neye benzediğini öğrenmek.

Crypt keskin bir şekilde nefes veriyor ve Baelfire kendi ereksiyonunu kavrayarak boğuk bir ses çıkarıyor. Bu sırada Maven, Baelfire'in dizlerine kadar inen kapüşonlu sweatshirt'ünün içine girerken çok net bir *siktir* git gösterisi olarak bakışlarını tutuyor. Saçını düzeltiyor, bağcıklarını bağlama zahmetine girmeden botlarını giyiyor ve ön kapıyı arkasından çarpmadan önce son derece tahrik olmuş, sersemlemiş üç mirasçının yanından geçiyor.

Baelfire yüzünü ovuşturmadan önce ortalık bir süre sessiz kalıyor. "Vay anasını. Bizi nasıl susturacağını biliyor."

Crypt ortadan kayboldu, şüphesiz onu takip etmek için. Ama Baelfire ve ben karşılıklı sinirli bir sessizlik içinde dururken, kulaklarım çınlamaya başlıyor. Kafamın içindeki sesler, fısıltıları kendi düşüncelerimi bastırana kadar yükseliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyor, beynimi saran paranoya kakofonisi içinde nefes almaya çalışıyorum.

Ne yapıyorsun, koruman olmadan dışarı çıkmasına izin mi veriyorsun? Onu iyileştiremedin bile. Ne kadar işe yaramazsın?

Koruyucun ölecek ve sen bunu durduracak güçte değilsin. Onu kaybedeceksin. En iyisi bu.

Kafatasımdaki alaycı yankılar, başımın yanlarını kavrayıp "Kapa çeneni" diye bağırana kadar kreşendoya ulaşıyor.

Kısık bir ıslık sesi duyulduğunda ve sesler zihnimin köşelerine geri döndüğünde, gözlerimi kırıştırarak açıyorum. Ne kadar zamandır

Burada aklım başımda değilken Baelfire kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını indirmiş bir halde karşımda duruyor.

"Lanetin seni normalden daha fazla mahvetmiş. Bunu sorduğuma inanamıyorum ama endişelenmeli miyim? Önümüzdeki sömestr boyunca akıl sağlığının yerinde olma ihtimali nedir Si?"

Muhtemelen sürmeyecek, acı bir şekilde farkında olduğum bir gerçek.

Onu ve saçma endişesini görmezden geliyorum, mutfaktaki iyi likörü sakladığım dolaba doğru ilerlerken şakaklarımda devam eden ağrıyla yüzümü buruşturuyorum. Sesleri durdurmayacak ama şu anda umurumda değil. Kontrolümü kaybedip ejderha şekil değiştireni tekrar öldürmeye çalışmadan önce bunu yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var.

Baelfire bir bardak viski doldurmamı izlerken sessiz, ama sonra özlemle ön kapıya bakıyor. "Sence hâlâ bizimle Eşleşme Balosu'na gelir mi? Yani... bu zorunlu, değil mi?"

"Bundan çok şüpheliyim. Bizden nefret ediyor," diye hatırlatıyorum ona.

Ejderha şekil değiştiren ofluyor. "Şimdilik. *Şimdilik* bizden nefret ediyor. Ama Everett bize Frost gibi davranıp her şeyi mahvetmeden önce onunla sağlam bir ilerleme kaydediyorduk. Bana iyimser diyebilirsin ama o aptal bahsi hiç olmamış gibi görmezden gelir ve onun güvenini kazanmaya çalışırsak, sonunda bize açılmaya başlayacaktır. Ve hepimiz kafamızı kığımızdan çıkardığımızda, bence bakıcımız olmayı sevecektir."

"Lanet iyimser."

Sırıtarak elini cebine attı ve kırmızı lekeli, kanayan kristalimi bana doğru fırlattı. "Bundan sonraki kısmı sevmeyeceksin ama Maven'ın o güzel kafasında sakladığı tüm sırlar konusunda bize güvenmeye başlamasını istiyorsak ilk hamleyi bizim yapmamız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Güven iki yönlü bir yoldur. Belki de hepimiz ona lanetlerimizin ne olduğunu söylemeliyiz. Kim bilir? Belki biz de birbirimize daha çok güvenmeye başlarız." Yüzünü buruşturdu. "Everett hariç. Siktir et o adamı."

Son kısmı onaylayarak başımı sallıyorum ama sözlerinin geri kalanını dikkatle değerlendiriyorum.

Güvenimi kimseye vermem. Daha küçükken bile, ailem ve onların beşlisi bana her şeyden önce kendi başımın çaresine bakmayı öğretti. Hepimiz birbirimizden sır sakladık. Birbirlerinin lanetlerini, onları bozmak için bir araya gelmeden önce bildiklerinden şüpheliyim - bireysel lanetler hakkında konuşmak miraslar dünyasında, eşleşen beşliler arasında bile bir tabudur.

Ama istesem de istemesem de Crypt ve Baelfire benim lanetimi zaten biliyor. Maven hakkında o kadar az şey biliyorum ki ona henüz istediğim şekilde güvenmem mümkün değil ama akıl sağlığımın durumunu öğrenmesi dünyanın sonu olmaz.

Ancak Baelfire'ın küçük bahsimizi tamamen unutmamızı önermesi bir seçenek değil. O ejderha pullarını almam gerekecek.

Ama önce Maven'a ne kadar üzgün olduğumu göstermenin bir yolunu bulmalıyım.

MAVEN

Ben kapıyı çaldıktan sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve zavallı küçük Vivienne beni görünce gözyaşlarına boğuluyor. Ağlamak için bir omuz istercesine elini uzatıyor, ama bu dokunuşla içime bir panik ateşi düşüyor.

Onun yerine, uzun kollarının arasından kollarını kavırıyorum ve toplayabildiğim en yumuşak gülümsemeyi takınıyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

"K-Kenzie kayıp," diye hıçkırıyor ve başını sertçe sallıyor. "Her yere baktık ve hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyorum..."

Düşüncesini tamamlayamaz ve tekrar hıçkırmaya başlar, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır ve serbestçe damlar.

Hay sikeyim.

Ağlayan insanları teselli etme konusunda *berbatım*.

Bunun suçunu yetiştirilme tarzıma atıyorum çünkü başkalarının yanında kayda değer miktarda duygu göstermek dayak yemeye ve kâbus gibi yaratıklara yem olmaya davetiye çıkarmak demektir. Açıkta gözyaşı döken biri benim için tamamen yabancı bir kavram.

Onu kollarından bırakıp kapı aralığından arkasına baktığımda bir an için dayanılmaz derecede garip geliyor. Sabah güneşi Kenzie'nin dairesinin pencerelerinden içeri giriyor ve her yeri sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor.

"Burada... başka biri var mı?"

Tercihen yüzü akmayan biri.

Dirk şekil değiştiren kulaklarıyla beni duyuyor ve kapıya geliyor. O da Vivienne kadar kötü durumda ama histerik bir şekilde ağlamıyor. Bunun için evrene şükürler olsun. Beni içeri davet ediyor ve ortak oturma ve yemek odası alanına giriyorum.

Bir an için Crypt'in arkamdan geldiğini hissetmediğime şaşıyorum - on beş dakika önce beşlinin dairesinden ayrıldığımdan beri beni takip ediyor. Ama sonra Kenzie'nin dairesinin ön kapısının yanında sallanan rüya kapanı fark ediyorum. Yemek odalarındaki büyük pencerenin yanında bir tane daha var.

Dirk boynunu kaşıyarak, "Kenzie senin DeLune ile tanıştıktan hemen sonra bunlardan bir demet asmıştı," diyor. Sonra yüzü parçalanır. "Lütfen -Sen onun en iyi arkadaşısın. Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Her yere baktık. *Her yerde*. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve..."

Gözleri nemlenir, yanakları kızarır. Oh, Tanrım. Eğer konuşmaya başlamazsam, o da ağlamaya başlayacak.

Başa çıkmak için tamamen yetersiz olduğum lanet bir salgın gibi.

"Ona ne olduğunu bulabilirim," diyorum çabucak. "Sadece DNA'sına ihtiyacım var."

Vivienne'in yüzü umutla aydınlanıyor ve aceleyle diğer odalardan birine girerek Dirk ve beni yalnız bırakıyor. Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Muhtemelen beni bir arkadaş olarak görmelerini istemediğim için Kenzie'nin beşlisini çok az tanıyabildim.

Zaten Kenzie'yi rahat olduğumdan daha fazla önemsiyorum. Çoğul *arkadaşlık* yapmaya başlamayacağım.

Gözlerim oturma odalarında asılı duran erotik tablolara takılıyor. Kenzie'nin eserleri. Onları daha önce de görmüştüm ama dikkatim iki erkeksi figürün arasına sıkışmış bir kadının soyut su resmine takılıyor, kadının başı kendinden geçmiş bir şekilde geriye atılmış ve saçları etraflarında dönüyor. Çok güzel ve şehvetli bir resim ama *kendimi* o resimde hayal ettiğimi fark ettiğimde dikkatimi başka yöne çekmek zorunda kalıyorum.

Dört özel muhteşem mirasın herhangi bir kombinasyonu arasında...

Bir daha asla bu şekilde düşünmemem gereken kişiler.

Diğer tabloları inceden inceye incelerken yüzüm ısınıyor.

Çok fazla çeşitlilik var, hiç düşünmediğim çok fazla pozisyon var.

Evim dediğim cehennemde hayatta kalmak bir numaralı önceliğim olduğu için, ergenliğe girdikten sonra cinsel dürtülerimi kilit altında tuttum. Beş yıl önce merakıma yenik düşüp bekaretimi kaybetmeye karar verdiğim zaman hariç. Ama o deneyim bu resimlerdeki gibi güzel ya da erotik olmamıştı. Bunun yerine, tüm hayatımın en kötü anısına yol açtı ve bu da beni... yani bu hale getirdi.

Ondan sonra kendimi bir insandan çok bir şey olmaya zorladım. Herhangi bir dürtü ya da duygu derin bir şekilde saklı tutuldu. Böylesi herkes için daha güvenliydi.

Bu şekilde hala daha güvenli. Onlara sahip olamazsın ve zaten onlar da seni hiç istemedi, diye hatırlatıyorum kendime.

Yine de gözlerim o lanet resimlere takılıp kalıyor. Özellikle de soyut bir dizi siki emen bir kadının olduğu tabloya. Ağzıma hiç yarak almadım. Arkasındaki temel konsept *kulağa* hoş gelmiyor, ama... öyle mi?

Belki de öğrenmeliyim. Ne de olsa ilk orgazmlarımdan çok zevk almıştım. Kesinlikle daha fazlasını istiyorum. Kim bilir başka hangi cinsel deneyimlerden hoşlanabilirim?

Kötü Maven. Amacının bir şeylerden zevk almakla ilgisi yok.

Odaklan.

Sonunda, düşüncelerimden uzaklaşmak için Dirk'e yandan bir bakış atıyorum. Vivienne'in ardından kaşlarını çatıyor, hâlâ kabaca boynunu kaşıyor. Ve kolunu.

Piresi falan mı var? Ne de olsa o bir şekil değiştiren.

Beni bakarken yakalayınca durdu ve yüzünü buruşturdu. "Uh...lanetler, haksız mıyım?"

Oh. Doğru ya.

Kenzie'nin eşleşmelerinin neyle lanetlendiğine dair hiçbir fikrim yok ama Dirk'ün bundan bahsetmeye cesaret etmesine şaşırdım. Çoğu mirasçı, Miras Laneti'nin onları nasıl etkilediği konusunda son derece sessizdir. Ama eğer laneti sürekli kaşınıyorsa, bu biraz hafif kalıyor.

Onun iyiliği için konuyu değiştiriyorum. "Luka sizi kendi başınızın çaresine bakmanız için mi bıraktı? Ahmaklığı kronikleşmiş olmalı."

Dirk avuçlarından birini kaşıyarak başını sallıyor. "Hayır, çünkü tecrit sırasında burada hiçbir şeyimiz olmadığı için yemekhaneden yiyecek almaya gitti. Aslında, Kenzie'nin..." olduğunu fark ettiğimizden beri bizi bir arada tutan kişi o oldu.

Sesi kesiliyor ve boğazını temizleyerek başka tarafa bakıyor. "Bak, Luka'nın daha önce ona karşı böyle bir pislik olduğunu öğrendiğimde çok sinirlenmişim ve Kenzie bana senin onu büyülediğini söylediğinde de bunu desteklemiştim. Ama sonra Luka'nın kendini ifade etmekte *gerçekten* çok ama çok kötü olduğunu fark ettim. Kötü bir adam değil. Kesinlikle ailesinin geri kalanı kadar kötü değil - yani, kardeşi Levi muhtemelen dünyanın en iğrenç pisliğiydi."

"Öyle miydi?" Not ediyorum. Bu havadan sudan konuşmaya tahammül ediyorum çünkü gevezelik etmek onun tekrar ağlamaya başlamasından çok daha iyi. "Rahmetli oldu mu?"

"Evet, bir aydan kısa bir süre önce cayır cayır yanmış halde bulundu. Yakın olmasalar da, Luka için oldukça acımasız oldu. Hâlâ yas tutuyor."

Pekala. Bu çok garip.

Şimdi düşündüm de, Everbound'a ilk geldiğimde öldürdüğüm vampirin Luka'yla bazı çarpıcı benzerlikleri vardı. Belki de onu bulduktan sonra Kenzie'ye bu olayı itiraf etmeliyim.

Lütfen onu bulmama izin ver.

Vivienne geri dönüyor ve içinde uzun, kıvrıkcık, solgun bir saç teli bulunan plastik bir torbayı muzaffer bir edayla havaya kaldırıyor.

"Bu işe yarar mı? Yatağımızda buldum."

"Evet." Parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek poşeti ondan alıyorum. Odamdan bir çift eldiven daha almak için sabırsızlanıyorum. Çantayı Baelfire'in sweatshirt'ünün cebine koyup gitmek için dönüyorum.

Ama tam o sırada Luka ön kapıyı açıyor ve şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. İki kolunda da birkaç torba sıcak yiyecek tutuyor. Vivienne ve Dirk'e sanki burada bulunduğum kısa süre içinde onlara bir şekilde zarar verdiğimden endişeleniyormuş gibi korumacı bir bakış atması gözümde kaçmıyor.

Temkinli olması iyi bir şey. Belki de Dirk haklıdır ve o kadar da dangalak değildir.

Yemeği yakındaki yemek masasına koyuyor ve bana ters ters bakıyor. "Burada olmak için bir nedenin var mı? Eğer sikime koyduğun o lanet büyüyü kaldırmak içinse, hiç zahmet etme. Şifacılar sonunda ondan kurtuldular, o yüzden siktir git."

Sözümü geri alıyorum. Dangalak onun için hafif bir terim. "Luka," diye iç geçiriyor Vivienne. "Kaba olma."

Kollarını kavuşturuyor. "Her neyse. Neden buradasın Minerva?"

"Kaba olma dedim ya!" diye çıkışıyor minyon hava elementali.

"Öyle bir şey demedim," diye homurdanıyor Luka. "Sadece lanet olası bir soru soruyordum."

Dirk homurdanıyor ve eğilip baldırlarından birini kaşıyor. "İnsanlara bilerek yanlış isimle hitap etmek kabalıktır, dostum."

Luka o kadar şaşkın görünüyor ki neredeyse gülebilirim. Ama ne kadar uzun süre kalırsam, Kenzie'nin hayatta olup olmadığını bilmeden o kadar uzun süre giderim, bu yüzden ona soluk, kıvrıkcık saçların tek telini göstermek için çantayı kaldırıyorum.

"Onu aramak için bir büyü yapacağım."

"Zaten başka bir büyücüden bunu denemesini istedik," diye yakınıyor Luka. "Hiçbir işe yaramadı."

Muhtemelen genel olarak zar zor kullanabildiğim sıradan büyüleri kullandıkları için. Neyse ki Kenzie'nin beşlisi için, ben diğer büyü türlerinde çok daha yetenekliyim.

Özellikle de yasak olanlarda.

"Denemekten zarar gelmez," diye düşünüp dönüyorum.

Ama Vivienne gitmemi engellemek için kolumu tutuyor. Baelfire'ın kolundan bile vücuduma tanıdık bir rahatsızlık yayılıyor, kıpırdamadan dururken ensem karıncalanıyor. Onun dokunuşundan kaçmak için çaresizce çırpındığımı fark etmiyor. Bu, az önce hüngür hüngür ağlayan Kenzie'nin en nazik eşleşmesi, bu yüzden bana dokunduğu için elini kırmak muhtemelen en iyi hareket tarzı değil.

"Bekle! Kenzie ile sana bir şey aldığımızı hatırladım. Bir elbise. Birkaç gün önce alışveriş çılgınlığına çıkmıştık, tam da o..."

Gözleri yine sulanıyor ve şimdi *gerçekten* rahatsız oluyorum. Ensemde akan soğuk teri görmezden gelmeye çalışarak ellerinden kurtulup kapıya yaklaşıyorum.

"Teşekkürler ama ben böyle iyiyim."

"Ama Eşli Balo için bunun senin için mükemmel olduğunu söyledi ve bu gece! Gidip getireyim. Pennsylvania'dan döndüğünde sürpriz olarak yurttaki odana bırakacaktı, bu yüzden senin için bir not falan yazdı," diye ekliyor Vivienne tekrar odadan aceleyle çıkmadan önce.

Kenzie'den bir not mu? Tereddüt ediyorum.

İstemedi de olsa maruz kaldığım mide bulandırıcı dokunuşlar yüzünden tüylerim diken diken oluyor ama Kenzie'nin temelli gittiğini öğrenirsem...

Hiçbir zaman duygusal olmadım ama birdenbire bana bıraktığı her şeyi okumak istedim. Ne de olsa bunlar bana söylediği son sözler olabilir.

Vivienne büyük pembe bir alışveriş çantası ve bir notla döndüğünde, önce notu alıyorum, çıplak parmakları bu kez benimkilere değdiğinde gözle görülür bir şekilde irkilmemek için elimden geleni yapıyorum. Kelimelerin kabarcıklı karalamasını hızlıca okudum.

SÜRPRİZ!

Tamam, biliyorum sana daha birkaç hafta önce bir elbise aldım ve sen onu hiç giymedin bile, ama bu elbise o kadar muhteşem ki, Matched Ball'da bu elbiseyle harika olacaksın. Bu tam senin tarzın ve ne kadar ateşli olduğunu gösterecek (evet, söyledim, seni ateşli küçük keşiş), bu yüzden lütfen, lütfen, lütfen sadece erkeklerin çenelerini izlemek için bile olsa bunu giy

damla (evet, yine söyledim, siz inkar etseniz de onlar tamamen sizin adamlarınız).

Sevgiler, en sevdiğin soluk kışlı kankan

P. S. Saçını ve makyajını ben yapacağım! Sana bahsettiğim o seksi insan-efsane yasak aşk dramasını izlerken birlikte hazırlanalım.

P. P. S. Elbisemi görene kadar bekle... ;) Göğüslerimi WOWZA gibi gösteriyor.

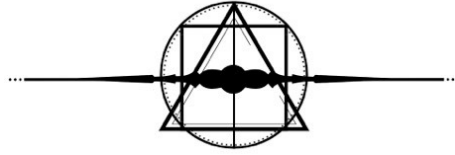
Gülümsüyorum. *Göğüslerimi harika gösteriyor.* Tabii ki bunlar Kenzie'nin bana son sözleri olacaktı. Duyguları boş ver, bu çok daha iyi.

Sırıtişımı görünce Luka'nın yüzü kızardı. "Gülümsüyor musun? Bu çok ürkütücü. Sana ne yazdı ki?"

Karta uzanıyor ama ben hemen çantaya atıp Vivienne'den alıyorum ve ona bir daha dokunmamak için alttan tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum elementale içtenlikle. "Buna ihtiyacım vardı."

Sonra iznimi isteyip ayrılıyorum çünkü yasak büyü için bazı malzemeleri bulma vakti geldi.

İhtiyacım olanı bulana kadar doğu kütüphanesinin unutulmuş bir arşivindeki yirmi üç kilitli saklama sandığını kırmam gerekiyor.

Sandığın üstünü açıp tozu elimle savuruyorum ve bir demet canlı turuncu anka kuşu tüyü gördüğümde evrene şükrediyorum. Can sıkıcı derecede nadir bulunan bir malzeme.

Demeti alıp omzuma attığım ve daha önce yataktan aldığım çantanın içine koyuyorum. Ayrıca bir çift yumuşak deri eldiven de dahil olmak üzere kendi kıyafetlerimi giymek için zaman ayırdım, bu yüzden şimdi daha kendim gibi hissediyorum. Bir kez daha, görevdeki tek kişi benim.

Yani. Ben ve Limbo'dan her hareketimi izlediğini hissettiğim karabasan.

Onu göremiyorum ama Crypt yataktan ayrıldığımdan beri bir kez bile yanımdan ayrılmadı. En azından bana boşluk yanılsaması veriyor ama varlığıyla ilgili bir şey şu anda daha karanlık hissettiriyor - sanki o da diğerleri kadar gergin ve her an patlayabilirmiş gibi.

Bunun tehdidi garip bir şekilde heyecan verici. En iyisi bu konuda oyalanmamak.

Ahşap saklama sandığını sessizce kapatarak, çok az ziyaret edilen bu odada tozu rahatsız etmek dışında hiçbir iz bırakmadığımı iki kez kontrol ediyorum. Tatmin olmuş bir şekilde, doğu kütüphanesinin ana katına çıkan uzun ve dolambaçlı basamakları tırmanıyorum. Şu anda bomboş, görünürde bir öğretim üyesi bile yok. Tüm okul tecrit ve bu geceki Eşli Balo yüzünden kargaşa içindeyken kütüphane kimsenin umurunda değil.

On beş dakika sonra, trafiğin yoğun olduğu tüm koridorlardan kaçındıktan sonra, yurt odama geri döndüm, ışıklar kapalı ve masamda bir mum yanarken yerde oturuyorum. Önümdeki malzemelere bakıyorum. Anka kuşu tüyü, Kenzie'nin saçı, cadı kökü, oniks tozu, bir hançer, kanımı toplamak için bir kase... ve tüm gelişen saksı bitkilerim.

Bu büyü için onları feda etmem gerekecek.

Eldivenlerimi çıkarıp parmaklarımı yapraklarının üzerinde gezdirirken iç çekiyorum. Yetiştirmek için o kadar uğraştığım bitkileri öldürmek hoşuma gitmiyor. Beni botanikle tanıştıran Lillian'dı - o zamanlar, yaşamın kutsallığına saygı duymadan yetiştirilmemi "barbarca, insanlık dışı" olarak nitelendirmişti. Bir bitki için bile olsa, sadece *yaşamak* için harcanan çabayı takdir etmeyi öğrenmem için kapalı bir bahçe inşa etmeme yardım etti.

Ama bitkilerin de benim sihrimi besleyebileceğini anlamam uzun sürmedi. Bir canavarın ya da mirasın canını aldığımdaya hissettiğim gücü hissetmiyorum ama seçeneklerim kısıtlı olduğunda idare etmek için yeterli oluyor.

Şu an olduğu gibi.

Ellerimi kaldırarak, saksı bitkilerini ateşe veren yaygın bir büyü fısıldıyorum. Buharlaşıp büzüşüyorlar, oda yanık bitki kokusuyla dolarken saniyeler içinde ölüyorlar. Hançeri kaptığım gibi sol elimin avuç içine uzun, çapraz bir kesik atıyorum. Sesimi zar zor duyulabilir bir fısıltıda tutuyorum çünkü Crypt muhtemelen hala yurt odamın dışında gizleniyor ve beni bir kez kapıdan duydu.

"Obsecro te pro anima huius sanguinis."

Ben konuşurken oda kararıyor, etrafım ürperiyor ve büyücülüğe her zaman eşlik eden acı tat ağzıma doluyor. Üç çeşit

Dokunabildiğim büyüler arasında en yorucu olanı bu - çünkü sadece büyücülerin kullanabilmesi gerekiyor.

Ben bir büyücü değilim.

Ama görünüşe göre, *bu* hale gelmek için yapmam gereken tüm ritüeller beni hiç beklemedikleri şekilde değiştirdi.

Acıyan elimi kâsenin üzerinde tutarken kelimeleri tekrar söylüyorum, kanımın parlak turuncu tüyün dallarına sıçrayışını izlerken ürkütücü bir heyecan hissediyorum. Oniks tozunu, saç ve cadı kökünü ekleyerek, yasadışı yaşam gücü arama büyüsünü tamamlamak için yasak kelimeleri tekrar fısıldıyorum.

Kötü niyetli, cansız güç vücudumda titreşiyor ve kâsenin etrafında siyah duman şeklinde dönüyor. Anka kuşu tüyü yeşil ateşe dönüşmeden önce kâsenin içindeki her şeyin rengi uçup gidiyor.

Sert bir nefes veriyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu büyünün ne kadar yorucu olduğundan çıkmeye hazırım... ama aynı zamanda saf rahatlamadan.

Yaşıyorum.

Tüyün alev alması Kenzie'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Şimdi tek yapmam gereken onu bulmak.

Bunu yapmak için de o lanet olası Dönüşen'i bulacağım ve ona değer verdiğim biriyle ne kadar *uğraşmaması* gerektiğini göstereceğim.

Yeşil ateş sönüyor ve ben de büyünün etkisiyle kararmış ve uyuşmuş olan parmak uçlarıma bakıyorum. Elimdeki kesik hâlâ kanıyor ama sarmak için hiçbir hamle yapmıyorum çünkü o ritüelin ağırlığı donmuş bir örs gibi göğsüme baskı yapıyor. Kendimi fazla zorladım ve şimdi gözlerim zar zor açık kalabiliyor.

Ama buna değdi. Artık Kenzie'nin hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu biliyorum.

Kendimi yatağıma çekiyorum ve anında yorgunluktan neredeyse rüyasız olacak kadar derin bir uykuya dalıyorum. *Neredeyse*. Kâbuslar hâlâ peşimi bırakmıyor ve sonunda onların pençesine düşüyorum, eski korkularımı ve geçmiş travmalarımı yeniden yaşayarak beni lime lime ediyor.

Sonunda irkilerek uyanıp nefes almaya çalıştığımda kaslarım gerilmiş ve alnımda boncuk boncuk soğuk terler birikmiş. Oturup gerginliğimi atmaya çalışıyorum ama yanmış, kabuk bağlamış ellerime bakıp yüzümü buruşturuyorum. Şu anda kendimi iyileştirmeye yetecek kadar büyüm yok; Dönüşen'in izini bulmak için kullanmam gereken büyüden bahsetmiyorum bile.

Bir an önce sihrimi tazelemem gerek.

Yataktan kalkıp bir perdeyi araladığımda saatlerdir uyuduğumu ve Eşli Balo'ya çok az bir süre kaldığını fark ediyorum. Kenzie'nin Eşleşme Balosu hakkında anlattıklarına bakılırsa, beşlilerin giyinip kuşanması ve Tanrı vergisi gruplarını ilk kez sergilemeleri için bir bahane. Dansın duruş, gösteriş, alkol, havadan sudan konuşma ve bol miktarda PDA içereceğine şüphe yok.

Katılmaktansa kendi göz kapaklarımı soymayı tercih ederim.

Ama masamda duran pembe çantaya bakarak tereddüt ediyorum. Kenzie bu anlamsız etkinlik için çok heyecanlıydı. Muhtemelen beni de peşinden sürükleyecek ve punch'ı ya da servis edecekleri her neyse onu denememi sağlayacaktı. Beni de dans ettirmeye çalışırdı. Tam bir işkence olurdu.

Bunu kaçırmak ne yazık.

Ayrıca Ölümsüz Beşli de orada olacak, böylece hedeflerimi analiz etmek ve hangisini öldüreceğime karar vermek için ilk şansım olacak. Eğer Dönüşen hâlâ Everbound'un tesislerindeyse, hepimiz gibi burada kapana kısılmışsa -ki umarım öyledir- o zaman ortama uyum sağlamak için zorunlu dansa katılabilir. Cevaplar ve intikam almak için onu avlayabilirim.

Belki de gitmeliyim.

Ama maçlarım da orada olacak.

Onlarla tekrar karşılaşma fikri, gitmeden önce onları teşhir ettiğim için kendimi tekmelememe neden oluyor. Bunu sadece Silas'ın beni etkileyecek başka bir şey söylemesini engellemek için yaptım. Canlandığımdan beri duygularımı kontrol altında tutamıyorum. Ya itüzümü kökü tozunun daha önce hiç duymadığım duyguları güçlendirici özellikleri var ya da hislerimi bastırmak için harcadığım onca yıl, en olmadık zamanda beni kıcımdan ısırarak için geri dönüyor.

İdeal bir dünyada şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdum, bu da teorik olarak onların üstesinden gelmemi kolaylaştırırdı. Ancak burada, Ölümsüz Beşli'nin beni fark edebileceği bir yerde sıkışıp kaldıysam, en büyük önceliğim şimdilik diğer mirasçıların arasına karışmak.

Bu da sözde beşlimle birlikte oynamak anlamına geliyor.

İyi. Ama bu *kibarca* oynayacağım anlamına gelmiyor.

İç çekerek pembe çantaya uzandım ve Kenzie'nin benim için mükemmel olacağını düşündüğü elbiseyi çıkardım.

Oh, kahretsın.

Haklıydı. Bu tam bana göre.

Elbise simsiyah bir şaheser, hafif, boynun arkasından bağlanan ve dantel bir gerdanlık gibi görünen askılı bir üst kısmı var. Eteği, korse benzeri bir orta bölümün altında dalgalanan dallarla biten parçalanmış tül katmanlarından oluşuyor. Sırtı açık ama yularlı üst kısmı göğsümün ortasındaki yara izimi kapatacağı için rahatlıyorum.

Ellerimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum, karanlık güzelliği karşısında büyüleniyorum. Çantayı tekrar kontrol ettiğimde, dirseklerimi geçecek kadar uzun iki siyah dantel opera eldiveni de buluyorum. Daha sonra kendimi iyileştirme fırsatı bulana kadar kararmış parmak uçlarımı ve yara kabuklarımı gizleyecekler.

"Çok sinir bozucu derecede düşünceli," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Kenzie'yi bulduğumda, böylesine melankolik ve mükemmel bir hediye için ona borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım.

Ama şimdilik...

Sözde beşlim kafamı yeterince karıştırdı. Skoru eşitlemenin zamanı geldi.

Yataktan çıkıp dışarı çıktığımda, Crypt kapımın yanındaki duvara yaslanmış, her zamanki kıyafetleriyle ölümlüler âleminde mükemmel bir şekilde görülebiliyordu. Beni görür görmez doğruldu. Koridorun karşısındaki pencerelerden süzülen gün batımının son ışıkları kulaklarındaki ve alnındaki piercinglere vuruyor. Gümüş benekli mor gözleri benimkilere dikilmiş, öylesine tüketen duygularla dolu ki, bir an için sadece ona bakabiliyorum.

"Saf günah gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor, beni yavaşça içine çekerek. "Ve ben günah işlemeyi her zaman sevmişimdir, sevgilim."

Sesindeki hayreti duyunca içimdeki korkunç derecede uygunsuz bir parça eriyor. Çaba sarf ettikten sonra bunu duymak güzel. Buraya ilk geldiğimde Kenzie'nin bana almakta ısrar ettiği makyaj malzemelerinden birazcık bile sürdüm. Daha önce hiç makyaj yapmamıştım ama Kenzie'nin kendine makyaj yapmasını o kadar sık izlemiştim ki onun yöntemlerini taklit ettim.

Sonunda gözümü Crypt'ten ayırıp yerde onun yanında yatan iki cesede bakıyorum. Sanki dansa gidiyorlarmış gibi güzel giyinmişlerdi ama vahşi bir hayvan saldırmış gibi görünüyorlardı. Elbiseleri ve takım elbiseleri kana bulanmış ve gözbebekleri oyulmuş.

Kenzie bana çoğu erkeğin dans için süslü korsajlar getirdiğini söyledi. Bu daha çok benim tarzım.

"Kapınızın önünde çok uzun süre durmak gibi bir hata yaptılar."

"Yani onları hırpaladın mı?"

Hâlâ görünüşümden dolayı dikkati dağınık. "Hmm? Hayır, aşkım, bunu birbirlerine yaptılar. Benim için sadece biraz çılgınlık gerekti. Yine de gösteriyi kaçırdığın için üzgünüm."

Ben de öyle. Ama bu geceki sözde maçlarıma karşı bir kan davam var, bu yüzden ilgisizmişim gibi davranıyorum.

"Belli ki beni takip etmeye devam etmek niyetindesin."

"Bu hayatın geri kalanında ve Öbür Dünya'da, evet."

Hiçbir şey hissetmemesiyle ünlü bir karabasan için, benim yanımda çok melodramatik. Ama burada olması, utanmadan bakışlarıyla beni yutması, bana olan hayranlığının gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Yani... Silas'ın beni iyileştirmesini engellemeye çalıştı, tıpkı istediğim gibi. Ve bildiğim kadarıyla, benim küçük ölümden diriltme numaram hakkında diğerlerine tek kelime etmedi.

Eğer Crypt'in ilgisi gerçekse-

Hayır. Bu tartışmalı bir konu. Beşlimi reddetmek için ilk baştaki tüm nedenlerim hâlâ geçerli ve şu anda odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. Mesela.

"Hançerim nerede?"

Bunun izini kaybedemem. Her şeyden önce, bu benim en sevdiğim hançerim ve bir zamanlar bir arkadaşımın hediyesi olduğunu düşünürsek, ona duygusal olarak bağlıyım. Hatta bariz nedenlerden dolayı adını bile Pierce koydum.

Ama ikincisi ve daha önemlisi, sadece Cehennem'de bulunan adamantinden yapılmış olması. Eğer biri onu müdürün ofisinde bulursa, Ölümsüz Beşli parçaları bir araya getirecek ve *telumu* burada, Everbound'da aramaya başlayacaktır. Bu da onları gizlice öldürme girişimlerimi zorlaştırır.

Crypt başını eğiyor. "Hançerin mi?"

"Göğsümden çıkardığın."

Bu, yüz ifadesine tehditkâr bir karanlık katıyor. "O *senin* hançerindi. hançer, kalbine gömülü mü? Onu oraya kimin koyduğunu söyle bana." "Fark etmez. Sadece nerede olduğunu söyle-" "*Fark etmez mi?*"

Kabus Prensi bir saniyeliğine ortadan kayboluyor. Tekrar ortaya çıktığında o kadar yakınımda ki, aramıza mesafe koymak için kapıya yaslanıyorum. Ama Crypt'in istediği de tam olarak buydu ve ellerini iki yanımda birleştirdi, bu yüzden şimdi ona bakarken kapana kısılmış durumdayım. Bana dokunmamaya dikkat etse de yüzü bana o kadar yakın ki dağınık siyah saçlarının telleri alnımı gıdıklıyor.

Çekici bakışları beni yerimde sabitliyor. "Bu kesinlikle önemli. Sen öldün. İki kez. Ve ben bunun olmasını izlerken güçsüzdüm. *İki kez*," diye ekliyor kısık sesle. "Bana bir söz ver."

Bu pozisyon, onun bu kadar yakınımda olması, tamamen ona ait olan o tatlı deri kokusunu koklamak, damarlarımda sıcaklık titreşimi yaratıyor ve zihnimi döndürüyor

pelteye. Beni bu şekilde sinirlendirebilmesine katlanamıyorum, bu yüzden sesim istediğimden daha az düzgün olsa da ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Sana hiçbir şey için söz vermeyeceğim."

Şakağımın yanındaki saçları hafifçe öpmek için başını eğdiğinde şeytani bir kahkaha atıyor. Teması hissedemiyorum ama midem bulanıyor.

"Ah, benim karanlık küçük sevgilim... evet, vereceksin. Hemen şimdi."

Bu ses tonunu daha önce bana karşı hiç kullanmamıştı. Haince ve şiddetli. Yanağımı onunkine sürtmek için içimden gelen mantıksız dürtüyü bastırmaya çalışıyorum. Aptal, kafası karışmış bedenim onun yakınlığına alıştığım şekilde tepki vermiyor.

Başım dönüyor. Huzursuz.

Bunun suçunu orgazmın nasıl bir his olduğunu artık biliyor olmama atıyorum. Bedenim daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde açgözlü ama onu dinlemeyi reddediyorum.

"Crypt-"

"Bana bir daha asla senin ölümünü izlemek zorunda kalmayacağıma söz ver."

Sesi kırılıyor ve bu duygu gösterisi bana beklenmedik bir şey yapıyor. Onu *rahatlatmak* istiyorum.

Ama yapamam. Bununla olmaz, benden dürüst olmamı beklerse olmaz.

Kelimelerimi dikkatle seçerken onu inceliyorum. "Ben boş vaatlerde bulunmam. Eğer ölümü hazmedemiyorsan, şimdi kaçmalısın. Bu... benim doğamın bir parçası."

Sözlerimi çözerken kaşları çatılıyor ve bir an için ağzımdan çok fazla şey kaçırdığımdan endişeleniyorum. Benim ne olduğumu anlayacak.

Ama sonunda Crypt tekrar eğilip kulağımın dibine fısıldıyor, nefesi boynumu okşuyor ve omurgamda saklamaya çalıştığım lezzetli bir ürperti yaratıyor.

"Pekâlâ. Sırlarını sakla. Sadece beni de saklayacağına söz ver."

Sesindeki nezaket beni öldürüyor çünkü içten içe bunu istiyorum. Bir öpücük için onu kendime çekmek ve yaşadığım her şeyi ve başıma geleceğini bildiğim her şeyi unutmak istiyorum. Sadece Kabus Prensi'nin benim için örebileceğini bildiğim hayal dünyasında kendimi kaybetmek istiyorum.

Ama ne istediğimin bir önemi yok. Bir söz verdim, bu yüzden Crypt'in bana olan ilgisi gerçek olsun ya da olmasın... Bencil olamam. Bu kadar insan bana güvenirken olmaz.

Muazzam bir çaba gerekiyor ama poker suratımı bozmuyorum. "Eğer testislerine değer veriyorsan, benden uzak dur."

Dudakları hüzünlü ama çapkın bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şimdi, sevgilim. İkimiz de biliyoruz ki bir gün evin içinde küçük kâbuslar görme şansını zedelemeye cüret edemezsin."

Ben daha *bunu anlayamadan* Crypt geri çekiliyor ve bana eşlik etmek için kolunu uzatıyor. Ama gece daha yeni başladı ve ben şimdiden onların yanında nasıl davranacağım konusunda zorlanıyorum. Kararlılığımı pekiştirmem gerekiyor, bu yüzden arkama bakmadan yanından geçip gidiyorum, görsem de görmesem de istesem de istemesem de beni takip edeceğini biliyorum.

On dakika sonra, Everbound'un tonozlu iki katlı balo salonunun devasa çift kapısından içeri adımımı atıyorum ve kendimi maruz bırakmak üzere olduğum toplumsal dehşete geniş gözlerle bakıyorum.

Geniş kareli mermer dans pisti, bir dizi sıcak büyücü ışığıyla loş ama şehvetli bir şekilde aydınlatılıyor. Odayı kaplayan devasa sütunların etrafında ışıltılı büyüün illüzyonist gösterileri dönüyor. Daha fazla büyü sayesinde havada titreşen müziğin tiz sesi kahkaha ve sohbetlerin çoğunu bastıracak kadar yüksek. Balo salonunun kenarları, şampanya kadehlerini tokuşturan ve hayatlarının en güzel anlarını yaşayan ölümcül tavus kuşları gibi geçit töreni yapan beşliler ve eşsiz efsanelerle doludur.

Dans pistinin bir köşesine öğretim üyeleri tarafından işletilen ücretsiz bir bar yerleştirilmiştir. Odanın diğer ucunda ise basamaklı, süslü, büyük bir merdiven var.

Ölümsüz Beşli'nin oradan gireceğini varsayıyorum. Kendileri gibi ölümsüzlerin tiyatral bir yetenekleri olması kaçınılmaz.

Dans pistindeki çiftler ritmik bir şekilde kıvrılırken, diğerleri pervasızca birbirlerine sürtünüyor. Diğerleri odanın karanlık köşelerinden bakıyor, içki içerken, çene çalarken ya da beşli üyeleriyle bademcik ping-pongu oynarken gösterinin tadını çıkarıyorlar.

Bir an için dikkatim odayı dolduran sürtünme, sallanma ve PDA'ya takılıyor. Acaba başka bir hayatta olsaydım böyle şeylerden zevk alır mıydım? Gerçi bunun bir önemi yok, çünkü vücudumun nasıl bir endişe ile tepki verdiğine engel olamıyorum, boğazım sıkılıyor ve derim nemli bir hal alıyor.

Tüm *bunlara* yaklaşmak istemiyorum, ama bu gece tamamen uyum sağlamakla ilgili... ve Dönüşen'e dikkat etmekle.

Dönüşenleri tanımladıktan sonra öldürmek çok zor değil. Asıl sorun, büyülerimin yardımı olmadan onu tekrar bulmak olacak.

yakıt ikmali yaptı. Bu gece diğer öğrencilerin arasından sıyrılıp Dönüşen'i tanımlamaya çalışmak için diğer insanların göz bebeklerini görebilecek kadar yaklaşmam gerekecek.

Hatta karışmam bile
gerekebilir. Ew.

İçeride dolaşıyorum, her şeyi gözlemlerken balo salonunun kenarına yapışıyorum. Burada her yerde koğuşların ince uğultusunu hissedebiliyorum - sadece büyü kullananların hissedebileceği bir şey. Muhtemelen medyumların, empatların, sirenlerin ve diğerlerinin böylesine kalabalık bir şenlikte diğer mirasları yüzeysel olarak etkilemesini önlemek için yerleştirilmişler.

Tam Crypt'in görünmez varlığını artık hissetmediğimi fark ettiğimde, yakınlardan gelen cam kırılma sesi dikkatimi çekiyor. Dönüp kibritlerimden ikisiyle göz göze geldiğimde midemde pırıltılar oluşuyor, ikisi de ağzı açık bana bakıyor.

Kırılan camlar Silas'ın içkisini elinden düşürmesinden kaynaklanıyordu ama Silas dağınıklığı fark etmemişti. Kıpırmızı gözleri bana sabitlenmiş, aklıktan kararmış. Baelfire da dudaklarını ısırarak beni dikkatle inceliyor.

Tanrım. Güzelce temizlenmişler.

Silas'ın smokini simsiyah ve göğüs cebinde kırmızı bir gül var. Baelfire'in beyaz düğmeli gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve kravatını gevşetip kollarını sıvayarak muhteşem bronzlaşmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarırken bakmaktan kendimi alamıyorum. Altın rengi gözlerinde hayvani bir parıltıyla bana doğru ilerliyor.

"Ölü gibi muhteşem."

Öne doğru eğilip boynumun kıvrımını içine çektiğinde şaşkınlıktan kıpırdamadan duruyorum. Düzensiz bir şekilde inlediğinde yanaklarım ısınıyor.

"Tanrım, bebeğim. Üzerimde ne kadar güçlü olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece kokundan bile boşalabilirim."

Yutkunmak çaba gerektiriyor.

Odaklan. Etkilenme.

Bu gece söyledikleri hiçbir şeyden etkilenip rahatsız olmayı göze alamam. Onlara bir daha asla dalga geçilecek biri olmadığımı göstermeliyim.

Beni bir kere kandırdılar.

Ancak çirkin gerçek şu ki bu, birinin vücudumla oynamak için kafamla oynadığı ilk sefer değil. Romantizme daldığım diğer tek seferin kötü sonuçlandığını söylemek yetersiz kalır.

Silas yaklaşıyor, dili alt dudağında yavaşça gezinirken nihayet bakışlarımla buluşuyor. Süslü kıyafetinin geri kalanına rağmen, normalde dağınık olan kıvrık saçları her zamankinden daha kötü. Sanki saçlarını karıştırmadan duramıyormuş gibi.

"Thu mi le d'chal lei fhuil, ima sangfluir," diye mırıldanıyor.

"Güzelliğinle beni çıldırtıyorsun, kan çiçeğim."

Ve ne kadar haksız bir şekilde muhteşem oldukları konusunda dikkatimi dağıtmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığım için, arsız olmayı seçiyorum.

"Nach, ás mo esio chial na'mi cobhair," diye cevap veriyorum fae dilinde yumuşak bir şekilde.

Hayır, benim yardımım olmadan da yeterince kırgınsın.

Şaşkınlıkla başını geriye atar. "Nasıl-" "Herkesin dikkatine!"

Profesör Gibbons devasa merdivenin ilk birkaç basamağını tırmanırken müzik sessizliğe bürünüyor ve büyücü ışığı bir spot ışığı gibi etrafına yerleşirken parlak bir gülümsemeyle dönüyor. Sesini yükseltmek için büyü kullanarak orada bulunan herkese hitap eder.

"Everbound Üniversitesi'nin prestijli Eşleştirme Balosuna hepiniz hoş geldiniz! Bildiğiniz gibi, programımızda Ölümsüz Beşli'nin yinelemek istediği bazı önemli değişiklikler oldu. Sözü daha fazla uzatmadan, Iker Del Mar, Somnus DeLune ve coşkulu Natalya Genovese'ye hoş geldiniz diyelim!"

O geri çekilirken herkes alkışlıyor. Bölünmüş merdivenin iki yanından Ölümsüz Beşli'nin bu üç üyesi odaya giriyor.

Ve çoğunlukla insan gibi görünen mirasçıların aksine, bunlar açıkça canavarlar.

Soldaki merdivenden inen Iker Del Mar, ölümsüz hidra değiştirici. Derisi, pul kümeleriyle bölünmüş griler ve yeşillerden oluşan derin, benekli bir desendir. Başındaki koyu renk saçların arasından birkaç boynuz çıkıntı yapar ve gözleri soluk sarıdır, göz bebekleri yılan gibi yarıklara benzer. Yüz yıl önce çok zevkli olabilecek bir kıyafet giyiyor ama her nasılsa şimdi de aynı derecede keskin görünüyor.

Karşı merdivenden Somnus DeLune girer.

Crypt'in babası.

Gözlerim bu takım elbiseli canavar ile gizemli bir şekilde ortadan kaybolan karabasan oğlu arasında benzerlikler aramaktan kendini alamıyor. Saçları koyu renk, yüzü aynı derecede çarpıcı bir yakışıklılıkta ve boyları da birbirine benziyor.

Benzerlikler sona eriyor. Crypt'in canlı, gümüş benekli mor gözleri yerine Somnus'unkiler boncuk gibi siyahtır. Derimsi, yarasaya benzeyen kanatları delik deşik olmuş bir şekilde sırtından uzanıyor. Dikenli kuyruğu arkasında ileri geri sallanıyor ve keskin dişleri aşağıdaki mirasçıları küçümserken parıldıyor.

Kabul ediyorum, etkileyici bir manzara.

Ama en etkileyici olanı bakıcıları Natalya.

Kıvrımlı vücuduna yapışan ve binlerce gözyaşı damlası şeklindeki elmaslarla parıldayan çıplak bir elbise giymiş olan Natalya, Iker Del Mar'ın arkasından aşağı inerken onun ürkütücü varlığı odayı dolduruyor. Natalya'nın tarçın rengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve mavi gözleri şu anda parlamıyor olsa da, orijinal vampirlerin bir özelliği olan psişik yeteneklerini kullanırsa parlayacağını biliyorum. Diğer ikisinden daha az korkunç görünse de, yüzlerce yıl önce Nether'deki karanlık hükümdarlarından kaçmak için devrimde tüm canavar türüne liderlik eden psişik vampirlerden hayatta kalan son kişi.

Ve alınına kazınmış rünlerden bir taç gibi dört bekçi amblemi de var. Arcana için bir çizgi, Shifting için bir daire, Craving için bir üçgen ve Elemental için bir kare.

Bu amblemler, kalpleri beşlilerinin üyelerine bağlandığında koruyucuların üzerinde belirir. Bu bir birlik sembolüdür; ancak Natalya'nınki gibi her zaman alında belli belirsiz bir taç şeklinde tezahür etmezler.

Canavarların üçü de sanki içimizden birinin büyücülerinin kurumuş kanına bulanmış, oracıkta infaz edecekleri bariz bir suçlu görmeyi bekliyorlarmış gibi aşağıdaki mirasları tarıyor. Ama sonunda, Iker Del Mar'ın sesi büyüyle güçlendirilmeye ihtiyaç duymadan odanın içinde yankılanıyor. Açık açık konuşurken çatallı dili arada bir dışarı fırlıyor.

"Dört Hane'nin varisleri, bir sonraki sömestriniz yarın sabahtan itibaren başlıyor. Beşlilerle eşleşen mirasçılar için öldürme yasağı resmen kaldırılmıştır."

Fısıltılar odayı doldururken havada yeni bir gerilim titreşiyor. Göz ucuyla, eşleşen beşlilerin birçoğu arasında alaycı ve sırtkan ifadelerin geçtiğini görüyorum. Birçoğu gardiyanlarının etrafını daha iyi sarmak için hareket ediyor.

Silas ve Baelfire da benim iki yanıma geçiyorlar. Baelfire normalde neşeli olan yüzünde çatık bir ifadeyle kalabalığı süzüyor. Silas bir yanlış bakıyor

Başka bir psikotik kırılmadan uzak dur. Kanayan kristalini çekip uzun parmaklarının arasında huzursuzca çeviriyor.

Del Mar artan gerilimi fark etmemiş gibi devam ediyor. "Eşleşen tüm beşliler, tamamlanmış olsun ya da olmasın, bu dans sona ermeden önce Profesör Gibbons'a seçtikleri vurguyu bildirmelidir. Dersler yarın sabah başlayacaktır. Tüm öğrenciler derslerine zamanında gelecek ve sokağa çıkma yasağına uyacaklardır. Derslere girmeyen ya da belirlenen saatler dışında koridorlarda dolaşırken yakalanan öğrencilerle bizzat ben ilgileneceğim."

Diğer öğrenciler neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Eşli Balo'ya bir sessizlik daha çöküyor. Genelde beşlilerin sınıflarını seçmek için haftaları olur ve Everbound mirasçılara karşı hoşgörülüdür ama şimdi değil. Şimdi, Ölümsüz Beşli'nin kendisi tarafından yakından izleniyoruz.

İzleniyor. İnceleniyor. İncelendi.

Sürpriz unsurunu korumak istiyorsam, yeteneksiz bir duvar çiçeği gibi davranmaya devam etmem gerekecek. Miras dünyasının bel altı dünyasında fısıldanan *telum* olduğumu *bilmemeliler*.

"Galene'nin yakındaki tapınağından birkaç peygamber ve şifacı, beşli sıralamalar ortaya çıktıkça şüphesiz hızla dolacak olan revire yardımcı olmak için Everbound'a geldi," diye devam ediyor hidra değiştirici, soluk sarı bakışları öğrenciden öğrenciye geçerek. "Tıpkı atalarınızın değerli miraslar olduklarını kanıtladıklarını gözlemlediğimiz gibi sizi de gözlemlemeyi dört gözle bekliyoruz. Sert olun ve zayıf mirasların türümüz için sadece bir yük olacağını unutmayın. Zayıfları ayıklayın ve yaşamda ya da ölümden Dört Haneye onur getirin."

Ölümsüz Beşli balo salonundaki diğer herkese katılmak üzere aşağı iner. Somnus ve Iker, bara doğru ilerleyen Natalya'nın iki yanını kuşatıyor, mirasçılardan oluşan kalabalık onun ışıltılı formu için zahmetsizce ayrılıyor.

Hareketlerini takip ediyorum. Eğer büyücülerini kaybetmenin yasını tutuyorlarsa, üçü de bunu saklamakta çok başarılı. Sanki dünyaya ve içindeki herkese sahiplermiş gibi görünüyorlar; ideal beşlinin mükemmel bir resmi.

Önce hangisini öldürmeye karar vereceğimi merak ediyorum.

MAVEN

Ölümsüz canavarlardan u z a ğ a bakıyorum ve Silas ile Baelfire'ın beni gözleriyle tüketmek için geri döndüklerini görüyorum. Bir kez daha, gördüklerinden hoşlandıkları belli olan bu durumdan ne kadar keyif aldığımı fark ediyorum.

Görünüşümü önemsemek için hiçbir zaman fazla sebebim olmadı. Hayatta kalmak her zaman önce gelirdi. On yaşıma kadar kendi yansımamı bile görmedim ve karanlık bir orman göletinde neye benzediğime dair bir anlık bir görüntü yakaladım... birisi beni içinde boğmaya çalışmadan hemen önce.

Tüm bunları söylemek gerekirse, güzel hissetmek güzel.

Ama yine de bu muhteşem pisliklerin üstesinden gelmeye kararlıyım, bu yüzden aralarından çıkmak için geriye doğru adım atıyorum ama serin eller çıplak omuzlarımı arkadan nazikçe kavırıyor.

"Nereye gittiğine dikkat et Oakley," diyor Everett, sessiz sesi yeniden başlayan müzikte neredeyse kayboluyor.

Beyaz saçlı profesörden bir adım uzaklaşıyorum - gerçi şu anda hiç de profesör gibi giyinmiş değil. Üzerinde her moda fotoğrafçısını sevinç gözyaşlarına boğacak keskin, mükemmel dikilmiş lacivert bir takım elbise var.

Bu kadar güzel birinin bir pislik olması ne utanç verici.

Son konuştuğumuzda beni bilerek incitti. Bunu şimdi anlıyorum. Kasıtlı olarak düşmanca davranıyor, beni kendinden uzaklaştırıyor ve ondan ve diğerlerinden nefret etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Ve işe yaradı. Beni becermek için oyun oynadıklarını bilmek acıtıyor.

Ben.

Onun soğuk ve mesafeli bakışlarıyla karşılaşmaya hazırdım, ama bakışlarımız çarpıştığında

Kaşlarını çattı. Bu ışıktaki anlamak zor ama... bakışları üzerimde gezinirken yüzü kızarıyor mu?

"Kaybol, Kar Tanesi," diye hırlıyor Baelfire, elementale bakarken tekrar yanıma geliyor. "Eşimle dans etmek üzereyim ve bunu da mahvetmene ihtiyacım yok."

Benden dans etmemi bekleyen biri hayal görüyordur. Hayatımda bir gün bile dans etmedim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Everett kol düğmelerini ayarlıyor. Üç kez. "İnanın bana, burada kalmayı planlamıyorum. Ama Gibbons'a rapor vermem için beşimizin de bir vurgu seçmesi gerekiyor." Duraksıyor. "Crypt nerede?"

"Muhtemelen Sevgili Babacığım'dan kaçıyordur," diye homurdanıyor Baelfire.

Bu benim ilgimi yeterince çekiyor ve başımı eğiyorum. "Crypt Somnus'tan korkuyor mu?"

Homurdanıyor. "Hayır, o psikopat hiçbir şey hissetmiyor. Somnus'tan korkması *gerekirdi* ama onun yerine, birbirlerinin yanında olduklarında onu kızdırıyor. Bu büyük bir baş belası - çoğu zaman diğer insanların ölümüne neden oluyor. Miras Konseyi onları aynı odadan uzak tutmak için bir yasaklama emri çıkarmaya çalıştı ama bu hiçbir işe yaramadı."

Everett'e dalgın dalgın bakarken bunu özüksüyorum. Hemen kol düğmelerini düzeltmek için *yere* bakıyor, belli ki bakışlarımla karşılaşmamak için. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve bu da içi boş göğsüme açıklanamaz bir acı daha gönderiyor.

Kendimi her türlü duyguyu bastırmaya ve önemli olana odaklanmaya zorluyorum.

"Gibbons'a beşli vurgumuzun savaş olacağını söyleyin."

Hepsi bana bakıyor. Silas kafamı yarmak ve düşüncelerimi okumak istiyormuş gibi görünüyor.

"Beşli vurgumuz mu?" diyor yavaşça.

"Yani sonunda beşli olduğumuzu kabul mü ediyorsun?" Baelfire açıklık getirmek için atlıyor, umut dolu heyecanı yüzünü aydınlatıyor ve göz kamaştırıcı gülümsemesini ortaya çıkarıyor. "Bir avuç aptal, toy yavru gibi davrandığımız için bizi affedecek ve koruyucumuz mu olacaksınız?"

Everbound'daki diğer öğrencilerin arasına karışmam gerekiyor. Eğer bu, beni bok gibi hissettirmeden hemen önce inanılmaz hissettiren dört efsane ile eğitim almak ve ders almak anlamına geliyorsa, buna katlanacağım.

Ama önce bazı katı sınırlar çizmem gerekiyor. "Affet, hayır. Ama senin *platonik* koruyucun olacağım. Şimdilik."

Baelfire'in yüzü düşer. "Hadi ama, Boo-tiful-"

Boo-tiful? Tamam, siktir et. Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Bu lakabı veto ediyorum."

"Tamam, Boo-"

"O da çıktı artık. Aslında bana lanet olası lakaplar takmayın. Fae'ler de dahil," diye ekliyorum, Silas'a ters ters bakarak.

Yakut rengi bakışları daralıyor. "Lafı açılmışken, Fae dilini nasıl bu kadar akıcı konuşabiliyorsun? Aksanın bile etkileyici."

Lillian bir zamanlar bir fae ile evliydi ve ben onunla tanışmadan önce yıllarca sadece onların dilini konuşmuştu. Ben büyürken, haftalar boyunca gördüğüm tek yaşayan kişi oydu. Bana geçmişteki fae ailesini anlatarak, kültürlerini paylaşarak ve dillerini öğreterek yalnızlığımı hafifletmeye yardımcı olmaya çalıştı. İngilizce ve Fae dilini birbirimizin yerine konuşuyorduk.

Ama Silas'ın bunu ya da benimle ilgili başka bir şeyi bilmesine gerek yok, o yüzden cevap vermiyorum. "Konumuza geri dönelim. Savaş."

"Hayır, asıl konu platonik olacağımızı düşünmen," diye homurdanıyor Baelfire. "Bunun olmasına imkân yok."

"Pek çok beşli platoniktir."

"Bizimki değil. Sen benim eşimsin. Seninle *platonik* hiçbir şeyi kabul etmem."

Tanrıların bana yaşattıkları bu boktan şovdan zevk alıp almadıklarını merak ederek gökyüzüne bakıyorum. Muhtemelen hepsi tanrısal kıçlarıyla gülüyorlardır.

"Son kez söylüyorum, ben senin eşin değilim."

Hırlayarak kolumu kavıyor, beni kendine doğru çekiyor ve Silas'ın uyarıcı kaşlarını görmezden geliyor. Baelfire'ın altın gözlerinde daha önce hiç görmediğim vahşi, hayvani bir parıltı var.

"Evet, benimsin. Sen benimsin ve ben de seninim, lanet olası hikâyenin sonu. Son. Aş artık bunu."

Pardon?

Kolumu çekip ona ince ayarlanmış ölüm bakışımı fırlatıyorum ve nadiren kullanmak zorunda kaldığım ölümcül ses tonuma geçiyorum.

"Tekrar söyle."

Baelfire'ın öfkesi yumuşuyor. Nefesini üflüyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Kahretsin, böyle davranmak istememiştim... Ben sadece..."

"Manik mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ejderham A sınıfı bir alfahole ve şu anda tek pençeli eli direksiyonda. İster inanın ister inanmayın, onun öfkesi benimkinden bile daha kötü. Üzerinde benim izim ya da kokum olmadan seni bu kalabalık odada görmek beni zaten çileden çıkarıyor, bu daha da kötüleştiriyor. Arkadaşım tarafından zonlanmayacağım."

"Etmiyorsun," diye katılıyorum. "Çünkü biz arkadaş değiliz. İş arkadaşı olacağız."

Silas bakışlarıyla beni delip geçiyor. "O mükemmel amcığının dibine kadar girdim ve boşalırken çıkardığın o leziz sesleri hepimiz duyduk. Hepimiz seni bu kadar ateşli arzularken bu *bir tanışıklık* olmayacak."

Boynuma ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ama ona bakarken öfkem de artıyor. "Oh, ben pek de arzuladığınız şey değilim. Söylesene, beni ilk beceren sen olduğun için ne ödül kazandın?"

"Herhangi bir ödül talep etmiyor," diyor Baelfire şiddetle. "Biz-"

"Ejderha pulları," diye kabul ediyor Silas. "Ve Frost defterlerine erişim."

Everett, Silas'a hançer gibi bakmadan önce sertleşir. Baelfire da aynı şekilde sinirlenmiş görünüyor. Her ikisi de Silas'ın kışına yeni bir tekme atacakmış gibi bakıyor ama bu sırada hepsi erkeklerden oluşan bir beşli yaklaşıyor. Beşi de bizimle yüzleşirken başlarını dik tutuyor ve bakıcıları olduğunu tahmin ettiğim kişi bizi sahte bir gülümsemeyle selamlıyor. Kısacık kesilmiş saçları, kaplan çizgili dövme kafa derisini ortaya çıkarıyor.

"Demek büyük ikramiye beşlisi bu, ha? *Çoğunuz* biraz etkileyici olduğunuz için başlangıçta en üst sırayı alacağınıza bahse girerim." Baelfire'a saygıyla başını salladıktan sonra yeşil gözleri alaycı bir ifadeye bürünerek bana baktı. "Ama bir beşli ancak koruyucusu kadar güçlüdür. Yani bana kalırsa bu odadaki en zayıf beşliye bakıyorum. Dikkat et Oakley. Seni sonsuza dek koruyamazlar."

Baelfire hırlıyor ama ben onu durdurmak için bir elimi kaldırıyorum ve rakip bekçinin bakışlarını üzerimde tutarak kaşlarımı çatıyorum.

"*Dikkat mi edeyim?* Tüm yapabildiğin bu mu? Umalım da ısırığın havlamandan daha kötü olsun çünkü bu çok acınasıydı. Senin adına utanırdım ama zamanımı boşa harcamış olurum. Koş, Stripes."

Şimdi dişlerini gösterip öne doğru adım atarken kızgındı, ama beni şaşırtacak şekilde Everett de burun buruna gelene kadar adım attı. Profesörün göz korkutucu olduğunu hiç düşünmemiştim ama diğer bekçiye attığı delici bakışlar tüylerimi diken diken ediyor.

Yıllarca terör estirerek ve dehşet saçarak edindiğim bin metrelik bakışın aynısı. Onunkini nasıl edindiğini merak ediyorum.

"Brooks," diye tıslıyor diğer beşlinin mirasçılarından biri. "Birbirimize girmeyelim."

bu profesörün kötü tarafı. Gel hadi."

Brooks olduğu anlaşılan Stripes, ekibiyle birlikte yoluna devam etmeden önce bana son bir kez kaşlarını çatıyor. Gittikleri anda, arkalarında bıraktıkları gerilim sadece

büyür.

"Sana tek bir ölçek bile vermeyeceğim," diye tersliyor Baelfire Silas'a. "Ve defterleri unutun," diye ekliyor Everett. "Babam olsaydı Eğer sorduğunu bilseydi seni öldürürdü."

"Aptal baban kimin umurunda?" Baelfire huffs. "Ödeme yapmıyoruz çünkü bahis başından beri saçma bir fikirdi ve biz de vazgeçiyoruz. Tartışma bitmiştir."

Silas alay ediyor. "Tabii ki acımasızsın. Decimus'lar her zaman en iyisi olmak zorundadır. Sadece kaybetmeye dayanamıyorsun."

"Ben *kaybetmedim*. Hepimiz o yataktaydık." Yikes.

"Ve yine de *onun* içindeki tek kişi bendim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, adil ve dürüstçe kazandım-"

Tamam, siktir et.

Göğsümden bir doz gerçeklikle bıçaklanmadan önce duygu besleyecek kadar aptal olduğum bu dört puştı ekmeye karar vererek dönüyorum ve birbirine karışmış, gevezelik eden mirasçılardan oluşan kalabalığa doğru ilerliyorum.

Beni becermek için girdikleri bahsi öğrendiğimden beri hissettiğim acı derimin altında kaynıyor. O kadar mücadele ettiğim tüm o aptalca duyguların tek taraflı olduğunu bilmek sinir bozucu. Sadece egoları uğruna benimle birlikte olmak için motive olmuşlardı.

Bana hissettirdiklerinin karşılığını ödemek istiyorum. Onları cezalandırmak istiyorum.

Nispeten kalabalık olmayan bara ulaştığımda etrafa göz gezdiriyorum. Burada kaynaşan birkaç mirasçı iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor, ancak bazıları beni gözlüyor. Bara yaslanmış, elinde içkisiyle beni süzen yakışıklı, esmer tenli bir sireni fark ettiğimde ona yaklaşıyorum.

Daha önce hiç flört etmeye çalışmamıştım. Bakışlarımı uzun boylu adamın üzerinde gezdirerek Kenzie'nin kaygısız, çapkın gülümsemesini taklit etmeye çalışıyorum. Bunun yerine dengesiz görüldüğünden oldukça eminim, ama elimdekiyle çalışıyorum.

"Merhaba."

Evet, merhaba. Bu bölümde elimden gelenin en iyisi bu. Ne kadar kasvetli.

Ama yüzü bir sırıtışa dönüşüyor. Bu loş ışıktaki gözbebeklerinin yuvarlak olduğunu seçebiliyorum, bu da onun aradığım Dönüşen olmadığının bir güvencesi.

"Kahretsin, bu gece çok ateşlisin. Peşinde nefes nefese kalan bir beşli varken bunu söylememeliyim herhalde, değil mi?"

"Biz platonikiz."

Beni gözleriyle sikerken içkisini bıraktı. "Gerçekten mi? Bu durumda, sana bir içki getirebilir miyim?"

"Sadece sert olursa."

Hayatım boyunca çok sık içki içmedim. Muhtemelen Lillian alkol için yeterli yaşta olduğuma karar verdiğinde çoktan *bu* hale gelmişim ve en ufak bir çakırkeyiflik hissetmek için bile gülünç miktarda içki gerektiğini keşfetmişim. Bu yüzden Silas'ın fae bal likörü midemi yıkmadı.

Onu düşünmeyi bırak.

Siren, barmenden içkiyi bana vermek için yaklaşıyor ve vücudumun daha fazla yaklaşma fikrine karşı nasıl isyan ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ona dokunduğumu hayal ettiğimde sinir sistemim mecazi kurdeşen döküyor.

Ama aptalca şartlanmalarımı aşabilirsem nelerden zevk alabileceğimi gerçekten merak ediyorum. Bu engeli aştığımda, belki fiziksel zevkten gerçekten zevk almayı öğrenebilirim, böylece o harika orgazmlardan daha fazlasını yaşayabilirim.

Ve lanet olası beşlimle platonik olarak devam edeceğime göre, kendimi fena halde çekici bulduğum biriyle denemeye zorlayabilirim.

Bu adam gibi biriyle.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor o zengin, hafif siren sesiyle.

"Duruma göre değişir." İçimdeki korkuyla savaşıyor boştaki elimle papyonunu düzeltmek için uzanıyorum ve parmaklarımı omzunun üzerinden kısaca geçiriyorum. "Bu dans daha eğlenceli bir şeye yol açacak mı?"

"Eğer benim söz hakkım varsa olacak."

Dantel eldivenli elimi kendi eliyle kapatıyor ve saklamaya çalışsam da histeri iğneleri her santimime dağılıyor. Ve bu sadece bir başkasının bana dokunmasından duyduğum alışlagelmiş panik değil, aynı zamanda *kendilerinden* olmayan birine dokunmaktan duyduğum şaşırtıcı bir tiksintiyle de karışık.

Sadece yanlış hissediyorum.

Ve iyi anlamda değil.

Elimi çekiyorum, fazla şekerli kokteyli içerken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu gece bu adama daha fazla dokunmak resmen söz konusu değil, ama yine de... Flört etmek için dokunaklı olmak zorunda değilim. Belki zamanla ona alışırsam vücudum bu kadar korkmaz.

Siren benim iç mücadelemi fark etmedi. "Aslında, bundan sonra ne yapıyorsun?" derken gülümsüyor. Collins beni yatakhaneindeki gizli bir seks partisine davet etti. Bu gece oldukça seçkin bir grup gidiyor, ama eminim seni de getirirsem buna izin verecektir. Herkes gizemli Maven Oakley'den bahsediyor. Eğer beşlinizle platonikseniz, neden gelip eğlenmiyorsunuz? Eğlenmeni sağlayacağım. Ve biliyorum ki senin kışını tekmelemek için can atan tek eşsiz erkek ben değilim."

Buz dudaklarını birbirine mühürlüyor. Donmuş kristaller koyu teninin ve giysilerinin her yerinde çiçek açıyor, birbirine yapışıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kalınlaşıyor, bir heykel gibi yerinde donmuş bir sirene bakıyorum. Hareket edemediği için panikle çıkardığı boğuk homurtular hala burun deliklerinden nefes alabildiğini gösteriyor.

Birden o kadar üşüdüm ki, sütyen giymemeyi tercih ettiğim için meme uçlarımın görüneceğinden eminim. Tüm bu soğukta, tam arkamda Everett'in sesini duyduğumda hiç şaşırmadım.

"Eğleniyor musun, Oakley?"

Sesi gayet rahat, sanki hiç rahatsız olmamış gibi. Yine de poker suratım bozulmadan arkamı döndüğümde, çenesi sıkılmış, bir kası titriyor.

Ondan bir tepki almak tatmin edici. Daha da zorlamaya karar veriyorum.

"Bu gece sevişmek için ilk tercihim yarıda kesene kadar öyleydim.

Lütfen onu çözün."

Profesörün bakışları kısa bir süreliğine düşüyor ve bu sefer, elbisemin içinden sertleşmiş meme uçlarımı fark ettiğinde elmacık kemiklerinin nasıl karardığını hayal etmediğimi biliyorum.

"Ona dokunduğunu gördüm. Bu bir daha asla olmayacak."

"Neden umursuyorsun ki?"

"B i l m i y o r u m ," diyor hemen. "Ben sadece... endişeliydim. Tıpkı herhangi bir elementalın tanrı vergisi eşleşmesi için olacağı gibi. Bunu *önemsemekle* karıştırma."

Göğsüm ağrıyor ve sabrımı ve öfkemi kaybetmeye başlıyorum. Yanılmamak için ona bir adım daha yaklaşıp soluk mavi gözlerine bakıyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Everett'in tüm öfkesi benim yakınlığım karşısında sıvılaşıyor ve etrafımızdaki sıcaklık normale dönüyor. Gözleri hararetle benimkileri inceliyor.

"Herhangi bir şey," diye fısıldıyor, sesi tuhaf bir şekilde yumuşak olduğu için beni neredeyse şaşırtıyor.

Ona sakarin bir gülümseme veriyorum. "Endişeni al ve kışına sok ki kafan sana eşlik edebilsin."

Solgunlaşıyor. Ve bu sefer tepkisi nedense o kadar tatmin edici değil. Bunun nedenini bilmiyorum ama ikimiz de başka bir şey söyleyemeden Baelfire bir elini Everett'in omzuna koyuyor ve hırlayarak onu benden uzaklaştırıyor.

"Ondan uzak dur, pislik. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Everett çenesini kaldırıyor ve karakteristik soğuk alaycılığını takınıyor. "O hiçbirimizle bir şey yapmak istemiyor, bu yüzden o sirenin her yerindeydi."

Her yerde demek abartı olur ama Baelfire'ın burun delikleri alevlenip Silas da aynı derecede kızgın görününce onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

Eşli Balo'nun ne kadar süreceğini bilmediğim için onları bırakıp Dönüşen'i aramalıyım. Ancak bu küçük, önemsiz intikam biçimi şimdi durdurulamayacak kadar eğlenceli.

BAELFIRE

SILAS MAVENİN YANINA GELİYOR, benim hissettiğim kadar sahiplenici ve kızgın görünüyor. Kanayan kristalini kavırıyor, bakışları güvensiz bir şekilde etrafta dolaşıyor. Herkesin duyamayacağı bir yerde olmamıza rağmen, bu onların bize bakmasını engellemiyor. Ölümsüz Beşli'nin açıklamalarından sonra herkes gergin olduğu için balo salonundaki gerilim tadılacak kadar yoğun.

"O mirasla sadece flört mü ediyordun, *sangfluir*?" Silas soruyor.

Maven kayıtsızca bir omzunu silkiyor ama kadehini tekrar mükemmel dudaklarına götürürken yüzündeki ifade uyarı dolu.

"İstediğim herkesle flört edebilirim." "Cehennem gibi flört edebilirsin," diye homurdanıyorum.

Bir yudum alıyor ve boğazındaki kasların çalışmasını izlerken bir iniltiyi ısııyorum.

Daha önce dans pistinde arkadaşımı gördüğümde, yanlışlıkla kendi kişisel ıslak rüyama girdiğimi düşünmüştüm. Giydiği elbise omuzlarını, sırtını ve bacaklarının çoğunu ortaya çıkarıyor - gerçi hâlâ siyah savaş botlarını giyiyor, bu da çok tatlı. Makyajını kim yaptıysa, büyüleyici gözlerinin etrafına boğucu dokunuşlar ve her tarafıma bulaşmasını hayal ettiğim koyu ruj eklemiş.

Sonuç olarak aletimin hiç şansı yok. Bu karanlık kraliçeye bakarken kaya gibi sertleşiyorum.

Benim, benim, benim, içimdeki ejderha homurdanıyor. Evet, öyle.

Başka biriyle *flört ediyor* olması dışında.

Everett bir şeyler söylemeye başlıyor, ama Maven içkisinin kalanını bitiriyor ve üçümüzün de etrafından dolanarak onun sözünü kesiyor.

"Bu mağara adamı performansını bitirdiysen Collins'in kim olduğunu söyleyebilir misin? Bir ya da iki orgazm olmak istiyorum ve görünüşe göre o karabasan bir sürü seks partisi düzenliyor."

Beşlimizin dışında herhangi birinin Maven'a zevk vermesi fikri içimi kavuruyor. Kendimi kontrol altına alamadan

Maven'ın elbisesinin içine yerleştirilmiş gerdanlığın arkasını tutup onu çevirmek için kullanıyorum ve "Aklından bile geçirme" diye hırlıyorum.

Yüzünde parlamasını beklediğim öfke yerine Maven'ın koyu renk gözleri parlıyor ve sırtıyor.

Lanet sırtışlar.

Oh, kahretsin. Benim sadist küçük ıslak rüyam bunu bilerek yapıyor. Bu onun bizi sıkıntıya sokma ve ödeşme yolu.

Elbisesinin arkasını daha sıkı kavrarken kalbim güm güm atıyor, ona duyduğum ihtiyaç sikimi takım elbise pantolonumun içinde çelik gibi sertleştiriyor.

"Bu hoşuna gidiyor mu bebeğim? Söyle bana, bize işkence ettiğini bilmek külotunu ne kadar ıslatıyor?"

"Giymediğim zaman bunu söylemek zor."

Sikeyim. Beni.

Dalgalanan eteğini kaldırıp amını çıplak ve hazır bulabileceğimi bilmek beni inletiyor. Silas onun arkasında durduğu yerden aynı derecede işkence görmüş görünüyor. İkimiz de onu yerinde tutmak için zalim küçük tekerimizi kavrayana kadar eli saçlarının arkasına dolanmak için kayıyor.

Ensesindeki koyu renk saçları çekiştirdiğinde Maven'ın gözleri hafifçe kapanıyor ve bana bakıyor. Bağımlılık yapan narin kokusunun bir ipucunu yakalıyorum ve diğer elimi eteğinin üst katmanlarına sarıyorum, aramızdaki muhtaç gerilim mırıldanırken sıkıca yutkunuyorum.

Tanrım, onu istiyorum. Onu yalnız yakalamak, üzerindeki bu lanet elbiseyi yırtıp atmak ve bunun için beni nasıl cezalandırdığını görmek istiyorum.

"Külot yok, ha? Onun yerine güzel kalçalarının arasında dilimi istiyorsun gibi görünüyor. Söyle ve sana bunun her zaman ne kadar gerçek olduğunu gösterelim Mayflower. Bahis ya da oyun yok."

Gözlerini kırptırıyor. "Mayflower?"

"Boo'nun çıktığını söylemiştin," diye omuz silkiyorum. "Başka birini bulmak zorundaydım."

"Ve beni narin bir çiçeğe benzetmek ikinci tercihin mi oldu?" Silas'ın izin verdiği ölçüde başını sallıyor. "Başka lakap yok demiştim."

Silas dudaklarını onun saçlarına bastırır. "Özlemine çektiğini bildiğim şekilde senden özür dileyelim, *sangfluir*. Yeterince uzun süre direndin. Bunu istediğini kabul et ve bizimle savaşmayı bırak."

Sessiz sözleri onu bu sarhoş edici andan koparır. Everett oyalandığından beri üçümüze de ters ters bakmak için uzaklaşıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, hepimiz Maven'ın ayaklarının dibinde ölürdük.

"Şunu açıkça belirtiyim. Seçeneklerim kısıtlı olduğu için geçici olarak bakıcınız rolünü oynuyorum. Bu benim için sadece bir rol, tıpkı siz dördünüzün beni en hızlı kimin sikebileceğini görmek için yaptığınız bir rol olduğu gibi. Bunu uygun bir bağlılık olarak kabul edin çünkü hiçbirinizle bir şey yapmak istemiyorum. Şimdi beni yalnız bırakın. İzini sürmem gereken biri var."

Bakıcımız hışımla uzaklaşıyor, beni sersemletiyor ve içimdeki ejderha onun sözlerine isyan ederek hırlıyor. İsteyeceğim son şey onun o lanet olası karabasanın izini sürmesi ve seks partisine katılmaya çalışması.

Silas mırıldanıyor, "Bu bir yalandı. Bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğinde yalan söylüyordu."

"Nereden biliyorsun?"

Sırıttıyor. "Maven'ın yeni anladığım bir numarası var. Hadi gel."

Üçümüz de dans eden, konuşan mirasçıların arasından geçerek onun peşinden gidiyoruz. Bizi takip eden bakışları görmezden geliyorum. Hayatım boyunca ejderha şekil değiştirenlerin son soyunun mucize altın çocuğu olarak gösterildim, bu yüzden dikkat çekmeye alışkınım.

Ama Iker Del Mar aniden önüme geçip Silas'ın peşinden gitmemi engellediğinde dişlerim sıkılıyor.

Lanet olsun. Bu hiç iyi olmayacak.

"Her zaman Brigid Decimus'un en küçük oğluyla tanışmak istemişimdir," diye gürlüyor.

Başımı saygıyla eğiyorum ve Ölümsüz Beşli'nin anneme tahammül edemediğini çok iyi bilmeme rağmen sevimli bir gülümseme takınıyorum. Aslında, Divide'da ne kadar faydalı olduğumuz için aileme saygı duyulsa da, biz Decimus'lar Ölümsüz Beşli ve Miras Konseyi ile her zaman başımızı belaya sokarız. Çünkü her şeyi çok dikkatli bir şekilde kontrol altında tutmayı seviyorlar, diğer yüksek profilli miras ailelerini iplerini çekerek manipüle ediyorlar, ama biz ejderhalar çok inatçıyız.

Annem her zaman körü körüne itaat etmektense hepimizin ölmesini tercih ettiğini söylerdi.

Dört büyük kardeşim de Ölümsüz Beşli'den herhangi biriyle tanışırsam otomatik olarak üzerimde hakimiyet kurmaya çalışacakları konusunda beni uyardı çünkü sonunda bir Decimus'un yuvarlanıp göbeğini göstermesi fikrine bayılıyorlar.

Böyle bir şey olmayacak.

"Sizinle tanışmak bir onur efendim," diye yalan söyledim. "Ama izin verirseniz, gerçekten yetişmem gereken-"

"O kadar hızlı değil," diye uyarıyor.

Bu canavar tüylerimi diken diken ediyor. Gözbebekleri, gözbebeklerinin soluk sarısı içinde iğne ucu gibi; boynuzları ve pulları da daha iyi görünmesine yardımcı olmuyor. İçimdeki ejderha geriliyor, hidra bizi ölüp biçerken hırlıyor.

Onu tersleyip Maven'in peşinden koşmak istesem de kibarlığını koruyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Gülümsemesi sıcak değil, sivri dişlerini gösteriyor. "Daha çok sana yardımcı olabileceğim bir şey. İsterseniz nazik bir uyarı. Haddini aştığı tespit edilen öğrencilerin ciddi şekilde cezalandırılacağını bilin. Soyağacı ve aile gururu onları mazur göstermeyecektir. Ejderhalar ancak talimatlara kulak verirlerse değerli varlıklardır. Bunu unutmayın."

Tamam o zaman. Bu herif beni tehdit etti ve aynı anda aileme hakaret etti.

Bir sonraki g l msememde tüm dişlerimi gösterdim. "Anlaşıldı."

Sonra ona sırtımı dönüp balo salonunun kenarına doğru ilerliyorum, gözüm Silas ya da Maven'ı arıyor. Başka bir kan fae'sine değil de Silas'a ait olduğu belli olan bakırımsı yanık ot kokusu aldığımda, kokusunu Eşli Balo'nun tamamen dişına, boş büyük koridorlardan birine kadar takip ediyorum.

Bir an sonra başka bir loş koridora dönüyorum ve Everett'i kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, hararetli bir tartışmanın ortasındaki Maven ve Silas'ı izlerken buluyorum. Silas'ın ondan neredeyse bir karış daha uzun olduğu ger ği olmasa burun buruna geleceklerdi.

"O zaman *sor*," diye tersliyor Silas, ben içeri girmeden önce söylediği şeye cevap olarak. "Tüm bunların bir gösteri olup olmadığını sor bana, Maven. Yalan s yleyemeyeceğimi biliyorsun."

Ben yaklaşırken bakışları bana yöneliyor ama inatla başını sallıyor.

"Yalan olması umurumda değil. Bu sadece bahisle ilgili değil. Sana Pennsylvania'da söyledim zaten-"

"Ne, bizi korumaya çalıştığını mı?" Kan yemini hakkındaki itirafını ve bizi güvende tutmak için reddettiğini iddia ettiğini hatırlayarak homurdanıyorum. "Ben *seni* istiyorum Maven, senin lanet olası korumanı değil. Ben yetişkin bir ejderhayım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Peki ya miras karşıtı hareket birlikte olmamamız gerektiğini söylüyorsa? Eğer tek endişen buysa-"

Sert bir alay ile sözümü kesti. "*Tek* endişelendiğim şey bu mu? Miras karşıtı hareketin en kötü şey olduğunu mu düşünüyorsun? Lanet olası

Yakın."

"O zaman bizi aydınlat," diye tıslıyor Silas öfkeyle ve ilerliyor. O yaklaştıkça Maven geri çekilmekle direnmek arasında kalıyor. "Seni istediğimizi kabul etmeni engelleyen *tam olarak* ne? Neden buna bu kadar karşı koyuyorsun? Başa çıkamayacağımızı düşündüğün büyük, korkunç sır nedir? Lanet olası gerçeği söyle."

Maven'ın öfkesi hepimizin arasına bakarken alevleniyor. "Peki. Bununla neden bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmek ister misiniz? Senin çocukça bahsin yüzünden değil. Bu canımı çok yaktı ama yine de sadece Cennet'teki pisliklerin anlayabileceği sebeplerden ötürü sizi hâlâ istiyorum, hepinizi. Ama siz dört salak için tam anlamıyla bir çıkmaz sokaktayım, o yüzden bunu *yapamayacağımı* kalın kafalarınıza sokun."

Bizi istiyor.

Beni istiyor.

Artık bunu bildiğim için kendimi tutmuyorum. Şiddetli kararlılık içinde.

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyorum, ona yaklaşıyorum. "Bizi mi istiyorsun bebeğim?"

Biz zaten seniniz. Kalplerimiz sana bağlı olacak ve bu kadar basit."

Çaresiz bir öfke sesini renklendiriyor. Sanki ipin ucunu kaçırmış ve sorunun ne olduğunu anlamamızı sağlamak için çaresizce başını sallıyor.

"Bu *basit* değil. Anlamıyorsun. Bağlanamayız ve ben de senin lanetlerini bozamam çünkü benim-"

Aniden acı dolu bir solukla kesiliyor, elleri göğsüne doğru uçuyor. Dehşet bana dokunmama kuralını unutturdu ve dizleri çöküp yüzü acıyla buruştuğunda onu hemen göğsüme çektim.

Arkadaşım. *Acı içinde.*

Tam panik moduna geçtim.

"Maven? Kahretsin, neler oluyor bebeğim? Zehir mi? Geri mi döndü?"

Ellerim gövdesini tırmalayan kızın ellerini tutmaya giderken soruyorum.

Gözleri sıkıca kapanmıştı. "Tanrım. Şimdi olmaz. *Lütfen*, şimdi olmaz," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi boğuk geliyor.

"Neler oluyor?" Everett sertçe soruyor, etrafımızdaki sıcaklık düşerken daha da yaklaşıyor. "Maven?"

Silas onun yüzünü kucaklıyor ve gözlerini kocaman açarak gözlerini yakalamaya çalışıyor. "Nefes alamadığın için mi? Baelfire-"

O daha emrini tamamlayamadan, ciğerlerine hava girmesine yardım etmek için çaresizce elbisesinin önünü yırtıyorum. Ama faydasız. Tek yaptığı, mükemmel göğsünde gözle görülür hiçbir sorun olmadığını göstermek. Göğüslerinin arasındaki sivri, soluk yara izi hiç bozulmamış.

"Ben iyiyim," diye ısrar etmeye çalışıyor Maven ama sesindeki gerginlik tam bir ıstırap. Dişlerini sıkıyor ve ellerimizi uzaklaştırmaya çalışıyor ama aniden gevşiyor.

"Maven?" Diye bağıriyorum, ejderham başımın içinde dövünürken korku beni ele geçiriyor. "Maven!"

Silas kanayan kristalini çıkarıyor ve avucuna derin bir kesik atıyor. Kan büyüünün kırmızı parıltısı, yanık bakır gibi daha fazla kokuyla birleşerek loş koridoru dolduruyor ve göğsünü iyileştirmeye çalışırken yüzünün sert düzlemlerini aydınlatıyor. Kollarımda hareketsiz duran muhteşem eşime bakarak nefesimi tutuyorum.

Son yirmi dört saat içinde yüzüncü kez o korkunç görüntü gözümün önüne geliyor: kan gölünde yatan eşim, zehir ve acıyla karışık kokusu.

Hayır, hayır, hayır, hayır-

Ben hâlâ sarmal halindeyken Everett küfrediyor ve Maven'ı kollarımdan alıp koridorda koşturmaya başlıyor.

"Onu nereye götürüyoruz?" Ayak uydurmaya çalışıyorum. Eğer tüm dünyam tersine dönmüş gibi hissetmeseydim, ona dokunmasını istemeyeceği bitmek bilmeyen bir insan sırasındaki son kişi olduğu halde onu tuttuğu için onu fena halde döverdim.

"Şifacılara," diye mırıldandı. "Çünkü Silas işe yaramazın teki."

Silas ona yetişirken kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum. Sihrim onunla çalışmayı kesinlikle reddediyor. Sanki-"

Düşünce treni onu karanlık bir yere götürmüş gibi görünerek sözünü kesiyor. Yeni teorisinin ne olduğunu sorma zahmetine girmiyorum çünkü dostumun ne kadar solgun ve soğuk görüldüğünü fark etmekle meşgulüm.

Bir dakika sonra, çift kapıdan içeri daldım ve Everbound'un uzun revirine adım attım. Yüzlerce yıl önce, bu kale ilk inşa edildiğinde, tanrılara adanmış bir şapeldi. Artık sıralar ve rahipler yok. Bunun yerine, karmaşık mor-beyaz vitray pencereler düzinelerce boş hasta yatağı, büyü malzemeleri ve ilaçlarla dolu tezgâhlar ve beyazlar giymiş, geveze iki büyücü için bir fon görevi görüyor. İçeri girdiğimizde şaşkınlıkla zıplıyorlar.

Everett, etrafımızdaki havanın ona zarar vereceğinden korkuyormuş gibi Maven'ı kucaklıyor ve dirseklerine kadar tırmanan kırağıları fark ediyorum. O da hepimiz gibi bu olay yüzünden kendini kaybediyor ki bu hiç mantıklı değil.

Şifacılardan biri şaşkınlıkla, "Neler oluyor?" diye cıvıldıyor.

Everett Maven'ı hasta yataklarından birine yatırıp çıplak üst yarısını örtmek için titreyen elleriyle battaniyeyi ayarlarken Silas, "Onu iyileştirin," diyor. "Şimdi."

Şifacılar bakışıp duruyor ama hemen Maven'ın etrafında toplanıp yaralanma belirtisi arıyorlar. Eşime olan yakınlıkları ejderhamın öfkesini tetikliyor ve kontrolüme karşı vahşi ve vahşice saldırıyor.

Onu işaretle. Ona sahip ol. Ona göz dik.

Başımın yan tarafını kavriyorum, yarık acısı başımı sarsıyor, zorlamaya çalıştığı değişimi savuşturmaya çalışıyorum. Aptal kertenkele, Maven'ı sıkıştırıp onu benim olarak işaretlemenin zamanı *olmadığını* anlamıyor. O beni Maven'ın sınırlarını daha da fazla aşmaya zorlamadan önce gerçekten bir şeyler öldürmem gerekiyor. Ya da daha kötüsü, ona çok yakın olduğumda beni vardiya değiştirmeye zorlarsa ve o da yaralanırsa.

Vardiyayı reddetmenin acısı nihayet kaslarımdan uzaklaştığında, şifacılardan birinin Maven'a doğru uzandığını görüyorum ve "Ona dokunma lan. Dokunulmaktan hoşlanmıyor."

"Hayati değerlerini kontrol etmeliyiz. Ona karşı çok dikkatli olacağımıza söz veriyorum."

Bu söz işe yaramadı. Şifacı nabzını kontrol ettiğinde hâlâ sıkıntıyla doluydum, kaşları çatılmıştı. Sonra kulağını göğsüne bastıracakmış gibi eğiliyor ve ejderham kıpkırmızı oluyor.

Ama şifacı Maven'la temas kuramadan, Kabus Prensi yanımızda beliriyor, iki şifacıyı da boyunlarından yakalıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluyor. Onlar da öyle. Ve Crypt Limbo'dan tekrar ortaya çıktığında, iki şifacı da ölmüştü. Birinin gözleri sanki ölmeden önce onu mahveden bir şey görmüş gibi dehşet içinde faltaşı gibi açılmıştır. Diğeri ise iplere ve kemiklere kadar kesilmiş gibi görünüyordu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Everett de aynı şekilde sersemlemiş görünüyor ama Silas hırlıyor, "Ne halt ediyorsunuz? Maven'a yardım etmeleri için onlara ihtiyacımız vardı, seni psikopat piç!"

Crypt cesetlerden birini kenara itiyor, Silas'a doğru yürürken yüzü ölüm saçıyor.

"Hayır, ne yapıyorsun? İhtiyacımız olduğunda aşırı gelişmiş paranoya uygun nerede? Kimsenin onu iyileştirmesine izin vermememi söyledi. Bu bir

Kibar bir öneri, Crane. Buradaki şifacılarından kaçınmak için bir nedeni olmalı, bu yüzden onlara güvenmiyorum. Sen de güvenmemeliydin."

"Onlara *güvenmiyordum*. Eğer yanlış bir hareket yapsalardı, onları hemen öldürürdüm," diye öfkелendi Silas. "Ama şimdi ona bir bak. *Nefes* almıyor Crypt, nabızı bile atmıyor! Büyüm onunla etkileşime girmeyi reddediyor, peki şimdi ne yapacağız? Ona yardım edebilecek insanları öldürmeden önce bunu düşündün mü?"

Uyuşuyorum. Maven nefes almıyor. Nabızı atmıyor. Bu da demek oluyor ki.

"Doğru kararı verdi," diyor nazik bir ses, öfkeli tartışmalarını bölerek.

Tanıdık beyaz peçeli bir figür öne doğru adım atıp eski sıranın yanındaki gizli bir girişten eski gotik şapele girerken hepimiz ona bakıyoruz. Arayıştı olan kahini görünce göz kırpyorum ve onun Iker Del Mar'ın burada olacağından bahsettiği Galene'nin tapınağındaki insanlardan biri olduğunu fark ediyorum.

Adı neydi? Pay-Pay? Pie?

"Kahin Pia," diye selamladı Everett onu, resmi ama temkinli bir ses tonuyla. Yerdeki cesetlere bir göz atıyor. "Bu konuda-"

Beyaz eldivenli zarif eliyle onun endişesini savuşturuyor. "Dediğim gibi, karabasanınız doğru kararı verdi. Korkarım ki bakıcınız hakkında Ölümsüz Beşli'ye hemen bildirilecek bir şeyler öğrenirlerdi. Şimdi ondan uzaklaş. Bundan sonrasını ben hallederim."

Tüm o beyaz kumaşın altında yüzünü görememek garip. Ama bu gizemli kâhine karşı son derece temkinli olsam da, içimdeki ejderha o yaklaştıkça alışılmadık bir şekilde sessiz ve sakinleşiyor, sanki onun eşimizin etrafında olmasında bir sakınca görmüyormuş gibi.

İyi o zaman. Şimdilik o pislğin kararına güveneceğim. Ama Maven'ın kafasındaki tek bir saç teline bile zarar verirse, yerde kanlar içinde yatan bir ceset daha olacak.

Pia hafifçe gülüyor, başını bana doğru çeviriyor. "Muhafız ejderhasısın, öyle mi?"

Hay sikeyim.

O bir zihin okuyucu ya da kahin. Onun gibi bir şey.

Diğerleri de aynı sonuca varmış olmalı çünkü Silas kanayan kristalini daha sıkı tutuyor ve Everett kaskatı kesiliyor. Kâbus Prensi, Pia'nın yatakta Maven'ın yanında oturduğunu ve ellerini Maven'ın üzerinde gezdirdiğini görünce gözlerini kısar

Arkadaşımlın göğsünün üzerinde ama temas etmiyor. Pia'nın ellerinin etrafında zayıf bir ışık yayılıyor, ama bunun dışında bariz bir büyü gerçekleşmiyor.

"Senin auran yok," diyor Crypt tehlikeli bir ses tonuyla. "Yaşayan her şeyin bir aurası vardır."

Cevap vermiyor, elini Maven'ın başının üzerinde gezdiriyor. Hepimiz gergin ve şaşkın bir sessizlik içinde izliyoruz. Sonunda Silas Maven'ın yüzünü daha iyi görebilmek için yatağın etrafında dönüyor ve kaşları çatılıyor.

"Şifacıların onun hakkında bir şeyler öğrenip Ölümsüz Beşli'ye bildireceğini söylemiştin. Ne demek istedin?"

Pia'nın ses tonu yumuşak. "Onun doğası hakkında zaten şüphelerin var. Ve karabasan gerçeğe çok daha yakın."

Bakışlarım Crypt'e yöneliyor. "Neden bahsediyor bu? Sen ne biliyorsun ki?"

Crypt soruma cevap bile vermiyor. Belli ki bize hiçbir şey söylemeyecek.

Silas yavaşça ve tereddütle konuşmadan önce Maven'ı uzun uzun inceliyor. Paranoyak kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum.

"Kalbi atmıyor. Daha önce de atmıyordu. Ve onu zehirden arındırmaya çalışırken ceplerinden birinde bir şişe patlıcangiller kökü tozu buldum. Bu maddeyi bulmak neredeyse imkansız. Miras Konseyi tamamen yasadışı hale getirdi. İnsan tarafından yetiştirilmiş atipik bir büyücü neden bunu elde etmek için zahmete girsin ki?"

Pia Maven'ı iyileştirmeyi bitirip doğrulurken soru havada asılı kalıyor. Göğsünün inip kalktığını görene kadar Maven'a bakıyorum ve içim o kadar rahatlıyor ki diğer boş yataklardan birine oturmak zorunda kalıyorum.

Tanrılara şükürler olsun. Nefes alıyor.

Silas devam ederken çenesini ovuşturuyor. "Müdür Hearst'ün ofisinde bulduğumuz hançer adamantinden yapılmıştı."

"Yani?" Ben soruyorum.

"O metalin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bölünme'ye girmeyi başaran en güçlü gölge iblislerin silahları bu metalden yapılır. Mirasçılar adamantini kullanmaz ve ölümlüler dünyasında kimse onu nasıl döveceğini bilmez, o halde o hançer nasıl oldu da o ofise geldi?"

Yüzümü buruşturuyorum ama Everett kaçırdığım şeyi yakalamışa benziyor çünkü aniden normalden daha da solgun görünüyor.

"O hançerin Maven'ın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olması kimin umurunda?" Tersliyorum. "Bak, belki de onu yetiştiren miras karşıtı tarikatçılardan biri hançeri Divide'da falan ele geçirmiştir. Fark etmez."

Silas bana ters ters baktı. "Evet, öyle. Maven'ın silahı Nether'dan geliyorsa, gizemli bir görevdeyse ve lanet olası bir *kalp atışı* yoksa..."

Ona uzun uzun ve sertçe bakıyorum. "Ne diyorsun lan sen?" "Ne dediğimi çok iyi biliyorsun."

Everett tekrar Maven'a bakıyor, sesi benim standartlarıma göre bile zar zor duyuluyor. "Yıllar önce birkaç insanın Miras Konseyi tarafından öldürüldüğünü hatırlıyor musun?"

Bu, miras dünyasında büyük bir haber olmuştu çünkü bunu neden yaptıklarını gizli tutuyorlardı. Sekiz yaşında olmama rağmen ben bile duymuştum.

"Evet, ne olmuş? Bunun ne alakası var anlamıyorum-"

"Çünkü Nether'ın insanları kabul ettiğini ve onları hayatta tuttuğunu iddia ediyorlardı."

Üçümüzün arasına anlamlı anlamlı bakıyor ve Crypt bile kaşlarını çatıyor. Hemen başımı sallıyorum. "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Maven birkaç hafta önce bir büyücü olarak ortaya çıktı ve Bir tür miras karşıtı tarikat. Bunu bize kendisi söyledi."

Silas bana bir bakış attı. "Söyledi mi peki? Bunu asla açıkça söylemedi."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra haklı olduğunu fark ederek tereddüt ediyorum. "Lanet olsun. Yine bizi caydırmaya çalışıyordu," diye mırıldanıyor Everett.

"Onunla tanıştığımızdan beri yapmaya çalıştığı tek şey bu. Bunu daha önce anlamalıydım."

Hâlâ inkâr ederek başımı sallıyorum ama sonra bazı şeyler yerine oturuyor. Maven'ın teknoloji özürlü olması. Korkunç olan her şeyden zevk alması. Pennsylvania'daki o şirin küçük kasabadaki her şeye yabancı bir gezegenden gelmiş gibi gözlerini dikip bakması. Kibritlerini elinin tersiyle itmeye ne kadar kararlıydı, başka bir bakıcı bulmamız için bizi ikna etmeye çalışıyor, bizim için tamamen yanlış olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Crypt ona miras karşıtı hareketin bir parçası olup olmadığını sorduğunda, başını sallamadan hemen önce yüzünde beliren anlık şaşkınlık. *Bana bağlı olmanın ne kadar kötü olacağı hakkında hiçbir fikriniz yok.*

Siz aptalları koruyorum.

Siz dördünüzü de kendimle birlikte aşağı çekmeyi reddediyorum.

Ben sizin düşmanınızım.

Yüzümü kapatana kadar geçmişteki tüm sözleri kafamın içinde yüzüyor.

"Vay anasını." Arkadaşım Cehennem'den.

EVERETT

BAELFIRE, Silas ve Crypt düşünürken Maven'a bakarlar. Ama ben düşünemiyorum. Aslında, kahine bakarken sesimi zar zor çıkarabiliyorum, korku ve suçluluk beni canlı canlı yiyip bitiriyor.

"Onu iyileştirmeyi başardın. Teşekkür ederim. Ama... bana onun sorununun ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bunun benim hatam olduğunu zaten biliyorum ama yine de sormak zorundayım. Sanki kendimi bu odadan defolup gitmeye ve mezuniyete kadar Maven'dan olabildiğince uzak durmaya ikna etmek için fazladan bir kendinden nefret duygusuna ihtiyacım varmış gibi.

Sevgili tanrılar, plana sadık kalmalı ve Eşleşme Balosu'nda ondan uzak durmalıydım - ama elini o sirenin üzerinde gördüğüm an, tüm bahisler kapandı.

Şimdi, işte buradayız, lanetim çirkin kafasını kaldırıyor. Daha güçlü olmalıydım. O çok daha iyisini hak ediyor. Kendime tahammül edemiyorum.

Pia'nın başı bana doğru eğildi. Sesi beklenmedik derecede sıcak ve nazik. "Bu senin hatan değildi, lanetin de değildi. Kendine karşı daha nazik ol."

Sözleri istemeden de olsa üç çift gözün bize doğru dönmesine neden olunca irkiliyorum, sonra da Baelfire kaşlarını çatıyor. "O neden bahsediyor? Bu neden senin lanetinin suçu olsun ki?"

"Önemli bir şey değil."

Crypt beni çok yakından izliyor, sanki bir şeyleri bir araya getiriyormuş gibi, bu yüzden konuyu hızla değiştiriyorum ve bir kez daha beyaz kefenli kahine hitap ediyorum.

"Ama eğer Cehennem'den geldiyse nasıl hayatta kaldı?" Ben soruyorum. "Tabii..."

Oh, sevgili tanrılar. Belki de *atmamıştır*. Silas kalp atışı olmadığını söylemişti. Olabilir...

"Neye kadar?" Pia soruyor.

Ölümsüzlerden biri değilse.

Bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor çünkü çok acayip bir şey. Ölümsüzlerin yüzlerce resmine maruz kaldım.

Maven'a hiç benzemeyen iğrenç yaratıklar.

Ama aynı zamanda onun Cehennem'den gelmiş olması da çok tuhaf. Orada yaşayan hiçbir şey hayatta kalamaz.

Silas Maven'in saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, kaşları derin bir şekilde çatılıyor. Sonra kararlılıkla Pia'ya bakıyor. "İnsanları okuyabiliyorsun. Bakıcımız hakkında ne okuduğunu anlat bize."

Elbette bir kâhinden cevap istemekte bir sakınca görmüyor. Küfürbaz herifin teki.

İç çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Bu doğru. Bu ölümlüler âleminde neredeyse her şeyi görebilme yeteneğiyle kutsanmış durumdayım. Düşünceler, duygular, anılar, gerçekler... Ama Galene'in bile göremediği karanlık yerler var. Nether tarafından ele geçirilmiş yerler. Dokunduğu her şeyi tüketir ve hepsini gölgeye çevirir, tıpkı bakıcınızın kalbine yaptığı gibi."

Crypt'in dikkati Pia'ya kayar. "Açıkla."

"Onun geçmişinden sadece kırık parçalar görebiliyorum, hepsi de karanlıkla örtülü. Ama bu derece bir karanlık sadece Cehennem'de var ve görünüşe göre kalbi hâlâ o ölüm diyarında."

...Ne?

"Kafam karıştı. Eğer Maven'ın kalbi yoksa, o zaman... nasıl hayatta?"

Soruyorum. Akı binlerce mil uzaktaymış gibi görünen Silas mırıldanıyor, "Lanet olsun. Bir gölge kalp."

Bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için çok yararsız. "Bir dakika. Eğer Cehennem'den geldiyse, hâlâ insan mı?" Baelfire soruyor, Burada da aynı şekilde boyundan büyük işlere kalkışıyor.

Pia kollarından sarkan beyaz perdelerden birini düzeltiyor. Sesi son derece kederli. "Bunu söylemek zor. Sadece amacını ve ettiği yemini biliyorum."

"Paylaşmak ister misin?" İdare ediyorum.

Kahin konuşurken gülümsüyormuş gibi geliyor. "Eğer asaletin gerçek derinliğini seninle paylaşmak isterse, paylaşacaktır. Ama bu onun seçimi olacak. Şimdi bırakın dinlensin ve lütfen kimse gelmeden cesetlerden kurtulun."

Pia, Maven'i bir kez daha kontrol ediyormuş gibi başını eğiyor ve sonra girdiği gibi bilgece ve sessizce odadan çıkıyor. Kapı arkasından usulca kapanıyor.

Sessizlik sağır edici. Maven'in derin uykusunu izlerken bu üç mirasla benim aramda hiç olmadığı kadar uzun sürüyor. Sonunda yüzüne biraz renk geldi. O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor ve onun iyi olduğunu bildiğim için kendimi odadan çıkmaya ikna etmeye çalışırken nefes almakta zorlanıyorum.

Kendimi onu terk etmeye
zorlayamıyorum. Ama buna
ihtiyacım var.

Kahretsin, bundan nefret ediyorum.

"Ne oldu?" Crypt sonunda hışırıyor.

Silas daha önce elini kestiği için kurumuş olan kanı pantolonuna siliyor, belli ki zavallı takım elbisesini mahvetmeyi umursamıyor. "Tartışıyorduk ve sonra Eşli Balo'nun dışında yere yığıldı. Birdenbire oldu."

Uzanıp Maven'in elinin arkasına dokunuyorum. Bana sıcak gelmiyor, bu yüzden onun soğuktan donuyor olması gerektiğini anlıyorum. "Baelfire. Isıt onu."

Bana sinirli bir bakış atıyor ve yatağın diğer tarafına doğru yürümeden önce elimi tuttuğum kişiden uzaklaştırıyor.

Crypt, "Onu izinsiz tutarsan eşin üç maça düşer," diye uyarıyor.

Baelfire başını sallıyor, bir grup psikopatla sıkışıp kalmakla ilgili bir şeyler mırıldanırken Maven'ı nazikçe yatağın bir tarafına ayarlıyor, yakındaki yataktan fazladan bir battaniye alıyor ve ikisinin üzerine atıyor. Kışının yarısı yataktan sarkıyor gibi görünse de en azından şimdi iğrenç derecede aşırı vücut ısısı ona geçecek. Sanırım bu, kabaca bir öküz büyüklüğünde ve temelde eşdeğer beyin gücüne sahip olduğu için onun hatası.

Crypt'i yine bana bakarken yakalıyorum, ama şimdi ağzının bir tarafı sırtacak şekilde yukarı çekilmiş.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyorum. "Kes şunu. Çok ürkütücüsün."

"Sen de en az bizim kadar ona aşkınsın. Değil mi?"

Bu bir soru değil. Bu suçlamayı dile getiriyor ve ben hemen başımı sallıyorum.

"Tanrılar onu benim koruyucum olarak atadı, yani *ölmesini* istediğimden değil, ama onu umursamıyorum. O şekilde değil."

"Saçmalık," diye homurdanıyor Silas. "Yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna baksana."

Her zaman rahatsız edici bir şekilde kızarmaya meyilli olan yanaklarımı örtme dürtüsüne direniyorum ve bir kez daha soğuk davranıyorum. "Siz üçünüz istediğinize inanabilirsiniz ama Maven benim için bir hiç. Ben hissetmiyorum."

Crypt'in eli aniden boğazıma dolanarak beni en yakın duvara yapıştırırken morarttığında sözümü kesiyorum. Gözleri kötü niyetli bir tehditle parıldıyor.

"Senin duyguların beni ilgilendirmiyor, Frost. Ama o kahin kadın, lanetinin Maven'a zarar verebileceğine inandığını ima etti. Onu ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı."

Bu pisliklerin boğazıma sarılmasından gerçekten sıkılmaya başladım. Öfkem hızla arkamdaki duvarda çatırdayan buza dönüşüyor. Gücümü odakladığımda, ölümcül keskinlikteki buz sivri uçları patlayıp beni bir kalkan gibi çevrelerken Crypt sendeleyerek uzaklaşıyor.

Anında erimelerine izin veriyorum ve "Beni rahat bırak," diye bağıriyorum.

Ama Silas inatçı bir pislik ve elinde kanlı kristaliyle savunma pozisyonu alıyor. "Bunu kabul etmekten nefret etsem de, o haklı. Maven için bir risk olup olmadığını bilmemiz gerek. Gerekmiyorsa lanetinin tamamını paylaşma ama ona zarar verebilecek her şeyi bize söyle."

Yüzümü ovaladım. Allah kahretsin. Bu işin peşini bırakmayacaklar.

Ve belki de bırakmamakta haklılar. Ne *de* olsa... Onu tehlikeye atıyordum. Pia ne düşünürse düşünsün, yirmi dört saat içinde iki kez yatalak olmasının benim suçum olduğunu biliyorum. Bu, duygularımla savaşmakta ne kadar başarısız olduğumla çok fazla ilişkili.

"Peki," diye mırıldanıyorum, üçüne de bakmadan önce soğuk bir nefes çekiyorum. "Ama beni öldüremezsiniz."

Baelfire alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Bu bir meydan okuma mı? Çünkü istesem kesinlikle öldürebilirim."

"Kapa çeneni ejderha. Üçünüze de anlatacağım ama bir daha Araf'a gitmeseniz iyi edersiniz," diyorum Crypt'e ters ters bakarak.

"Sanki seni böyle sıradan bir şekilde öldürecekmişim gibi. Çıkar ağzındaki baklayı."

Yutkunuyorum ve tekrar Maven'e bakıyorum. Uykusunda o kadar huzurlu görünüyor ki, saçları yastığa yayılmış ve koyu kirpikleri yanaklarına yerleşmiş. Onu her sabah bu şekilde, ipek çarşaflar içinde güvende ve sıcacık gördüğümü hayal ettiğimde göğsüm ağrıyor.

Onu sevmek nefes almak kadar kolay olurdu.

Ama...

"Benim lanetim aşık olduğum herkesi öldürecek," diye itiraf ediyorum sessizce.

Hepsi bir an için bunu özüksüyor. Sonra Baelfire o koca ağzını açtı.

"Vay be. Bu berbat bir şey. Özellikle de eski kız arkadaşların için." Sadece iç çektim. Siktiğimin salağı.

Göz kırptı. "Bekle. Daha önce hiç kız arkadaşın oldu mu? Ya da erkek arkadaşın?"

Sıradan kaçamaklar ya da tek gecelik ilişkiler? *Herhangi bir şey?*"

Silas, "Tek gecelik bir ilişki bile olsa, kazara bir şeyler hissettiği birinin ölümüne sebep olacağını biliyorsa, birini isteyerek bu duruma sokmak ikinci el cinayete benzer," diye düşünüyor.

Aynen benim düşüncelerim.

Baelfire hafifçe doğruluyor, ağzı bir hazineyi ortaya çıkarmış gibi açık. "Tut şu lanet telefonu. Sakın bana daha önce kimsenin senin buzlu şekerine atlamadığını söyleme. Sen bakire misin?"

Parlak kırmızı yüzümün cevabı ele verdiğiinden emin olsam da, şimdi bu konuşmayı ilerletmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyorum.

"*Her neyse*, Maven'a karşı mesafemi korumaya çalıştım. Onu uzaklaştırdığımı çok belli edersem meraktan peşime düşeceğinden ya da sizin yeni bir kavga çıkaracağınızdan endişelendim. Ama dürüst olmak gerekirse, geri kalanınızla birlikte hana hiç gitmemeliydim çünkü ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Maven bunu o kadar... yapmamayı imkansız kılıyor ki..."

Sözlerimde o kadar zorlanıyorum ki Silas benim yerime bitiriyor. "Onu umursamamak."

Omuzlarım çöküyor. Baelfire'dan yine ukalaca bir yorum bekliyorum ama şaşkınlığıma rağmen neredeyse... *sempatik* görünüyor.

"Sanırım bu yüzden her zamankinden daha büyük bir pislik olmaya ve ona iddiadan bahsetmeye karar verdin," diye iç geçiriyor ejderha.

Kendimi durdurmadan önce kol düğmelerimle oynamaya başladım. Ailem çocukken takıntılı, gergin tiklere sahip olmamdan hep nefret ederdi. Bugünlerde sadece endişeli olduğumda ya da çok stresli olduğumda ortaya çıkıyorlar.

Şu anda olduğu gibi.

"Onu müdürün odasında bulduğumuzda... Onu öldürdüğümü sandım." Sesim tehlikeli bir şekilde kırılmaya yakın, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Ve bu gece bayıldığında, bunun nedeni Eşleşme Balosu'nda ona yaklaşmış olmamdı. Bu benim hatam, benim lanetim. Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremem. Belki siz üçünüz ondan mümkün olduğunca uzak durmama yardım edebilirsiniz. En azından lanetlerimizi bozana kadar."

Silas az önce söylediklerimi düşünürken hiçbir şey söylemiyor. Crypt'in yüzü okunmaz halde. Baelfire bana bakmıyor, onun yerine Maven'in yastığını hafifçe düzeltmek için uzanıyor.

"Bunun senin lanetin olduğuna *emin* misin Kar Tanesi?" diye dürtüklüyor. "Eski sevgililerinle ilgili uzun bir geçmişin olsaydı anlardım ama hiç... bilirsin işte, hiç aşık olmadıysan nasıl emin olabilirsin ki? Birine aşık olmak ve tüm o yapışkan şeyler."

Boynumu ovuyorum. "Dört yaşına geldiğimde lanetimin ne olduğunu bulamayınca ailem beni Arati'nin tapınağına götürdü."

Arati tutku, ateş, gazap, savaş ve aşk tanrıçasıdır. Aynı zamanda tanrıların kraliçesi ve kehanet tanrıçası Galene'nin kız kardeşidir.

"Oradaki baş kahin benim için kişisel bir kehanette bulundu ve lanetimi ortaya çıkardı. Bu yüzden eminim."

Bir kez daha, Silas iç geçirmeden önce bir süre sessiz kaldılar.

"Maven'la aradaki mesafeyi korumana yardım edeceğim."

Baelfire başını sallar. "Bir Frost için kötü hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi ama evet.

Kalbini falan bloke etmene yardım edeceğim."

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Crypt garip bir şekilde sessiz, vitray pencerelerden birine bakıyor. Yakın zamanda Dünya'da bize katılma zahmetine girip girmeyeceğini sormadan Silas tekrar iç geçiriyor ve yüzünü ovalıyor.

"Yere yığılmadan önce Maven bize lanetlerimizi bozamayacağını söylemeye çalışıyordu çünkü... çünkü bizimkileri bağlayabileceğimiz bir kalbi yok. Bu yüzden bizi reddetmek için bu kadar uğraşıyordu."

Yüce Tanrım.

Midem bulanırken sertçe yutkundum. Burada, mezuniyette lanetimin kırılabileceğini ve böylece Maven'a tapmama izin verebileceğimi umuyordum. Ama eğer böyle bir şansım yoksa...

Gerçekten gitmeliyim ama kendimi harekete geçiremiyorum.

"Eee?" Silas iç geçiriyor. "Siz piçlerin bu konuda söyleyecek neyiniz var?"

Uzun bir süre bunu düşündüm. Gerçek şu ki... Tanrıların beni bir bakıcıyla kutsayacağını hiç düşünmemiştim. Maven'la tanışana kadar, Öteki Dünya'ya göçene kadar yalnız kalacağımı sanıyordum.

Ama şimdi, kendimi Maven'ın olarak görüyorum. Ve ona asla sahip olamayacak olsam bile onu benim olarak görüyorum. Lanetim bizi sonsuza dek ayırsa bile.

"Tanrılar onu benim koruyucum yaptı ve ben de onları sorgulamayacağım," diye mırıldanıyorum.

Baelfire başını sallıyor. "Lanetimin bozulmaması çok kötü olacak. Ama lanetli olsam da olmasam da o benim eşim. Yani benim için hiçbir şey değişmiyor."

Crypt hiçbir şey söylemiyor. Laneti her neyse, bundan rahatsız olmuşa benzemiyor.

Silas uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra iç geçiriyor. "Tanrılar beni daha da cezalandırmak için onu seçtiyse, daha sinir bozucu, ilahi bir ölüm seçemezlerdi. Benim için de değişen bir şey yok. *O bir sangfluir.*"

Ne demekse artık.

Ama en azından hepimiz aynı fikirdeyiz.

"Plan şu," diye devam eder Silas. "Maven'a onun nereli olduğunu bildiğimize dair tek kelime etmeyeceğiz."

Crypt sonunda tepki verir, duvara yaslanır ve çakmağını çıkarıp kurcalar. "Kendi adına konuş. Siz üçünüz geçen sefer küçük, saçma bahsinizi atlayarak çuvalladınız, bu yüzden artık bekçimizden sır saklamayacağım."

"Stalker Boy'a katılıyorum. Artık Maven'dan bir bok saklamak yok," diye onaylıyor Baelfire.

Silas tereddüt eder. "Hepimiz onun ne kadar ketum olduğunu biliyoruz ve şimdi bunun iyi bir nedeni olduğunu da biliyoruz. Şu anda bize güvenebileceğini düşündüğünden şüpheliyim. Ya ona bildiğimizi söylersek ve onu öldürecekimizi düşünmeye devam ederse? Uyandığında ona geçmiş ve sözde asil amacı hakkında sorular sorarsak, bu onun gözündeki konumumuzu olduğundan çok daha kötü hale getirecektir."

Bunların hepsi doğru. Yine de bunu sindirmek için zamana ihtiyacımız var.

"Bildiğimizi bilmesi için onu rahatlatacağız," diye öneriyorum.

"Siz bilirsiniz," diye gözlerini deviriyor Crypt. Ama sonra yüzünde hiç görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle bana bakıyor ki bu çok tuhaf. "Maven'ın senin lanetinden zarar gördüğünü sanmıyorum, Frost. Benim kendi teorim var. Ama içinizden biri sizinle paylaşmak üzere olduğum şey hakkında başka sorular sorarsa-"

Duruyor ve Maven'a bakarken yüzü kararıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, Maven'in kaşları çatılıyor ve uykusunda öyle yumuşak bir ses çıkarıyor ki, parmaklarımın ucundaki buzlar diken diken oluyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Crypt hiçbir şey söylemiyor. Sadece ortadan kayboluyor ve bir an sonra Maven rahatlayarak derin uykusuna geri dönüyor. Silas, Baelfire ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Belli ki az önce ona bir kâbus konusunda yardım etmiş.

Çok fazla kabus görmek, Cehennem'in dehşetini ilk elden yaşamış biri için mantıklı. Bu düşünceden gerçekten nefret ediyorum,

Ama işte orada.

Kabus Prensi geri dönüyor ve sanki bakıcımızı yatıştırmak için her şeyi bırakmamış gibi davranıyor.

"Söylediğim gibi, sizinle paylaşmak üzere olduğum şeyle ilgili başka soru sorulmayacak. Ama Crane, zihnin ne kadar bozuk olursa olsun, bitkiler hakkındaki bilgin sayesinde bu bilgiyi Maven için yararlı hale getirmenin bir yolunu bulabilirsin."

Silas'ın yüzü acıyla buruşur. "Çok teşekkürler, piç kurusu."

"İltifatlar benim uzmanlık alanımdır." Crypt garip sigaralarından birini çıkarıp Silas'a uzatır. "Varoluş düzlemleri arasındaki geçişin gerginliğini hafifletmek için Limbo'dan gelen *reverium* içiyorum. Oldukça etkilidir. Acının çoğunu dindirir. Düzlemler arası yolculuk zihin ve beden üzerinde ağır bir etki yaratıyor."

Dur bakalım. "Eğer burası ve Limbo arasında gidip gelmek sana acı veriyorsa, o zaman neden-"

Kabus Prens'in mor parıltısı delici. Tamam. Devam sorusu yok.

"Bunu neden paylaşıyorsun?" Silas sigarayı parmaklarının arasında çevirip gerçek bir ilgiyle incelerken soruyor.

"O kâhine göre Maven'in kalbi bir şekilde Nether'dayken kendisi burada, ölümlüler âlemindeymiş. Bu da demek oluyor ki o da benim bazen olduğum gibi düzlemler arasında sıkışıp kalmış, bu yüzden daha önce bayılmış olabilir. Limbo'ya özgü olduğu için *reveriumun* ona iyi geleceğinden şüpheliyim ama belki de bir şeyler vardır..."

Silas'ın gözleri anlayışla parlıyor. "Onu rahatlatacak başka bir madde ya da bitki olabilir. Nether'a özgü bir şey."

Crypt başını sallıyor.

Maven'in profiline bakıyorum. Eğer Maven Nether'dan geldiyse, bu bin bir soruyu akla getiriyor. Nasıl hayatta kaldı? Nasıl kaçtı? Yapayalnız mıydı? Benim güzel bakıcım ne tür bir cehennemden geçti?

"Dondurmanın ne olduğunu bile bilmemesine şaşmamalı," diye mırıldandım. "Ya da araba kullanmayı," diye katılıyor Crypt.

Silas kıpırdamadan duruyor. "Sen neden bahsediyorsun? Kendi başına Pennsylvania'ya gitti."

"Öyle yaptı."

"Bana oraya kadar araba kullanmasına izin verdiğini mi söylüyorsun? Daha önce hiç araba kullanmadığını mı?"

Crypt sırtıyor. "Tek parça halinde başardı. Kızımız abuk öğreniyor."

Kan fae burnunun köprüsünü imdikliyor. "Bir gün seni öldüreceğim."

"Akıl sağlığının son kullanma tarihi hızla yaklaştığı için bunu bir an önce yapsan iyi olur."

Sessizce tartışmaya devam ediyorlar ama ben yataktan uzaklaşıyorum, hâlâ Maven'in uykuda yumuşamış yüzüne bakıyorum. Uyandığında burada olmayı her şeyden çok istiyorum, böylece iyi olduğundan emin olabilirim. Ama Crypt'in bunun benim lanetimden kaynaklandığına dair şüphelerine rağmen... Onunla ilgili daha fazla risk almayacağım.

Nereden ge lm i ř olursa olsun, bakıcımı k o r u y a c a ğ ı m .
Kendimden bile.

Odadan çıkmadan önce Baelfire gözüme çarpıyor. Ve genelde yüzünde gördüğüm ters bakış ya da tiksinti yerine, kapıları arkamdan kapatmadan önce isteksizce anlayışla bir kez başını sallıyor.

MAVEN

"Seni tuttum, Mayflower. Her ne yaşadıysan, artık güvendesin."

Duyularım bana geri dönerken kapalı gözlerimin karanlığında usulca kaşlarımı çatıyorum. Bu... garip hissettiriyor. Normalde, nöbetlerimden birinin ardından uyandığımda donuyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Ama şu anda kendimi iyi hissediyorum. Baş ağrısı yok. Kalıcı ağrı yok. Bu ne tuhaf bir büyücülük böyle?

Ve ısınıyorum. *Gerçekten* sıcak. O kadar sıcak ki iç çekmekten kendimi alamıyorum çünkü çok güzel bir his. Daha önce hiç ısıtılmalı battaniye deneyimim olmamıştı ama Kenzie bir keresinde bana bunların cennetten gelen tanrıların bir hediyesi olduğunu söylemişti. Abartmadığına eminim.

Bir dakika. *Mayflower mı?*

Gözlerimi açıyorum ve Baelfire'in yakışıklı, gülümseyen yüzünün sadece birkaç santim ötemde olduğunu görüyorum, irisleri sıcak bal gibi.

"İşte orada. Gördüğüm en güzel gözler." Ne oluyor lan? Neden onunla aynı yataktayım?

Ayağa kalktım, etrafımı hızlıca gözden geçirdim. Everbound'un revirindeyim, ki bu biraz endişe verici. Ama burada beni iyileştirmeye çalışan ya da bir Nether mahkûmunun Everbound'a sızdığını haykırarak kaçan kimseyi görmüyorum, bu da umut verici.

Baelfire da ayağa kalkıyor. Sıcak vücudu benimkine o kadar yakın ki midemde karıncalanmalar hissediyorum ama bunu görmezden geliyorum. Silas bizimkinin yanındaki hasta yatağında dik duruyor, yakut rengi gözleri beni incelerken yumuşak.

Ama neden bana öyle bakıyor ki? Az önce kavga etmiyor muyduk?

Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.

Bakışları düşüyor ve dudağını ısıyor. "Mmm. Bu manzarayı daha çok tercih ederim, ama çok güzel göğüslerinin sergilendiğini bilmeni isterim."

Aşağı bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Aman Tanrım. Bu barbarlar Kenzie'nin bana verdiği elbiseyi yırtmışlar.

"Nefes alamıyordun ve ben de panikledim," diyor Baelfire hızla. "Ama ne zaman istersen sana istediğin elbiseyi getiririm. Ya da daha iyisi, Everett'in sana birkaç milyon elbise almasını sağlayabiliriz. Onun ikramı."

Uzun bir süre gözlerimi kısarak ona bakıyorum, düşüncelerimi toparlarken hâlâ kafam karışık. "Ciddi bir konuşmadan kaçıyorsun. İkinizin de benim durumuma tanık olduğunuzu biliyorum. Bana bilincimi kaybettikten sonra neler olduğunu anlatın."

Karşılıklı bakiştılar ve sonra Silas iç geçirdi. "Seni şifacılar götürdük ama Crypt seni muayene edemedi onları öldürdü. Sonra kahin Pia seni iyileştirdi."

İmkânsız. "Gerçekten ne oldu?"

"Yalan söyleyemem," diye hatırlatıyor, dikkati tekrar çıplak üst kısmıma kayıyor.

Oh. Doğru ya.

Kaşlarımı çatıyorum, bunun kendimi nasıl bok gibi hissetmediğimi açıklaması gerektiğini fark ediyorum. Pia beni nasıl iyileştirdi? Sıradan ya da kan büyüyle olamazdı. Seeking'de ondan garip bir his aldım. Belki de onu köşeye sıkıştırıp bazı cevaplar istemeliyim.

Ama bunun daha sonra olması gerekecek. Kafamda bir saat var, Kenzie'nin kayıp olduğu süreyi yavaş yavaş sayıyor ve bu odanın vitray pencerelerinden dışarı baktığımda, birkaç saatin geçmiş olması gerektiğini görünce dişlerimi sıkıyorum.

Baelfire saçımın gevşek bir tutamını hafifçe çekiştirerek, "Peki, senin bu durumun hakkında," diye düşünce trenimi bölüyor.

Yatakta ona bu kadar yakın üstsüz oturmanın verdiği aşinalık yüzümü ısıtıyor. Sonunda üzerimi örtmek için bir battaniye çekiyorum, bu da Silas'ın iç çekmesine neden oluyor.

"Zararsız," diye yalan söylüyorum, alışkanlıktan eldivenlerimi hâlâ takıp takmadığımı kontrol ediyorum. "Sadece bazen bayılıyorum."

"Ne sıklıkla?" Silas soruyor.

"Daha sık oluyor."

Bu yalan değil. Her bölüm birbirine daha yakın ve daha şiddetli hale geliyor, bu da rahatsız edici.

"Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. İyi bir bakıcı olmamı engellemeyecek. Geçici, *platonik* bir bakıcı," diye ekliyorum, tartışmamızı unutmadığımı bilmelerini sağlamak için aralarına bakıyorum.

Baelfire homurdanıyor. "Evet, hayır. O gemi çoktan kalktı. Birlikte olamayacağımız konusunda ısrar etmek için somut, dürüst bir neden sunmak istemiyorsan, senin olduğunu kabul et Boo."

Ona sert bir bakış attım.

"Mayflower," diye düzeltiyor, göz kırparak. "Dostum. Cutie Pie. Yağmur Bulutu. Seç birini."

"Ben siktir git'i seçiyorum."

"Sana siktir git demeyeceğim," diye takılıyor. "Bu çok kaba olur. Öte yandan 'Fuck Me' kesinlikle karışıma dahil edilebilir. Özellikle de inlersen."

Aman Tanrım. Bu ejderha başka bir şey.

Silas akli çok uzaklardaymış gibi beni inceliyor. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var."

Hayır, ihtiyacım olan şey Kenzie'yi bir an önce bulmak. Ve kendime itiraf etmek ne kadar acı verici olsa da, bu yolda ilerlemek için mücadele ediyorum. Dönüşen'in izini tek başıma sürebilmek için büyü gücümü arttırmanın bir yolunu bulmam, kurumuş kanı üzerinde bir ritüel gerçekleştirmem, onu avlamam, muhtemelen tekrar dövüşmem, bilgi almak için ona işkence etmem, onu öldürmek için acımasızca yaratıcı bir yol bulmam gerekecek...

Zaman sıkıntısı dışında hepsi çok eğlenceli.

Ama Silas'ın sihrini beslemek için kandan başka bir şeye ihtiyacı yok. Bu süreci hızlandırmak için gururumu ayaklar altına almam gerekebilir. Kenzie'nin hatırı için.

Derin bir nefes alıyorum. "Yardımlarını istiyorum."

Kaşları havaya kalkıyor ve sonra hınzır bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Kesinlikle. Uyumanıza memnuniyetle yardım ederim, özellikle de önce yıpranmanız gerekiyorsa."

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Sonra yüzümü ovuşturarak orada yeşeren sıcaklığı gizlemeye çalışıyorum.

"Bahsettiğim şey bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyor muyum? Bir ya da iki orgazm istediğini kendin söyledin. Sana bol bol vereceğim."

Baelfire kulağıma yaklaşıp fısıldıyor. "O ne teklif ediyorsa iki katını vereceğim. Yüzüme boşalırsan ve beni yalvartırsan istediğin kadar orgazm olabilirsin."

Aman *Tanrım*. Bunların içine ne girmiş böyle?

Eşleşen sırıtışları karşısında başımı sallarken yüzümdeki kızarıklığı gizleyemiyorum. Alçakgönüllülük için üzerime sardığım battaniyeyle yataktan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"*Bir şey istediğimi söylediğimi unut. Lanet miraslar.*"

Ama çıkışım, tam karşımda beliren Crypt tarafından kesiliyor.
Görünüşümü incelerken gülümsemesi çarpıtıyor.

"Modaya uygun."

"Yorganlar çok moda," diye kestirip atıyorum, sonra da başımı eğiyorum.

"Eşleştirme Balosu'nu kaçırdın."

Bu onu ayılttı. "Dans için çok mu geç kaldım, aşkım?"

"Ben dans etmem. Somnus'tan kaçıyor muydun?"

Crypt babasından bahsedilmesinden rahatsız olduysa da tepki vermiyor.

"Hayır. Beni oyaladılar."

"Kim tarafından?"

Dudakları seğirdi. "Vay, vay. Bu gece hiç merak etmiyor musun?"

Neredeyse beni özlediğini düşüneceksin."

Bu kadar büyük kafalarla dik durmayı başarabilmeleri bir doğa harikası.
Belli ki Kabus Prensi'nin bana nerede olduğunu söylemeye niyeti yok.
Everbound Kalesi'nden ayrılmış olamaz, o halde neyin peşindeydi?

"Cesetler mi?" Silas ayağa kalkıp bize katılırken Crypt'e soruyor. "İmha edildi."

Baelfire da bize katılıyor, iri kollarını kavuştururken burnunu kırıstırıyor.
Zavallı gömleğinin dikişleri o kasların gerginliği altında patlamaya hazır görünüyor. "Sormak istiyor muyum?"

Crypt'in gülümsemesi yüzde yüz psikopatça. "Kesinlikle hayır. Senin narin kertenkele miden bunu kaldıramaz. Ancak, bizim güzel hastalıklı bakıcımız detayları sevebilir. Duymak ister misin, aşkım?"

Evet. Cesetlerden gizemli yollarla kurtulmak benim ilgimi çekiyor.

"Sonra," diyorum, ciddi olarak. "Belki gerçek kıyafetler giydiğimde."

Mırıldanıyor. "Ya da kıyafetsiz."

Belli ki kovan zihinleri şu anda aktif ve tek bir şeye odaklanmış durumda.
Ne yazık ki ben de öyle... Kenzie'nin erotik sanatını ve yeni keşfettiğim fantezileri hatırlayıp duruyorum. Acaba ateşli bir seks macerasına atılmak haphofobimi yenmeme yardımcı olur mu?

"Bir görevdeyim," diye geveleyerek kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyuyorum, mesela onlardan birine, insanların söylediği kadar zevkli olup olmadığını görmek için sikini emmeyi deneyip deneyemeyeceğimi soruyorum.

Crypt başını sallıyor. "Biliyoruz. Bize kan yemininizden bahsettiniz."

"Hayır, zaman açısından çok daha hassas başka bir görevim var. Tam olarak bir kurtarma görevi."

Baelfire kaşlarını çatır. "Kurtarma görevi mi? Kimin için?"

Boğazım düğümleniyor. Duygularımı belli etmemeye çalışsam da, uzak tutmaya çalıştığım endişenin sesime sızdığını biliyorum.

"Kenzie."

Üçü de bakışlarını değiş tokuş ediyor ve sonra Crypt gözlerimle daha iyi buluşmak için eğiliyor.

"Eğer onun bu kalenin içinde bir yerlerde olabileceğini düşünüyorsanız, onu çabucak bulabilirim."

"Nasıl?"

"Auraları okuyabilirim."

"Okuyor," diye onaylıyor Baelfire. "Çocukken sürekli bununla övünürdü. Çok sinir bozucuydu." Sonra başını öne eğiyor. "Hep merak etmişimdir, benim auram nasıl?"

"Senin kadar iğrenç ama yüz kat daha parlak."

Birbirlerine ters ters bakıyorlar ama Silas beni incelerken onları tamamen görmezden geliyor. "Crypt onun aurasını aramaya gidebilir ama sana yardım edebileceğime inandığım başka bir yol varsa ederim. Ama bir şartla. Benimle özel yatakhane gel."

"Benimle yatmayacaksın," diyorum hemen. "Hâlâ hepinizden nefret ediyorum."

Ofluyor. "İnan bana, bunun acı bir şekilde farkındayım. Bu seni yatağıma almakla ilgili değil. Seninle yalnız konuşmam gerekiyor ve karşılığında sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Başımı sallamadan önce bunu düşündüm. Silas'ın dobra dobra yalan söyleyememesi çok iyi. Onunla nerede duracağımı bilmesem bile sözlerine güvenebileceğim anlamına geliyor.

Crypt, Kenzie'yi aramak için Limbo'ya geçmeden önce bana bir öpücük gönderiyor. Onu bulması için tanrılara dua etmek geliyor içimden ama onlara dua etmekle ilgili dersimi uzun zaman önce aldım. Onun yerine evrenin ona göz kulak olmasını umuyorum. Kozmik iyi şansı hak eden biri varsa o da Kenzie'dir.

Baelfire, Silas ve ben revirden çıkıp şato koridorlarında Silas'ı takip ederek onun özel yatakhanesine doğru ilerliyoruz. Baelfire'in gözleri loş koridorları tarıyor ve sanki birinin gölgelerden çıkıp beni yakalamasını bekliyormuş gibi her dönüşte bana biraz daha yaklaşıyor. Silas da aynı derecede kötü, koridordaki her küçük yankıda dişlerini sıkıyor.

"Sakinleştirici hap gerçek bir şey mi?" diye soruyorum. Bael bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Kenzie bir keresinde bana çok gergin olduğumu ve bir sakınleştirici hap reçetesine ihtiyacım olduğunu söylemişti. Eğer böyle bir şey varsa, sizin de bir reçeteye ihtiyacınız var demektir."

Ejderha şekil değiştiren bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Gördünüz mü, bizi uyarması gereken şey bu gibi sevimli ve döngüsel olmayan şeylerdi."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama Silas ona uyarıcı bir bakış atıyor. "Benim özel yatakhane giremezsin."

"Hayır. Sadece eşime eşlik ediyorum. Onu koruma yeteneğine Everett seni ne kadar uzağa atabilirse o kadar güveniyorum. Bu arada o kadar da uzak olamaz. Şu profesörü gördün mü? Cehennem gibi sıksa."

"Kesinlikle."

Everett cılız olmaktan çok uzak, ama bu saçma sapan konuşma karşısında kendimi beklenmedik bir gülümsemeyle savaşıırken buluyorum. Ortak geçmişlerinin dinamiğini ya da eşleşmelerimin birbirlerinden neden bu kadar hoşlanmadıklarını hâlâ tam olarak anlamış değilim. Ama birbirlerinden nefret etmelerinde neredeyse kardeşçe bir rahatlık var.

Ama bunu yüksek sesle söylemek muhtemelen yeni bir Büyük Savaş başlatır, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Sonunda, tek bir kapıyla biten bir merdivenden yukarı çıkıyoruz. Bu alanı koruyan büyüün dalgalanmasını hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Lanet olsun. Silas'ın o şeyin üzerinde kaç tane koruması var?

Baelfire dikkatimi çekmek için battaniyemin köşesinden hafifçe çekiştirerek, "Beşli apartmanımızda görüşürüz," diyor.

"Hayır, görüşmeyeceğiz. Ben kendi yatakhane uyuyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama bekçimiz olmayı kabul ettin. *Geçici olarak.*"

"Geçici, kıçımın kenarı. O boynuzlu ucubeyi duymadın mı, Del Mar? Quintet sıralaması başlıyor ve hepimiz biliyoruz ki sen de bizimle birlikte lanet olası ölüm listesinin en başında yer alacaksın. Sen yürüyen bir hedefsin. Silas'ın kapınıza yaptığı yama işine rağmen, yatakhane ejderhamın rahat etmesi için yeterince güvenli değil."

Ağzımı açtım ama önce Silas konuştu. "Benim yatakhane uyu. Tüm kaledeki en güvenli yer orası. Ölümsüz Beşli'nin bile denese buraya girebileceğinden şüpheliyim."

"Aklıma bir fikir geldi. Nerede uyumak istersem orada uyurum," diyorum ikisine de kararlı bir şekilde.

Baelfire yumuşuyor ama bana bir kez daha sıcak bir bakış atıyor. "Sabah sınıfta görüşürüz. Yeterince dinlen ve eğer kâbus görürsen-"

Gözlerim kısılinca başını eğerek sözünü kesti. Crypt onlara kâbuslarımdan bahsetmiş mi? Garip bir şekilde ihanete uğramış hissediyorum.

Bael boğazını temizliyor. "Sen uyurken, bilirsin işte..."

"Bölüm," diyorum.

Başını salladı. "Bir süredir pek huzurlu uyuyamıyordun. Eğer uyumakta zorlanıyorsan, yatağım her zaman açık. Ben battaniye düşkünü değilim. Aslında battaniye bile kullanmıyorum, geceleri çok sıcak oluyor. Ayrıca çoğu zaman çıplak uyurum. Bunun senin için büyük bir satış noktası olduğunu biliyorum çünkü bakmadığımı düşündüğün her an beni kontrol ediyorsun," diye sırtıyor.

Başımı sallıyorum, kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. "Dikkatli ol. Egon seni uykunda boğabilir."

"Beni o seksi kışınla boğmanı tercih ederim. Aslında her zaman bunun hayalini kuruyorum."

Kalçalarım zihnimde canlanan bu heyecan verici görüntü karşısında sıkıştı ve Baelfire'in burun delikleri uyarılmışlığını fark ettiği için alevlendi. O içimi yapışkan bir maddeye çevirmeyi bitiremeden dönüp yatakhane kapısından içeri giriyorum, Silas da benim yüzümden alçak sesle kıkırdarak kapıyı açıyor.

İçeri girdiğimde durup etrafı inceliyorum. Çok...Silas.

Yatakhane rahat, rustik ve lüks arasında mükemmel bir şekilde dengelenmiş büyük bir stüdyo ve kesinlikle fae tasarımına sahip. Antika görünümlü bordo bir bayılma koltuğu, Silas'ın yanıma gelirken elini sallamasıyla canlanan bir ocağın önündeki pelüş bir halının üzerinde oturuyor. Mutfak küçük ama temiz, bir tezgahın tamamı çeşitli likörlerle dolu ve oturma odasında da tamamen dolu bir bar arabası var. Pencere kenarındaki bir köşeye büyük bir yatak sıkıştırılmış, üzeri koyu kırmızı battaniyelerle örtülmüş.

Duvarların çoğu aşırı dolu kitap raflarıyla kaplı ve bayılma koltuğunun yanındaki bir sehpa kağıtlar ve her türlü büyü malzemesiyle kaplı. Bir tarafta oymalı ahşap bir kapı banyoya açılıyor.

Silas'ın yatakhane kalabalık ama dağınık değil. Ona baktığımda, kişisel alanını incelediğim kadar beni de inceliyordu.

"Beğendin mi?"

"Bu önemli değil. Burası senin yurdu, benim değil."

Tereddüt ediyor, ensesini ovuşturuyor. "Aslında önemli. Burada rahat olmanı istiyorum. Aylar önce burayı kendime ait hale getirdiğimden beri buraya başka kimse gelmedi."

"Sierra bile mi?"

"Kim?" Silas kaşlarını çatı.

İtiraf ediyorum. Derinlerde bir yerde, küçük bir parçam onun adını saklama zahmetine girmediği için memnun. Ben böyle bir kaltağım.

"Birkaç hafta önce becerdiğin ateş elementali," diyorum ona sanki daha az umursamıyormuşum gibi. "En azından ona göre."

Yüzünü buruşturuyor. "Birlikte olduğum kimseyle ilgili ayrıntıları hatırlamıyorum. Genellikle biriyle yatağa girmeden önce paranoyadan kurtulmak için kendimi epeyce sarhoş etmem gerekirdi ve sonra da güvende olmak için biter bitmez o yataktan çıkardım. Kesinlikle kendi yurt odama kimseyi getirmedim." Sonra duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Bir dakika. *Ona göre* derken ne demek istiyorsun? Bu kız seni kışkırtıyor muydu? Ne zaman oldu bu?"

O kadar sinirli ki neredeyse eğlenecek.

Hâlâ revirden getirdiğim battaniyeye sarınmış halde yataktan derinliklerine doğru ilerlerken ocağın önünde durup çıtırdayan ateşi inceliyorum.

"Önemli değil. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Arkama geçip saçlarımın bir kısmını omzuma atıyor. Üzerindeki hafif burbon ve baharat kokusunu alabileceğim kadar yakınız.

"Özür dilemem gerekiyor. Girdiğimiz bahis benim fikrimdi. Tüm suçu üstleniyorum."

Lanet olsun. Bu sohbetin onların aptal bahsi hakkında olacağını bilseydim, buraya gelmeyi hiç kabul etmezdim. Bazı insanlar sorunlar hakkında konuşmanın onları rahatlatacağına inanır ama ben eski usulü tercih ederim - bir ip ve kürekle. Bir daha bu konu hakkında konuşmaktansa tabutta uyumayı tercih ederim.

"Unut gitsin, Silas."

"Hayır. Seni inciten bir şeyi asla halının altına süpürmem. Bunu tartışıyoruz."

"Son kez söylüyorum, bırak artık."

Yine de devam ediyor. "Sadece ödüllerin peşinde olduğumuzu düşünüyorsun ama öyle değil."

Dönüp ona ters ters bakıyorum, bu işi bitirmeye hazırım. "Bak, bu birinin beni yatağa atıp istediğini elde etmek için beni siktiği ilk sefer değil. Boktan bir durum ama üstesinden geleceğim, o yüzden boş ver."

Silas yedi saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Sonra dişlerini göstererek hırlıyor ve-

Dişleri var. Huh. Bunlar yeni.

"Ne?" diye kükrüyor.

Başımı eğiyorum. "Bütün kan fae'lerinin dişleri geri çekilir mi? Bu-" "Ne demek istiyorsun, biri seni yatağa mı attı? Kim

Bunu sana ne yaptı?"

Titrek ateş ışığında, yüzünde dans eden öfke ve gölgelerle, sivri kulakları, kan gibi kırmızı gözleri ve parıldayan dişleriyle, gerçekten de bir canavarın soyundan gelmiş, öldürmeye hazır ve hazır görünüyor.

Son derece muhteşem.

Ama tam bir ikiyüzlü. Sanki benim adıma kızmaya hakkı varmış gibi.

"Sen yaptın," diyorum soğuk bir şekilde. "*Scútráche*."

Bu Lillian'ın bir gün babam hakkında atıp tutarken yanlışlıkla bana öğrettiği bir Fae hakareti. Daha sonra tekrarladığımda skandala uğramıştı. Aşırı içki içmek ve penis boyuyla ilgili oldukça ağır bir hakaret, ayrıca fae'lerin nefret ettiği bir aile utancı.

Bu Silas'ı şaşırttı. Sakinleşmek için derin bir nefes alırken iki elini saçlarında gezdiriyor, bukleleri çekiştirip karıştırıyor. Tekrar konuştuğunda, dişleri hiçbir yerde bulunmuyordu.

"Hayır. Seni manipüle etmiyordum. Hiçbirimiz yapmıyorduk." Bana bakıyor, öfkenin yerini kırılmalılık alıyor ve yüz hatlarını yumuşatıyor. "O bahse girdim çünkü ihtiyacım olan bir şey vardı. Sadece sana bağlıydı çünkü seni istemek dördümüzün paylaştığı tek şeydi."

Eşli Balo'da bahsettiği şeyi hatırlıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "İhtiyacın olan şey. Frost defterleri miydi yoksa ejderha pulları mı?"

Silas ağzını açıyor, kapatıyor ve iç çekerek başka tarafa bakıyor.

Muhtemelen bana güvenmediği için paylaşmıyor. Bu anlaşılabilir bir durum ama yine de beni çivilemenin belirleyici faktör olduğu bir bahsi kazanmasının neden onun için çok önemli olduğunu bana söylememesi rahatsız edici. Her ne kadar Kenzie ve Dönüşen'in izini sürmek için yardım etmesi harika olacaksa da, buna katlanmak yerine kendi başıma halletmeye karar verdim.

Gitmek için dönüyorum ama Silas beni durdurmak için kolunu kaldırıyor. "Kal."

"Yap beni."

Silas'ın çenesi sıkıştı ve sonra beklediğim son şeyi yaptı.

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Silas'ı dizlerinin üzerinde görmek bana hemen bir şey yapıyor. Tüm bedenimi ısıtan bir şey.

"Seninle birlikte olma motivasyonumdan şüphe duymana neden olduğum için ne kadar üzgün olduğumu öğrenene kadar hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor bana bakarak. "Beni affetmene ihtiyacım var, Maven."

Burası çok sıcak. Önümdeki keskin giyimli, kan kırmızısı, yalvaran bakışları tamamen bana odaklanmış kanlı fae'ye bakarken doğru düşünemiyor gibiyim.

Bu... baş döndürücü.

"Beni bağışlamamı mı istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Güzel. Bunun için yalvar." "Lütfen-"

Battaniyeyi bırakıyorum ve dantel eldivenli elimi ağzının üzerine kaydırarak onu susturuyorum, ince kumaşın arasından dudaklarının sıcaklığını hissettiğimde karıncalanmalar yayılıyor. Bana bir şey oldu, kızgınlım ama... buna da ihtiyacım var. Onun üzerindeki bu güce. Bunu o kadar çok istiyorum ki, dantelin içinden bile olsa başka birine dokunmanın omurgamda yarattığı ürpertiği görmezden geliyorum.

"Hayır. Ağzın bundan daha iyisini yapabilir. Bana kelimeler olmadan yalvar, Silas."

Kırmızı bakışları açlıkla alevleniyor, bedenimi yutuyor ve kalçalarımın tepesinde durmadan önce üstsüzlüğümde oyalanıyor. Dudaklarını yavaşça yalayıp dilini avucumdaki kumaşa sürttüğünde elimden göğsüme doğru bir heyecan yayılıyor. Elimi çekiyorum, Silas dizlerimin arkası bayılma koltuğuna değene kadar beni geriye doğru ittiğinde neredeyse sersemlemiş hissediyorum - ve sonra oturuyorum ve o bacaklarımın arasında diz çöküyor.

Açıkta kalan dizimin yan tarafındaki deriye kalıcı bir öpücük kondururken gözleri gözlerimi yakalıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Sana bu şekilde dokunmamın sakıncası var mı, *sangfluir*?"

"Özrün yeterince etkileyiciyse olurum," diye meydan okurcasına mırıldanıyorum ve parmaklarımı yumuşak buklelerine dolamak için uzanıyorum.

Saçlarını yumruklamaya karar verip sertçe büktüğümde Silas'ın gözleri kapanıyor ve hafifçe homurdanıyor. Ellerinden biri elbisemi yukarı itiyor ama kalçamda özellikle eğlenceli iki hançerin kınında olduğu kayışı hissedince duraklıyor.

Onları gördüğünde dudakları kıvrılıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık bir gururla parlıyor.

"Çok vahşi. *Naen mahk.*"

Fae dilinde bu iyi kız demek. Ben kesinlikle iyi bir kız *değilim*.

Yine de Silas'ın boğuk ve alçak sesiyle bana böyle seslendiğini duymak nedense tüylerimi diken diken ediyor.

Başı eteklerin altında kayboluyor, ardından sıcak dili tam olarak doğru noktayı kabaca okşuyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim kapanıyor.

Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor.

Ama Silas ağzıyla beni keşfetmek için acele etmiyor, nazik ve metodik bir şekilde yalıyor ve emiyor. Bu çok yavaş, kapsamlı bir yaklaşım ve saçlarını çekiştirmeye devam ederken, başını istediğim yere yönlendirmeye çalışırken nefes nefese kalmam beni her yerimden ateşlendiriyor.

Saçlarını daha ısrarlı bir şekilde çekiştirdiğimde, dilinin klitorisime yakın olan ve hiç dokunmadan beni çılgına çeviren noktaya alaycı bir şekilde yaklaşmasına sinirlendiğimde, mırıldanıyor ve dudaklarıyla klitorisimi hafifçe ısıyor. Bu içimde başka bir zevk dalgası yaratıyor ve lanet ediyorum. Hayatımda sadece iki kez yaşadığım o görkemli sınırın üzerine düşmek istiyorum ve bu hızla beni oraya götürmesi çok uzun sürecek.

"Bunu bir daha yap," diyorum nefes

nefese. Ve pislik kan fae... *yapmıyor*.

Bunun yerine, durgun temposuna geri dönüyor, her tarafımı öpmeden önce dili hafifçe içime kayıyor. Hayal kırıklığı ve ihtiyaç içime işliyor. Ama yüzüne sürtünmeye çalıştığımda, Silas beni istediğim sürtünmeden mahrum bırakacak kadar uzaklaşıyor.

Bu sefer, o zevk tekrar azalırken küfürlerim daha yaratıcı oluyor.

Ve benimle *alay* ettiğini fark ediyorum. Benimle alay ediyor. Bana istediğimi verebileceğini gösteriyor ama sadece kendi istediği zaman. Kontrol onda. Aniden, tüm bu sıcak ihtiyacı bir şekilde... aşağılayıcı hissettiriyor.

Bundan nefret ediyorum.

Daha önce hiç cinsel olarak utanmamıştım. Daha önce cinsel anlamda *hiçbir şeyi* keşfetmemiştim ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı birdenbire buradan gitmek ve bu pislikle bir daha asla konuşmamak istiyorum.

Ondan uzaklaşmak için Silas'ın başını itiyorum.

"Boş ver lan," diye öfkeyle homurdanıyorum.

Ama başını elbisemin altından kaldırırken eli beni yerimde tutmak için dizime kilitleniyor. Yüzümdeki fırtınalı ifadeyi görünce kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kalkıp gitmek için bir kez daha bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda, Silas ellerini kalçalarımın altına birleştiriyor ve yüzüne kararlı bir ifade yerleştiriyor.

"Bu sefer kaçmak yok. Konuş benimle. Kenarları sevmediğin için mi?" "Bu muydu yani?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu bir daha asla yapma."

"Eğer benimle *tekrar birlikte* olmayı düşünüyorsan, bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım. Neden hoşuna gitmediğini söyle ki daha iyisini yapayım."

Bedenim çıplak kalçalarımın altına ellerine aşırı odaklanmaya başlıyor ve kıpırdanıyorum. Rahatsızlığımı fark eden Silas dokunuşunu kaldırıyor ama beklenti içinde bekliyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ve onları dürüst tutmayı seçiyorum. "Zevk, yakın zamana kadar sahip olmadığım bir lüks. Şimdi kaçırdığım şeyleri merak ediyorum ama... sanırım onları kendi şartlarımla deneyimlemek istiyorum."

Silas'ın ifadesi yumuşuyor ve başını sallıyor. "Sanırım kontrolün sende olmamasından hoşlanmıyorsun. Bu yüzden birbirimize benziyoruz. Ama şu anda tüm kararları sen veriyorsun, *sangfluir*. Bu yüzden, eğer hayal kırıklığına uğradıysan, hıncını benden çıkar. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Hıncını benden çıkar.

Bir süre tartışıyorum, gitme isteğimi bastırıyorum ve merakım beni ele geçirince ayakta duruyorum.

"Benim için soyun."

Silas da ayağa kalkıyor, takım elbisesini omuz silkerek çıkarıyor ve bakışlarını üzerinde tutarken gömleğinin düğmelerini çözüyor. Ne kadarını çıkaracağını sorgulamıyor, bunun yerine tamamen soyunup kıyafetlerini ve ayakkabılarını bir kenara atıyor. Onu böyle çıplak görünce bir an için zevkten dört köşe oluyorum. Ateş ışığının onun güzel, zayıf kaslarını ve sert, istekli sikinin ince zonklamasını vurgulama şekli neredeyse büyüleyici.

Ağzıma sığmayacak kadar büyük görünen siki. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Boğazımı temizliyorum. "Bir şey denemek istiyorum. Otur."

İtaat ediyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. "Ne istiyorsun-"

Diz çöküp dilimi sikinin ucuna götürdüğümde keskin bir iniltiyle kesiliyor. Sıcak ve şaşırtıcı bir şekilde... ağzımda hissetmek *güzel*. Geri çekilip bir sıvı damlasının kabardığını gördüğümde dudaklarımı ucuna doluyor ve dilimi döndürerek tadına bakıyorum.

Silas elini ısırarak bir sonraki iniltisini bastırmaya çalışıyor, kalçaları esniyor ve başı zevkle geriye düşüyor. İnanılmaz bir his olduğunu inlerken fae'ye kayıyor.

Bu tepkiyi beklediğimden çok daha fazla sevdim.

Sadece yalayarak ve parlayan ereksiyonuyla alay ederek bu adama başka neler yapabileceğimi görmek için merakla başımı sallıyorum, sertliği dilimin üzerinde kayarken garip bir şekilde hoş bir hisle mırıldanıyorum. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Onun teninin benimkine değmesi herhangi bir endişe yaratmıyor çünkü bunu karşılaştırabileceğim hiçbir şey yok. Onu ağzıma daha fazla aldıkça, bacaklarımın arasında sürekli bir zonklama hissediyorum.

Gizem çözüldü. İnsanların neden sakso çektiğini şimdi anlıyorum.

"*Sangfluir*," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyor bir dakika daha memnuniyetle keşfettikten sonra. "Ben... Ben senin affın için yalvaran kişi olmalıydım, ama lanet olsun, senin mükemmel, pis küçük *ağzın*..."

Yumuşak bir patlamayla kayarak ayağa kalkıyorum. Kalçalarımın arasındaki muhtaçlık hissi artık o kadar güçlü ki, bir an için onu kucaklamak, sikini içime sokmak ve çözülene kadar ona binmek istiyorum.

Ama daha önce ona bu gece beni becermeyeceğini söylediğimde ciddiydim. Ve o haklı. Bu onun özüyle ilgili.

"Yere doğru kay."

Silas dediğimi yapıyor, yere oturana kadar kanepeden aşağı kayıyor, ama başı hâlâ koltukta. Mükemmel. Baygın koltuğun arkasını kavrarken dizlerimi iki yanına koyarak başının üzerine oturuyorum.

"Artık özür dilemeye devam edebilirsin," diye fısıldıyorum nefes nefese, yüzüne hafifçe sürtünerek.

"Yukarıdaki Tanrılar, beni affedin," diye hırılıyor girişime karşı. Ve sonra *ziyafet* çekiyor.

Haykırıyorum, kalçalarım refleks olarak saldırıdan uzaklaşıyor. Ama Silas kalçalarımı kavırıyor ve beni acımasızca yemeye devam etmek için geri çekiyor, yalıyor, emiyor ve o *mükemmel* noktaya saldırıyor. Arada bir

Ben ıglık atıyorum, o hem İngilizce hem de Fae dilinde tekrar tekrar özür diliyor, beni yavaşça çözerken kalçalarımın arasında sürünüyor.

O kadar açgözlü ki, birkaç uzun dakika boyunca, tüm lezzetli hisler üzerimde yıkanırken zihnim köreliyor. Ve sonra, birdenbire, güçlü bir salıverme içime çarpıyor.

Nefesim kesiliyor, içim sıkılırken ve karıncalanmalar ayak parmaklarıma kadar inerken acı dolu bir zevkle gözlerimi kapatıyorum. Zamanın, mekânın ve ağzımın izini kaybediyorum, çünkü ağzımdan küfürler çıktığından oldukça eminim ama başım havada olduğu için emin olamıyorum.

"Lanet olsun. *Tanrım*, dur Silas, bu çok fazla," diye fısıldıyorum sonunda, dilinin her hareketinde sinirlerim daha fazla başa çıkamayacağım şekilde kıvılcımlanıyor.

Beni bırakmadan önce klitorisimi bir kez daha öpüyor. Hemen kanepeye yanlamasına düşünüyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Doğrulup ıslaklığımı dudaklarından yalıyor, kırmızı gözleri yırtıcı bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Tanrılar yukarıda, seni nasıl arzuluyorum," diye mırıldanıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Hâlâ sızan sikine bakıyorum. "Sana hiçbir rahatlama sunmadığımda fikrini değiştireceksin."

Sırıttıyor ve ayağa kalkıyor, bir elini arkamdaki kanepenin arkasına dayıyor, böylece yüzüne bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma, *sangfluir*. Tek ihtiyacım olan bu."

Sonra elini kendi etrafına sarıyor ve kabaca okşuyor. Onu izlerken ağzım açık kalıyor, sikini nasıl sertleştirdiğini, yüzünü acı dolu bir mutluluk kaplarken nefes alış verişinin nasıl arttığını. Bu o kadar erotik ki nefesimi tutuyorum, onun uçurumun kenarına düştüğünü görmek istiyorum.

Bunu yaptığında, adımın ilerlerken ürperiyor ve kendini pompalamaya devam ederken boşalması göğüslerimi tekrar tekrar boyarken nefesim kesiliyor.

Tanrım. Bu neden bu kadar hoşuma gitti?

Sonunda doyuma ulaşan Silas dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırtıyor. Öpücük lüks ve geri çekildiğinde birbirimize bakıyoruz.

Ama merakım yeniden artıyor ve gözümü ondan ayırmadan işaret parmağımı serbest bıraktığı dudaklarının arasından geçirip bir kez daha tatmak için dudaklarıma götürüyorum.

Silas'ın bakışları yakıcı bir hal alıyor ve kırık bir şekilde inliyor.

"Benim ölümüm olacaksın," diye fısıldıyor Fae dilinde, bir kez daha yaklaşarak

Öpücük.

Ben de bundan korkuyorum.

Ama öpüşmemiz birinin kapıyı çalmasıyla yarıda kesiliyor ve ikimiz de ırkılıyor. Silas oflayıp puflayarak ayağa kalkıyor ve banyo kapısının yanındaki askıdan koyu renk bir bornoz alıyor.

Sersemlemiş bir haldeyken eğlenceyle savaşımaya başlıyorum. Çünkü tabii ki deliliğin eşiğindeki her melodramatik fae gibi onun da bir bornozu var. Bir şekilde onun için mükemmel bir anlam ifade ediyor.

Silas bornozun önünü bağlayıp kapıyı açıyor ve "Bu da ne?

Bu

mu Bay Gibbons, "Bay Crane, çok özür dilerim," diye kekeliyor.

"Eminim gür kaşlı mirasçı kırmızının on tonuna dönüyordur,

Silas'ın *ders dışı* aktivitelerini böldüğünü fark ettim.

Beni göremeyeceğini bilsem de yerdeki battaniyeyi alıp tekrar üzerime sarıyorum. Bunu yaparken dikkatim, Silas'ın ruhumu yiyip bitirmesinden dolayı kalçalarımın arasında kalan ıslaklığa geri dönüyor.

Ve bana dokunmasına.

Son yarım saatin olayları kafama dank etmeye başlıyor ve gözlerimi kapattığımda vücudum soğuk terler döküyor.

Güvenli. O dokunuş güvenliydi. Sakın korkma.

Sinir sistemim mesajı almıyor ve şimdi tek düşünebildiğim kurtçuklar. Bu ceset yiyen solucanlar küçükken beni dehşete düşürmüştü ve bu yüzden şartlanmalarına dahil oldular - özellikle de fiziksel dokunuştan kaçınmak söz konusu olduğunda. Sanki onların kıpır kıpır hayalet bedenleri yine her yanıma sarmış, etime girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Midem tehlikeli bir şekilde sıkışıyor.

"Sabaha kadar bekleyemeyecek ne vardı?" Silas öfkелendi. "Görünüşe göre beşlinizden hiç kimse seçtiğiniz

Eşleştirme Balosu sırasında vurgu yaptı... ve görüyorsunuz, kutlamanın sonunda ben-"

Dans sırasında Silas'ı nasıl aradığını, çünkü en iyi profesörlerin derslerine girmemizi sağlamak istediğini anlatmaya başlıyor. Ama boğazımda safranin yükselmesini önlemek için tekrar tekrar yutkunmaya başladığım için dikkatimi vermiyorum.

Lanet olsun. Dikkatimi dağıtacak *bir şeye*

ihtiyacım var. Bir duş. Duşa ihtiyacım var.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Silas, geçici müdürün içeriyi görememesi için kapıyı zar zor aralayarak duruyor ama omzunun üzerinden

ve hemen gerildi.

Kapıyı çarpıp yanıma koşmadan önce Bay Gibbons'a "Savaş," diye çıkıştı.

"Lanet olsun bana. Sende olduğunu unutmuşum..." Başını sallıyor ve söyleyeceği şeyi değiştiriyor. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

Derimi tıraş etmek iyi bir başlangıç olabilir.

Ama beni kabul edeceğinden şüphelendiğim için, ondan kaçıp aceleyle banyosuna giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Yalnız kalır kalmaz soyunup tökezleyerek duşa giriyorum, duşu açıyorum ve spreyin keskin soğuğu vücudumu bir an önce beni felç eden savaş ya da kaç modundan çıkarınca rahat bir nefes alıyorum.

Birkaç dakika sonra artık midem bulanmıyor. Kendimi kalın bir havluya sararken gözlerim ağırlaşıyor. Banyodan çıktığımda Silas'ı bayılma koltuğunun kenarında oturmuş, bir elinde sert bir içki şişesi, gözlerini ateşe dikmiş halde buluyorum. Kanayan kristali diğer elinde sıkıca tutuyor.

"Bana neden dokunmaya dayanamadığını söyle, *sangfluir*. Sadece bilmek istiyorum."

Gözümü bile kırpmadan konuyu değiştiriyorum, çünkü ona evlilik sonrası acıklı bir hikâye anlatmamın imkânı yok. Bu çok fazla samimi ve şimdiden şişeyi elinden alıp içindeki şeytanları kendim yatıştırmaya çalışmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Benim olayım sırasında bir şey oldu," diye tahmin ediyorum. "Üçünüzün de benim fark etmemem için can attığınız bir şey. Bana tam olarak neyi kaçırdığımı söyleyin."

Silas'ın dikkati, gözlerini kaçırmadan önce göğsümde, havlunun üst kısmının hemen üzerinde görünen yara izine kayıyor. Yine de bu küçük hareket bile beni geriyor.

O ne biliyor ki?

"Eğer bu gece sorulara cevap vermeyeceksen, ben de vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Ama artık beni affettiğine göre, benden ne konuda yardım istediğini söyle-"

"Seni hiçbir zaman resmi olarak affetmedim," diye belirtiyorum çünkü biraz gönülsüz eziyetin kimseye zararı olmaz.

Şişeyi dudaklarına götürüyor ve yüzünü ovuşturmadan önce bir yudum alıyor. "Sen var olan en inatçı yaratıksın."

"Hiçbir fikrin yok."

Beni bugün olduğum kişi yapan şey inatçılığımıdır. Bu ve odaklanma duygum, bu yüzden hızla işe geri dönüyorum.

"Senden iki takip büyüsu yapmanı istiyorum. Biri Kenzie'yi bulmak için, diğeri de beni zehirleyen kişiyi bulmak için. Giydiğim kıyafetlerdeki kurumuş kanı kullanabilirsin."

Beni merakla inceliyor. "Büyüyü kendin yapamaz mısın?" "Şu anda yapamam."

Beni rahatlatmak için Silas başka soru sormuyor ve onun yerine başını sallıyor. "Onları takip edebilirim. Yeter ki seni zehirleyenin canını alabileyim."

İlgi çekici. Ama Silas'ın o sürpriz dişlerini nasıl kullandığını görmek istesem de ona karanlık bir gülümseme veriyorum.

"Hayır ama onları öldürürken beni izleyebilirsin.

Anlaştık mı?" Dudaklarının köşesi seğiriyor.

"Pekâlâ."

"Gidip kanlı giysileri getireyim," diyorum ona ve kapıya doğru dönüyorum. "Büyüleri bu gece yapmak ister misin?"

Şaşırdı. Saat gece yarısını çoktan geçtiği için bu anlaşılabilir bir durum. Ama geçen her dakika, o Dönüşen'in sırrımı ifşa edebileceği bir başka dakika demek. Ve Kenzie'nin hayatta olduğunu bilsem de, ne durumda olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum. Uzuvarım ağırlaşa ve midem bugün içine bir şey koymayı unuttuğum için şikâyet etmeye başlasa bile cevaplara ihtiyacım var.

Silas ne kadar yorgun olduğumu görmüş gibi, kapısının koluna uzandığımda hızla önüme geçiyor.

"Büyüleri sabah ilk iş yaparız." "Sana bunun zamana duyarlı olduğunu söylemiştim."

Kıpkırmızı gözleri dayanılmaz derecede hassas. "Bu bir öneri değildi, Maven. Yorgunsun. O olay belli ki seni çok yormuş. Dinlen ki izini bulduğumuzda Kenzie'ye daha iyi yardım edebilesin."

Sinir bozucu derecede mantıklı.

"Peki," diye homurdanarak tekrar kapının koluna uzandım.

"Bu gece burada uyu," diye geveliyor Silas. Başımı sallamaya başladığımı görünce hemen ekliyor: "Yatak sana ait olacak. Zaten çoğu zaman kanepede uyuyorum. Ayrıca, Ölümsüz Beşli sokağa çıkma yasağını ihlal edenlerin yakalanacağını ve cezalandırılacağını açıkça belirtmiştir. Ve..."

"Ve?"

Yüzüne kırılğanlık geri döndü. "Ben sadece... seni burada istiyorum.

Lütfen."

Lanet olsun, bu acımasız kan fae'si bana yumuşak tarafını göstermeyi bırakmalı. Çok sevimli.

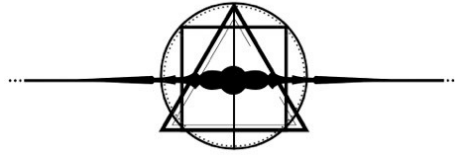
Yine de Ölümsüz Beşli hakkında haklı. Yakalanırsam sorgulanmak üzere gecenin bir yarısı yarı çıplak, yırtık pırtık bir elbiseyle onlara götürölme fikri hoşuma gitmiyor.

Çözüm ne? Basitçe yakalanmayacağım.

Çünkü burada uyumamın imkanı yok. Onlarla platonik olmam gerekiyor. Baelfire ne derse desin, *aslında* onların koruyucusu olamam ve benimle istediklerini düşündükleri şeylere sahip olamam.

Silas'ın etrafından dolanıp kapıyı açıyorum ve o beni durduramadan omzumun üzerinden ona gerçekten özür dileyen yarım bir gülümseme veriyorum.

"Sabah görüşürüz."

Kenzie Everbound'da değil.

Ama Dönüşen bir yerlerde.

Silas'ın çabalarından elde edebildiğimiz tek şey bu, çünkü ona göre Dönüşen her türlü izleme büyüsünü etkisiz hale getiren bir tılsım kullanıyor. Hâlâ büyü yaptığı şeyin Dönüşen kanı olduğunu bilmiyor ama en azından artık avladığım canavarın hâlâ kalenin içinde hapsedildiğini biliyorum. Bu da onu avlamam gerektiği anlamına geliyor.

Sorun, dersler başladığından beri bunu yapmak için zaman bulmak.

Ders programımızı daha önce yemekhanenin dışında asılı bulmuştuk. Şimdi Silas, Baelfire ve ben Fiend Studies 101'e gidiyoruz, Crypt de Limbo'da peşimizden geliyor. Everbound'un koridorları dik dik bakışlar, fısıltılar ve gergin mirasçıların gerginliğiyle dolu. Hem eşleşmiş hem de eşleşmemiş gruplara yapışıyorlar ve her fırsatta birbirlerini ölçüyorlar. Hava her an ölüm olasılığı ile doludur.

Kesinlikle uğursuz. Keşke tadını daha iyi çıkarabilseydim ama çok fazla dikkat çekiyorum.

Buradaki en güçlü miraslardan dördünün koruyucusu olmam gerektiği için onlarca çift göz her hareketimi takip ediyor. Buradaki tüm rekabetçi canavarların hedefi haline geldim ve bu durum Baelfire ve Silas'ın birini bıçaklamak ister gibi görünmesine neden oluyor.

Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Dersten sonra Pierce'ı istiyorum," diye diğer lejyonların duymayacağı kadar sessizce mırıldanıyorum.

Baelfire bana kıskançlıkla karışık keskin bir bakış fırlatıyor. "Pierce mı? Bu da kim lan? Başka bir adam mı-" "Hançerim," diye açıklıyorum.

Silas duraksıyor ve cevap vermeden önce ortak bakışlarını kaçırmıyorum. "Dün gece kalçana bağlı başka hançerler de vardı. Sadece onları kullan."

Çenemi sıkıyorum. Neden en sevdiğim silahı benden saklasın ki? Bu sırada Baelfire bir adım atıyor, altın rengi gözleri aramızda geziniyor.

"Geri çekil lan. *Dün gece* kalçasını mı? Yani ben gittikten sonra mı? Siz ikiniz...?"

Sormak üzere olduğu soruyu kabul etme zahmetine girmiyorum çünkü yüzüm zaten birinin gülünç derecede yetenekli dilini hatırlayacak kadar sıcak. Silas kendini beğenmiş gibi bakıyor.

"Seni pislik. En azından beni izlemeye davet edebilirdin," diye hayıflanıyor Bael.

"Seni röntgenci sanmamıştım."

"Normalde hayır. Ama bu *Maven*. Boşalırken çıkardığı o seksi sesleri isteyerek kaçıracağımı mı sanıyorsun?"

"Nefis seslerdi," diye sırttı Silas. "Tıpkı onun gibi. Maven tarafından boğulma arzunu şimdi tamamen anlıyorum. Eğer yarıda kesilmeseydik, bütün gece yüzümü onun kalçalarının arasında tutardım."

Aman Tanrım. Cidden bu konuşmayı güpegündüz mü yapıyorlar?

Baelfire sertçe küfrederek Silas'ın omzunu itti. "Sen lanet olası bir pisliksin."

"*İkiniz* de lanet olası pisliklersiniz," diyorum onlara, boynum ve yüzüm şu anda yanmıyormuş gibi davranarak. "Ve biz hâlâ platonîğiz."

İkisi de homurdanıyor, ben de derin bir iç çekiyorum. Anlamıyorum. Eşleşme Balosu'ndaki maskaralıklarına çok kızmışlardı. Yıllar önce göğsümden söküldüğü için kalbime bağlanamayacakları gibi rahatsız edici küçük bir gerçeği onlara söylemeye çok yaklaştım.

Ama sonra benim olayım oldu, uyandım ve birdenbire tam gaz ilerlemeye başladılar.

Baelfire'a belli belirsiz bakıyorum, o da hemen göz kırptıyor ve "*Bu gece sıra bende*" diyor.

Benim hakkımda bir şey bulmuşlar. Bundan eminim.

Peki neden böyle davranıyorlar? Sanki beni istiyorlarmış gibi? Gerçeği biliyorlarsa bunu yapamazlar.

Değil mi?

Başımı kendime doğru sallıyorum. Ne olduğumu, nereden geldiğimi ve amacımı aşabilseler bile, bu benimle birlikte olmanın gelecekleriyle ilgili her şeyi riske atmak anlamına geleceği gerçeğini değiştirmez. Onlara hiçbir şey için söz veremem çünkü önce kendi geleceğimi düşünmek zorundayım.

Ve yanımda onlarla koridorlarda yürümek çok doğru gelse bile... onlar benim değil. Olmalarına izin veremem.

Öğretim üyelerinin taşlardan kan çıkarmak için büyü kullandığı, diğer mirasçıların rakiplerini çoktan ayıklamaya başladığının bir işareti olan, etrafı çevrili bir koridordan geçiyoruz. Sonunda bir köşeyi dönüyoruz ve beşli olarak ilk dersimizin yapılacağı, tonozlu tavanı olan oditoryum tarzı devasa sınıfa giriyoruz.

Vurgumuz dövüş olduğu için çok basit bir programımız var. Sabahları iki ders var-Fiend Studies ve Advanced Combat Theory. Ondan sonrası tamamen fiziksel dövüş eğitimi. İki haftanın sonunda dönüşümlü olarak Saha Testleri yapacağız; anladığım kadarıyla bu testler, mirasları Everbound Ormanı'nın derinliklerindeki içinden çıkılmaz bir labirente atmaktan ibaret ve burada Divide'ın en korkunç yaratıklarından bazılarının insafına bırakılarak yaşamaya ya da ölmeye terk edileceğiz.

Acımasız olması
gerekiyor.

Sabırsızlanıyorum.

Ama gizli heyecanım sönüyor ve salonun sol üst köşesinde oturan muhteşem buz elementalini gördüğümde olduğum yerde kalakalıyorum. Bembeyaz sarı saçları, tipik, zevkli profesör kıyafetleri içinde oturmuş, pencerenin dışında yağın karı izlerken onu gözden kaçırmayı imkansız kılıyor.

Sadece endişeliydim. Bunu önemsemekle karıştırmayın.

Yine de sözlerinin o anda bana ne yaptığını gördüğünde nasıl paramparça görüldüğünü unutamıyorum.

Onun yakınında bir yerde oturmak istemiyorum. Ama istiyorum da.

Ugh. İşte bu yüzden duygular süresiz olarak kilit altında tutulmalı.

Silas sınıfa girerken yanımdan geçen herkese ölümcül bir bakış atıyor ama Baelfire sıcak bir gülümsemeyle gözüme çarpıyor.

"İstemiyorsan o buzlu sifonla oturmak zorunda değiliz bebeğim."

Profesör Crowley, eski R nlere Giriş profesörüm, kapıdan içeri giriyor ve odanın önündeki beyaz tahtaya doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden şöyle seslendi: "Yerlerinize oturun. Tüm beşliler birlikte oturmalı.  abuk, şimdi."

Bael yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Çok erken konuştum."

Everett'in oturduğu yere doğru merdivenleri çıkarken yüzümü boş tutuyorum. Ama yanlış bir şeye odaklanmışım çünkü başka bir beşlinin sırasını geçerken, sırtan bir miras, tam bir adım atacakken bacağını uzatıp beni dizimin arkasından yakalıyor.  ne doğru sendeliyorum ve kendimi ellerimin üzerinde tutmayı başarıyorum, ancak başım başka bir masanın köşesine gürültüyle çarpmadan önce değil.

Diğer mirasçılar nefes nefese kalıyor, kahkahalar atıyor ve fısıldaşıyorlar.

Başımdaki darbe acıtıyor, ama daha da acıtanı, Everett'e odaklandığım için bunun geldiğini görememiş olmam. Ne amatörce bir hata. Bu gafın kendim için yarattığım sessiz, zayıf duvar çiçeği şöhretine uyması iyi bir şey.

Sadece bir saniye geçti ve ben tamamen ayağa kalkıp daha fazla dikkat çekmeden oradan uzaklaşmayı planlıyordum.

Ama Crypt aniden ortaya çıkıyor, kızı at kuyruğundan yakalıyor ve onunla birlikte ortadan kayboluyor. Bir sonraki saniyede yeniden ortaya çıkıyor - çok yüksek tavanın y ksekliliğinde, bedeni yüksek bir  atırtıyla sınıfın önündeki taş zemine çarpmadan önce dehşet içinde çığlık atıyor.

11

KRİPT

Kafatasının taşa çarparken çıkardığı ses son derece tatmin edici.

Maven ve ben bu fikirde olan tek kişileriz gibi görünüyor. Diğer mirasçıların üzerinde süzüldüğüm Limbo'dan ona bakıyorum ve ayağa kalkıp kendini fırçalarken ve Crane ile Decimus'un onunla ilgilenmesini görmezden gelirken yüzünde hızla gizlediği küçük sırıtışı yakalıyorum.

Diğer herkes ya hâlâ şokta ya da bağılıyor. Az önce aptalca maçlarını kaybeden beşli, kırık kafasının etrafında hızla biriken kanı görünce solgunlaştı ve hasta oldu.

"DeLune," diyor profesör sertçe, kaşları çatık, sanki ben de kendimi bu yükseklikten aşağıya bırakmak üzereymişim gibi havayı tarıyor.

Maven oturduğunda, Crane ve Decimus onunla Frost'un arasında otururken, ben de onun yanındaki koridor koltuğuna geçiyorum. Daha uzun süre görünmeden kalıp odayı panik içinde tarayan mirasçıları dehşete düşürmeye devam etmek istiyorum ama şiddetli bir ağrı kemiklerimi sarıyor ve yüzümü buruşturduğumu gizleyerek hızla Araftan çıkıyorum. Uçaklar arasında çok sık gidip gelmenin etkileri Arafta çok daha kötü hissediliyor ve tanıdık gerginliği giderecek *reveriumum* kalmadı. Sanırım bu derse ölümlüler aleminde katılacağım.

Başını çarptığı yeri inceleyebilmek için Maven'ın saçlarının bir kısmını nazıkçe tarıyorum ve elimi itmediğinde bir memnuniyet dalgası hissediyorum. Aşağıdaki şaşkın profesörü izlerken hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seçmiş gibi beni de kabul etmiyor.

Kalecim kanamıyor ama yine de o kaltağı diriltmek ve iyi bir önlem için onu tekrar öldürmek istiyorum.

"DeLune," diyor büyücü odanın önünde tekrar. Ona bakıyorum. "Bir sorun mu var Profesör?"

"Dersler devam ederken adam öldürmek yasaktır."

"Aman Tanrım, ben ne yaptım?" Diye söylendim.

Çok sinirlenmiş. Tabii ki öyle. Sonuçta, bu mirasları cezalandırabilir, belki Frost'u kurtarabilir, ama beni kontrol edemez. Her şey

Ben küçükken çok sert cezalandırma yöntemlerine başvuruldu, ancak hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni terbiye edemeyeceğini herkesin bilmesini sağladım. Ne zaman baskı uygulasalar, sadece umursamayı bıraktım ya da ödeştim.

"Belki de ceza olarak bakıcına pisliğini tek başına temizletmeliyim," diye öneriyor kaşlarını kaldırarak.

Tehdit Maven'ı rahatsız etmemiş gibi görünse de Decimus homurdanıyor ve havayı dolduran keskin ürperti, ilgisizmiş gibi davranırsa da Frost'un da aynı derecede rahatsız olduğunu söylüyor.

Silas, "Sen sınıf kurallarını açıklamadan önce bakıcımızı incitti," diyor. "O sadece tehdide karşılık verdi. Bu konuyu kapatıp yoluna devam etmeni şiddetle tavsiye ederim Crowley."

Aman Tanrım. Şimdi de *Crane* benim hareketlerimi mi savunuyor?

Bu yeni keşfedilen yoldaşlık çok tuhaf. Gözünün seğirmesini ve deliliğe daha da batmasını izlemeyi tercih ederim.

Oh neyse.

Crane'i kızdırmak için ona bir öpücük konduruyorum ama profesör yüzünü ovuştururken beni görmezden geliyor, dersin bitmesi için sabırsızlanıyor gibi görünüyor.

"Peki, tamam. Biri cesedi çıkarsın yeter."

Ölü kızın beşlisi hemen işe koyuldu, yüzleri kül gibiydi - içlerinden biri hariç, o da bize doğru acımasızca bakıyordu. Cesedi dışarı taşıyorlar ve ben de odanın geri kalanını incelemek için zaman ayırıyorum. Birkaç beşlinin yan gözle beni süzdüğünü görüyorum ama doğrudan onlara bakınca gözlerini kaçırıyorlar.

"Bu sınıfta *artık* şiddet, sakatlama, öldürme ya da Tanrı korusun *cep telefonu* olmayacak," diye çıkışıyor profesör. "İletişimin sihirli bir kıskaç altında olması umurumda değil, sadece o lanet aletleri gözümün önünden uzak tutun."

"Amin," diye mırıldanıyor Maven nefesinin altından ve beni sessizce güldürüyor.

Crane ve Decimus da eğlenmiş görünüyor ve sıkılmış gibi davranırsa da Frost'un bakışlarının sürekli bakıcımıza kaydığını fark ediyorum, sanki varlığı onu da beni çağırdığı kadar yoğun bir şekilde çekiyormuş gibi.

Zavallı, acınası tosuncuk.

Yine de, istemeden de olsa Maven'ı bir daha incitirse, onu paramparça edeceğim.

Profesör hızla ilerliyor ve ilk iki hafta boyunca, mezuniyete kadar hayatta kalırsak Divide'da savaşağımız tüm canavarları ve yaratıkları ele alacağını duyuruyor. Normalde bunu duymazdan gelir ve Maven'ı kara kalbim doyana kadar gözlemlerdim.

Ama Şimdi, profes6r Nether yaratıkları hakkındaki dersine başlarken Crane ve Decimus ile k6ç6k bir bakış paylaşıyorum. Nether'la ilgili her şeyi iki kere 6ğrenmeye değer 6nk6 artık Maven'in her şeye rağmen o lağım çukurundan geldiğini biliyoruz.

"Şimdi," diye başlıyor profes6r sınıfa bakarak. "Bakalım kaç çeşit g6lge şeytanı sayabileceksiniz?"

6ğrenciler hemen g6r6şlerini bildirir. Wraithler, hortlaklar, 6l6ms6zler, 6l6m perileri, hayaletler. İki sıra 6n6m6zde oturan uzun boylu bir şekil değiştiren elini kaldırıyor.

"Nether'da hâla iblisler var, değil mi? Divide'a girebiliyorlar mı?"

Profes6r başını sallıyor. "Ne yazık ki oldukça sık. Bir6ę6 6l6ml6ler âlemine sızmanın ve insanların arasına karışmanın yollarını buluyor. Tam kanlı canavarlar ya da g6lge iblislerin pek 6ę6 bunu yapamaz - belki D6n6şenler hariç."

Maven o kadar hafifçe ofluyor ki neredeyse fark edilmiyor.

Başka bir 6ğrenci elini kaldırıyor. "Annemlerden biri Divide'da 6ld6 ve bana bunun bir g6lge y6z6nden olduğunu s6ylediler. G6lge de neyin nesi?"

Profes6r kel kafasını kaşıyor, bakışları kısa bir s6reliğine bana kayıyor. "Ah, evet, şey... bunlar oldukça nadirdir, tıpkı wisp'ler gibi. Oldukça tehlikeliler ama aslında g6lge iblisi olarak sınıflandırılmazlar 6nk6 Limbo'ya 6zg6d6rlar ve genellikle orada korunurlar."

"Kim tarafından korunurlar?" diye soruyor aynı miras.

Profes6r6n bakışları tekrar bana kaydığında, eğer bana dikkat çekerse ona g6zlerimle yavaş ve acımasız bir 6l6m s6z6 veriyorum. Lanetimin eşsiz doğası pek bilinmiyor, ama o belli ki benim hoşuma gitmeyecek kadar çok şey biliyor.

Boğazını temizliyor ve kolaya geçiş yapıyor, yoluna devam etmeden 6nce cevap vermiyor ama Maven'in beni incelediğini fark ediyorum. Benim karanlık k66k sevgilim zeki biri, bu y6zden bu s6zs6z alışverişi anlamasına şaşırmadım.

"Başın nasıl, aşkım?" Sessizce soruyorum, sadece onun kulakları için. "Onunkinden daha iyi oldu."

G6l6ms6yorum ve o da bana sırtıttığında kalbim duruyor, g6zlerinde saf bir muziplik ve hastalıklı bir mizah parlıyor. Çok hızlıydı ve profes6r6n dersine geri d6nmeden 6nce kendini çabucak topladı. Ama ben ona bakmaya devam ediyorum.

Çünkü tanrılar yukarıda, bana damlattığı her küçük parça sadece saplantıyı köröklüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var - onun her şeyine, akıldan çıkmayan her yapboz parçasına ve onun da bana aynı derecede ihtiyaç duymasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. O kadar çok ki, her gece kafasına ve yatağına girmeme izin verecek.

Duraksıyorum. Aklıma bir fikir geldi. Maven'in vücudunun fiziksel dokunuşa verdiği tepkilerden dolayı hayal kırıklığına uğradığı açıktı ama fobiler ruhsaldır. Bu da benim için bir şekilde şekillendirilebilir. Belki de ten temasından korkmasına neden olan her neyse onu biraz rahatlatabilirim.

Bilinçaltı terapisi de diyebilirsiniz.

Ders bitene kadar bu fikir beni tüketiyor. Öğrenciler yerlerinden kalkmaya başladığında, Maven'ı bir kenara çekip bu konuyu onunla konuşmaya karar veriyorum. Ayrıca dün gece Everbound'da yaptığım aramada arkadaşının şeker parıltısı rengindeki aurasının hiçbir yerde bulunamadığını da ona söylemeliyim.

Hayal kırıklığına uğrayacak ama onu nasıl isterse öyle teselli edebilirim. Daha önce hoş rüyalar örmek dışında kimseyi teselli etmeye çalışmamıştım ama orgazm ya da rastgele bir şiddet eyleminin onu neşelendireceğini düşünüyorum.

İkisini de sağlamaktan mutluluk duyarım.

Ama ben onu özel bir bölmeye götüremeden, Engela Zuma kapıdan içeri girip bakışlarını hemen benimkilere kilitleyince sınıfa derin bir sessizlik hakim oluyor. Ölümsüz Beşli'nin tüm üyeleri arasında, hayatım boyunca en az etkileşimde bulunduğum kişi o. Onu takip etmemi işaret ediyor.

"Uh oh. Birinin babasıyla başı dertte," diye mırıldanıyor Decimus. "Bu iyi bir şey olamaz."

Engela'nın ne istediğine bakmak için merdivenlerden inmeden önce Maven'ın etrafından dolaşıp şekil değıştirenin gözüne fiske vuruyorum. Diğer mirasçıların yolumdan çekilmeye hevesli bir şekilde benim için ayrılmaları tatmin edici. Engela'ya ulaştığımda, koridorda onu takip etmemi işaret ediyor.

Sanırım bu, tıpkı Eşleşme Balosu sırasında yaptığım gibi, onunla pek de hoş olmayan bir sohbet daha yapacağım anlamına geliyor. Beni okulun gizli mahzenlerinden birinde sigara içerken bulduktan sonra alıkoyan oydu. Onlar geldiğinde Melvolin'in ofisinin tuhaf bir şekilde altüst olmuş durumu hakkında beni sorgulayabilmek için vücudumun büyük bir kısmını taşa çevirmişti. Ölümünden bahsetmemişti ama içeride benim işim gibi göründüğünü söylemişti. Ben de

Kolayca yalan söyledim, bu konuda hiçbir şey bilmediğimde ısrar ettim ama buna kim sebep olduysa Melvolin'in bu karmaşaya kızmış olmasını içtenlikle umdum.

Koridorlardan geçerken, Limbo'da hafif sarsıntılar hissediyorum ve bunun sebebinin tüm bu ışık topları olduğunu biliyorum.

Çoğu insan bu küçük ışık toplarının doğası hakkında pek bir şey bilmiyor. Onlar rüyaların hayaletleri, ölü bir insanın bilinçaltının yankıları, bir zamanlar bağlı oldukları ruhlar Öteki Dünya'ya geçtikten çok sonra Limbo'da kalıyorlar. Wisps'ler aynı zamanda leş yiyicilerdir, bu da iz bırakmadan ortadan kaldırmam gereken bir ceset olduğunda oldukça kullanışlıdır.

Ama büyük gruplar halinde, ölümlüler âlemi için önemli bir tehdit oluştururlar.

Bütün gün ve bütün gece, Everbound'un duvarları içinde giderek daha fazla yiğidin ortaya çıktığını gözlemledim. Öldürme yasağının kalkmasıyla birlikte, miraslar zayıf rakiplerini azaltıyor ve Ölümsüz Beşli'nin Arafta bile yerleştiği güçlü korumalar sayesinde kalan yiğitler kaleyi terk edemiyor.

Yirmiliklerin sayısının buradaki herkes için sorun yaratmaya başlaması an meselesi.

Engela beni müdürün odasına götürürken her zamanki gibi suskun ve kapılar arkamızdan kapandığında hepsi buradaydı. Natalya tırnaklarını masaya geçirirken Melvolin'in koltuğuna uzanan Somnus da dahil. Iker köşede kara kara düşünüyor, çatalı dili tedirginmiş gibi bir içeri bir dışarı gidip geliyor.

Engela kapıyı arkamızdan kilitliyor ve kapı onun dokunuşuyla derhal yıkılmaz bir taşa dönüşüyor.

"Demek bu da o toplantılardan biri," diye geçiriyorum içimden. "Ne şanslıyım."

En azından Melvolin artık büyüyle beni felç etmek için etrafta değil. Bu odadaki her canavardan nefret ediyorum ama Somnus'u bir kenara bırakırsak Melvolin açık ara en kötüsüydü.

Her zaman olduğu gibi, yollarımız kesiştiğinde Natalya, yaklaşık bin yıllık varoluşunda hiç bu kadar rahatsız edici bir şey görmemiş gibi burnunu kırırtıyor.

"Bunu kısa keselim melez. Görev çağırıyor, bu yüzden Everbound'u pisliği temizleyecek kadar uzun süre terk edeceksin."

Dağınıklıktan kastı, Limbo'nun neden olduğu ve onları kötü gösteren bir katliam olmalı. Aksi takdirde, beni buraya çağırıp bakıcımı terk etmemi talep etme zahmetine girmezlerdi.

Ama Maven'ın yanından ayrılmam söz konusu değil, bu yüzden vampiri soğuk bir gülümsemeyle düzeltiyorum. "Kısırlaştırılmış hizmetkârın bununla ilgilen." "

Somnus'un dudağı onu tanımlamam karşısında küçümseyerek kıvrılıyor. Onun sinirlerini bozmak her zaman bir zevktir. "Onunla böyle konuşma, fahişe."

Gözlerimi deviriyorum. "Onun için bir kimeranın pullu kışını veriyormuş gibi davranma. Ben gerçeği biliyorum."

Gerçek şu ki, Somnus Natalya'dan nefret ediyor. Belki bir zamanlar ona değer veriyordu ama onun uzun sadakatsizlik geçmişini ve benim varlığımı öğrendikten sonra öfke nöbeti geçirdi ve annemi öldürmeden önce kanatlarını kalıcı olarak sakatladı.

Hayatım boyunca birbirlerini perişan ettiklerine şahit oldum. Çoğunlukla iğrenç olması dışında şiirsel olarak tatlı olurdu.

Somnus'un burun delikleri alevlendi. "Diline dikkat et-" "Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?"

Lanetim sağ olsun, öldürmeyecek ve o da bunu biliyor. Yüzü öfkeyle kararırken gülümsemem genişliyor. Ama Natalya'nın sesi ayağa kalkarken soğuk, bakışları delici.

"Yoksa bakıcını öldürürüm."

Gülümsemem kayboluyor.

Daha önce hiç yararlanabilecekleri bir zayıflık olmamıştı. İstedikleri kadar kolumu büküp kemiklerimi kırabilirlerdi ama tüm tehdit ve küfürlerine rağmen bana hükmetme çabaları yıldız ışığını şişelemeye çalışmak kadar etkiliydi.

Ama *Maven*...

Ona yaklaşımlarına izin veremem, yoksa onun Cehennem'den geldiğini anlayabilirler. Tanrılara şükürler olsun ki Natalya'nın gözleri ben o kapıdan içeri adım attığımdan beri parlamadı. Bakıcım hakkındaki gerçeği doğrudan kafamdan seçmesine izin veremem.

Güvende olmak için Maven'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterek elimi ceketimin cebine sokuyorum ve çakmağımla oynuyorum, keşke eklemlerimin ağrıyan zonklamasını dindirmek için yanımda *reverium* olsaydı.

Sert oynamayı seçiyorlar, bu yüzden son bir girişimde bulunuyorum - çünkü saplantımdan ayrılmak, lanetimin gereklilikleriyle ilgilenmek için bile olsa, işkence olur. Bu toplantı boyunca ondan uzakta olmak zaten sinir bozucu.

"Beni bu duvarların dışında bir yerde istemezsiniz," diye uyarıyorum. "Ne de olsa, Miras Konseyi'nin burada yaptığınız değişiklikleri onayladığından şüpheliyim."

Everbound, bırakın tecriti. Şimdiden senin zalim yöntemlerine karşı temkinli olmaya başladılar. Politik oyunlarını sevdiğini biliyorum ama senin küçük öfke nöbetini ortaya dökersem ne yaparlar sence?"

Miras Konseyi'nin burada olduklarından haberi olmadığı yönündeki tahminim, hepsi bana hırlayıp homurdanmaya başlayınca doğru çıktı. Arkamda bir kaya gibi sessiz kalan Engela hariç hepsi.

Iker hazır olduğumdan daha hızlı bir şekilde yanıma geliyor ve beni taş duvara kan tadı almamı sağlayacak kadar sert bir şekilde çarpıyor. Saf bir canavar şekil değiştirici olarak çoğundan çok daha hızlı.

Natalya, öldürmek için yaklaşan bir dişi aslan gibi Melvolin'in masasının etrafında dolanıyor. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun melez? Zayıf küçük bakıcınızın boynunu bileğimin bir hareketiyle kırabilecekken?"

Iker beni tekrar duvara doğru iterken dişlerimi sıkıyorum, çatallı dili soluk sarı gözlerinden birini ıslatmak için yukarı fırlıyor. Kaçmak için Limbo'ya girdiğimde Somnus çoktan orada bekliyor ve saf nefretle dişlerini göstererek beni ölümlüler diyarına geri sürüklüyor.

Güçlüyüm ama saf bir canavar değilim. Onlar her zaman sinir bozucu bir şekilde benden daha güçlü oldular, özellikle de bu şekilde birlikte çalıştıklarında.

"Onun küçük orospusunu öldürmemiz için bize izin ver. Bu alçağa bir kez olsun dersini vermiş oluruz," diye tıslıyor bana babalık eden canavar.

Bunun üzerine hareketsiz kaldım. Natalya'nın dudakları muzaffer bir edayla kıvrılıyor ve tam önümde durup beni beşli üyeleri tarafından kısıtılmış bir halde görmenin keyfini çıkarıyor.

"Henüz değil. Baksana, o elimizin altındayken ne kadar da uysal! Şimdi, *Kabus Prens*. Eğer dediğimi yaparsan, çeneni kapalı tutarsan, ortalığı temizlersen ve seni izleyebilmemiz için hemen geri dönersen, sana söz veriyorum ki geri döndüğünde bakıcını herkesin görebileceği şekilde bir kazığa geçirilmiş halde bulmayacaksın. Anlaştık mı?"

Bu görüntü ruh halimin hızla cinayete doğru yönelmesine neden oluyor ve Limbo tepki verirken bu odaya sızmaya başlıyor. Natalya yerçekiminin etkisinin azalmasıyla saçlarımızın ve giysilerimizin uçuşmaya başladığını görünce sadece alay ediyor.

Onu öldürmeyi sayamayacağım kadar çok kez hayal etmiş olmama rağmen, "Katılıyorum," diye ince bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Ne yazık ki Ölümsüz Beşli'nin herhangi bir üyesini öldürmek benim ilgi alanımın dışında. A r a d a sırada, iyi eğitilmiş, kiralık suikastçılar bile

Benden daha güçlü olanlar Dört Haneye hükmeden canavarları tahttan indirmeyi denediler ve fevkalade başarısız oldular.

Eğer Maven gerçekten de Melvolin'i öldürdüyse bu daha da etkileyici olur. Dünyayı ondan kurtardığı için onu öpmek isterdim. Ve eğer onu öldürmediyse, yine de onu öpmek isterim.

Natalya en sevdiği kız olan Iker'e bakıp suratını asıyor. "Ona inanmıyorum." "Her ihtimale karşı konuşmasını engelle," diye öneriyor Iker.

bir ritmi kaçırdı. "Seni tehdit etmeye cüret ettiğim için buna bir ceza diyebilirsin, benim tatlı Natalya'm."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki beynim acıyor. *Tatlı* ve *Natalya* kelimeleri aynı odada asla kullanılmamalı. Çılgılık atan, öfke nöbeti geçiren bir çocuğun duygusal zekâsına sahip, kan emici, zihin sülüklü bir sırtlan olduğunu söylemek daha doğru olur ama yine de yetersiz kalır.

Kıkırdarken yüzü aydınlanıyor ve Melvolin'in masasına geri dönüyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve savaşmaya direniyorum. Ne kadar çok savaşsam, Maven'ı o kadar çok tehdit etmeye devam edecekler.

En azından geri dönene kadar birkaç günlüğüne ondan ayrılmak zorunda kalacağım gerçeğine boyun eğerek hızla başka bir plan yapıyorum. Ben onun kâbuslarıyla kendim ilgilenene kadar güzel bakıcıma geceleri bir nebze huzur verecek bir plan. Tek gereken çevik parmaklar ve Somnus'un dikkatinin dağıldığı bir an.

O an, çok neşeli bir Natalya'nın çok keskin bir bıçak ve parlak parlayan bir sıvı şişesiyle dönmesiyle yeterince çabuk geliyor. Onu tanıdığımda kaslarım gerildi. Sıvı bronz. Melvolin'in uzun zaman önce mükemmelleştirdiği ve üzerimde kullanmaktan büyük keyif aldığı bir iksir.

Nasıl ki fae'ler demire karşı zayıfsa, vampirler meşeye yenik düşüyorsa ve her türden şekil değiştiren gümüşten iyileşemiyorsa, bronz da her sifonun zayıf noktasıdır. İşin içine bronz girdiğinde hızlandırılmış iyileşmemiz bir kısıka alınır.

Bu çok canımı yakacak.

Kendime bu işi daha çabuk bitirmek için kıpırdamadan durmamı söylesem de Engela, Natalya'nın dilimi kesmek için ağzımı açmasına yardım ederken içgüdüsel olarak debelenmekten kendimi alamıyorum - ve *Syntychen'in tırpanı* çok acı veriyor. Iker ve Somnus beni hâlâ taş duvara sıkıca bağlıyorlar. Natalya Melvolin'in iksirini ağzıma dökmeden hemen önce, Somnus'un takım elbisesinin ön cebinden ihtiyacım olan şeyi o fark etmeden aşırıp deri ceketimin sol koluna sokuyorum.

Yankesicilik bana her zaman kolay gelmiştir.

Ama sonra o lanet olası *acı verici* sıvı ağzıma ve boğazıma fişkırıyor, vücudumun dilimi onarmaya çalışmasını durduruyor ve acıdan bir an için bayılıyorum. Kendime geldiğimde yere yığılmış, kan öksürüyordum. Ağzımdaki dil eksikliğini hemen hissediyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Cehennem gibi acıyor. Ayrıca Ölümsüz Beşli'nin geri kalan tüm üyelerinin tepemde dikilip, ayağa kalkmak için çırpınışımı izliyor olması da canımı yakıyor. Natalya kıkırdıyor ve dilimi omzunun üzerinden fırlatıyor. Somnus uzun zamandır geçirdiği en iyi günmüş gibi görünüyor. Sonunda ayağa kalktığımda ona iyi bir işaret yapıyorum.

Sıvı bronz sayesinde dilim acı verici bir şekilde yavaşça yenilenecek - sifonların eksik kemikler, deri, kaslar ve bağlarla yapabileceği bir şey. Konuşabilecek kadar iyileşmemin tam iki gün alacağından şüpheleniyorum ki Natalya da tam olarak bu yüzden bunu yaptı. Everbound dışında zaman kaybetmeyeceğimi, iyileştikten sonra onları Miras Konseyi'ne rapor edeceğimi biliyor, güvende olduğundan emin olmak için Maven'a dönmem gerektiğinde değil.

Lafı açılmışken.

Natalya'ya dik dik bakıyorum, bir kez olsun aklımı okumasını istiyorum.

Düşünceyi ona ittiğimde gözleri mavi mavi parlıyor. *Bırak beni*

Not.

Bu ölümsüz sürtükten herhangi bir iyilik istemek mideme asit gibi oturuyor, Özellikle de kıkırdayıp küçümseyerek başımı okşamak için uzandığında.

"Bir not mu? Bu kadar zayıf birine karşı ne kadar da yumuşaksın!"

Maven'ı düşünürken kendimi kesinlikle *yumuşak* olarak tanımlamam. Baş döndürücü kalecim beni her zaman sertleştiriyor, hem de hiç farkında olmadan.

Düşüncelerimi duyan Natalya yüzünü buruşturuyor. "Onu baloda gördüm ve *bunu* çarpıcı olarak tanımlayamam. Ama zevkler ve renkler tartışılmaz. Bu durum dışında, sanırım mantıklı - oldukça ceset gibi görünüyordu. "Baba gibi, oğul gibi."

Düşüncelerimi kontrol altında tutmak için mucizevi düzeyde bir özdenetim gerekiyor. Ama odada Limbo'daki minyatür çatlaklar belirdiğinde ve her şey uçuşmaya başladığında, öfkemin beni alt etmesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı biliyorum.

Beni Somnus'la kıyaslamak Natalya'nın her zaman en sevdiği düğmeye basmak olmuştur. Beni her şeyden çok rahatsız eden tek şey bu.

Ama karanlık küçük sevgilim için *her şeyi* yaparım, bu yüzden Natalya'ya tekrar soruyorum, bu sefer kibarca.

Natalya'nın gözlerinin parlaması durduktan sonra, Engela'nın şaşırtıcı bir şekilde teslim etmeyi teklif ettiği bir mektup bırakmak için Melvolin'in kırtasiye malzemelerini kullanmama izin verme "ayrıcalığını" bana veriyorlar. Hızlıca yazıyorum ve mühürlemeden önce Somnus'un çalınan eşyasını gizlice zarfın içine koyuyorum. Ardından beşli grubumun diğer üyelerine hitaben üç mektup daha yazıyorum.

Çünkü eğer Maven'dan bir süreliğine ayrılmak zorunda kalacaksam, o cahil serserilerin kızıma zarar gelmesine izin verirlerse onlara ne yapacağımı hatırlatmaları gerekecek.

ILERI DÖVÜŞ TEORİSİ SIKICIYDI. Tek bir çatlak kafatası bile yoktu, sadece minyon bir su elementi profesörü en sevdiği savunma stratejileri hakkında uzun soluklu bir ders veriyordu. Birkaç kez açıkça bana baktı, bakışları Everett'e takıldığında gözlerindeki yıldızları görene kadar bunu tuhaf bulmuştum. Bu da ders süresinin çoğunda oldu.

Henüz belirleyemediğim nedenlerden dolayı, bu beni rahatsız etti.

Baktığı için onu suçladığımdan değil, çünkü *herkes* muhteşem buz elementaline bakıyor.

Öğle arası başlar başlamaz arkasına bile bakmadan bizim beşliden hemen ayrılıyor. Silas ve Baelfire bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Düşündüm de, sabahtan beri ikisinden de buz elementaline karşı alışılmadık bir şekilde iğneleyici yorumlar gelmiyordu.

Ama Everett'in gerekli eğitim dışında benimle hiçbir şey yapmak istemediği açık.

Kendime bu duygunun karşılıklı olması gerektiğini hatırlatıyorum.

Öğle yemeğinin bana Dönüşen'i aramak için yeterli zamanı vereceğini ummuştum. Bunun yerine, garip bir sessizliğe sahip yemek salonunda, iri yarı mirasçıların dikkatli gözleri altında yemek yememiz için bize on beş dakika verildi. Belli ki buraya Ölümsüz Beşli'nin ortaya çıkma zahmetine katlanamadıkları zamanlarda kas gücü olarak hareket etmeleri için getirilmişler. Bu gayri resmi bekçiler tam teşekküllü mirasçılar - hatta birkaç yabancıнын boynunda ya da kollarında bekçi amblemleri görüyorum.

Onların varlığı tüm öğrencileri eşit derecede tedirgin ediyor. Yakındaki bir masada Kenzie'nin beşlisini fark ediyorum ve hepsi yeni gelenlere ters ters bakıyor. Vivienne bile elemental rüzgâr yeteneklerini kullanarak onları bu odadan dışarı atmak istiyormuş gibi görünüyor.

Luka gözüme takılıyor ve kaşlarını kaldırarak sessizce kayıp bakıcısı hakkında bir şey bulup bulmadığımı soruyor.

Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu belirtmek için bir parmağımı kaldırıyorum. Karşılığında beni tersliyor ve kan torbasına geri dönüyor.

Baelfire önümdeki tabağa kaşlarını çatarak bakıyor. "Bundan daha fazlasını yemelisin."

Bugün öğle yemeğindeki tüm mezeler bol miktarda et içeriyordu. Ekmeğim, buharda pişmiş sebzelerim ve bu sallantılı yeşil madde her neyse onunla yetiniyorum. Çatalımla belli belirsiz dürtüyorum, tüketmek için olmadığından eminim.

Silas'ın dudakları seğiriyor. "Buna Jell-O deniyor." "Neyden yapılıyor?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Gıda boyası ve mutluluk. Al, dene biraz," diye cesaretlendiriyor Bael, bana bir kaşık uzatarak.

"Bu seni şaşırtacak ama kendimi beslemek gibi mistik bir yeteneğim var," diyorum ona.

"Hadi ama Mayflower. Eğlendir beni."

Kahretsin, gülümsemesi çok çekici. Bu işi bir an önce bitirmeye karar vererek kaşığındaki sallantılı yeşil parçayı höpürdeterek yiyorum ve hemen boğuluyorum, gözlerim sulanıyor ve başımı sallıyorum.

Ew. Bu da ne böyle? Bunu gerçekten *seviyorlar* mı? "Bu iğrenç," diye bağıyorum.

Baelfire tepkime gülüyor. "Bildiğim iyi oldu. Bunu uzun süredir büyüyen ölümcül düşmanlar listemize ekleyeceğim."

Silas da bir an için eğlenmiş gibi görünüyor, sonra bakışları etrafımızdaki odayı tarıyor ve gözleri seğiriyor. Birden irkildi ve başının yan tarafını tuttu, nefes alış verişini düzensizleştirdi.

"Silas?" Geriliyorum.

Alnını indirip masanın üzerinde ileri geri yuvarlıyor, nefesinin altında anlamsız fae dilinde mırıldanıyor. Bael yüzünü buruşturuyor, kan fae'sini sarsarken etrafına bakınıyor.

"Kaybetmek için iyi bir zaman değil Si. İnsanlar fark edecektir. Maven'a odaklan." Göz kırıyorum. "Neden ben?"

"Çünkü sen onun ayçiçeğisin ya da her neyse."

Bunu bir araya getirmem bir anımı alıyor. "*Sangfluir*?" "Evet, o."

Silas kafasını masaya vuruyor ve kimseye belli etmeden bir şeyler homurdanıyor. Yakındaki mirasçılar bize doğru bakınca içimi şaşırtıcı bir koruma duygusu kaplıyor. Eldivenli parmaklarımı hızla Silas'ın saçlarına doluyorum ve koyu renkli, dalgalı saç tellerini çekiştiriyorum.

Ben. Kızıl gözleri tanımadan yüzümde gezinirken vahşileşiyor.

Laneti gerçekten de aklını çürütüyor.

"Eireach chial, thiga ais thu'ganh," diye mırıldanıyorum Fae dilinde.

Bana geri dön, yakışıklı deli.

Silas'ın gözbebekleri yavaşça büyüyerek normale dönüyor. Bana bakıyor, parmak uçlarını şakağımın yanındaki saçların üzerinde gezdirene kadar giderek daha çok kendine benziyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama öğle tatilinin bittiğini haber veren büyümlü zil sesiyle sözümüz kesiliyor.

Baelfire yeterince yemek yemediğim için mutsuz bir şekilde homurdanırken, düzinelerce diğer mirasla birlikte yemekhaneden çıkıp savaş dersine doğru yola koyuluyoruz. Ders programında derslerin dışarıdaki eğitim alanlarında yapılacağı belirtilmişti, bu yüzden herkes üç gün boyunca kapalı kaldıktan sonra nihayet dışarı çıkma ihtimalinin heyecanı ile mırıldanıyor.

Geniş koridorda eğitim alanlarına çıkmak için beklerken, yakındaki tüm mirasçılara tek tek bakıyorum. Bakışlarımı farklı seviyelerde ihtiyat, kızgınlık, küçümseme ya da düpedüz güvenme ile karşılıyorlar ama bu sayede göz bebeklerinde Dönüşen'e dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol edebiliyorum.

Ancak Koç Gallagher hepimizin beklediği salona girip grubu incelerken kulaklarından birini kaşıdığı için bakış yarışmalarım çok erken sona eriyor.

"Everbound'u kilitleyen korumalar genişletildi, yani artık avluları, eğitim alanlarını ve Everbound Ormanı'nın tamamını kapsıyor," diye anons ediyor.

Birkaç efsane alkışlıyor ya da tezahürat yapıyor.

"Evet, evet, fazla heyecanlanmayın," diye homurdanıyor eğitmen. "Hâlâ tecrit altında olduğumuz ve dış dünyayla iletişim kuramadığımız gerçeğini değiştirmiyor ama neyse. Bugün, bireysel vurguları olarak dövüşü seçen eşsiz mirasçılarla birlikte eğitim alacaksınız. Beşli gruplarınızın her birine Everbound Ormanı'nda ulaşmaları gereken belirli bir yer atanacak. Amaç, bir birim olarak bulunduğunuz yere sağ salım varmak, eşsiz mirasçıların amacı ise eşleşen her mirası ortadan kaldırmak olacak. Diğer beşlilere dikkat edin ve bekçilerinizi her ne pahasına olursa olsun korumanızı öneririm. Özellikle de atipik tekerler gibi zayıf olanları."

Koç Gallagher bana anlamlı bir bakış fırlatıyor, bu da Baelfire'in uyarı hırıltısına rağmen birkaç mirasçının gülmesine neden oluyor. En yüksek sesli kıkırdama, bize yaklaşan yeşil gözlü, vızıltılı kafalı mirasçı Brooks'tan geldi

Eşli Balo sırasında. Erkeklerden oluşan beşlisiyle yanımda duruyor ve bana bakıp alay ediyor.

Zayıf olarak algılanmak için çok çalıştım, bu yüzden endişelendiğim kadarıyla bu bir kazanç.

Ama sonra Everett'in elleri ceketinin ceplerinde, koridorda bize katılmak için yürümesiyle sıcaklık düşüyor. Kulak misafiri olduğu belli olan koça soğuk bir bakış fırlattı.

"Ne diyordun Patrick?"

Koç Gallagher rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturuyor. "Hey, sakın ol, Frost. Önemli bir şey değildi. Sadece kalecini koruman konusunda dostça bir tavsiye veriyordum."

"Divide'da göreve başladığın ilk hafta içinde bakıcını Hortlakların yemesine izin verdiğin düşünülürse, bu tavsiyeyi vermek sana düşmez. O yüzden ağzından çıkanı kulağın duysun ve koçluk yapmaya devam et."

Koç bu acı hatıra karşısında yüzünü buruştururken biri alçak sesle ısıklık çalıyor. Diğer mirasçılar, yanımda duran buz gibi profesörden usulca uzaklaşıyor. Ama hemen ardından Silas aramıza giriyor ve Everett'in iç çekerek benden bir adım daha uzaklaşmasına neden olan kıpkırmızı bir bakış fırlatıyor.

Tuhaf. Bana iddialarından bahsettiği için Everett'e hâlâ kızgın olduğu için mi, yoksa başka bir şey mi var?

Koç sözlü şamarını atlatıyor ve kalenin dışına açılan devasa çift kapıyı açmak için bir fae tılsımı kullanıyor. Everbound Ormanı'na en yakın antrenman sahasına yaklaştığımızda, bizimle birlikte antrenman yapacak olan eşsiz efsanelerin çoktan burada olduğunu görüyorum - Sierra ve onlarla flört ederken ona yaltaklanan üç adam da dahil.

Gözlerimi yakaladığında vahşice bakıyor ve bir parmağını boynuna götürüyor.

Ben de ona karanlık bir şekilde gülümseyip, "*Dizin nasıl?*" diye soruyorum.

Sierra'nın yüzü kıpkırmızı oluyor ve hemen bana sırtını dönüyor.

Burada birkaç düzine eşsiz efsane geriniyor ve savaşa hazırlanırken diğer herkese şüpheyile bakıyor. Durduğumuzda bir başka efsanenin daha bana dik dik baktığını görüyorum: Kızgın Kız. Grubun diğer tarafına doğru ilerlemeden önce bana burnunu kırıstırırken, koyu renk saçlarındaki gümüş çizgiler soğuk kış gün ışığında canlı görünüyor.

Silas onun geri çekildiğini görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Amelia Lykoudis'i tanıyor musun?"

Ona sertçe bakıyorum. "Soyadı Lykoudis mi?"

"Evet," diye söze girdi Baelfire. "Babası kurt değiştirenlerin Kuzeydoğu Sürüsü alfası. Platonik bir beşlinin üyesiydi ve Amelia'yı birkaç yıl önce Divide'da ölen bir büyücüyle aldatmıştı. Yani bir büyücü olmasına rağmen bir sürüde yetişmiş. Oldukça havalı, değil mi?"

Demek bu yüzden isim tanıdık geliyordu.

Lanet olsun. Önce Luka, şimdi de bu kız. Akranlarımla akrabalarını öldürme alışkanlığımı bırakmalıyım.

Yine de Lykoudis pislüğün tekiydi. Kalbini aldığım için pişman değilim ama Amelia'nın henüz yetim olduğunu bile bilmediğini fark ettim. O şekil değiştireni öldürmemin üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden dış dünyayla tüm iletişimi kestiler, bu yüzden ölüm haberinin ona ulaşması günler sürebilir. Onun için düzenlenecek herhangi bir cenaze törenini kaçırarak.

Boktan babasının hayatına son veren ben olsam da, onun için biraz kötü hissediyorum.

Ki bu çok garip. *Neden* bu kadar çok şey hissediyorum? Kendime hakim olmalıyım. Yaşadığım onca şeyden sonra yumuşamayı göze alamam.

Baelfire'in dikkati sanki oraya girmek için sabırsızlanıyormuş gibi hevesli bir ifadeyle ormana kayıyor. "Hey, eğitim başlamadan önce gidip bir şeyler avlama şansım nedir?"

Silas başını sallar. "Sadece eğitim *sırasında* avlanıyorum."

"Bu mirasçıların çoğu benim arkadaşlarım, biliyorsun. Saldırmaya karar verirlerse onları öldürmek zorunda kalmayı hiç istemiyorum." Bael yüzünü buruşturarak şakaklarını ovuşturuyor. "Aptal ejderham bu işi bana bırakacak değil ya."

"En başta arkadaş edinme zahmetine girmen senin hatan," diye söyleniyor Everett, koçun büyük, kilitli bir tahta sandığın yanında bir öğretim üyesiyle konuşmasını izlerken delicesine sıkılmış görünüyor.

Baelfire atkuyruğumun ucunu parmaklarının arasına almak için uzanmadan önce homurdanıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Crypt'e Limbo'da saklanmayı bırakıp dışarı çıkmasını söylemek isteyebilirsin. O psikopatı bir kez olsun kullanabiliriz."

Engela Zuma onu almaya geldiğinden beri varlığını hissetmediğimi fark ederek kaşlarımı çatıyorum. Şimdi onun yokluğunu fark ettiğimde, bu beni rahatsız ediyor.

"O burada değil."

Üçünün de kaşları çatıldı.

"Lanet olsun şu düşüncesiz karabasana," diye homurdanıyor Silas. "Muhtemelen hayallere dalmıştır."

Bunun o olduğunu sanmıyorum. Crypt'in her hareketimi takip etmesine alışmıştım, bu yüzden şu anda burada olmaması doğru gelmiyor.

Ama o Kabus Prensi. Ona bir şey olmaz. Eminim er ya da geç ortaya çıkacaktır.

Sonunda koç herkese hitap etmek için döndü. "Pekâlâ, bu eğitim seansı sırasında silah kullanmamız talimatı verildi. Düzenli bir şekilde, her birinizin gelip sadece *bir* silah seçmesi gerekiyor. Bunlar dünyanın en iyi silahları değil ama pratik yapmak için fazlasıyla yeterli. Bana sorarsanız biraz abartılı ama yine de Ölümsüz Beşli'nin isteklerini tartışacak değilim."

İlk günden savaş için silah dağıtıyorlarsa, zayıfları mümkün olduğunca çabuk ayıklamak istediklerini söylemek yanlış olmaz. Büyük olasılıkla Müdür Hearst'ü öldüren kişiyi Everbound'daki daha güçlü, daha yüksek rütbeli mirasçılar arasında bulmayı bekliyorlar.

Tahta sandığın etrafına üşüşen diğer heyecanlı mirasçıları beklerken, tüm bu silah muhabbeti üç eşime de ciddi bir bakış atmama neden oluyor.

"Bu son kez kibarca soracağım. Hançerim hanginizde?"

Silas son sorduğumda yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Baelfire başka tarafa bakıyor ve Everett sanki ben hiç konuşmamışım gibi davranıyor.

"Başka silahlar kullan ya da belki büyüü kullan. Hissettiğimde yeterince güçlüydü," diyor Silas.

"Siz üçünüz neden bu konuda garip davranıyorsunuz? Bu bana ait." Baelfire altın rengi gözlerini ikna edici bir şekilde dikerek bana bakıyor. "Evet, ama... burada başka kimsenin bunu bilmesini istemeyiz, değil mi?"

Silas ona sertçe dirsek atıyor ve Everett tanrılara neden iki moronla uğraşmak zorunda olduğunu sorar gibi gökyüzüne bakıyor.

Her ikisi de bakışlarımla buluşmayı reddederken onlara bakıyorum. Son olayıma tanık olduklarında bir şeylerin değiştiğini biliyordum ama şimdi neden Pierce'ı geri almamı istemediklerini anladığımda midem sıkışıyor.

Çünkü onun nereden geldiğini anladılar.

Benim nereden geldiğimi.

Ben daha bunu anlayamadan, az önce koçla konuşan öğretim üyesi temkinli bir gülümsemeyle yaklaşıyor.

"Yer görevinizi aldım. Beşliniz Everbound Ormanı'nın uzak batı tarafındaki kadim mezarlığı bulmalı. Orada bir ışık çemberi bulacaksınız ve içine girdiğinizde buraya geri ışınlanacaksınız. Bu tatbıkatta birçok efsaneyi kaybetmeyi beklediğimizden lütfen beşlinize sıkı sıkıya bağlı kalın. Korkarım diğer miraslar oldukça agresif olacak. Ve... üzülererek söylüyorum ki silahlarımız çoktan tükendi."

Silas çenesini sıkı ama Everett başını salladı. "Teşekkür ederim, Shayla."

"Elbette, Bay Frost." Bir sonraki gruba geçmeden önce öfkeyle kızarıyor.

Baelfire bana dönerek, "Kahretsin," diye homurdanıyor. "Bizim yanımızdan ayrılmıyorsun, anladın mı? Ejderham da ben de insanların senin peşine düşecek olmasından dolayı zaten çok sinirliyiz. Silahsız gitmek-"

"Ben her zaman silahlıyım," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, onu geçip ormanın kenarında diğerleriyle birlikte duruyorum. "Kenzie'nin de dediği gibi, sakın olun."

Koç son anonsunu yapar. "Bu antrenmanın sonuna kadar sizi çok daha az göreceğim. Odaklanın, gücünüzü kanıtlayın ve Syntyche'ye bugün ruhunuzu biçmemesi için dua edin. Hazır, başla-"

Düdüğünü çalıyor ve hemen hepimiz Everbound Ormanı'nın karanlığına dalıyoruz.

KARANLIK bağırışlar ve çığlıklarla dolu ve her zaman var olan sis, bu unutulmaz ormanda çoktan başlamış olan kan dökülmesini zar zor gizliyor. Daha fazla kurban için açlıkla bekleyen ölümü yakınımda, yoğun ve güçlü bir şekilde hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatsam, eve dönmüş gibi hissedebilirim.

Ama gözlerimi kapatmak aptalca olurdu çünkü tamamlanmamış bir beşli ağaçların arasından bize doğru koşmaya başladı bile. Birinin kılıcı var, biri rüzgârı kullanıyor ve şekil değiştiren de çoktan ayı formuna girmiş, havada sığıyor.

Elim pantolonumun gizli cebine kayıyor. Oradaki hançeri kapıp yaklaşan herkesin işini bitirmeye hazırım ama kör edici bir kırmızı büyü parlaması tüylerimi diken diken ediyor.

Ayı, Silas'ın büyüyle yere düşüp ölüyor ve gövdesinden ikiye ayrıldığı yerden kan fışkırıyor. Rüzgâr elementali de geriye doğru savruluyor ve keskin bir çatırtı sesiyle bir ağaç gövdesine çarpıyor.

Elinde kılıç olan efsane ileri atıldığında, Everett'in elinde buzdan yapılmış son derece keskin bir mızrak oluşur. Bir eskrimcinin sinsi ve pratik hızıyla hareket ediyor, buzdan kılıcı mirasın bağırsağını delip geçiyor. Anında, tıpkı balodaki arsız siren gibi katı buzla kaplanırlar.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki Baelfire'in önümde devasa bir kas kalkanı gibi gerildiğini, bir ejderhanın kesik gözbebeklerine dönüşmüş gözleriyle yaklaşan bir sonraki tehdidi taradığını fark etmem bir anımı alıyor. Kuşkusuz, gergin olduğunda oldukça korkutucu görünüyor, özellikle de derisinin altındaki soluk parıltıyla, sanki içinde sıkışmış ve dışarı çıkmak isteyen bir ateş varmış gibi.

En üst sıralarda yer almalarına şaşmamalı. Fena değiller.

Bu.

Yani, özensizler, ama bu soğukta

Everett'in hareketlerindeki ölümcüllük bana bir şey yapmadı. Ayrıca Silas'ın elini kaldırması, elini yalaması beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

Dilini sürükleyerek kendi kanını akıtıyor, azı dişlerinin parıltısı bana bunların kontrolünü kaybettiğinde ortaya çıktığını hatırlatıyor.

Derime gömüldüklerinde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Eminim çok lezzetli bir şekilde acırdı.

Dikkatimin dağıldığı andan kendimi çekerek yavaşça alkışlıyorum. "Bravo. Şimdi beni takip edin. Mezarlık bu tarafta."

Onlara önderlik etmek için dönüyorum ama Silas sözümü kesiyor.

"Önce Baelfire o rüzgâr elementalinin işini bitirmeli. Öldürmek ona daha fazla kontrol sağlayacaktır."

Baelfire tereddüt ediyor, rüzgâr elementalinin muhtemelen birkaç kaburgası kırılmış, hırıltılı bir yığın halinde baygın yattığı ağaca bakıyor.

Bael'in çenesindeki endişeyi okuyunca hemen, "Hayır, bırak onu," diyorum.

Silas bana sert bir bakış attı. "Bael'in masumiyetini korumak konusunda endişeleniyorsan, endişelenme. O çok adam öldürdü, hepimiz öldürdük. Ama yakında bir hayatı sona erdirmezse, kontrolden çıkabilir ve bu da *sizi* daha da fazla tehlikeye atar. Böyle bir şey olmayacak."

Sanki bu tartışma sona erecekmiş gibi arkasını dönmeye çalışıyor. Ama gömleğinin önünü kavıyorum ve gerçek gücümü ya da yüzümdeki öfkeyi gizleme zahmetine girmeden onu tekrar göz göze gelmek için aşağı çekiyorum. Bu onun gözlerinin biraz daha açılmasına neden oluyor.

"Hayır, birisinin almaktan emin olmadığı bir canı almasına neden olmak hiç de iyi bir şey değil. Anlıyorum. Ne durumda olursa olsun, hak eden bir rakibin işini bitirmekten çekinmeyen acımasız bir pisliksin. Bu yönden birbirimize benziyoruz." Kaşlarımı kaldırarak dün geceki sözlerini tekrarlıyorum. "Ama Baelfire'ın karanlık tarafı bizimki kadar kapkara değil. O yüzden savunmasız bir düşmanı öldürmekten rahatsız oluyorsa, son sözü ben söylerim ve onu rahat bırak derim."

Ürkmüş kan fae'sinin gömleğinin ön kısmını kabaca serbest bırakarak eski mezarlığa doğru ilerliyorum. Everbound Ormanı'ndaki gezintilerimde oraya birçok kez gitmiştim. Oraya varmamız en az yirmi dakika sürecek, bu da Dönüşen'i arama büyüsu yapmak için sihrimi tazelemeye fazla zaman bırakmıyor.

Baelfire yanıma yetişti. "Vay be. Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun. Sıramı almak için çizgiyi aşmam mı gerekiyor? Senin için iyi olmayı sevdiğimi biliyorsun bebeğim, ama bir velet olmayı deneyebilirim."

Boynumda beklenmedik bir sıcaklık oluşuyor ve midemde bir şeyler düğümleniyor. Onlardan herhangi birini cinsel olarak cezalandırma düşüncesi doğru düşünmeyi gerçekten zorlaştırıyor.

Baelfire keskin bir nefes alıyor ve uyarılmamın kokusunu aldığını biliyorum. "Siktir," diye inliyor.

"Pantolonunun içinde tut," diye tersliyor Everett.

Bael donmuş mavi toplanlarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama ben tam olarak anlayamıyorum çünkü acı dolu bir çığlık yakındaki ormanın havasını yarıyor. Hepimiz sessiz ve hareketsiz bir şekilde potansiyel tehdidin karanlık sisin içinden çıkmasını bekliyoruz.

Ortaya çıkan tek şey, tıslayarak en yakındaki ağaca tırmanan yavru bir mantikor oluyor.

"Hayal kırıklığı," diye iç geçiriyorum.

Silas başını eğiyor. "Öyle mi? Daha canavar taraflarımızı dövüşürken izlemekten hoşlanıyor musun, *sangfluir*?"

Görünüşe göre hoşlanıyorum.

Ama yıllardır iyi bir kavgaya girmedim ve kan dökmek için can atıyorum. Elbette sadece bunu gerçekten hak eden insanların canını yakmak istiyorum ve yine de diğer mirasçıların onlardan daha güçlü olduğumu anlamasını istemiyorum. Bu, ben onları haklamaya başlamadan önce Ölümsüz Beşli'nin dikkatini çekecektir.

Bu yüzden, içimde kök salmış olan karanlık dürtüleri yatıştırmam gerekecek. Şimdilik.

Birden bir çığlık daha duyuyorum ve bir grup lejyoner ağaçların arasından çıkmadan hemen önce başka bir ölüm dalgası hissediyorum. Yedisi de tetikteydi ve içlerinden birinin yan tarafında ağır bir kanama vardı.

Birden ağır kanaması olanın Monica olduğunu fark ediyorum; geçen gece Harlow'un ne yazık ki cinayet olmayan randevusunda tanıştığım empatik atipik büyücü. Bize dişlerini gösteren adamlardan birinin üzerine hafifçe yığılıyor.

"Bunlar piyango beşlisi!" diye hırlıyor. "Onları ortadan kaldırırsak Everbound'daki en yüksek rütbeli mirasçıları da ortadan kaldırmış oluruz!"

Bu, diğer mirasçıların bağırışlar ve kör edici büyü patlamalarıyla ileri atılmaları için yeterli. Bu lejantlar birbiriyle eşleşmiş gibi görünmüyor, bu yüzden birçok lejantın yaptığı gibi geçici bir bağlılık oluşturdıklarını varsayıyorum.

Silas aynı anda iki büyücüyle kapışıyor, Everett bir su elementali ve bir vampir tarafından saldırıya uğruyor ve Baelfire bir kurt şekil değiştirenle güreşmeye başlıyor. Monica'yı destekleyen adam onu serbest bırakıp kaçıyor ve Monica'yı dehşet içinde geriye doğru tökezlemeye terk ediyor. Yanındaki fişkıran yaranın ölümcül olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Ama ağaçların arasında kaybolurken çığlıklarını duymak insan yanıma çağırıyor - beni ihtiyacı olanlar için kan yemini etmeye iten, çoğu zaman uykuda olan yanıma.

Monica alışılmadık bir büyücü olabilir ama benim yıllardır olduğumdan çok daha insancıl. Onların kabarık kış tekeri destek grubunun bir parçası değilim ama onun bu ormanda ölmesine izin veremem.

Atipik büyücünün peşinden giderken dövüş tüm kibritlerimin dikkatini dağıtıyor. "Monica!" Düşmüş bir kütüğün üzerinden atlayarak ve bir Ben onun kaçtığı yöne doğru ilerlerken yanan ceset.

Hızlı koştu. Gerçekten hızlı. Kaçmak için büyü mü yapıyordu?

Sonunda bir açıklıkta durdum, kötü sürprizlerden kaçınmak için etrafımı hızla inceledim. Ama Monica'yı yakındaki bir kayanın üzerinde otururken gördüğümde hâlâ hazırlıksız yakalanıyorum... yüzünde bir gülümsemeyle.

Gözbebeklerinin kare şeklinde olduğunu görece kadar yakınım. Hay sikeyim. Bu şekil değiştirenden gerçekten nefret ediyorum.

Hemen bir bıçak fırlatıyorum ama kabzası deri eldivenli elimdeyken kör edici bir ışık bana çarpıyor ve savruluyorum. Yere çarpmak canımı acıtıyor ama genelde kimsenin umurunda değilmiş gibi darbelere göğüs gerip kurtulabiliyorum.

Ama bu sefer, hareket edemiyorum.

Ve kafama dank etti. Az önceki felç büyüydü, güçlü bir büyü. Eğer sistemimde büyü olsaydı, göz açıp kapayıncaya kadar büyüü parçalayabilirdim ama yakıt ikmali yapmadım. Bu yüzden şimdi yüzümü şaşırtıcı derecede yeşil bir çim parçasına bastırmaktan başka bir yöne çeviremiyorum.

Ne kadar denersem deneyeyim, hareket edemiyorum.

Kalbim olsaydı, göğsümde çarpıyor olurdu. Ama gürleyen nabzımı hissedebilmeme, nefes alabilmeme, kanayabilmeme ve herhangi bir canlı gibi *hissedebilmeme* rağmen, gölge kalbim tespit edilemez, beni dönüştürdükleri canavarın bir hatırlatıcısı.

Ama şu anda kendimi canavar gibi hissetmiyorum. Çaresiz hissediyorum. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Korku göğsümü tırmalıyor.

Sierra titriyor, "Gördün mü? Sana onu yalnız yakalamanın zor olmayacağını söylemiştim."

Bir erkek sesi homurdanıyor. "Hayır, çok kolay oldu. Yardımın için teşekkürler Mon, bize böyle yardım etmek için gönüllü olmanı beklemiyordum."

"Önemli bir şey değildi. Sonuçta hepimiz piyango beşlisinden kurtulmak istiyoruz," diyor şekil değiştiren, Monica'nın sesiyle tatlı tatlı.

Bundan kurtulduğumda onu öldüreceğim.

Sierra'nın erkek arkadaşlarından biri "Demek herkesin o kadar heyecanlandığı akılda kalıcı olmayan küçük sürtük *bu?*" diye alay ediyor ve ellerimin beni ters çevirdiğini hissettiğimde tüm duyularım paniğe kapılıyor.

En azından şimdi görebiliyorum ama bu hiç de hoş bir manzara değil. Sierra yüzünde muzaffer bir alaycılıkla tepemde dikiliyor, yanında iki adam ve bir tarafta şekil değiştiren, gerçek Monica'nın asla yapamayacağından emin olduğum iğrenç bir şekilde sırtıyor.

"Kahretsin, tam bir yağ surat," diyor siyah saçlı, uzun boylu adam ve uzanıp yanaklarımdan birini morartacak kadar sertçe sıkıtiğında panik ikiye katlanıyor.

Sarışın olan diğer adam kaşlarını çatıyor. "Ne düşünüyorsun? Bence biraz daha çaba gösterse gerçekten sevimli olabilir. Yine de lanet bir muşamba giymiş gibi görünüyor. Eldivenler de neyin nesi?"

Sierra kendinden emin bir şekilde "O bir mikrop fobisi," diyor ve ellerinden birinde ateş parlıyor. "Bakalım göt herifler ne kadar iyi yanıyor, ha?"

Ateş.

Hay

sikeyi

m.

Gerçekten öleceğim. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Ama bunun olmasını nasıl engelleyeceğime dair bir plan bile yapamıyorum çünkü bu pislik hâlâ yüzüme dokunuyor ve vücudumdaki her sinir asite batırılmış gibi hissettiriyor.

Bana dokunmayı kes.

"O kadar hızlı değil," diye sırtıyor yüzümü tutan pislik, dişlerini göstererek. Bir vampir. Tahmin etmeliydim. Vampirlerle olan sicilim berbat. "Onu ağlarken görmek istiyorum."

"Her zaman yemeğinle oynamayı seviyorsun," diye homurdanıyor diğer adam.

Sierra ışınlanıyor. "Hayır, Jace haklı. Bu orospu sırf bana ucuz bir yumruk atmak için bir kavgada hile yaptı ve tüm geleceğimi benden çaldı. Bana yaşattığı her şey için acı çekmeyi hak ediyor ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Eldivenlerini çıkar."

Karnım zonkluyor. Bir kez daha hareket etmeye çalışıyorum ama sarışın büyücünün bana fırlattığı büyü yüzünden olduğum yerde kilitleniyorum. Jace,

lanet olası pislik, heyecanla sırtıyor... ve diğer eli karnımı okşamak için gömleğimin altından kayıyor.

Kusacağım.

Panik damarlarımda o kadar şiddetli atıyor ki, eldivenlerimi çıkardıklarını, "mikrop düşkünü" nün ağzına sokmak için otları ve toprağı koparırken kıkırdadıklarını hissetmeden önce keskin bir şekilde bağlantımı koparmaya başlıyorum. Ancak olabildiğince hızlı bir şekilde kontrol etmeye çalışsam da Sierra'nın güldüğünü ve yüzüme tükürdüğünü hala hissedebiliyorum.

Ve sarışın teker boynumu yaladığında, kahkahalarla gülüyor.

Vampirin elleri kollarımda, yüzümde, boğazımda.

Bağlantıyı koparmak işe yaramıyor ve safra boğazımdan yukarı tırmanırken gözlerimde sıcak yaşlar birikmeye başlıyor. Kusmak için kıkırdayamıyorum, bu yüzden kusmuğumda boğulabilirim. Umarım öyle olur da artık tenlerini tenimde hissetmek zorunda kalmam.

Bana dokunmayı kes. Uzak dur benden.

Göz ucuyla Dönüşen'in yaklaştığını görüyorum. Artık kanamıyor, yani az önce kendini iyileştiriyor olmalı. Parmakları şakağıma değıyor ve keskin, acı verici bir anı dalgası yüzeye çıkıyor, diğer her şeyi bastırıyor ve beni tüm bunlardan bu kadar nefret etmeme neden olan cehennemi yeniden yaşamaya zorluyor.

Her şeyi yeniden görebiliyorum; on bir yaşındayken, bir zindanın kalın tahta kapısını yumruklarken çığlık atıp ağladığımı, etrafımı saran kurtçuk istilasına uğramış cesetlerden kaçmak için o kadar çaresiz olduğumu ve tahtada kanlı el izleri bıraktığımı. Beni içten dışa doğru canlı canlı yemek için içeri girmeye çalışan, derime sürtünen lanet kurtçukları hissedebiliyorum.

Sonra kendimi on dört yaşında, acıdan dişlerimi sıkmaktan kırılmasın diye bir kumaş parçasını sertçe ısıırken görüyorum. Ama bu, büyücülerin bitmek bilmeyen, acı verici ritüellerinden biri daha her kasımı dağlarken çığlıklarımı bastırmaya yetmedi.

Ve nihayet, on yedi yaşındayken kalbim sökülürken beyaz olmayan siyah gözlere yansıyan gözyaşı dolu kendi yüzümü görüyorum.

Bu kıza dokunulmayacak. O benim başyapıtım olacak, Dagon'un yağlı sesi kafamın içinde çok uzun zaman öncesinden yankılanıyor. Eğer biri ona elini sürerse, onu paramparça et ve şartlandırmam için bana geri gönder. Bizim onu yarattığımızdan ne eksik ne de fazla olduğunu öğrenmeli. Telum olmasını sağlayacağım.

Telum.

Bela.

Bu doğru. Ben buyum. Ben belayım, yaşayan bir silah. Ve bu üç pisliğin hayal bile edemeyeceği şeyler yaşadım. Onlar benim Cehennem'deki hayatımın tek bir gününde bile hayatta kalamazlardı, öyleyse neden kendimi tutuyorum?

Dönüşen sırtarak uzaklaşırken kendime geliyorum. Hiç anısı olmadığını söyleyebilirim, ama kafamın içine girdiği için kendini beğenmiş. Muhtemelen az önce yeniden deneyimlediğimden çok daha fazla anı gördü.

Ama şu anda ne gördüğü umurumda bile değil.

Sierra benimle alay ederken elleri hâlâ üzerimde, sarışın olan yüzüme toprak sürerken gülüyor. Travmamdan faydalanıyolar, gözyaşlarımın ve dehşetimin tadını çıkarıyorlar. Paniğim yatışmadı ama şimdi altımdaki çimenlerden enerji çekip içimden akan yaşamı yok eden büyüye teslim olduğumda bu sadece beyaz bir gürültü.

Kara büyü etrafımda patlıyor ve sonunda felç büyüsünü paramparça ediyor. Sierra yakındaki kayalardan birine çarpıp hareketsiz kalınca tiz bir çığlık kısa kesiliyor. Ama henüz ölmediğini biliyorum çünkü o tanıdık vızıltıyı duymuyorum.

O vızıltıyı istiyorum.

Öfkemin ve damarlarımda dolaşan kana susamışlığın ön plana çıkmasına izin vererek sarışın büyücüyü boğazından tutup kenara fırlatıyorum. Jace telaşla bağıyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama ben çoktan ayağa kalkmış, çimen ve toprak tadını tükürerek ve yüzündeki şaşkın dehşetin tadını çıkararak ona doğru ilerliyorum.

"Sakin ol! Bak, az önce seni öldürebilirdim ama canını bağışladım, bu yüzden-"

"Ne? İyiliğin karşılığını ödemek mi?" Masumca soruyorum, dudaklarımın eskiden Lillian'ı bile ürküten o hastalıklı gülümsemeyle kıvrılmasına izin veriyorum. "Merak etme, ödeyeceğim."

Vampir hızını kullanarak kaçmaya çalışıyor ama ben onun düşündüğünden daha hızlı hareket ediyorum. Nefretin ve süregelen dehşetin kaynayan akımı uzuvlarıma pompalanırken onu hemen yere yapıştırdım.

Bana dokundular. Benimle alay ettiler. Beni *yaladılar*.

O büyüden kurtulmasaydım bu vampirin çok daha kötüsünü yapacağından eminim, bu da midemdeki türbülansı artırıyor. Ya kusacağım ya da onu öldüreceğim.

Her iki durumda da önce onun acı çekmesini istiyorum.

O kadar ileri gidiyorum ki Jace'in sırtının altındaki çimenlerden daha fazla hayat çekmekte tereddüt etmiyorum ve sonra parmak uçlarımı gömleğinin içinden

ve bir güç parıltısını serbest bırakır. Sarsılıyor ve kan donduran bir çığlık atıyor, öyle ki sesi kesiliyor, uzuvları seğiriyor ve kasılıyor.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve her saniyesinden zevk alıyorum. Her çığlık ve hıçkırık beni hastalıklı, sarhoş edici bir heyecanla dolduruyor.

Şimdi kafayı yemiş olabilirim ama öldürmekten her zaman zevk almadım. Aslında, masum bir can almak her ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir şeydir. Birlikte büyüdüğüm ve zayıflık gösterdiğimde beni parçalara ayıracak dehşetlerle çevrili olsam bile, bunu gerçekten hak etmeyen herkesi öldürme konusunda sınırı çizdim.

Bu mu? O bunu hak ediyor.

Kendi gözyaşları ve sümüşüyle boğulurken vampirin yüzündeki acının tadını çıkarmak için bir an duraksıyorum. "Sen de ne sikimsin?" diye hıçkırıyor, gözleri çaresizce dalgalanıp yuvarlanırken beni üzerinden itemeyecek kadar güçsüz.

"Ben Hortlaklar yaşayanlar üzerinde deney yaptığında olan şeyim."

Sistemine daha fazla ölümcül büyü yaptığım için bir sonraki çığlığı özellikle tatmin edici. Ama sonunda öfkenin ateşi kafamın içinde sönmeye başlıyor. Öldürmek, sakat bırakmak ve büyümü ölümlle beslemek için duyduğum önlenemez özlem azalıyor. Eldivensiz parmaklarımı onun göğsünden çekip küçük açıklıkta etrafıma bakarken aniden başım dönüyor.

Sarışın büyücü ve şekil değiştiren ortalıkta görünmüyor ve Sierra hâlâ baygın. Bir yanımda onun da hayatına son vermeyi istiyor -tüm zavallı hayatlarına son vermeyi. Bu çok *kolay* olurdu.

Ben bunun için yaratılmışım. Ölüm için.

Ama her zamanki gibi, kendimi kaybetmenin eşiğindeyken, Lillian'ın nazik sesi zihnimin içindeki bir tüyün fırçalanması gibi.

Ölüm senin kaderin değil. Yaşadığın her şey sana bir seçenek sunuyor, nihai bir seçenek. Ne zaman bir hayatı sonlandırmayı düşünüseniz, kendi hayatınız için ne kadar çok mücadele ettiğinizi hatırlayın. Bu kadar kalpsizce yok edilemeyecek kadar değerli. Kendine gel, Küçük Kuzgun.

Dizginle. Tamam. Bunu yapmalıyım.

Sonunda son öldürme öfkesini de üzerimden attım. Ama Jace artık nefes almıyor, yeni bir uğultu dalgası tüm sistemimi aydınlatırken gözleri donmuş bir şekilde açık.

Oops.

Oh, pekala. Dediğim gibi, bu pislik bunu hak etmişti.

Ayağa kalktım ve tökezleyerek uzaklaştım, botlarım artık cansız olan çimlerin üzerinde ıttırdıyordu. Yakındaki ağaçlar da aynı şekilde kurumuştu. zerimden çıkardıkları eldivenleri almak için eğildiğimde, başka bir mide bulantısı patlaması beni sert bir şekilde vuruyor ve hiçbir şeyim kalmayana kadar dizlerimin üzerine kyorum. Sinirlerim hâlâ yanıyor ve sanki derim binlerce görünmez kurtukla kaynıyor, küçük bedenleri ısırıyor ve oyuyor.

Vücudumun bu şekilde tepki vermesini düzeltmek için her şeyimi verirdim.

şimdi intikamı patlama sistemimden çıktığına göre, panik on katına çıkıyor. Tam bir paniğe kapılıyorum. Burada kalamam.

Onların lanet dokunuşlarını üzerimden atmalıyım, bu yüzden kaçıyorum.

Ağzımı, saldıracak kadar aptal olan bir başka legacy'nin boğazından çekip alıyor, Baelfire'ın peşinden koşarken leşlerini bir kenara fırlatıyorum. Maven'ın kokusunu takip ediyor ama onu yakında bulamazsa bir anda deliliğe sürüklenmeyi bekliyorum.

Yeni güçlendirilmiş büyüm yaralı parmak uçlarımda karıncalanıyor, serbest kalmak için can atıyorum. Ben yetiştiğimde Everett, Baelfire'a sözlü olarak yeni bir pislik atmanın tam ortasındaydı.

"...ne halt düşündüğünü bilmiyorum. Onun gittiğini fark ettiğinde nasıl olur da yer değiştirmez ve bu lanet ormanı yakıp kül etmezsin?"

"Şu anda yer değiştiremem, yoksa ejderha kontrolü tamamen ele geçirir ve ona zarar verebilir, göt herif," diye karşılık veren Baelfire, Maven'ı izlemeye devam ederken buz elementalini kenara itiyor. Hayal kırıklığıyla duraklıyor ve yüzünü ovuşturarak acımasızca küfrediyor. "Buradan geçeli çok uzun zaman olmamasına rağmen kokusu o kadar soluk ki. *Her zaman* silik. Onu takip etmek neden bu kadar zor?"

Bunun onun ne olduğuyla ve göğsündeki gölge kalple ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Bu son derece yasak, affedilmez büyü türünü sadece Garnet Büyücüsü'nün yasaklı kadim büyü kitaplarından birinde okuduğumdan beri biliyorum.

Bir gölge kalp birçok amaca hizmet edebilir, ama öncelikle, bir şeyi canlı tutar... şey. Yaşatmaz.

Ama Maven ölümsüz değil. Bundan eminim.

Hiç mantıklı değil ama şu anki sorunumuz bu değil. Sorun şu ki, bakıcımız ölümcül bir savaş eğitiminin ortasında ortadan kayboldu ve ben karşılaştığımız her cesedin onun olduğunu düşünerek aklımı kaybediyorum.

O öldü.

Onu

kaybettiniz.

Olması gerektiği gibi, kafamın içindeki sesler alay ediyor.

Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Ama sonunda Baelfire bir açıklıkta duruyor ve hepimiz bakakalıyoruz.

Çimenler tamamen renksiz. Ölü, sararmış çimenler gibi değil, bembeyaz. Yakındaki ağaçlar gri tonda. Sanki yakınlardaki eski bir ceset de dahil olmak üzere, yaşamın ya da rengin tüm kalıntıları çekilip alınmış gibi.

"S-Silas! Baelfire! Profesör Frost, bana yardım etmelisiniz. *Lütfen!*" diye feryat ediyor. "Acıyor!"

Hepimiz başımızı çevirdiğimizde bir kaya kümesinden bize doğru sürünerek gelen bir kızıl saçlı görüyoruz. Başından öyle bir kan akıyor ki, bana fazla yaşamayacağını söylüyor. Çimenlerin üzerine yığılıp ağlıyor.

"Sadece küçük, zayıf bir pislik olması gerekiyordu," diye hıçkırıyor. "Lütfen beni iyileştirin, beni iyileştirmek zorundasınız! Bu şekilde ölemem, bunu hak etmiyorum..."

Saçma sapan ağlamaya başladı. Yanına çömeliyorum.

"Maven'dan bahsediyorsun. Alçısını gördün mü?"

Kızıl saçlı olabildiğince iyi bir şekilde yuvarlanıyor, hızla başını sallıyor ve histerik, geniş gözlü yüzündeki gözyaşlarını ve kanı fırçalıyor. "Beni dinle. Dinle beni. Ona güvenemezsin! O kaltak bunca zamandır yalan söylüyor. Bana inanmalısın, onun büyüğü normal değildi! Sanırım kullanıyordu-"

Uzanıp başını çeviriyorum ve boynunu kırıyorum.

Everett irkildi ve bana kaşlarını çattı. Baelfire küfreder ve yüzünü ovuşturur. "En azından sikmeye çalıştığı şeyi bitirmesine izin veremez miydin?"

önce söyle? Ya da onu yeterince iyileştirmeye çalışabilirdin, böylece bize burada neler olduğunu ve Maven'ın hangi yöne gittiğini anlatabilirdi. Lanet olası acımasız canı."

Sanki merhametsiz olmak bir kusurmuş gibi.

"İyileşme noktasını geçmişti. Onun acısına etkili bir şekilde son veriyordum," diye mırıldandım.

Bu kısmi bir gerçek. Ayrıca kızıl saçlı kızın Maven'ın büyüğü hakkında daha fazla şey söylemesini de engelliyordum. Maven'ın büyü yaptığını gördüyse, onu canlı bırakamazdım. Kan çiçeğimin büyüğüyle ilgili bir şeyler sakladığını biliyorum ve bununla ilgili söylentilerin Everbound'da yayılmasına izin veremem.

Baelfire derin bir nefes alıp Maven'ın kokusunu takip ederek açıklıktan ayrılmadan önce bana bir pislik diyor. Everett ve ben de onu takip ediyoruz.

Koç birkaç dakika önce Everbound Ormanı'nın dışında düdüğü çaldı, ancak hiçbirimiz bu aptalca işi tamamlamamayı umursamıyoruz.

Eğitim. O kadar sık saldırıya uğruyorduk ki, bu planlı bir tatbikattan ziyade beşlimizi öldürmeye çalışan serbest bir atışa dönüştü ve bu da Maven'ı ararken arkamızda ceset izleri bırakmamıza neden oldu.

Sonunda ormanın kenarından fırladık. Koç Gallagher bizi gördü ve hışımla yanımıza gelerek eğitimin bitmediğini ve içeri giremeyeceğimizi söyledi. Everett elini koça doğru savurup onu kaskatı dondurduğunda, biz geçerken donmuş eğitmeni ittiğinde hâlâ cümlesinin ortasındaydı.

"İşte öğretmenin gözdesi olma şansın gidiyor," diye mırıldandı Baelfire, hâlâ yolu göstererek.

"O benim iş arkadaşım ve pisliğin teki. Her zaman öyleydi."

Everett'e bakıyorum. "İçeri girdiğimizde Maven'ı aramaya devam edeceğiz. Sen ofisine ya da burada her ne halt yapıyorsan ona gitmelisin. Sadece kendini ve lanetini ondan uzak tut."

Frost servetinin ayrıcalıklı, ünlü varisi için daha önce hiç üzülmemiştim. Üzülecek ne vardı ki? Düşünceli, kibirli bir huysuz olsa bile, görünüşe göre her şeye sahipti.

Ama bizi yalnız bırakmak için durduğunda elementalin yüzünde beliren sefalet ifadesi, kısa bir an için ona acımama neden oldu. Lanetimden her şeyden çok nefret ediyorum, ama en azından sadece duygularım Maven'ın hayatını riske atamaz. Hayatımın merkezine o kadar yerleşti ki, kendi iyiliği için ona direnmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Kaleye adımımızı atar atmaz Baelfire bizi beş kişilik dairemize götürecek koridordan sağa dönüyor. Maven'ın oraya gitmesine şaşırıyorum çünkü oradan o kadar çok kaçınıyor ki.

Bizi gafil avlamaya çalışabilecek birileri var mı diye etrafıma bakınırken, kanla ıslanmış kristalimi tutmaya devam ederek kolayca ayak uyduruyorum. Gerçi sadece görünüşümüz bile çoğu mirasçıyı bize yaklaşma fikrinden uzaklaştırmaya yetiyor gibi görünüyor. Kan hala çenemden ve boynumdan aşağı damlıyor, en son kuruttuğum kişiden kuruyor. Kan büyüğü parmak uçlarımda etrafında dönerken hissettiğim kadar çılgın görüldüğümünden eminim.

Bu arada Baelfire görüş alanına giren her şeye hırlıyor ve gözleri hâlâ kısmen kaymış durumda. Ayrıca bir griffin şekil değiştirenle yaptığı ve griffin için pek de iyi sonuçlanmayan bir dövüşten dolayı kan ve kir içinde.

Beş kişilik dairemize adımımızı atar atmaz Baelfire dizlerinin üzerine çöküyor ve öfkeli bir kükremeyle başını tutuyor. Ateş titriyor

derisinin altında ve burnundan yükselen dumana karşı zorlukla direnirken havayı test edip onu neyin tetiklediğini anlayana kadar kafam karışıyor.

Maven'ın kanı gibi kokuyor. Tekrar.

Düşmanlarımızın kanıyla tıka basa doymuş olsam da bu koku ağzımı sulandırıyor ve dişlerimi acıtıyor. Tanrılar aşkına, dünyada hiçbir şeyin bu kadar baştan çıkarıcı olmaya hakkı yok.

Baelfire'ı içindeki ejderhayla güreşmesi için bırakıp banyo kapısına yaklaşırken kendimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Bu dairede iki banyo var. Büyük olanı hepimizin Maven'ınki olarak gördüğü ana yatak odasına bağlı ama o şu anda koridorla bağlantılı daha küçük banyoda.

Kapı kilitli. Alnımı kapıya dayayıp kırma isteğime karşı dişlerimi sıkıyorum. "Maven?"

Cevap vermiyor.

Kafamın içindeki başka bir ses, *bir şeylerin fena halde ters gittiğini* söylüyor.

Belki de tamamen kan kaybından ölmüştür. Sadece umut edebiliriz.

Sesleri duymazdan geliyorum. "Yaralandın mı? Cevap ver bana."

Yumuşak bir sıkıntı sesi duyuyorum ve bu benim kırılma noktam oluyor. Ahşap kapıya bir büyü göndererek kağıt gibi çökmesini sağlıyorum ve zorla banyoya giriyorum ama camın arkasında Maven'ın çıplak silüetini gördüğümde donup kalıyorum, hararetle cildini ovalıyor. Köşeyi döndüğümde tüm banyo buharla doluyor, içimi bir endişe kaplıyor.

Normalde Maven onun alanını bu şekilde ihlal ettiğim için kızardı. Ama ben ona yaklaşırken kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile, ben ona doğru uzanırken duş spreyinden sıırılsıklam olmamı görmezden geliyor.

Sadece keselemeye devam ediyor. "Dur. Maven, *dur*."

Elimden geldiğince nazikçe dirseğinden tutup yüzünü bana çeviriyorum ama hemen geri çekiliyor.

"Yapma."

Gözlerindeki yaşların yanaklarına süzüldüğünü görünce içim acıyla doluyor. Ama titreyen elinde tuttuğu çelik yünü ve derisinin üst katmanlarını temizlediği duş giderine akan kıpkırmızı kanı gördüğümde bu his katıksız bir dehşetle gölgeleniyor.

Kan çiçeğim genellikle çok sakın ve pratiktir, ama şimdi titriyor ve kendini çiğ çiğ kazırken kör bir panik içinde.

Parçaları bir araya getirirken kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Sana kim dokundu?"

Titrek bir nefes veriyor ve çelik yünü yere atıyor, onun yerine sabunu alıp kollarına, boynuna ve karnına sürüyor.

Karnına dokunmuşlar.

Boğazım yanarken görüş alanıma kırmızı bir renk giriyor. "Maven. *Sana kim dokundu?*" Fısıldıyorum.

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve sabunu bırakıp ağzını kapatıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. Onu bu halde görmek beni paramparça ediyor. Onu kendime çekmek, hasarlı derisini iyileştirmek ve ona bunu yapanı bulup kaleyi kanlarıyla kırmızıya boyayabilmek için yalvarmak istiyorum.

Ama Maven sonunda konuşmayı başardığında fısıldıyor: "Bir şey yok. Beni dışarıda bekle."

Çelik yüne tekrar uzanacaktım gibi eğiliyor ama ben giderken onu yerden alıyorum ve bir daha dokunmasına izin vermiyorum.

Beşlinin mutfağın yanındaki giriş odasında Bael hâlâ acı içinde başını tutuyor ama ben odaya daldığımda başını çevirip bakıyor.

"Neler oluyor? O-"

Banyonun kapısını aralık bıraktım, böylece ikimiz de duştan gelen en hafif kokuyu duyduk.

Bu onu hemen ayağa kaldırdı ama ben onu durdurmak için elimi kaldırdım ve yemek masasına doğru başımı salladım. "Onu burada bekleyeceğiz."

"Ama-"

"Şu anda benimle tartışmak istemezsin Baelfire," diye uyarıyorum.

Başka bir gün olsa bunu bir meydan okuma olarak görürdüm ama en genç Decimus yemek odasındaki sandalyelerden birine çökmüş, sabırsızca koridora bakarken tamamen yenilmiş görünüyor. Ben de oturuyorum ve Maven'ı o halde gördüğüm için içimde kalan öfke ve kana susamışlığı dizginlemeye çalışırken şakaklarımı ovuşturuyorum.

Duşun kapanması on dakika sürüyor ve bir on dakika sonra Maven koridordan çıkıyor. Vücudunun büyük bölümünü kapladığını bildiğim sıyrıkları gizleyen beyaz bir bornoza sarınmış, onun dışında bakıcımız yine sakın. Yemek masasının ucunda otururken başını dik tutuyor ve ciddi bir sessizlik içinde ikimize de bakıyor.

Baelfire bile biz onun ne yapacağını beklerken sessizliği bozmuyor.

Söy

leyi Sonunda Maven boğazını temizler. "Dikkatimi çeken bir şey var.

n.

çok kolay gasp edilebilecek bir zayıflık. Bunu düzeltmek istiyorum, bu yüzden sizden yardım istiyorum."

Bael onu inceliyor. "Yardım mı? Ne demek istiyorsun-"

"Maruz bırakma terapisi," diye açıklıyor. "Dokunma korkumu yenmem gerekiyor."

Bir elimde hala tuttuğum yapışkan, kırmızı kaplı kristale bakmadan önce ona bakıyorum. "Hayır. Şimdiye kadar ne kadar şiddetli olduğunu fark etmemiştim ama seni daha fazla bu duruma sokmayacağım."

Çenesini kaldırdı. "Senden rica ediyorum. Haphefobimi düzeltmek işkence olacak ve eğlenceli bir şey değil ama gerekli bir kötülük. Ayrıca," diye ekliyor ve bir başka itirazımı daha kesiyor. "Eğer bana yardım etmeyi kabul edersen, sana bazı cevaplar vereceğim."

Lanetimi bozmak dışında her şeyden çok bakıcımı anlamak istiyorum, bu yüzden dikkatlice soruyorum, "Sorularımıza cevap verecek misin?"

Maven sanki güçlü bir tepki vermek için kendini hazırlıyormuş gibi bizi izliyor. "Evet. İkinizin de benim Nether'dan geldiğimi zaten bildiğinizi düşünürsek, biraz şeffaflığın yerinde olacağını düşünüyorum."

Başımı sallıyorum ama omuzlarındaki çekingenlik gitmiyor. *Sangfluir*'ım hâlâ Nether kaçığı olduğu için ona saldırmamızı bekliyor.

Anlaşılmaz bir şey.

Baelfire canlanıyor. "Nihayet! Daha önce de söylediğim gibi, tüm kartları masaya koymalıyız. Beşlimizin buna ihtiyacı var." Sonra duraksıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Gerçi sanırım beşlimizin sadece yarısı burada, bu da oldukça uygunsuz bir durum."

Crypt'in ortaya çıkmamış olması biraz endişe verici. O katil piçi bir milyon yıl geçse de özleyemem ama yokluğu kötü niyetli bir şeyler döndüğünün işareti olabilir.

Öte yandan Everett'in yokluğu en iyisi.

Maven nemli saçlarını bir omzunun üzerinden sürüklüyor. Koyu renk saçları ve zeytin rengi teniyle beyazlar içinde büyüleyici görünüyor. Böyle ıslakken yenilebilir gibi göründüğüne değil, söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Bize sonra katılırlar ya da katılmazlar. Her iki durumda da, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. İkinizin de lanetlerini biliyorum. Silas, sesler duyuyorsun ve deliriyorsun. Baelfire, avlanmazsan ejderhan kontrolü ele geçirmeye başlıyor. Bu doğru mu?"

Yüzümü buruşturarak onaylıyorum. Ne yazık ki benimkini gözden kaçırmak imkânsız hale geliyor. Bana eziyet eden seslerin ölen aile üyelerimin seslerinden başkası olmadığını ya da acılarıma son verirsem huzur bulacağımı vaat ederek benimle nasıl alay ettiklerini paylaşabilirdim. Ama bunlar kimsenin bilmek isteyeceğinden şüphelendiğim karanlık gerçekler.

Baelfire başını sallıyor, daha önce ejderhasını savuşturmaktan bitkin düşmüş. "Evet, her gün bir şeyler avlamak ve öldürmek zorundayım. Eğer bunu yapmazsam, Silas tarzı, yavaş yavaş aklımı kaybedeceğim."

Ona kaşlarını çatıyorum ama Maven başını eğiyor. "Ve bu ejderhanı daha mı güçlü yapıyor?"

"Onun gibi bir şey. Lanetim beş yaşına kadar tam olarak ortaya çıkmadı. Annemle babam benim sürekli kontrolümü kaybettiğimi, geri dönemeden şekil değiştirdiğimi, ejderha büyüklüğünde öfke nöbetleri geçirdiğimi ve temelde küçük bir bok kafalı olduğumu gördüklerinde... amcamla aynı lanete sahip olduğumu fark ettiler. Ona hiç beşli verilmedi ve lanetini asla bozamadı. O da laneti yatıştırmak için avlanabiliyordu ama bunu yapmayı bıraktığında ejderhaya dönüştü. *Kalıcı olarak*. Tamamen canavarla yer değiştirdi ve benim ejderha pisliğim de aynı şeyi bana yapmakta tereddüt etmezdi."

Maven bunu bir an için sindirir. "Amcana ne oldu?"

"Miras Konseyi tarafından öldürüldü. Kendi kontrolleri dışında uçan bir ejderha fikrinden hoşlanmadılar. İnsanlar için risk oluşturduğunu söylediler. Ki öyleydi de." Omuz silkiyor.

Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar korkunç olsa da, son kez büyük miktarda ejderha pulu toplanmıştı ama o pulların hepsi artık yok.

Bu yüzden Baelfire'inkilere ihtiyacım var.

"Sıra sende Mayflower," diye ısrar ediyor Bael. "Bize kendin hakkında bir cevap ver.

Neden müdürün odasında olduğunu anlat."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Onu öldürmek için. Ama bir Dönüşen benden önce davrandı." göz kırpmıyor. "Oh, kahretsin. nasıl lanet bir bir şekil değiştiren içine girdi?"

Everbound mu? Ve neden Hearst'ü ortadan kaldırdı?"

"Ölümlüler âlemindeki Dönüşenler sadece parayla motive olan ve anılarla beslenen paralı askerlerdir. Bir yerlerde Hearst'ün ölmesini isteyen bir efendisi olmalı," diye omuz silkiyor Maven. "Ama şimdi geri kalanımız ve Ölümsüz Beşli onu ararken burada kapana kısılmış durumda."

Kafamda bazı şeyler birbirine karıştı. "Seni zehirleyen o. Aradığın kişi."

"Bu gece öldüreceğim kişi." Sanki gezintiye çıkmayı tarif ediyormuş gibi başını sallıyor.

Baelfire'in çenesi sıkıştı. "Benim yardımım olmadan olmaz, Mayflower." "Ve benim."

Maven'in hemen reddetmesini bekliyordum, bu yüzden iç çekmeden önce uzun bir süre ikimizi incelemesi hoş bir sürpriz oldu.

"Mideleriniz ne kadar güçlü?"

"Neden sordunuz?"

"Çünkü bu Dönüşen'e işkence edeceğim ve gariptir ki herkes bundan hoşlanmıyor."

Dokuz yıl boyunca, Garnet Büyücüsü'nün mabedine izinsiz girmeye çalışan herkese işkence ettiğini gözlemledim. Verdiği cezalar acımasızdı ve zaman zaman bu izinsiz girenler üzerinde büyü deneyler yapmak için benden yardım isterdi.

Ben sadist değilim ama bu tür şeylerden iyi anlarım.

"Ben halledebilirim," diyorum ejderha şekil değiştirene sırtarak. "Baelfire çok yumuşak davranıyor. Bu sefer oturmalı. Bir keresinde ailemin malikanesinde bir atın doğumunu izlerken bayılmıştı, o zamanlar bir ata sahip olmak için hayattaydılar."

Beni masanın altından tekmeledi. "*Dört* yaşındaydım, seni orospu çocuğu. Ailenin bakıcısını o şeyin içine uzanırken gördüğümde, elini kışına soktuğunu sandım. Hangi çocuk bunu dehşet verici bulmaz ki? Ama bu çok uzun zaman önceydi ve ben senin yapabildiğin her şeyle başa çıkabilirim."

Bakıcıma dikkatle bakıyorum. "Daha önce de söylediğin gibi, onun karanlık tarafı bizim seviyemizde değil. Eğer varsa bile."

"Herkesin karanlık bir tarafı vardır," diye mırıldanıyor sanki kendi kendine.

Baelfire, "Bak, çoğu zaman Silas gibi bariz bir pislik değilim ama bu herif dostumu incitti, bu yüzden ona işkence etmesini izlemek tam bir zevk olacak," diye homurdanıyor.

Maven başını sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Aklıma gelmişken, o şekil değiştiren daha önce kafamın içine girmişti, bu yüzden geçmişimle ilgili paylaşmaması gereken saçmalıkları anlatmaya başlayabilir. Bunu yalnız yapmalıyım."

Kanlı kristalimi masanın üzerine koyup başımı salladım. "Bize karşı şeffaf olmaya karar verdin. Bunu da bunun bir parçası olarak düşün. Söyleyeceğin hiçbir şey bizi senden uzaklaştıramaz."

Gözlerimle buluşmadan önce yüzünü buruşturdu. "O kadar emin olma."
"Güvenini kazanmak için ne yapmamız gerekiyor, *ima sangfluir*? Bir anlaşma yapmalı mıyız?

Sırlarınızı mezara götüreceğimize dair kan yemini mi?"

"Hayır. Ayrıca, bu pek rahatlatıcı olmaz. Benim tecrübelerime göre, mezarlar kalıcı değildir."

Baelfire'la bakıştıktan sonra, "Bunu açıklamak ister misin Mayflower?" diye sordu.

Ağzını açıyor ama biri ön kapıyı çalıyor ve ilk yarı resmi beşli toplantımızı bölüyor. Baelfire dişlerini gösterirken bitkin görünüyor. Herhangi bir tehditle karşılaşırsa hâlâ yer değiştirip öldürmeye meyilli ve beşlimiz dışından birinin Maven'ı bornozla görmesine izin vermem mümkün değil, bu yüzden kapıyı açan ben oluyorum.

Engela Zuma bana bakıyor, çenemdeki, boynumdaki, ellerimdeki ve kıyafetlerimdeki kurumuş kana gözlerini kırpmadan bakıyor. Ölümsüz Beşli'nin bir üyesinin kapımıza dayanması beni o kadar şaşırttı ki hemen dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatarak Maven'ı görme şansının olmadığından emin oldum.

Ölümsüz Beşli'nin tüm üyeleri arasında Engela hakkında en az şey bilen benim. Herkes Natalya'nın şımarık, aşırı güçlü bir kaltak olduğunu ve ölümsüz erkek oyuncularının hiçbirinin karşısına çıkılmaması gerektiğini çünkü hepsinin eşit derecede güçlü ve insanlık dışı olduğunu bilir.

Ancak Ölümsüz Beşli'deki ikinci dişi canavar, görünüşüyle bile göreceli bir soru işareti. Parmağıyla dokunarak nesneleri ve hatta insanları taşla dönüştürebildiğini biliyorum ama koyu kahverengi teni, koyu renk gözleri ve kafasına yakın kesilmiş siyah saçlarıyla bir insan gibi görünebilir. Beşli grubundaki diğerleri kadar canavar gibi görünmüyor.

Başımı hafifçe eğiyorum, tam olarak kastetmediğim bir saygı işareti çünkü Ölümsüz Beşli'de kimseye saygı duymuyorum. "Seni buraya getiren-"

Tek kelime etmeden dört mühürlü zarf uzatarak sözümü kesti. Onları almak istemiyorum. Ya tehlikelilerse?

Elbette tehlikeliler, diye alay ediyor içimden bir ses. Ölümsüz Beşli Maven hakkındaki gerçeği biliyor olmalı. Onun peşindeler.

O zarfları açtığında, ölümcül büyüler ortaya çıkacak.

Her zamanki gibi güçsüz olacaksın. İşe yaramaz çocuk, diye homurdanıyor babam seslerin arasında.

Gözlerim seğirmeye başlıyor, ağır ağır nefes aldığımı ve geriye doğru çekildiğimi fark ediyorum. Engela fark etse de umurunda değil. Elindeki

mektupları yere bırakıyor ve en yakın köşeyi dönerek sessizce uzaklaşıyor.

Bir tür tuzağın ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için birkaç saniye bekliyorum ama elimi zarfların üzerinde gezdirdiğimde kötü niyetli bir büyü hissetmiyorum.

Zarfları alıp dairemize dönüyorum ve Maven, ben, Baelfire ve Everett için birer tane görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?" Baelfire yaklaşarak soruyor. Sonra burnunu kırııştırıyor. "Maven'ın mektubundan gelen bu koku da ne?"

Bu Maven'ın ilgisini çekiyor ve tam da benim koklamak için eğildiğim sırada zarfın yanına gidip eğilerek içine çekiyor.

"*Calea ternifolia*," diyoruz aynı anda.

Gözlerimi kırpıştırmama neden oluyor ve sonra bir gülümseme ağzımın köşelerini tehdit ediyor. "Neredeyse unuttuyordum. Tam bir botanikçisin. Gerçi böyle bir hobin olması garip."

Yüzlerimiz bu kadar yakınken, kaşlarını çatarken gözlerindeki koyu renk kaleydoskopu inceleme lüksüne sahibim.

"Neden, cansız bir boşluktan geldiğim için mi?"

"Kesinlikle."

Omuz silkiyor. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır, cehennemde bile."

Zarfı elimden aldı ve açtı. Baelfire ve ben eğilip avucunun içine düşen küçük nesneyi inceliyoruz. Yuvarlak camdan bir tılsım. Ortasında uykuya dalmış altın bir göz var, camın dış kenarlarında ise kurumuş yapraklardan oluşan bir desen var - yazıldığında çok keskin bir kokuya dönüşen *calea ternifolia*.

Basit olmasına rağmen inanılmaz derecede iyi işlenmiş ve çok eski gibi görünüyor. Eğer bu Crypt'ten ona bir hediyeysen, çok etkileyici.

Maven yanında gelen notu okuyor ve o okurken Baelfire ve ben de bize gönderilen mektupları okuyoruz. Göz gezdirmem uzun sürmedi ve ejderhayla aynı anda bitirmiş olmalıyım çünkü sert bir alay çıkarıp başını sallıyor.

"Siktiğimin Kabus Prensi."

Maven şöyle bir bakıyor. "Seninkinde ne diyordu?"

"Çoğunlukla, o yokken sana zarar gelmesine izin verirken testislerine aşırı işkence yapılacağına dair acayip derecede ayrıntılı bir tehdit," diye cevap veriyorum. Crypt'in Divide'da Maven'ın rahatsızlığını hafifletebilecek herhangi bir şey arayacağını eklediği kısımdan bahsetmiyorum, tıpkı *Reverium*'un onun için yaptığı gibi.

"Aynen," diye homurdanıyor Bael, mektubunu yırtarak. "Peki ya seninki, Boo?"

Omzunun üzerinden okumak için eğilmeye çalışıyor ama kadın mektubu cebine atıp ona ters ters bakıyor. "Artık Boo yok. Boo öldü. O lakabı lanet olası bir mezar taşına yaz ve hayatına devam et."

"Benim hatam, *Mayflower*."

Dikkatim tekrar Maven'ın elindeki tılsıma yöneliyor. "Bu bir rüya totemi olmalı. İnanılmaz derecede eski bir tane. Crypt'in onu nerede bulduğunu bilmiyorum ama diğer şeylerin yanı sıra kabusları da uzak tutması gerekiyor."

Tılsımı incelerken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve işte tam o anda onu fena halde kıskanıyorum. Ben de ona sevdiği bir şey vermek istiyorum. Baelfire oflayıp puflarken ve kollarını göğsünde kavuştururken aynı derecede kıskanç görünüyor.

"Bu onun gittiği gerçeğini değiştirmez. Burada kalecimizi korumaya yardım ediyor olmalıydı."

Maven gözlerini deviriyor ve bize bakmadan önce tılsımı cebine atıyor. Artık yalnız kaldığımızda umutsuzca poker suratına sarılmıyor, bu yüzden şu anda sadece Maven, gözlerindeki o sarhoş edici karanlık, tehlikeli parıltıyla sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor.

"Bir şeyi daha aradan çıkaralım. Siz ikiniz benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Eminim son bir iki gün içinde yaşadığımız yakın kazalar ikinizin de benim kırılğan olduğumu düşünmenize neden olmuştur ama bana güvenin. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Haydi, şimdi bir Dönüşen avlama zamanı."

^{ASLA} yüksek sesle söylemem ama görünmeyen takipçimi özlemeye başlıyorum.

Silas ve Baelfire'ın temizlenip Dönüşen avı için hazırlanmalarını beklerken, Crypt'in karanlık varlığının duyularımın eteklerinde dolaştığını hissetmemek garip geliyor.

Baelfire bu konuda homurdansa da, planımız akşam yemeğini atlamak ve bu zamanı Dönüşen'i bulmak için kullanmak. Ama ayrılmadan önce mektubuma tekrar göz atmadan edemiyorum.

Benim için senden başka kimse olmadı ve olmayacak. Bizim gibi çarpık ruhlar birbirine ait olmaktan kendini alamaz, tanrıların iradesine lanet olsun. Beşli ya da değil, bağlı ya da değil, ben her zaman senin olacak, sevgilim.

Güzel başını nereye koyarsan koy, ben sana dönene kadar bunu yastığının altında tut. Ve lütfen beni hayal et, çünkü eğer hayal edebilseydim, bu her zaman senin hayalin olurdu.

Tanrılar. Neden bu kadar *şiiirsel* olmak zorunda?

Bu tür bir tatlılık normalde midemi bulandırır, ama nedense midem bunun yerine çırpınmaya karar veriyor. Yüzüm ısınıyor. Engela Zuma'nın Crypt'ten bu notları neden bıraktığı belli değil ama bildiğim bir şey var: Ölümsüz Beşli'den biri işin içindeyse Everbound'dan ayrılmak zorunda kalmasının iyi bir nedeni olmalı.

Bu sadece Kabus Prensi hakkındaki merakımı körüklüyor.

"Hazır mısın, bebeğim?" Baelfire koridordan çıkarken düşüncelerimi bölerek soruyor, kirli sarı saçları ıslandığında daha da koyulaşıyor.

Başımı sallıyorum ama bir saniye kadar sonra Silas da düş almış olarak bize katılınca duraksıyorum ve merak dolu sözcüklerin ağzımdan kaçmasına engel olamayarak başımı eğiyorum.

"Birlikte mi duş aldınız?"

Silas tiksintiyle geri çekiliyor. Baelfire'ın ağızı sulanıyor.

"Kesinlikle hayır. Bu ahmağın yanında duşta çıplak kalmamın tek yolu senin aramızda çıplak olman. Bunun arkasına geçebilirim. Ya da önünde. Sen seçersin tabii."

Boynum ısınıyor, ama doğaı takip sorusunu sorarken bu şehvetli görüntüyü görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Aranızda birbirini isteyen var mı?"

Bael kararlı bir şekilde, "Onların herhangi biriyle oynamaktansa sol testisini kesmeyi tercih ederim," diyor.

Silas sanki onlardan küf yalamalarını istemişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Katılıyorum. Bu düşünce seni heyecanlandırdığı için mi soruyorsun, *sangfluir*?"

şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim ama düşündükçe eşleşmelerimden hiçbirinin birbirini becermek istediğini hayal edemiyorum. Hepsi kanlı bir yumruk kavgasına girmeyi tercih ederdi, ancak geçici beşlimiz için isteksizce dostluk kuruyor gibi görünüyorlar.

"Pek sayılmaz. Ama tanrılar sizi tamamen erkeklerden oluşan bir beşlinin içine koysaydı ne yapardınız?"

"Platonik kalırdım."

"Peki ya Everett? Ya da Crypt?"

Baelfire teatral bir şekilde tüm vücudunu titretiyor. "Hiçbir fikrim yok ve buna sevindim. Tüm kartlar masada dediğimi geri alıyorum - DeLune'un önceki aşk hayatını bilmek istemiyorum. Kar Tanesi'ninkini bile bilmek istemiyordum ama işte buradayız."

Bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum ama sonra yakınlarda asılı duran büyük, dekoratif bir saate bakıyorum ve akşam yemeğinin fazla uzun sürmeyeceğini anlıyorum. Ya Ölümsüz Beşli ya da onların eski köleleri tüm öğrencileri yakından izliyor olacak ve sokağa çıkma yasağı gülünç derecede erken, bu yüzden aklımdaki şey için fazla zamanımız yok.

Ve bu Dönüşen'i öldürmek çok önemli. Dönüşen, Ölümsüz Beşli'den başkalarını hedef almayı planlıyorsa, bu planı uygulamaya koymadan ve beni görevimden alıkoymadan önce onu gerçekten öldürmem gerekiyor. Kenzie'nin nerede olduğunu söyleyene kadar ona işkence etmeyi planladığımdan bahsetmiyorum bile.

Onu öldürmek, Everbound'un büyüü korumalarını yırtıp onu bulmam için bana yeterli büyü desteğı sağlayabilir. Parmaklar çapraz.

"Hadi gelin." Onları apartmandan dışarı çıkarıyorum.

Çoğu mirasçı uzun, tehlike ve ölüm dolu bir günün ardından yemek yemek için yemekhanede olduğundan koridorlar çoğunlukla boş. Ancak, yine de bir

birkaç başka grup ve ara sıra da eşsiz bir miras. Ne zaman bunu yapsak, Baelfire onlara dişlerini gösteriyor ve Silas'ın gözü seğirmeye başlıyor.

Kan fae'si tekrar nefesinin altında saçma sapan şeyler mırıldanmaya başladığında kendimi tutuyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Bu küçük temas bile kolumdan aşağıya doğru bir karıncalanma ve ürperme dalgası gönderiyor ama dikkatini toplayıp bana göz kırpmıyor.

"Bana dokundun."

"Maruz bırakma terapisi," diye hatırlatıyorum.

Başka bir koridora döndüğümüzde Baelfire kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunu gerçekten istediğine emin misin, Mayflower? Beni yanlış anlama, elimden gelse her gün her saniye sana dokunur ve sarılırdım ama eğer bundan hoşlanmıyorsan-"

Durup ona bakıyorum. Belki fazla savunmasız davranıyorum ama bu yanıma net bir şekilde anlamalarını istiyorum.

"Hoşuma gitmediğinden değil. Şartlandırıldım. Psikolojik bir durum ve bunu aşmam gerekiyor. Dokunmaktan zevk almak *istiyorum* ve bundan da öte, kimsenin bunu benimle bir daha uğraşmak için kullanmasına izin veremem."

Baelfire'in ifadesi sertleşiyor ve gözbebekleri bir ejderhaninkine dönüşüyor. Şekil değiştiren duyguları o kadar hızlı salınıyor ki hazırlıksız yakalanıyorum ve aniden öfkeden titremeye başlıyorum.

"*Şartlandırıldın mı?* Ne, lanet bir *laboratuvar faresi* gibi mi? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Aman Tanrım. Küfürleri onları her küçük şey için öfke nöbetinin eşiğindeki küçük çocuklara dönüştürüyor. Nasıl bir şey yapmamı bekliyorsunuz?

Koridorun karşı tarafında bir grup mirasçının yaklaştığını görüyorum ve kulak misafiri olmalarını istemiyorum. "Baelfire. Sakin ol."

Keskin, öfkeli nefes alış verişini sakınlaşmıyor. "Seni kim şartlandırdı, Maven? Söyle bana. Hemen şimdi söyle yoksa ben-"

"Sakin ol," diye çıkışıyor Silas, izlendiğimizi de fark ediyor ama bu ona sert bir itiş ve Bael'den bir hırıltı kazandırıyor.

Diğer beşli şimdi bize doğru bakıyor ve dövmeli Brooks ile kibritlerinin geldiğini fark ediyorum. İhtiyacım olan son şey, o moronun beşlimizin zayıf bir an yaşadığını düşünmesi ve daha fazla zamanımı harcamaya karar vermesi, bu yüzden kendimi ayak parmaklarımın ucuna kadar itiyorum ve Baelfire'in dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

O kadar *sıcak ki*.

Titremesi hemen kesiliyor. Ağzımı onunkinden çekerken bile iri elleri doğal bir şekilde belimi kavrayıp beni kendisine doğru tutuyor. Üzerimdeki o büyük, sıcak ellerden başka bir şey düşünemediğim için nefes almakta zorlanıyorum ama ona küçük bir gülümseme vermek için kendimi zorluyorum.

"Benim için iyi ol ve ejderhanı dizginle, belki seni daha sonra ödüllendiririm," diye sadece şekil değiştiren kulağının duyabileceği kadar sessiz fısıldıyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyor, hayal kırıklığı ve istek arasında kalmış görünüyor. "Sana kimin zarar verdiğini bilmem gerek."

Bir sürü insan. Özellikle de önemseyecek kadar aptal olduğum insanlar.

Ama bunu yüksek sesle söylemek yerine, ona bu şekilde bastırılmanın omurgamda yarattığı endişenin fazlasıyla farkında olarak kıpırdanıyorum. Baelfire fark ediyor ve beni çabucak bırakıyor. Brooks'un beşlisi çoktan bu salondan ayrılmıştı.

Silas iç geçirmeden önce beni inceliyor. "Seninle ilgili cevaplar istiyorum ama güvende olmanı istediğim kadar değil. O yüzden şartları değiştirelim. Eğer gerçekten ısrar ediyorsan bu *maruz bırakma terapisine* yardım etmeyi kabul ediyorum ama sadece beşlinin dairesine taşınırsan."

Bunu düşündüm. Daha önce, hayalet kurtçukların ve istilacı ellerin kalıcı hissini vücudumdan temizlemek için çaresiz kaldığımda, bunu düşünmeden beşli daireye gitmiştim. Korunmaya pek ihtiyacım yok ama beşli dairede daha güvenli ve rahat hissettiğimi itiraf edebilirim.

Ayrıca, mirasçılar bir koruyucunun çok daha güçlü eşleşmeleriyle kalmaması hakkında dedikodu yapabilirler. Zaten çektiğim ilgiden daha fazlasını çekmek istemiyorum.

"Peki."

Silas başka bir argüman hazırlamış gibi ağzını açıyor ama cevabımı görünce duraksıyor. "Gerçekten mi? Bu kadar kolay mı?"

"Mücadele etmeye devam etmemi mi tercih edersin?"

"Hayır," diyor hızla, ağzının bir köşesi kalkıyor. "Bu beşliyle ilgili her konuda yeterince mücadele ettin. Sadece bir kez olsun kazandığım için mutluyum."

"Siktir, evet. Eşyalarını yataktanenden taşımana yardım ederim," diyor Baelfire, gülümsemesi göz kamaştırıyor. Şekil değiştirenler nasıl oluyor da sürekli güçlü duygular arasında gidip gelebiliyor, aklım almıyor. "Yani, şu Dönüşen'in diz kapaklarını falan kırmayı bitirdikten sonra yardım edebilirim. Lafi açılmışken... bu şeyi nasıl bulacağız?"

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra onları Everbound Kalesi'nin en özel mahzenlerinden birine götürüyorum. İlk seferinde onları reddetmeyi denediğim ve fevkalade başarısız olduğum yerle aynı yer.

Eldivenlerimi çıkarıp cebime sokuyorum ama sonra gergin olduğumu fark ederek tereddüt ediyorum.

Bu yabancı bir his.

Ürkekçe yukarı bakıyorum. İkisi de beni izliyor, ilk kez gerçekten oyuncu olduğumu görmek için bekliyorlar. Nereden geldiğimi biliyorlar ve her şeye rağmen, ortada aptalca bir bahis olmasa bile beni istiyorlarmış gibi davranıyorlar.

Ama ya gerçek beni tanırlarsa ve *sonra* benden nefret etmeyi seçerlerse?

Aş artık bunu. Zaten senin için önemli olmamalı.

Ama önemli. Benden nefret etmelerini ve hayatıma devam etmelerini sağlamak için onlara tam bir sürtük gibi davrandım ama asla yapmadılar. Ama şimdi benden iğrenmeye başlarsa...

Silas'ın yüzü yumuşuyor ve göz göze gelmek için eğiliyor. "Endişeleniyorsun ama buna gerek yok. Senin büyüünün farklı olduğunu zaten biliyorum. Bunu hissettim."

Baelfire merakla aramıza bakıyor. "Nasıl farklı?" En iyisi bu işi bitirmek.

Derin bir nefes alarak geri çekiliyorum ve parmaklarımla bükülmüş bir sembol oluşturup kısa bir dizi yasak kelimeyi soluyorum. Parmak uçlarım kararırken ve gölge dalları çıplak ellerimin etrafında dönerken karanlık, acımasız büyü yüzeye çıkıyor, damarlarımda kaynıyor.

Silas'ın gözleri sonsuz derecede açılıyor ama bunun telaştan değil entrikadan kaynaklandığını söyleyebilirim. Karanlık dallar kollarımdan yukarı tırmanırken Baelfire endişeli görünüyor, beni kuşatana kadar dönüp duruyor. Gözlerimi kapatıp nefesimi tutuyorum ve tamamen göğsümdeki gölge kalbe odaklanıyorum.

Sihirli bir şekilde kanımın akmasını sağlıyor ama atmıyor. Amadeus bu kalbi, söküp attığı kalbin yerine koymam için yapmıştı. Ancak tüm öngörüsüne rağmen, sihrini bu kalbe akıtmanın bana darda kaldığımda onun önsezi yeteneklerini kullanma becerisi kazandıracığını fark etmemişti.

"Babamın" önsezisi sadece ölüm, sefalet ve gelecekteki savaşları kapsar. Her zaman doğru değildir, bu yüzden nadiren ondan faydalanırım.

Ama şu anda işe yarıyor. Vücudum uyuşmaya başlıyor, tam o sırada zihnimde görüntüler titreşiyor - yatakhane numarası, taş zeminde biriken kan, acı içinde çılgılık atan Dönüşen ve kana bulanmış bir toz şişesi.

"Mayflower?"

"Ona yaklaşma," diye uyarıyor Silas. "Bazı büyüler hassastır. Müdahale edersen geri tepebilir ve ona zarar verebilir."

Sonunda transa benzer büyüden kurtulup nefesimi tutarak onlara göz kırparken başım dönüyor. Baelfire hâlâ endişeli görünse de Silas yasak sanatları sergilememden büyülenmiş gibi görünüyor.

Sırıttıyorum. "Beni takip edin."

Dakikalar sonra, az önce öngördüğüm yatakhane numarasıyla işaretlenmiş özel bir yatakhane kapısında buluyoruz kendimizi. Dönüşen'in burayı almak için cinayet işlediğini varsayabilirim.

Çıplak elimi kapıya dayayarak, tüm koruyucu büyülerini bozmak için küçük bir büyü patlaması daha yapıyorum ve sonra kolu deniyorum. Kilitli bile değil. Bu kibirli bok parçası kendi değersiz büyü biçimine çok fazla güveniyor.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Dönüşen'i boy aynasının önünde yeni çalınmış olduğunu tahmin ettiğim bir kıyafetle poz verirken buluyorum. Beni görünce hiç de Monica'ya yakışmayan bir şekilde tıslıyor ve bir duvara dayalı duran kılıcına doğru fırlıyor.

Silaha dokunamadan, Silas'ın kan kırmızısı büyüünün bir parlaması onu duvara çarpıyor. Güçlü rünlerden oluşan bir çember, canavarın çıkmasını engellemek için kendini zemine nakşeder.

Etkili biri. Bu umurumda değil.

Dönüşen'in tıslayıp hırlayarak kendini görünmez sipere doğru fırlatması ve bana bakarken onu hapsetmesi de umurumda değil. Onu böyle kapana kısılmış ve öfkeli görmek beni gülümsetiyor.

Baelfire kapıyı kilitliyor.

Alaycı Dönüşen'e yaklaşıyorum. Tatlı empatinin yüzüyle bunu yaptığını görmek tuhaf ama bana sırttıktan sonra tüm görünüşü dalgalanıp değişince işler daha da tuhaflaşıyor. Göz açıp kapayınca kadar, bir kez daha kendime bakıyorum.

"Kim olduğuna bakar mısın?" diye sesleniyorum. "Beni bulman yeterince uzun sürdü, *Telum*."

"Scourge?" Silas kaşlarını çatarak tercüme ediyor. Nether dilinde bu kadar çok şey bilmesine bile şaşıyorum. "Neden sana böyle sesleniyor?"

Dönüşen omzumun üzerinden kibritlerime bakıyor ve çapkınca gülümseyerek kirpiklerini kırıştırıp bir öpücük konduruyor. Dönüşenler insani duyguları deneyimlemezler ama insani nitelikleri etkileme konusunda harikadırlar.

"Merhaba, güzel oyuncak çocuk."

Baelfire yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bu çok garip. Bunu görmezden gelemem." "İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz," diyerek canavarın dikkatini çekiyorum

bana geri döndü. Gizlediğim hançerlerden birini yerinden çıkarıp elimde çeviriyorum ve yaratığa ince bir gülümsemeyle bakmadan önce hayranlıkla inceliyorum. "Hangi cevapları istediğimi biliyorsun. O yüzden söyle bana. Bunu kolay yoldan mı yoksa eğlenceli yoldan mı yapacağız?"

Sahte Maven burnunu kırıştırıyor ve ağzını inatla kapatıyor. Sırıtıyorum.

Her şeye rağmen eğlenceli olacak gibi görünüyor.

BAELFIRE

VAY ANASINI

Maven bu işten çok zevk alıyor.

Ben her gün kan ve vahşetle uğraşan tecrübeli bir avcıyım ama dostum bıçağını Dönüşen'in kesik elinin arkasındaki derinin altına saplarken hâlâ yüzümü buruşturuyorum. Çılgılığı delici, bu yüzden Silas'ın bu odayı ses geçirmez hale getirmek için bir şeyler yapmış olması iyi bir şey. Maven ayrıca canavarın sağa sola savrulmasını engellemek için ona bir şey yaptı. Sadece kafasını ve yüzünü hareket ettirebiliyor.

Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Maven'ın dudaklarını büken sırıtışın hem çok sevimli hem de dehşet verici olduğunu biliyorum.

Benim seksi küçük yağmur bulutum son yirmi dakikadır çılgık atmanın tadını çıkarıyor. Ama şekil değiştiren şu anda *ona* benzediği için sessizce panikliyorum.

Mantiken o ucubenin Maven olmadığını biliyorum ama feryat figan ederken tıpkı ona benziyor. Eğer Silas'ı rahatsız ediyorsa, bunu iyi saklıyor ama bu durum içimdeki ejderhayı daha da başa çıkılmaz bir bela haline getiriyor. Eşimizin başına böyle bir şey gelebileceği düşüncesiyle damarlarım ateş ve öfkeyle dolup taşıyor - bunun o olmaması önemli değil çünkü görüntü hiç yardımcı olmuyor.

"Hadi bir daha deneyelim," diye alay ediyor dostum çılgık atmayı kestiğinde. "Kenzie nerede?"

Dönüşen Maven'a tükürmeye çalışıyor ama ıskalıyor. Başını sağa çevirip Silas ve bana surat asıyor. "Bana böyle işkence etmesini gerçekten seyredecek misiniz? Ben sadece o korkunç ödül avcılarından saklanmaya çalışan bir masumum! Benim durumum da onunkinden farklı değil, sonuçta ikimiz de Nether'lıyız."

Sanki bir bomba atar gibi söylüyor. Ne Silas ne de ben tepki vermeyince kaşlarını çatıyor, bunu zaten anladığımızı öğrenince sinirleniyor.

Maven hayal kırıklığı içinde susar ve hançerinin ucuyla canavarın elinin arkasındaki bir damarı daha yavaşça çıkarır. Onun

Ciyaklama tekrar başlıyor, onunla oynadıkça daha da çılgınlaşıyor.

Ve evet, o şeyin Maven olmadığını biliyorum.

Ama Tanrı aşkına, sesi tıpkı ona benziyor.

Sonunda, eşim arkadaşını kaçırarak yaratıktan öç almaktan memnun görünse de, daha fazla dayanamıyorum ve "Şu lanet soruya cevap ver artık!" diye bağırıyorum.

Dönüşen inliyor. "K-Kenzie öldü."

"Hayır, değil," diye iç geçiriyor Maven, yaratığın parçalanmış diğer elini tutup bileğini incelemek için kaldırıyor. "Sorularıma cevap vermekte bilerek geç kalıyorsun. Muhtemelen yakalanacağımızı ve sokağa çıkma yasağını kaçırdığımız için cezalandırılacağımızı umuyorsun. Ama zaman kaybetmek istiyorsan, iki kişi bu oyunu oynayabilir. Hiç kör bir bıçakla yapılan bir amputasyon gördün mü? Sonsuza kadar sürer ama çok güzel dayanılmazdır."

Kahretsin, çok acımasız. Bu hoşuma gitti.

Ama botundan başka bir silah çıkardığında -bu seferki kör bir bıçak- midem bulanmaya başlıyor. Kan beni rahatsız ettiği için değil, sahte bir Maven'ın bile kolunu kaybetmesini izleyebileceğimi sanmadığım için.

Dönüşen panikliyor gibi görünüyor, ama sonra beni görüyor ve dudak büküyor. "Elbette bu konuda nasıl hissettikleri umurunda değil. Gideon'un da bu konuda ne hissettiğini hiç umursamadın. Kirazını patlattıktan sonra seni boğup bu işi bitirmenin daha iyi olacağına karar vermesine şaşmamalı."

Geri çekil.

Ne oldu?

Sıcaklık vücudumu kavuruyor ve tıpkı benim gibi bu olay yüzünden kendini kaybeden ejderhamın gazabından kemiklerim titriyor.

"Ne ve siktir o o konuşmak ne hakkında?" I Hırıltı, benim ses Ejderhamın öfkesinden zar zor anlaşılıyor.

Silas konuştuğunda, azı dişleri gözüme çarpıyor. Çok sinirlenmediği sürece dişlerini gösterecek kadar kontrolünü asla kaybetmez. "Seni yatağa atan piç bu mu? Açıkla. *Şimdi.*"

Ejderhamın kurtulma çabaları altında görüşüm eğilirken neredeyse bayılıyorum. Her şeyi yakıp kül etmek istiyor ve duman kokusunu aldığım anda yanmaya yakın olduğumu anlıyorum.

Yine de bunun olmasına izin veremem, yoksa Maven'a zarar veririm.

Çenesi sıkıntıyla kenetleniyor ve Dönüşen'den gözlerini ayırmıyor. "Sana paylaşmaması gereken şeyleri paylaşabileceğini söylemiştim. Ya görmezden gel ya da defol git."

"Bunu görmezden gelmeyeceğim ve seni burada yalnız bırakmayacağız," diye çıkışıyorum. "Cevap vereceğine söz vermiştin, o yüzden bana şu *Gideon* piçi hakkında her şeyi anlat."

"Şimdi bunun zamanı değil," diye uyarıyor Maven.

Bu onun için yanlış bir şey çünkü Silas sabrını kaybediyor ve Dönüşen'in kılıcını eline alıyor. Kılıcın ucunu kan çıkana kadar canavarın boynuna bastırarak Maven'a ters ters bakıyor.

"Bu kadar oyun yeter. Konuş yoksa cevaplarını alamadan kafası yuvarlanacak."

Cidden Maven'ın arkadaşının nerede olduğunu öğrenmesine engel mi olacak? Ona kaşlarını çatıyorum. "Onu tehdit etme. Kılıcı hemen bırak, yoksa ben-"

"Sorun değil," diyerek sözümü kesti ve beni şaşırttı. "Rollerimiz tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım. Bu sadece pratik."

Tüm eğlencesini mahvetmişiz gibi iç geçiren Maven, yüzünü bize dönen Sahte Maven'ın kalçasına kör bıçağı saplıyor. Dönüşen acıdan feryat figan bağırıyor ama Maven bunu duymazdan gelerek her zamanki gibi mükemmel bir sakinlikle yüzündeki siyah saç telini savuruyor.

"İyiyim. Bilmen gerekiyorsa, ben küçükken Cehennem'e götürüldüm. Ama ben tek değildim. On üç insan çocuğu yetiştirilmek üzere oraya getirilmiş... yarışmak için."

"Ne için yarışmak?" diye sordum.

"*Telum* olma şansı. Amadeus'un seçilmiş silahı." Silas kaşlarını çattı, kılıcı bir kenara koydu. "Amadeus mu?"

Maven başka tarafa bakıyor. "Sen onu Varlık olarak tanıyorsun. Gerçi o bana kendisine Baba diye hitap ettirdi."

Ona
bakıyorum.

Ve
bakıyorum.

Ama aklıma yatmıyor, bu yüzden aval aval bakmaya devam ediyorum. Varlık. Yani... yaşayan dünyanın gerçek en kötü düşmanı.

"Lanet olsun. Yani bana evlatlık olduğunu söylediğinde, Hortlakların gerçek kralını mı kastettin? Orijinal canavarların bin yıl önce Cehennem'den kaçarken isyan ettikleri aynı pislik mi? Seni yetiştiren adam o mu?"

"Aşağı yukarı. Hâlâ bakıcın olmamı istiyor musun?"

Silas da aynı derecede işe yaramaz bir şaşkınlık içinde olduğundan, "Peki ya... şu *Gideon*?" diye öksürmek bana düştü.

"O da oradaki çocuklardan biriydi. Yıllarca eğitildiğimiz için her birimiz ayrı ve izole tutulduk. Ölü çağırıcılar en güçlü olanı belirlemek için her birimiz üzerinde testler ve deneyler yaptılar. Sonunda birbirimize karışmamıza ilk izin verdiklerinde on yaşındaydım. Aptalca bunun sonunda sosyalleşip arkadaş edinebilmemiz için olduğunu düşünmüştüm ama asıl amacın ne olduğunu diğer çocuklardan biri beni boğmaya çalıştığında anladım."

İrkildim. Ne oluyor lan? Daha *on* yaşındaydı.

Maven'ın ifadesi hem hüznü hem de acılı bir hal alıyor. "Gideon beni kurtardı. Ölümlüler âleminde alınan en büyük çocuktur ve beni kanatları altına almaya karar verdi. Amadeus sadece birimizin hayatta kalıp onun silahı olacağını açıkça belirttiğinden beri hepimiz rakip olduğumuzu biliyorduk. Ama aynı zamanda beni tercih ettiğini de açıkça belirtmeye başladı. Tahmin edebileceğiniz gibi, diğer çocuklar bundan hoşlanmadı."

"Gideon da bundan hoşlanmadı," diye tahmin yürütüyor Silas, yüzü öfkeyle kararmış.

Sanki bir sonraki kısmı paylaşmak istemiyormuş gibi tereddüt ediyor. Onu kollarıma çekip yatıştırmak ve bu konuda konuşmasına gerek olmadığını söylemek geliyor içimden. Yüzünü nötr tutmaya çalışsa da, tüm bunlar hakkında konuşmaktan nefret ettiği açık.

Ama bilmem gerekiyor.

"Gideon'a değer veriyordum ve bana karşı kin beslediğini bilmiyordum. Yıllar sonra, bana aşık olduğunu iddia edip benden gizlice sevgi dilenmeye başladığında, gardımı düşürdüm. Bu herhangi bir aşk değildi ve o noktaya kadar beni zaten yıllardır fiziksel dokunuşa karşı şartlandırmışlardı. Ama Gideon'un bana yakınlık hakkında anlattığı her şey beni meraklandırdı. Sadece nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

Maven boğazını temizliyor ve gözlerindeki nemi gizlemeye çalışarak başka tarafa bakıyor. "Artık kendimi insan gibi bile hissetmiyordum. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. *Herhangi bir şey*. Gideon sonunda beni yıprattı ve ben de teslim oldum."

"Ve sonra o zavallı boynunu sıktı," diye alay ediyor Dönüşen.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak yumruklarımı sıkıyorum. Eşimin korkunç hikâyesiyle alay ettiği için o kaltağı öldürmek istiyorum ama şu anda ani bir hareket yaparsam kendimi kaybedip yer değiştirebilirim.

Maven kolunu ovuşturuyor, hâlâ gözlerimizle buluşmuyor. "Evet. Beni boğmaya çalışırken uyandım. Eğer deneseydim onu orada öldürebilirdim ama denemedim. Çok şaşırmıştım. Sonra Amadeus kapıyı kırdı ve ikimizi de taht odasına sürükledi. O nadiren

ama o öfkeliydi. Baş büyücüsünün bana hiçbir koşulda dokunulmaması konusunda katı kuralları vardı. Bu yüzden beni o halde bulmak..."

Yüzünü buruşturuyor. "Gideon kendini savunmak için beni *Telum* olamayacak kadar yumuşak kalpli olmakla suçladı. Sadece birimizin bunu başarabileceğini söyledi ve diğerlerini kırdıkları gibi beni de kırmalarına izin vermek yerine bana merhametli bir ölüm verdi. Amadeus'un onun acımasızlığından etkileneceğini düşünmüş olmalı. Bunun yerine, *babama* 'yumuşak' kalbimi söküp yerine seçtiği silaha daha uygun bir şey koymak gibi parlak bir fikir verdi. Ama önce bana Hortlakların Gideon'u parçalamasını izletti. Ölümlü dünyadan alınan çocuklardan hayatta kalan son iki kişi bizdik, bu yüzden ben *telum* oldum."

Bir damla gözyaşını yanağından aşağı yuvarlanmadan önce hızla siliyor.

Oh, Tanrım.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Maven'ın geçmişinin karanlık olduğunu biliyordum ama... *bu mu?* Ağzı sıkı dostumun muhtemelen hayal bile etmek istemediğim pek çok dehşeti atladığını fark ettiğimde midem çalkalanıyor.

"*Sangfluir*," diye fısıldıyor Silas kısık sesle.

Maven'ın poker suratını tekrar takınmaya zorlamasını izliyorum. Sanki bizim önümüzde gözyaşı dökmeye dayanamıyor. Ama öyle cehennem gibi bir geçmiş varken, duyguları konusunda savunmasız olacak kadar kendini güvende hissetmesinin imkânı yok.

"İşte, bazı cevaplar aldın. Geçmişimin o kısmını bir daha gündeme getirme. Ve sen." Parmaklarını yavaşça komuta göre hareket ettirmeye çalışan şekil değiştirene geri dönüyor. "Sadece bir kez daha soracağım. Nerede? Kenzie nerede? Kenzie nerede?"

"İstemez miydin-" diye mızımız bir sesle başlıyor.

Maven beklediğimden çok daha hızlı hareket ediyor ve bıçağı Dönüşen'in kalçasından çıkarıp omuzlarından birine saplıyor. Dönüşen çılgık atıyor ama o bunu tekrar tekrar yapıyor ta ki-

"Halfon! Aslan şekil değiştiren Halfon'da!" diye bağırdı şekil değiştiren. "Black Wing Inn'in 17 numaralı odası! Onu bir durağanlık büyüünde asılı bıraktım, böylece geri dönüp anılarının geri kalanını bitirebilirim-"

Maven damlayan bıçağın düz tarafını kullanarak Dönüşen'in yüzünü kendisine doğru çevirir. "Sıradaki soru. Seni kim gönderdi?"

Cevap vermek yerine tıslıyor.

Maven'ın yürek parçalayan sesinde canavarın daha fazla ılığını duymak için kendimi hazırlıyorum. Ama Maven öfkelenmek yerine doğrudu ve özel yata Khanenin etrafına bakındı. alınmış eşyalar, çöpler, etrafa saçılmış her şekil ve büyüklükte giysiler ve tuhaf sayıda seks oyuncağıyla burası tam bir karmaşa.

"Gözünü üzerinden ayırma," diye mırıldanıyor pisliği karıştırmadan önce.

Silas ve ben itaatkâr bir şekilde kana bulanmış şekil değiştirene bakıyoruz. Maven'ın muhtemelen hiç yapmadığı bir ifadeyle alt dudağını bize doğru büküyor.

Onu tersledim.

Arkamızdan hafif bir küfür geliyor ve sonra Maven'ın yata Khanenin küçük mutfağını karıştırdığını duyuyorum. Kulak misafiri olmayacak kadar uzakta olduğu için Silas'a bakıp fısıldıyorum, "Ne yapacağız?"

"Bu canavara, bakıcımızı zehirlediği için mi? Hâlâ seçenekleri değerlendiriyorum."

"Maven'ı kastediyorum. Hepsini sen de duydun. O lanet *Varlık*'ın silahına dönüşmek için cehennemini yaşıadı ve müdürü öldürmeye çalıştı."

Kıpkırmızı bakışları bana kilitlendi. "Baelfire Finbar Decimus, önerdiğin şeyi yapmak Maven'a herhangi bir şekilde zarar vermeyi içeriyorsa, seni parçalara ayırır, kurutulmuş ete çevirir ve Everett'in evcil köpeklerine parça parça yediririm."

Cidden, *neden* beşli grubumun neredeyse tamamı şiddet yanlısı psikopatlardan oluşmak zorundaydı ki?

Yüzümü ovuyorum. "Parlak bir dahi olmana rağmen, gerçekten de tam bir aptalsın. Neden arkadaşına zarar vermeyi önereyim ki? Demek istediğim, ona yardım etmek için ne yapacağız-öğrendiğimiz tüm bu korkunç şeyleri diğerlerine anlatmalı mıyız? Ona yardım etmemize izin vermesi için onu nasıl ikna edeceğiz? Konuşabileceği bir terapist mi bulmamız gerekiyor?"

Silas cevap veremedi. Maven geri dönüyor ve muzaffer bir edayla dışı kurumuş kanla kaplı, parlak kırmızımsı pembe tozdan oluşan küçük bir şişeyi havaya kaldırıyor. Bana sıradan bir büyücü malzemesi gibi göründü ama Silas şok oldu.

"Daha fazla itüzümü kökü tozu mu? Bunu nereden bulmuş?"

"Benimle aynı tüccarla konuşmuş olmalı," diye düşünüyor Maven, şekil değiştirene ters ters bakarak. "Ya da en azından efendin konuştu. Bunu Hearst'ü öldürmek için kılıcında kullandın ama sana kim verdi?"

Dönüşen, insanlık dışı bir kızgınlık gösterisiyle dişlerini birbirine vuruyor. "Benden daha fazla cevap alamayacaksın. Nasıl olsa beni öldüreceğini biliyorum, o zaman neden bu işi uzatıyorsun?"

Maven'ın gülümsemesi ürpertici. "Çünkü zamanı paylaşmak bir yana, bu haftalardır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Peki, ne olacak? Benim için daha fazla eğlence mi, yoksa senin için merhametli bir son mu? Seni işe alan kişiden tek bir ödeme bile almayacaksın, o zaman neden sadakat numarası yapıyorsun?"

Canavar acımasızca kaşlarını çatar. Ama Maven kör bıçağı tekrar eline alıp Sahte Maven'ın göğsüne doğru götürdüğünde ve korkunç bir heyecan gülümsemesiyle yaratığın kalbinin üzerine yerleştiğinde, şekil değiştiren irkilir.

"İyi! Beni Remitters kiraladı."

Maven omzunun üzerinden merakla bize bakıyor.

"Miras karşıtı hareket," diye öneriyor Silas.

"Bu sadece bir fraksiyonu," diye ekliyorum. "Onlar hakkında çok şey duydum. Annem, mirasçılarının Nether'e dönmesini talep etmek için büyük gruplar halinde Divide'ı basmaya çalışan pek çok Remitter'la uğraştı. Onlar, eğer biz canavar yumurtaları o varoluş düzlemine geri dönersek, bu dünyaya yayılmaya çalışmaktan vazgeçeceklerini düşünen aptallar."

"Aptallar," diye katılıyor Maven Dönüşen'e tekrar hitap etmeden önce. "Neden Kenzie'nin görünüşünü aldın? Karşına çıkan herhangi birini taklit edebilirdin. Onu seçmenin bir nedeni olmalıydı."

"Bana öyle söylendi."

"Kim tarafından?"

"Carter," diye tükürüyor sabırsızca, bu kadar çok soruya cevap verdiği için kızgın. "Harlow Carter?" Sanırım. Onu çok iyi tanımıyorum ama en son Çünkü kurt-şekil değiştiren arkadaşım Cody ona çok aşıktı.

Maven da bu ismi tanıyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve sonra keskin hançeri alıp Dönüşen'in boynunun yan tarafına bastırıyor. "Seni Öteki Dünya'ya göndermeden önce son soru. Savaşmadan cevap verirsen, hızlıca hallederim. Taklit ettiğin minyon sarışın asscaster nerede?"

Dönüşen homurdanıyor. "Görünüşünü ve kıyafetlerini aldım ve onu bir avluda baygın halde bıraktım. Öldürmeye değmezdi - o kadar zayıf ki, neredeyse bir *insan*. Anıları tadını çıkarmak için çok yavan olurdu. Muhtemelen biri onu baygın halde buldu ve işini bitirdi, ya da belki de çıplak bedenini kullanmaya karar verdiler-"

Maven'ın gözleri tiksintiyle parlıyor ve bu, canavarın boğazını ustalıkla kesip birkaç saniye içinde ölmesini sağlamadan önceki tek uyarı. Canavarın guruldaması ve çırpınması durur durmaz, görünüşü binlerce küçük pulun ters dönmesi gibi bir kez daha dalgalanıyor ve birdenbire korkunç beyaz derisi düzinelerce sivri uçla çıkıntı yapan, gözleri ya da burnu olmayan, kulakları delik, ağzı düzinelerce küçük sivri dişle dolu iğrenç bir yaratığa bakıyoruz.

"Kendisinden başka birine benzemek istemesine şaşmamalı," diye hayıflanıyorum. Sonra Maven'a bakıyorum ve duygusal iniş çıkışlardan kalan korku ve mide bulantısı içimde sakinleşmeye başlıyor. "Biliyor musun Mayflower... sen biraz yumuşaksın."

"Sanırım haklısın. Boğazını kesmek fazla nazik bir davranıştı."

"Hayır, demek istediğim Kenzie için endişeleniyorsun ve diğer kızı sordun. Başkalarını göstermeye istekli olduğundan çok daha fazla önemsiyorsun. Ama gerçekte nasıl biri olduğunu görüyorum bebeğim. Çok sevimlisin."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Değilim. Sözünü geri al."

Kahretsin, onu öpmek istiyorum. Bu maruz bırakma terapisinde buna izin var mı? Temkinli bir şekilde eğilip dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Başını eğip boğazını temizliyor ve ben de içimin biraz erimesine engel olamıyorum çünkü dostum belli ki telaşlanmış.

Yani. Lanet olsun. Çok sevimli.

Silas ölü Dönüşen'i inceliyor. "Gitmeden önce dikenlerini toplamalıyım."

Yani. Lanet olsun. *Tuhaf*.

"Sen kafayı yemişsin," diye onu bilgilendiriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu Maven'ın bir kahkahayı geri püskürtmesine neden oluyor, karanlık gözleri bana bakarken mizahla parlıyor. "Aslında, Dönüşen Dikenleri harika bir büyü malzemesi olur. Ben yardım ederim."

Neden beşlime *iki* büyücü almak zorundaydım ki? Ya da en azından bir büyücü ve Maven artık her neyse. Artık insan olmadığını ima etti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Umurumda olmadığını da biliyorum.

Her ne ise, o benim. Tanrılar kadar korkunç geçmişini öğrenmeye alışmak zaman alacak ve kan yemini ederek ne yapmaya yemin ettiğini öğrenmeyi kaldıracabileceğimden emin değilim. Ama her ne olursa olsun, bizim için *geçici* bir bekçi olduğu fikrini aşması gerekecek.

Bunun geçici bir yanı yok ve bunu ona kanıtlayacağım.

Uyandım ve sersemlemiş bir halde birkaç dakika tavana baktım. Tanrım, derin ve kaliteli bir uykudan kurtulmak oldukça zor. Kim bilebilirdi ki?

Yastığımın altındaki totem işe yaradı. Kabussuz bir gece geçirdiğimi hiç hatırlamıyorum ve nabzım çarpmadan ve alnımda dehşetin neden olduğu ter kurumadan uyanmak çok tuhaf. Sonunda esnedim ve yüzümü ovuşturarak yuvarlandım.

Artık resmen benim olan büyük yatak odasının kapısı nazikçe çalınıyor. "Mayflower? İstersen kahvaltı hazırladım ama birazdan gitmeliyiz."

Doğru ya. Dersler.

Ölümsüz Beşli, okuldan kaçan olmasın diye tüm öğrencilerin ensesinde soluyor ki bizi yakından izleyebilsinler. Evren dün gece merhametliydi, bu yüzden Ölümsüz Beşli ya da onların uşakları tarafından sokağa çıkma yasağından sonra gizlice geri döndüğümüz keşfedilmedi, ancak dersi kaçırmamanın bir tür ağır cezayla sonuçlanacağını biliyorum.

Ama bu yatak o kadar yumuşak ki, buna değebilir.

Yataklar hep böyle miydi? Daha önce sadece zorunluluktan uyumuştum ama şimdi yorganı başıma çekip o tatlı, rahatlatıcı hiçliğe dönmek istiyorum.

Sonra tekrar... bugün koşullardan kaçıp Kenzie'yi kurtarıp kurtaramayacağımı göreceğim gün. Durağanlık büyülerini titizdir ve Dönüşen'in büyüünün ölümünden sonra da devam edip etmeyeceğinden emin olamıyorum. Ve Kenzie'yi geri aldıktan sonra, Ölümsüz Beşli'nin başka bir üyesini ortadan kaldırmak için hazırlanmalıyım.

Çünkü çok geç kalırsam, Amadeus Lillian'ı tekrar tehdit etmeye başlayacaktır.

İç çekerek kendimi cennetten çıkarıyorum ve Baelfire'a bakmak için kapıyı açıyorum.

Uyku sersemi görüntüm karşısında yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bürünüyor. "Awe. Günaydın uykucu. Çok tatlısın amına koyayım."

Ona pek çok şey olduğumu -bir yalancı, bir canavar, soğukkanlı bir katil, bir Cehennem mahkûmu, muhtemelen bir sosyopat- ama kesinlikle sevimli olmadığımı söylemek için ağzımı açıyorum. Ama bunları söylemeyi unutuyorum çünkü gözlerim onun görkemli bir şekilde çıplak olan üst kısmına kayıyor.

Tanrılar onu altından yontmuş da olabilir.

Karın kaslarını yalamak istemem garip mi? Bu iş beni aşar.

Kenzie'nin cinsel çekim konusunda çok daha fazla deneyimi var. Bunun alışılmadık bir dürtü olup olmadığını bilir. Onu geri aldığımda bunu ona soracağım.

Baelfire'in gülümsemesi hınzırca büyüyor. "Kendini sadece bakmakla sınırlamak zorunda değilsin bebeğim. Kendini daha fazla dokunuşa maruz bırakmak istiyorsun ve bedenim tamamen senin."

Benim vücudum.

Tanrım, bunu istiyorum.

Bir parçam kendimi bu haksız yere seksi ejderha şekil değiştirene yapıştırmak ve ardından gelecekleri görmezden gelmek istiyor.

Ama dün ona ve Silas'a içimi döktüğümü unutmak zor. Geçmişim hakkında ölümlüler dünyasındaki herkesten daha fazla şey biliyorlar ve bu çok garip hissettiriyor. Daha da garip olan şey ise beni henüz beşlilerinden atmamış ya da Ölümsüz Beşli'ye rapor etmemiş olmaları.

Belki de...

Belki de her şeye rağmen beni istedikleri konusunda ciddilerdir.

Ama bu düşünce göğsümü inanılmaz derecede sıcak hissettirse de, onları tutmak benim için çok bencilce olur. Bu geçici olmalı çünkü lanetlerini bozmak istiyorlar. *Ben* de onların lanetlerini kırmak istiyorum.

Ama bir kalbim yoksa bu gerçekleşemez.

"Hayır. Kesin şunu. Beni yine kendinden uzaklaştırmaya çalışacağın belli," diye hırlıyor Baelfire, eğilip gözüme bakarak. "Hiçbir yere gitmediğimi nasıl kanıtlayabilirim, Maven?"

Ona bakıyorum. Duvarlarımın hiçbiri kalkmadan ona gerçekten bakıyorum.

"Bildiğin her şeyi bildiğin için beni istememelisin. Ve seni temin ederim, her şeyi bilmiyorsun. Dünkü küçük acıklı hikayem benim için üzölmene neden olduysa, üzölme. Bir zamanlar olduğum gibi yufka yürekli bir kız değilim. Kalbimi aldılar ama ben şu an olduğum canavara dönüşmeyi *seçtim*. Son derece ya hep ya hiççi bir insanım ve bu değişmeyecek. Seni uyarıyorum."

Baelfire uzun bir süre beni inceledi. "Tamam."

"Tamam mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum, bunun daha fazla cevap gerektirdiğini hissediyorum.

Başımın tepesine en yumuşak, en sıcak öpücüğü konduruyor. "Evet. Tamam. Tamam. Uyarıldım."

İri ellerinden biri çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru eğdiğinde geriliyorum. Sesi alçalıyor ve altın rengi gözleri beni yakıyor.

"İşte benim kendi uyarım, Maven. Sen benim koruyucumsun. Eşimsin. Bana lanet bir el bombasını yutmamı söyleyebilirsin ve ben de bunu yaparım. Ama bana bir daha asla söylemeyeceğin tek şey, seni istememem gerektiği. Bu konuda söz hakkın yok. Tek istediğim sensin ve bu değişmeyecek, o yüzden bununla başa çıkmayı öğren."

Bırakıyor ve uzaklaşıyor, ama tenimde kalan dokunuşunun karıncalanma sıcaklığı sertçe yutkunmama neden oluyor.

"Şimdi, dersten önce gerçekten bir şeyler yemelisin çünkü ejderham karnının guruldadığını duyarsam kendini kaybeder. Sana yeterince iyi bakmadığımı için sürekli söyleniyor. Gel hadi."

Kahvaltı hızlı bir olay; Silas'ın yoğurt olduğunu açıkladığı yeni bir gıda maddesinin içinde dilimlenmiş keskin meyveler. İkisi de ben denerken izliyorlar, belli ki hoşuma gideceğini umuyorlar.

Ölümlüler âlemine geldiğimden beri yediğim çoğu yemeğin Cehennem'de yediklerimden kat kat daha iyi olduğunu onlara söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Tabii ki hoşuma gidiyor çünkü çocukluğumda yediğim, yanında yeşillik turşusu olan soğuk yulaf lapası değil. Bazen et de veriyorlardı ama mide bulandırıcı bir olaydan sonra bir daha asla et yememeye karar verdim.

"Eee?" Baelfire kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bu iyi."

Silas'ın inlediğini duyduğumda, kaşığı yalayarak temizlemeye başladığımda dikkatinin dilime takıldığını fark ediyorum. Yüzünü ovuşturuyor ve koridorda ilerlerken bir soğuk duş daha almakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Baelfire bana göz kırpmıyor ve kaşığımdaki yoğurdun geri kalanını yalamak için öne doğru eğiliyor. "Etrafının azgın mirasçılarla çevrili olduğunu unutmamalısın Mayflower. Sen bizi baştan çıkarmaya çalışmasan da o zavallı herif zaten yeterince deliriyor."

"Kaşık yalamak baştan çıkarıcı değildir."

Yoksa öyle mi? Bunu da Kenzie'ye sormam gerekecek.

Bael bana portakal suyunu ikram etmeden önce gülerek, "Bunu ereksiyonuma söyle," diyor.

Otuz dakika sonra, onlar yanımda koridorda yürürken Everett önümüzde bir köşeyi dönüyor ve bizi görünce duraksıyor. Buz mavisi gözlerini bana dikeyyor, sonra kaşlarını çatarak hızla uzaklaşıyor ve ceketini düzeltiyor.

"Anladığım kadarıyla üçünüz yemekhane yerine dairede yediniz. Bunu bilmek güzel olurdu. Ben de tam cesetlerinizi aramaya başlamak üzereydim. Bu sabah Everbound'un koridorlarında birkaç ceset vardı."

"Bunu duydun mu Si? Kar Tanesi bizim için endişelenmiş," diye mırıldanıyor Bael. Everett gözlerini deviriyor. "İstedğin kadar öl ama derse geç kalma."

"Ne kadar da profesörsün," diye homurdanıyor Silas, uzun bir merdivenden inerken. "Lafı açılmışken, neden Everbound'a öğretmen olarak döndün? Burada öğrenciyken geçirdiğin zamandan nefret ettiğini herkes biliyor. Ve sen de pek akademisyen sayılmazsın."

Everett onu tersliyor, belli ki cevap vermeye niyeti yok. Geçtiğimiz koridorlardaki diğer mirasları izlerken konuşmalarını sadece yarım yamalak dinliyorum. Ama bilmediğimiz bir geçitten geçerken, havanın taze ölümle dolu olduğunu hissediyorum. Geri çekilip duraklayarak önümdeki manzaraya başımı eğiyorum.

Birkaç parçalanmış ceset arka arkaya dizilmiş. Ben izlerken bir kapı açılıyor ve bir öğretim üyesi başka bir cansız mirası sürükleyerek dışarı çıkıyor. Bu cesedin sivri kulakları var. Hepsinin öyle olduğunu fark ediyorum.

Silas yaratıcı bir şekilde küfredip mırıldanana kadar kibritlerimin bana katıldığını fark etmiyorum, "Tabii ki önce fae'lere saldıracaklar. Yalan söyleyemememize bayılıyorlar. Şu *scútráchae*'ler."

Öğretim üyesi başını kaldırıp baktı ve kaşları çatıldı. "Lütfen acele edin. Burada kalamazsınız."

"Ne oluyor lan?" Baelfire soruyor.

Kadın yüzünü buruşturuyor. "İşler... kızıştı. Ölümsüz Beşli öğrenciler arasında sorgulamalara başladı. Bu mirasçıların hepsi haince şeyler söylediler ve bu yüzden idam edildiler."

Yakındaki, kanı çekilmiş gibi görünen bir cesede bakıyorum. Haince derken muhtemelen fazla dürüst demek istiyor.

Everett soğuk bir tavırla, "İdamlar sadece Miras Konseyi'nin tam oyuyla gerçekleşebilir," diyor.

Öğretim üyesi ellerini ovuşturuyor. "Evet, Bay Frost, ama... dediğim gibi, durum tırmanıyor. Dikkatlerini çekmeden önce buradan gitmenizi şiddetle tavsiye ederim-"

"Kim varmış burada?"

Hepimiz sesle yüzleşmek için dönüyoruz ve kendimi Somnus DeLune'a bakarken buluyorum. Siyah gözleri üzerime dikiliyor ve sürekli alaycı tavrı tiksintiye dönüşüyor. Poker suratımı hiç bozmuyorum.

Silas'ın eli nazikçe belime yerleşiyor, beni buradan çıkarmaya hevesli. "Biz de tam derse gidiyorduk."

Somnus onu görmezden geliyor. "Bu onun zavallı küçük kalecisi değil mi? Nedense yakından daha da az etkileyicisin. Ama o fahişe bu kadar değersiz bir şeyle baş başa kalmayı hak ediyor."

"Bahsettiğin fahişe sen misin? Ne de olsa Crypt senin oğlun."

Silas geriliyor, Baelfire bana *bu adamı kaçırma* der gibi bakıyor ve Everett karabasana soğuk soğuk bakmaya devam ediyor.

Somnus kıvrık dişlerini göstererek dudak büküyor. "Vasatın altındaki bir amcığa birkaç yavan pompadan başka bir şey değildi ve yine de zamanın geri kalanında, o kontrol edilemez iğrençliğin, o *hatanın* oğlum olarak anılması beni rahatsız edecek. O tanrılar tarafından gönderilmiş bir cezadan başka bir şey değil."

İçimde öyle keskin ve ani bir duygu seli oluşuyor ki, ona dudak bükmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu duyguya alışık değilim ama sanırım alındım. Crypt hakkında böyle konuştuğu için çok kırıldım.

Oğlunun yüzüne karşı da sözlü tacizde bulunuyor mu? Crypt için her zaman böyle miydi?

Karar verildi. Bunu öldürmek için sabırsızlanıyorum. Sırada o var.

"Onunla eşleştiğin için sana başsağlığı dilerdim ama senin gibi pis bir insan doğumlu daha fazla hayatta kalamayacağı için nefesimi boşa harcamış olurum." Yanımızdan geçip gitti. "Dördünüzü de öldürmeye karar vermeden önce sınıfınıza gidin."

Kapı arkasından kapanıyor, öğretim üyesi koşarak uzaklaşıyor ve Baelfire'in nazik ısrarıyla nihayet çenemi açıp onları koridorda takip ediyorum.

"Crypt'in bu kadar uzun süredir ortalıkta olmamasından endişelenmeli miyim?"

Baelfire homurdanıyor. "Bakıcısını terk eden kızı her neredeyse, eminim iyidir."

"Hamamböceği gibi," diye katılıyor Silas, tiksinti dolu bir ses çıkararak. "Ailem, bakıcılarını ve amcamı öldürdükten sonra sürekli olarak onu yakalamaya çalıştı ve başarısız oldu. İnsan hükümeti iki yıl önce bir mahkeme salonunun tamamını katlettikten sonra peşine düşmeleri için ödül avcıları tuttu,

ve bunun için hiç yakalanmadı ya da cezalandırılmadı. Nereye kaçmış olursa olsun, geri dönecektir. Ne yazık ki," diye kinle ekliyor.

Mahkeme olayını biliyordum ama Crypt'in Silas'ın aile üyelerini öldürdüğünü duymak birbirlerine karşı duydukları nefreti çok daha açık hale getiriyor.

Fiend Studies'de Profesör Crowley Hortlaklar'ı tartışıyor, güneş ışığından ve ateşten nefret etmelerini, konuşamamalarını, şok edici hızlarını, ete olan açıklıklarını vs. anlatıyor. Bunların hepsini yedi yaşındayken ilk elden öğrenmişim, bu yüzden dersin çoğunu Kenzie'yi nasıl geri getireceğimi planlayarak geçiriyorum.

Ders bitiyor, öğle yemeği bir önceki günkü gibi rahatsız edici bir şekilde geçiyor -bu sefer gizemli yiyeceklere dokunmayı reddediyorum- ve sonunda bir kez daha dövüş eğitimi zamanı geliyor. Dördümüz de düzinelerce diğer mirasçıyla birlikte eğitim alanlarına akıyoruz.

Hava gerginlikle doluydu. Dün muharebe eğitimi sırasında epeyce lejant ölmüştü, bu yüzden herkes her zamankinden daha gergin.

"Burası çok neşeli," diyor Baelfire alaycı bir şekilde.

"Her şey daha da kötüye gidecek." Silas bana bir bakış fırlatıyor. "Dün olanların tekrarı olmayacak, *ima sangfluir*. Bize yakın dur."

Karmakarışık kalabalığı tarayıp gerçek Monica'nın izlerini bulmaya çalışmadan önce onaylamayan bir ses çıkarıyorum. Ona ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ayrıca Harlow'un izini sürüp o şekil değiştirenle nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmeyi planlıyorum. Onun vurgusu dövüş değil, bu yüzden onu derslerin dışında bulmam gerekecek.

Everett mutsuz bir şekilde, "Koç gecikti," diyor.

"Belki de dünkü gösterinden sonra hâlâ donmuş kışını çözmeye çalışıyorlardır," diye omuz silkiyor Bael.

Everett Koç Gallagher'ı mı dondurdu? Nedenini sormak istiyorum ama sonra bize doğru fırtına gibi gelen bir miras görüyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Dün beni yalayan sarışın teker puştı bu. Eğitim sırasında başka bir mirasçı tarafından ortadan kaldırıldığını ummuştum ama görünüşe göre hayattaydı ve bana yaklaşırsa onu öldüreceğimi henüz anlamamıştı.

"Oakley! Dünkü neydi lan öyle? Hiç de aşağılık biri değilsin, değil mi?" diye soruyor. "Neredeyse boynumu kırıyordun ve Jace'in cesedini gördüm. Ona ne yaptın? Ne tür bir büyüdü o?"

Yakındaki efsaneler dikkatlerini bu yeni sahneye çeviriyor. Silas önüme geçiyor, Baelfire sol tarafıma geçiyor ve garip bir şekilde Everett de bana dokunmadan arkamda nöbet tutmaya başlıyor.

Silas'ın sesi ölümcül. "Uzaklaş, Chase."

Adı Chase olması gereken büyücü alay eder. "Onu görmedin, Crane. Bakıcında bir tuhaflık var. Sierra onun mikrop fobisi olan, sessiz, küçük bir pislik olduğunu söylemişti ve ilk başta, o felç büyüünün altında tamamen çaresizdi ama sonra birdenbire-"

"Felç büyüü mü?" Baelfire tekrarlıyor, sesi sertleşiyor. "Maven, neden bahsediyor bu? Bu pislik sana parmağını mı dokundurdu?"

Chase ters ters bakıyor. "Bütün *dilimi* onun üzerine koydum, seni koca moron. Bu yüzden anlamsız olduğunu söylüyorum. Madem o kadar güçsüzdü, o zaman nasıl oldu da-"

"*Eşimi mi yaladın?*" Baelfire kükrüyor.

Yani kelimenin tam anlamıyla kükrüyor. Sesi artık insan sesine benzemiyor.

Everett beni arkamdan yakalamadan hemen önce sol tarafımda endişe verici bir ısı patlaması hissediyorum, Baelfire kontrolünü kaybedip yer değiştirirken ikimizi de uzaklaştırıyor.

Decimus'un etrafında mavi ateş patlarken Legacy'ler çığlık atıp etrafa saçılıyorlar ama Everett ve beni yakındaki alevlerden koruyan kalın bir buz kalkanı birdenbire oluşunca her şey boğuklaşıyor. Everett'in buzunun ejderha ateşine dayanabilmesi çok etkileyici. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ve o üzerimi örterken soğuk zeminde yattığımı fark ediyorum.

Vücuduyla beni koruyor.

Everett'in yumuşak, serin nane kokusu bu kapalı alanda beni sarıyor. Başını bir tarafa çevirmiş, çenesi bana bakmamaya kararlıymış gibi tıkırdıyor - ama kalbinin göğsünün içinde benimkine bastırarak çarptığını hissedebiliyorum.

Hiç düşünmeden ona karşı kıpırdanıyorum çünkü bu yakınlık anı beni büyük bir döngüye soktu. Bunu yaptığımda, buz elementali kırık bir şekilde inliyor.

Oh, kahretsin.

İçime bastıran çok sert bir ereksiyon.

Ama etrafımızdaki buz nihayet erimeye başladığında o an sona eriyor. Everett nefesinin altından küfrediyor ve bir saniye sonra buz tamamen yok oluyor.

Ayağa kalkıyor ve beni yukarı çekmek için aşağı uzanıyor, ama artık neler olup bittiğini net bir şekilde görebildiğim için kıkımın üstünde durup bakıyorum.

Baelfire'in ejderhası havada yay çiziyor, ışıltılı, altın bir şaheser, geniş kanatları havayı dövüyor ve aşağıdaki herkesi havaya uçuruyor. Canavar kafataslarını sarsan bir kükreme çıkarıyor. Bael'in kontrolü kaybettiği yerde tarla kavrulmuş ve dumanlar tütüyor. Yakındaki tüm kar tutamları erimiş.

Silas bir kenarda duruyor ve kızıl bakışları benimkilerle çarpışınca rahatlamış görünüyor. Ama Baelfire'in yolundan yeterince hızlı çekilmediğini fark ettiğimde midem bulanıyor. Kıyafetleri yanmış, kollarından ve omuzlarından biri kömürleşmiş ve için için yanıyor.

Lanet olsun. Onu yaralı görmekten nefret ediyorum.

Diğer miraslar Everbound Kalesi'nin güvenliğine doğru yarışıyor. Ancak ejderha zarif bir dönüşle etrafında dönüyor, ağzını açıyor ve erimiş kraliyet mavisini ateş püskürterek kaçmaya çalışan herkesin önünü kesen kör edici bir alev duvarı bırakıyor.

Sonra ejderha aşağıya doğru süzülür, kocaman pençeli elini Chase'in etrafına sarar ve gökyüzüne doğru fırlayarak daha da yükseğe tırmanır. Sonunda, şaşırtıcı derecede yumuşak bir hareketle, ejderha çığlık atan mirası havaya fırlatır, uzun boynunu kaldırır ve Chase'i parlak safir alevlerden oluşan bir sütunla kızartır.

Ve sonra ejderha aşağıya, doğrudan bana bakıyor.

Everett, devasa canavar kanatlarını açıp pike yaparak alevler içindeki cesedi ağzında yakalarken küfrediyor. Yere çakılmak üzereymiş gibi görünüyor ama son anda o görkemli kanatlar öyle bir açılıyor ki, muazzam bir rüzgâr yüzümdeki saçları geriye savuruyor.

Ejderha Baelfire yere inerken yer sallanıyor. Bana doğru ilerlerken uzun kuyruğunun kömürleşmiş zeminde huzursuzca ileri geri sallanışını izliyorum. Baelfire bu haliyle bile inanılmaz derecede kaslı. Yaklaştıkça, ejderha başının tepesinde ölümcül bir taç gibi kıvrılan hınzırca keskin boynuzlara hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tanrım. Ne güzel bir canavar.

Everett kendini benimle Ejderha Baelfire arasına koyuyor ama birden fark ediyorum ki Baelfire profesörden nefret ediyorsa, ejderhasının onu gözünü kırpmadan öldürme ihtimali çok yüksek.

Ayağa fırlıyorum ve Everett'in önünde durmak için hareket ediyorum. "Oakley," diye tıslıyor ve beni geri çekmeye çalışmak için elimi tutuyor.

Ama bana dokunduğunda, ejderha daha önce duyduğum hiçbir yaratığa benzemeyen bir kükreme daha çıkarıyor. Bu kadar yakinken, sağır edici sesi kulaklarımı çınlatıyor. Everett'in arkamdan şiddetle küfrettiğini duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum ve kanayan kulaklarından birini tuttuğunu görüyorum.

Sessizce, Everett'e geri çekilmesi için el sallıyorum. Bana uzunca bir süre ters ters bakıyor, sonra öyle bir geri çekiliyor ki, başka bir durumda olsa komik olurdu. Ama bu Baelfire'in ejderhasını yatıştırmaya yetmiş gibi görünüyor çünkü koca kafasını eğiyor, ağzını açıyor ve hâlâ yanmakta olan cesedi önümde yere bırakıyor.

Yakılmış bir sunu gibi.

Huşu.

Güzel yaratığa bakıyorum. "Teşekkürler."

Burnunu karnıma dayamadan önce oflayıp pufluyor. Ejderhaya dokunmak biraz fazla sıcak geliyor ama saf bir hayranlıkla elimi yanağındaki pürüzsüz, parlak altın pulların üzerinde gezdiriyorum. Bunu yaptığımda, canavar boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. İlk başta bunun bir hırlama olduğunu düşündüm ama daha fazla dinledikçe mırıldandığını fark ettim.

Bu sahneyi izleyen diğer tüm mirasçılar dehşete düşmüş görünüyor. Silas ejderhayı kızdırmadan kurnazca bana yaklaştırmaya çalışıyor. Everett'in arkamda ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum.

Ama ben gülümsüyorum.

"Demek beni uyardığı A sınıfı alfahole sensin?" Sadece onun duyabileceği şekilde sessizce gülüyorum. "Belli ki seninle nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Ama eminim benim için çok iyi bir çocuk olacaksın. Değil mi?"

Ejderha bana daha saldırgan bir şekilde sokuluyor, boğazındaki mırıltı giderek yükseliyor. Altın pullarındaki ışık oyunları büyüleyici, büyüklüğü ise şaşırtıcı. Ama Everett huzursuzlanıp tekrar yaklaştığında, canavarın gözleri parlayarak açılıyor, dişlerini gösterip tıslarken gözbebeği bir yarığa dönüşüyor.

"Lanet olası büyük boy kertenkele," diye mırıldandı elemental. "Yavaşça geri çekil Oakley. Şu anda bir köpek yavrusu gibi davranıyor olabilir ama beş yıl önce Baelfire kontrolünü kaybettiğinde herkes bunu haberlerde okumuştun. Ejderhası, annesinin komutası altında Divide'da savaşmak üzere görevlendirilen yirmi dört efsaneyi katletti."

"O mirasçılar annesini öldürmek için bir darbe planlıyorlardı. Brigid Decimus'un elinde bunu mahkemede Miras Konseyi'ne kanıtlayacak kadar kanıt vardı," diye araya giriyor Silas.

Everett ona sert bir bakış fırlattı. "Sen burada kimin tarafındasın? Benim demek istediğim, o lanet şeyi okşamaması gerektiği. Bu dengesiz bir şey."

Ejderha bana şakacı bir şekilde ılık bir hava üflüyor ve yüzünün diğer yarısını okşamamda ısrar ediyormuş gibi başını eğiyor. Hiç evcil hayvanım olmadı ama resmen bir ejderhaya hayır demezdim.

"Muhteşem ve dengesiz. Tam benim tipim," diye sırtıyorum.

Ama sonra Baelfire'ın ejderhasının onun yerine geçmeye çalışmasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. Baelfire'ın daha önce de yer değiştirdiğini görmüştüm ve kontrolü elinde tutuyordu. Şu anda, çok açık bir şekilde öyle değil. Bu sadece içindeki hayvan ve Baelfire'ın şu anda beni duyup duymadığını bile merak ediyorum.

"Hey," diyorum ve ejderhanın dikkatini tekrar çekiyorum. Diğer elimi burnuna sürüyorum. Bu dokunuşla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyor -belki de sıcak pullar ve her hareketimi en yüksek hazineymişim gibi izleyen saplantılı altın gözler yüzünden. "Baelfire'ı bana geri verecek misin?"

Beni izlemeye devam ederken başını eğiyor. Kuyruğu kıvrılıyor ve Everett'le benim aramdan geçerek beni biraz daha yakına sürüklüyor. Uzaktan bağırışlar duyuyorum ve daha fazla insanın bize doğru geldiğini biliyorum.

Ama gözümü bu zarif yaratıktan ayırmıyorum.

"Bırak onu," diye ısrar ediyorum.

Bu sefer hırlıyor. Silas en kötü senaryoya hazırlanırken ellerinde kızıl büyü parlıyor ama ben sadece çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

Sesler giderek yaklaşıyor ve Everett kafasını çevirip Ölümsüz Beşli hakkında bir şeyler söylediğinde, canavar türünden bir misafirimiz olacağını anlıyorum.

Baelfire'ın ejderhasının muhtemelen daha iyi anlayacağı kelimeler kullanmaya karar vererek kaşlarımı çatıyorum. "Eşim. Onu geri ver. *Hemen.*"

Ejderhanın kanatları esniyor ve her nasılsa bu sevecenlikten inanılmaz derecede memnun görünüyor. Bir an sonra devasa canavar küçülüp şekil değiştiriyor, kasları yoğunlaşıyor ve kemikleri yeniden düzenleniyor, ta ki Baelfire aniden şiddetli bir titremeye bana doğru yığılana kadar.

Oh, lanet olsun. Çok ağır.

Sanırım bu kadar kasın olması mantıklı.

Silas sağlam koluyla şekil değiştireni üzerimden itiyor. Baelfire yönünü bulmak için doğrulurken kafası karışmış ve çok ama çok çıplak. Altın rengi teni terden boncuk boncuk olmuş. Sonunda dikkatini bana verdiğinde gözleri panikle irileşiyor.

"Siktir. *Siktir*. Seni incittim mi bebeğim?" Çılgın sesi çakıl taşı gibi.
"Benim değil." Silas'ın yanmış koluna dikkatle bakıyorum. Acı verici
görünüyor, bu yüzden

Kristalini çıkarıp kendine şifa büyüsü yapmak için elini batırdığında hiç
şaşırmadım. "Oldukça iyi bir gösteri sergiledin."

Baelfire'in ifadesi, eskiden Chase olan büyük kömür yığınının bakarken
kederli bir hal alıyor. Arkamızda, uzakta duran ve gözlerini dikmiş bakan tüm
mirasçılara bakıyor. Su elementalleri yangınları söndürmek için birlikte çalışıyor,
büyücüler yanmış arkadaşlarını ya da kibritlerini iyileştirmeye çalışıyor ve tabii
ki Iker Del Mar ve birkaç eski miras kiracısı alanı geçerek bize doğru geliyor.

Hidra değiştiricinin uzun mesafeden iyi bir bakışa sahip
olduğunu kabul ediyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyor
Baelfire.

Bana dönüyor, tamamen çıplak olduğu gerçeğine hiç odaklanmamış. Keşke
ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilseydim. Aletine bakmamak için ciddi bir
çaba sarf etmem gerekiyor.

Baelfire yüzünü buruşturur. "Sanırım artık karanlık tarafımı gördün. Özür
dilerim."

Özür mü diliyor? Belli ki ejderhalara ve çıplak ejderha şekil değiştirenlere
olan yeni aşkı gizlemekte çok iyi iş çıkarıyorum.

Yüzüne odaklan. Aşağı bakmak yok.

Gülümsememin geri gelmesine izin veriyorum. "Olma. Çok keyif
aldım." Yüzü aydınlanıyor. "Gülümsemi seviyorum. Daha fazla
görmek için can atıyorum."

"Az önce gördün," diye işaret ediyorum.

Bael başını eğip yüzünü ovuşturuyor. "Evet... bundan gurur duymuyorum.
Ama en azından bu lanetimin etkisini azalttı. Günlerdir ilk kez doğru dürüst
düşünebiliyorum. Tanrılara şükürler olsun."

"Güzel olmalı," diye acı acı söyleniyor Silas, pazısını iyileştirmek için kolunu
bükürken. "Decimus," diye gürliyor Iker Del Mar birkaç metre ö t e d e dururken.

Onun

Soluk sarı gözleri sert ve hızlı bir şekilde maçıma odaklanmış durumda ve çatallı
dili öfkeli bir seğirme gibi tekrar tekrar dışarı fırlıyor. "Benimle geleceksin."

Koridordaki tüm o ölü fae'lerin görüntüsü gözümün önüne geliyor ve
Everett'in tıslayarak itiraz etmesine aldırmadan hiç düşünmeden bir adım öne
çıkiyorum.

"Hala savaş eğitimimiz var. Dersleri atlamayacağımızı açıkça belirtmiştin."

Bana bir bakış bile atma zahmetine katlanmıyor. "Eşleşmeniz eğitim için
zamanında geri dönecek."

Daha önce Baelfire'in patlamasından kaçan tüm savaş vurgusu mirasçıları,
meraklı gözlerle sahaya geri dönüyorlar.

beşlimiz ve ölümsüz şekil değıştiren arasında. Brooks ve kibritleri yakınlardaydı ve boynuna bir çizgi çekerek beni küçümsedi.

Ciddiyim. İnsanlar ne zaman daha orijinal bir tehdit bulacak?

"Ee?" Del Mar, Bael'e keskin dişlerini göstererek sabırsızca soruyor.

Baelfire bana bir kez daha endişeyle bakıyor ama hidrayı ve miras refakatçilerini yanmış alandan takip ediyor.

MAVEN

BAELFIRE, Del Mar ve diğerleriyle birlikte Everbound Kalesi'nde gözden kaybolduktan birkaç dakika sonra, Koç Gallagher dışarı fırlar ve yaklaşırken hâlâ tüten sahayı hoşnutsuzlukla inceler. Bazıları yanmış olsa da diğer mirasçılar yeniden toplandı. Birçoğu beşlime kötü kötü bakıyor.

Koç duruyor ve ağzını açarak doğrudan bana bakıyor. Okuması kolay biri, bu yüzden atipik oyuncuların yüksek rütbeli lejyonlara liderlik edemeyeceği hakkında histriyonik bir açıklama yapacağını tahmin ediyorum.

Ama sonra Everett'in ona attığı soğuk bakışı görüyor ve görünüşe göre daha iyi düşünüyor.

Diğer tüm lejantlara dönerek, "Eğitim on beş dakika içinde başlayacak, yanık olsun ya da olmasın, o yüzden yaralarınızı sarın ve bire bir beşli dövüşe hazırlanın," dedi.

Everett'e bakıyorum, kulağının hâlâ kanadığını fark ediyorum.

Eldivenlerimden birini çıkararak ona "Kıpırdama," diyorum. Sıradan büyülerle iyileştirme becerilerim oldukça boktan ama patlamış bir kulak zarıyla başa çıkabilirim.

Benden uzaklaşıyor ve kıyafetlerindeki kiri temizliyor, kararlı bir şekilde bana bakmıyor. "Son kez söylüyorum Oakley, beni rahat bırak. Seni yakınımnda istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu vücuduna söyle. Çoğu insan bir başkasını tehlikeden uzak tutmaya çalışırken ereksiyon olmaz."

Everett'in elmacık kemikleri pembeleşiyor ve nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Her nedense, benim yorumum Silas'ın da dikkat kesilmesine neden oluyor. Kendi omzunu iyileştirmeyi bitirirken Everett'e ölümcül bir bakış fırlatıyor. Derisi hâlâ çiğ ve kırmızı, ama en kötü yanıklar solmuş.

"Konuşabilir miyiz, *profesör*?" diye tersliyor ve Everett'i kolundan tutup duyamayacağı bir yere çekiyor.

Onları izliyorum, Silas öfkeliyken buz elementalinin hayal kırıklığına uğramış ve azarlanmış göründüğünü fark ediyorum. Everett bana yaklaştığı için mi Silas bu kadar kızgın? Eşleşmelerimden hiçbiri diğerlerine fiziksel olarak yaklaşmama böyle tepki vermedi, bu yüzden bu pek olası görünmüyor.

Merak ediyorum.

Crypt'i düşününce, Everbound Ormanı'na bakıyorum ve koşu yollarının ne kadar uzakta olduğunu ölçmeye çalışıyorum. Kenzie'yi almak için onları aşmam gerekecek ama Crypt döndüğünde korumaları aşabilecek mi merak ediyorum.

Tamam, kabul ediyorum. Görünmez takipçimi düşündüğümünden daha fazla özledim.

Baelfire'in artık giyinik bir şekilde sahaya döndüğünü gördüğümde dikkatim dağılıyor. Rahatladım. Del Mar'ın ona ne yapacağı konusunda tahmin ettiğimden çok daha fazla endişelenmiş olmalıyım.

Yine de Baelfire yaklaştıkça yüzünün öfkeyle buruştuğunu görüyorum. Sahadaki diğer herkese katılırken kulakları kıpkırmızı. Güneş ışığı boğazındaki deri tasmanın parlak tokasına vurana kadar neden bu kadar kızgın göründüğünü anlayamıyorum.

Şekil değiştirenler hakkında pek çok şey biliyorum, ama özellikle bir şey: tasmalar onların kültüründe diğer varlıklara göre çok daha aşağılayıcı kabul ediliyor. İçlerindeki hayvanlara ağır bir hakaret olarak görülür. Tamamen aşağılayıcı.

Baelfire'in yeni aksesuarını fark eden tek kişi ben değilim, yakındaki bir başka şekil değiştiren de soluk soluğa kalıyor.

"Ne oluyor lan? Dostum, bu da ne? Gerçekten-" diye başlıyor. Baelfire yanımda durmadan önce, "*Hadi* oradan Keith," diye hırslıyor ve kaslı kollarını katlıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yakasını inceliyorum. Keşfedilmemiş bir yanım ondaki bu görünümü tuhaf bir şekilde seksi bulsa da, bunun neyi temsil ettiğini sevmiyorum.

Bunu ona takmalarından da hoşlanmıyorum. "Çıkar şunu."

"Çıkaramam. Çoktan denedim," diye homurdanıyor, göz teması kuramayacak kadar utanmış gibi dümdüz ileri bakıyor. "Benim yer değiştirmemi engellemek için büyülenmiş."

Öfke üzerime çöküyor. O lanet olası bir *şekil değiştiren*. Şekil değiştirmesi gerekiyordu.

Küçük bir taşkınlık yüzünden bunu elinden mi aldılar?

Silas ve Everett bize yeniden katıldığında, Silas'ın ben bakmıyorken buz elementalinin kulağını iyileştirdiğini şaşkınlıkla fark ediyorum. Bu acımasız kan fae'si için karakter dışı görünüyor ama dikkat çekmemeyi seçiyorum. Everett'in kulağının savaş sırasında hesaba katılacak bir zayıflık olmayacağına seviniyorum.

İkisi de Baelfire'in yakasına kaşlarını çatıyor.

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor Everett. "Koca ağzını dizginlemek için bir ağızlık eklemediklerine de şaşırdım."

Baelfire yakasını çekiştirerek ona ters ters bakıyor. "Sen bir pisliksin."

"En azından kontrolü tekrar kaybederek Maven'ı riske atmayacaksın," diye ekliyor Silas.

"Ayrıca savaşta işler boka sararsa kendini savunamayacak," diye belirtiyorum. "Buradaki herkes bunu fark etti, yani savaşmak için görevlendirildiğimiz beşli bunu yeni bir zayıflık olarak görecektir ve Baelfire'i hedef alacaktır."

Silas başını sallamadan önce hepsi bunu düşünüyor. "Hayır, onların ilk hedefi hâlâ bizim bakıcımız olacak. Seni korumak en büyük önceliğimiz olmaya devam edecek."

Ona ters ters baktım. "Ben çok az rütbeye sahip atipik bir büyücüym. Baelfire bir Decimus, bir ejderha ve geçici bir handikapı olan yüksek rütbeli bir tehdit. O çok daha büyük bir ödül. Düşmanlar, yapabildikleri sürece onun yer değiştirememesinden faydalanmak isteyeceklerdir. Ben bekçiyim, önceliği ben seçerim ve size söylüyorum: Baelfire'in arkasını kollayın."

Bael yakasını çekiştirmeyi bırakıyor ve sevimli olduğumu düşünüyormuş gibi gülümsüyor. "Bak, dostumun benim için endişelenmesine bayılıyorum ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Tonlarca dövüş dersini yer değiştirmeden tamamladım. Zaten genelde yapmamamı söylerler, hatırladın mı? Her şey yoluna girecek."

Everett, "Kertenkele biraz daha fazla ısıyı kaldırabilir,"

diye onaylıyor. Silas başını sallıyor.

Aralarına bakıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Beni ciddiye almıyorlar.

Belki beni hâlâ zayıf bir pislik olarak gördükleri içindir, belki de sadece etraftaki en büyük, en kötü tehditler olmaya alıştıkları içindir - ama onları şimdi iş başında gördüm ve ne kadar etkileyici olsalar da dikkatsiz olabiliyorlar. Henüz bir takım olarak nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar ve bu da başlarına bela olacak.

Koç herkesi dikkatle dinlemeye çağırıyor ve her beşlinin Everbound Ormanı'nda avlamak ve savaşmak üzere rakip bir beşliyle görevlendirileceğini duyuruyor.

Bugünkü savaş eğitimine hiçbir eşsiz efsane katılmıyor. Puan sistemini açıklıyor ve görevleri sıralamaya başlıyor. Sonunda bizim beşliye geldiğinde Brooks'a ve etrafında duran dört adama başıyla selam veriyor.

"Maven Oakley, sizin beşliniz Brooks Benson'inkiyle karşılaşacak. Herkes sıraya girsin ve düdüğe hazırlansın. Unutmayın, sakatlama, işkence ve ölüm hepsi masada, ama bugün çıplak elle gireceksiniz. Silaha izin yok."

Evrene şükürler olsun. İyi bir göğüs göğüse dövüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ormanın kenarına doğru ilerliyoruz. Her zamanki gibi fakültenin büyülerinin bizi ve rakiplerimizi ormanın farklı yerlerine götüreceğinden eminim.

"Yakınımda kal, *sangfluir*," diye hatırlatıyor Silas, çenemi hafifçe kavrayıp bana yalvaran bir bakış atarken.

Bunun maruz kalma terapisinin bir parçası olduğunu biliyorum ama onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

"Baelfire'a dikkat et," diye karşılık veriyorum.

Düdük çalıyor ve hepimiz ormana doğru yola çıkıyoruz. Ulaşım büyüü bizi döndürüyor ve çekiyor ve ayaklarım koşarak yere çarptığında, ara sıra ziyaret ettiğim küçük göletin yakınında olduğunu hatırladığım aralıklı ağaçların olduğu bir alandayız.

Yavaşlayarak duruyoruz ve eğitim protokolünü takip ederek çevremizi kontrol ediyoruz. Bu çarpık ormanda hava soğuk ve sessiz, sis tekinsiz bir pelerin gibi geçip giderken karanlık çöküyor.

Everett benden bir adım uzaklaşıyor ve neredeyse bir iskelete takılıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Sanki bu ormana sonsuza dek ürkütücü olması için büyü yapmışlar. Gölgeler, ölümcül yaratıklar, tüm kemikler ve iğrenç ağaçlar..."

"Harika değil mi?" Sırıtiyorum.

Başını eğmeden önce Baelfire'dan bir homurtu duyuyorum. "Alışık olduğun bir şeye benziyor mu? Bilirsin işte... eve döndüğünde?"

"Biraz. Çoğunlukla fazla güneş ışığı ya da renk olmadığı için," diye düşünüyorum, çevremizi incelerken. "Orası neredeyse renksiz. Ölümlü dünyada ortaya çıktığımda gözlerim günlerce acıdı."

Yine de bazı renkleri sevmeye başladım - altın, kırmızı, mor, buz mavisi...

Lanet olsun. Bu miraslar gerçekten de canımı sıkıyor, değil mi?

Silas kaşlarını çattı. "Bunu merak ediyorum. Ölümlüler âlemine ne zaman geldin? Oradan tek başına mı kaçtın?"

Tereddüt ediyorum. Cehennem'den ayrılışım tamamen formüle edilmiş bir şeydi. Amadeus yıldızların aynı hizaya geldiğine ve silahını gönderme zamanının geldiğine karar verdiğinde, ortaya çıkışım Maine'deki büyük bir dalgalanmanın altında gizlendi. Görünmeden Divide'dan çıkmayı başardığımda, Nether'da bağlantıları olan bir iblis bana sahte insan kayıtları, modern kıyafetler ve para verdi. Beni insan dünyasına tanıtmayı ve uyum sağlamama yardımcı olması gerekiyordu.

Tabii ki, o iblis çok kibirliydi ve sırf yapabildiğini görmek için söylentilere göre *telumu* öldürmeye karar verdi. Daha önce Lillian'dan öğrendiğim her şeyi tamamlamak için kendime modern insan saçmalıkları hakkında hızlandırılmış bir kurs vererek onu göndermek ve tek başıma devam etmek zorunda kaldım. Sonunda, Everbound'a gitmek ve Melvolin Hearst'e erişim sağlamak için kendimi "yeni tezahür etmiş" bir büyücü olarak bildirdim.

Ama bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Baelfire ve Silas geçmişimin anlık bir görüntüsünü elde etmiş olsalar da, bu konuda *herhangi biriyle* gelişigüzel konuşmak hala çok garip geliyor... özellikle de özellikle soğuk bir profesör varken.

Everett ona kısa bir bakış attığımı gördü ve homurdanarak, "Ben de senin nereli olduğunu biliyorum Oakley," dedi.

"Eğer bu doğruysa, beni rapor etmemenizi garip buluyorum *profesör*."

Çenesi esnedi. "O kadar da garip değil. Müdürün odasına girdiğinizi de rapor etmedim. İster inanın ister inanmayın, içimizden biri çaresiz bir çocukken Cehennem'e götürüldü diye kendi beşlimi parçalayarak tanrılara hakaret etmeye çalışmıyorum."

Duraksıyorum. "Götürüldüğümde küçük bir çocuk olduğumu nereden biliyordun?"

Everett uzaklara bakarak boynunu ovuşturuyor. "Önemli bir şey değil. Ben... Sen miydin bilmiyorum. Sanırım öyle sandım-"

"Bölük!" Baelfire bağıyor. "Solumuzda!"

Şekil değiştirenlerin duyma yetisi için evrene şükürler olsun.

Yer gümbürdemeden hemen önce savunma pozisyonu alıyoruz ve bir kaya ve toprak dalgası bize doğru geliyor. Silas ona bir saptırma büyüsiyle vuruyor ve etrafa toprak yağıyor. O toz patlamasının içinden bir vampir ileri atılıp Everett'e doğru sıçırıyor.

Ben daha gözümü kırpmadan Everett'in elinde bir buz bıçağı daha var ve iki büyücü ile Brooks bize doğru hücum ederken o da vampiri kazığa oturtuyor. Bir

büyücü bana bir saldırı büyüü fırlatıyor. Kullanabildiğim diğer iki büyüden birini kullanmak başka bir Kovalamacı durumuna yol açabileceğinden, sıradan büyü kullanma rezervimi kullanarak büyüü savuşturuyorum.

Brooks bir kaplana dönüşüyor ve Silas'a doğru atılıyor. Kendimi zayıf, sıradan büyülerle sınırlamayı hatırlamak zor olduğu için arka arkaya üç büyü saldırısını daha savuşturmakla meşgulüm. Baelfire, onlar bana doğru bir taş dalgası daha yollayamadan toprak elementaliyle mücadele ediyor.

Ama Everett ve Silas'ın dikkati dağılmış, vampir ya da kaplanın yaklaşmasını engellemek için yanlarımı kuşatmışken, çevresel görüşümde güçlü bir büyüün hareketini yakalıyorum ve ikinci büyücünün şu anda çatışmaya girmediğini ve Baelfire'ı hedef aldığını fark ediyorum.

Dönerek rezervimden geriye kalanları derinlere gömüyorum ve ikinci büyücüye bir savunma tılsımı fırlatıyorum. Ama nişan alamıyorum çünkü Birinci Büyücü'nün büyüü bana çarpıyor ve yüzümü sertçe orman zeminine çarpmama neden oluyor.

Tılsımın Caster İki'yi zar zor sıyrıyor. Tökezliyor ama büyüünün büyük bir kısmı hala Baelfire'a çarpıyor-

Ve ejderha şekil değiştiricimin acı çığlığı ormanda çınlıyor.

Bael birden fazla yarısından kan fışkırarak yere yığıldığında midem bulanıyor.

Olamaz.

"Baelfire!" Bağırıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve ona doğru koşarken yanığımdaki yeni, acıyan sıyrığı görmezden geliyorum. Ona ulaştığımda inliyor, sanki her pozisyonu büyük bir acıya sebep oluyormuş gibi ormanın zemininde kıvranıyordu.

Ve nedenini anlayabiliyorum. Bu lanet olası bir silverblend büyüüydü.

Kıyafetleri parçalanmış ve kollarından, bacaklarından, karnından, omuzlarından, boynundan, her yerinden yüzlerce olmasa da düzinelerce küçük, devedikenine benzer, sihirle şekillendirilmiş gümüş dikenler çıkıyor. Çıkarken girdiğinden daha çok acıtacak şekilde şekillendirilmişler ve *Tanrım*, çok fazla kanaması var.

Şekil değiştiren iyileşmesi, içine gömülü gümüşlerle işe yaramayacak.

Bu.

Diğer beşli önceden plan yapmıştı. Silahları olmasa bile, hile yaptılar. ve karşılıklarına çıkan her şekil değiştireni öldürmek için gümüş getirdiler.

Yakınlarda bir tür patlama sesi duyuyorum ama gözümü muhteşem eşimin acı içinde kıvranan yüzünden ayıramıyorum.

çok fazla yerden. Sıkılmış gözlerine damla masın diye kanı silmeye çalışıyorum ama ellerimin titrediğini fark ediyorum.

Her yerim titriyor.

Benim olanı incitmeye nasıl cüret ederler?

Ben... kızgıyım.

Hayır. Çok öfkeliyim.

Hayatım boyunca, hangi cehennemde hayatta kalmaya çalışırsam çalışayım, bir şeyin doğru olduğunu biliyordum: Benim olanı korumak için acımasız olmalıyım. Değer verdiğim insanlar söz konusuysa fazla ileri gitmek diye bir şey yoktur.

Bu yüzden Lillian için onun haberi olmadan dayak yedim.

Bu yüzden kan yemini ettim.

Ve şimdi, bu mirasların bensiz daha iyi olacağına dair tüm nedenlerin umurumda olmadığına karar vermemin nedeni de bu. Önemli olan tek şey, benim için inkar edilemez bir şekilde önemli hale gelmeleri ve artık benim olduklarına karar verdiğime göre, artık kendimi tutmayacağım.

Onlar için kalpsiz olacağım.

"Maven!" Silas yanıma koşarak bağırıyor.

Everett de çok geride değil. Düşmanlarımızdan uzaklaşırken gözünü onlardan ayırmadan attığı her adımdan buz yayılıyor. Onlar da yeniden toplanıyorlar. Savaşta bu küçük durgunluk, beşlimizin bir şekilde eşitlendiği anlamına geliyor olmalı.

Ama sadece Baelfire engellendiği için kendimi yumuşatıyordum. Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

"İyileştir onu," diyerek ayağa kalkıyorum.

Silas bana doğru uzandı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı ama elini ittim ve Amadeus'un arenasında mükemmelleştirdiğim sert bakışımı ona yönelttim.

"Arkasını kolla dedim. Onun peşine düşeceklerini söyledim. Dinlemedin ama şimdi sana kan kaybından ölmenden önce onu iyileştirmeni söylüyorum. Sakın yoluma çıkayım deme," diye çıktım Everett'e.

Onların yanından geçip doğrudan beşli arasındaki minyatür çıkmaza giriyorum. Everett adımı haykırıyor ama onu duymazdan geliyorum. Her şeyi bir kenara bırakıp az önce ejderha şekil değiştirenimi öldürmeye çalışan beş pisliğe odaklanıyorum.

Az önce neyi kızdırdıklarına dair hiçbir fikirleri yok ama Dışarı.

Baelfire'ı gümüş karışımı büyüyle vuran büyücü bana dudak büküyor.

"Merhametimizi kazanmak için kendini kurban olarak mı sunuyorsun Oakley? Bu çok kötü.

adil bir dövüş bile değil. Bakıcımız seni paramparça edecek."

Neredeyse koordine etmişler gibi, kaplan Brooks kükrüyor ve bana doğru sıçıyor. O atladığında içgüdülerimin ve eğitimimin devreye girmesine izin veriyorum. Her zaman olduğu gibi, bir dövüş sırasında duyularım neredeyse acı verecek kadar keskinleşiyor. Her şey yavaşlamış gibi görünüyor.

İçimde hevesle akan büyüü çağırarak, kaplanı havada boğazından yakalayıp döndürüyorum, momentumunu ve her zaman saklamak için çok dikkatli olduğum doğal olmayan gücü kullanarak onu orman zeminine çarpıyorum.

Hırlamaktan başka bir şey yapamadan parmak uçlarımda kara büyü parlıyor ve elimi göğüs kafesine daldırıp kalbini yakalayıp söküyorum. Diğerlerine dönüp bakıcılarının kalbini bir kenara fırlattığımda kaplan şekil değiştirici gevşiyor, taze bir avın uğultusu beni saf, heyecan verici bir adrenalinle dolduruyor.

Bir dövüşte ne kadar çok can alırsam, öldürme dürtüsü de o kadar artıyor ve beni ele geçiriyor. Bu hale geldiğimden beri hep böyle oldu. Lillian kontrolümü kaybettiğimde beni her zaman geri getiren kişiydi ama şimdi...

Umarım bu aptalların işini bitirirken kendimi kontrol altında tutabilirim. Aksi takdirde, öldürölüp diriltilinceye kadar akılsız, kana susamış bir silah olacağım.

Her iki şekilde de, ne eğlenceli.

Rakip beşli, lanetsiz bir gelecek şanslarını bu kadar çabuk söndürdüğüm için şok oldular. Onları terslemeden önce gülümseyip kanlı parmaklarımı oynatıyorum.

"Haklısınız. Bu hiç de adil bir mücadele değil."

BAELFIRE

ON BİR YAŞIMDAYKEN, ağabeyim Aidan Divide'da hizmet verirken kazara bir silverblend büyüğü tarafından vuruldu. Eve acil bir büyüğü nakil yapıldı ve ben o kadar kan revan içinde onu tanıyamadım bile.

Büyücü babama Aidan'ın ölüp ölmeyeceğini sormuştum ve o da sessizce bunun mümkün olduğunu itiraf etmişti. Bütün gece boyunca, vücudundan küçük gümüş şarapnel parçalarını çıkarmak zorunda kaldıklarında kardeşimin kan donduran çığlıklarını duydum.

Görünüşe göre, bununla bir şampiyon gibi başa çıkıyordu. Ona tebrikler. Çünkü *lanet* olsun, bu acıydı.

Muhtemelen musluk gibi kan akıttığım için bilincimi kaybetmeye başlıyorum. Ama bayılmamak için savaşıyorum çünkü bildiğim kadarıyla hâlâ saldırı altındayız ve bu da Maven'in güvende olduğundan emin olmam gerektiği anlamına geliyor. Tek yapmam gereken bu yakıcı acıyı atlatmak ve intikam almak için dışarı çıkma ihtimali olmadan kafamın içinde kriz geçiren içimdeki ejderhayı görmezden gelmek.

Sanırım Silas bir tür dahi olduğu için minnettar olmalıyım çünkü aniden derimi delen tüm gümüşler titremeye başlıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve belli belirsiz yanıma çömeldiğini, anlamadığım bir şeyler söyleyip eliyle garip bir şekil yaparken alnının terden boncuk boncuk olduğunu fark ediyorum.

Bir an geliyor, tüm olasılıklara rağmen acı daha da *artıyor*, sanki metal derimin içinde kendini yeniden şekillendiriyor - ve sonra yüzlerce gümüş iğne derimden kayarak ormanın zeminine düşüyor.

Gümüş dışarı çıktığı anda, vücudum iyileşmeye başladığında rahatlayarak nefes alıyorum. Zayıflamış halim sayesinde, normalden çok daha yavaş, ama bunu kabul edeceğim. Birkaç saniye sonra, tek kolumun üzerinde doğruluyorum, yüzümdeki kanı siliyorum ve az önce yaşadığım travmatik ölümle karşılaşmayı atlarmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Everett de yanımda. Ne oluyor lan? O neden dövüşmüyor? Sonra ikisinin de bakışlarının yakınlardaki bir şeye takılı kaldığını fark ediyorum.

Neler olduğunu görmek için boynumu eğdiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Maven dans ediyor.

Yani aslında düşmanlarımızı katlediyor ama yaptığı her ölümcül hareket o kadar kıvrak ve zarif ki ürkütücü, mükemmel koreografili bir dans gibi görünüyor.

Toprak elementali ona doğru hamle yapıyor, ama o bir ters takla atarak vampirin tam arkasına iniyor. Vampir dönerek onu yakalamaya çalışıyor ama kadın aşağı inip iki dizini de kırmadan önce tek bir acımasız hareketle iki kolunu da kırıyor. Adam çılglık atıp yere yığılıyor ve kadın... adamın kalbini çıkardığında ağzım açık kalıyor.

Gözünü bile kırpmadan çıkarıp bir kenara atıyor. "Oh...kahretsin. **Y ü c e** tanrılar," diye nefes alıyor Everett, biz devam ederken Maven'ın, topluca zar zor kaçtığımız şerefsizlerin etrafında daireler çizmesini izlemek. "O..."

"Bir baş belası," diye ilan ediyorum.

"*Telum.*" Gözleri onun hareketlerini takip ediyor. Tekrar kollarını gergin bir şekilde kıpırdatmaya başlıyor. "O... bela."

Silas ona şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Biliyoruz. O bize söyledi. Ama siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Uzun zaman önce Varlık'ın silahıyla ilgili bir kehanet vardı ve bazı mirasçılar bunu asla unutmadı," diye mırıldandı. "Ben sadece söylentilerin dolaştığını duydum. Hepsi bu."

Kesinlikle bir şeyler saklıyor ama eşimin ölümcül bir hızla hareket edişini, başka bir saldırının önünden yuvarlanmadan önce büyücünün kafataslarından birini diziyle kırışını izlerken ondan dürüst bir cevap almaya çalışmıyorum. Bir insanın yapabileceğinden daha hızlı hareket ediyor, belki de bir şekil değiştiren kadar hızlı. Tepkileri de daha hızlı.

Sanki onu ilk kez gerçek elementinde görüyorum ve başka tarafa bakamıyorum.

Toprak elementali ona doğru uçan keskin taşlardan oluşan bir yayılım ateşi gönderiyor. Maven vampirin cesedini kalkan olarak kullanıp elementale doğru koşmaya başlıyor. Yardıma ihtiyacı olacağından endişelenerek geriliyorum ama Maven sıçrıyor ve bacaklarını elementalin boynuna dolamak için havada dönüyor. Büyük bir gürültü *kopuyor* ve Maven yere inip ayağa kalkmadan önce adam yere düşüp ölüyor.

"Az önce adamın boynunu bacaklarıyla mı kırdı?" Başarabiliyorum.

Silas da aynı şekilde büyülenmiş durumda.

"Öyle yaptı." "Siktir."

Kalçaları beni öldürse bile şikayet etmezdim. Gitmek için ne güzel bir yol.

Sonunda Maven son rakibiyle, yani beni gümüş karışımı büyüyle vuran büyücüyle karşılaşılıyor. Adam ona saldırı üstüne saldırı gönderirken, Maven'dan yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum; Maven bunların hepsini dönen kara büyü patlamalarıyla savuşturuyor. Silas'ın bakıcımızın büyüünün farklı olduğu konusunda ne demek istediğini bilmiyorum ama yoluna çıkan her şeyi paramparça ediyor gibi görünüyor.

Büyücü pes edip kaçmak için döndüğünde Maven onu yakalıyor ve bir dizini sırtına koyarak hızla arkadan yere yapıştırıyor. O kadar uzakta ki, etraflarından gölge benzeri bir büyü fışkırmadan önce eğilip kulağına ne söylediğini ben bile duyamıyorum.

Adam çığlık

atıyor.

Kız

ışınlanıyor.

Yukarıdaki lanet tanrılar. Benim büyüleyici küçük dostum bir tür sadist, değil mi?

O mu?

Acıdan yüzümü buruşturarak doğrulmaya çalışıyorum. "Crypt haklıydı. Biz onu hafife alıyordum."

"Bunu yapmamızı o istedi." Silas başını sallıyor, dudaklarında korkunç bir gülümseme belirliyor. "Bizim hırçın küçük fingirdek, Everbound'daki tüm dikkatlerden kaçabilmek için kendi yeteneklerini çok küçümsüyordu. Zekice ama gerçekte ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum."

Karışık bir çığlık duyuyorum ve Maven'ın Brooks'un beşlisinin sonuncusunu öldürdüğünü fark ediyorum. Ayağa kalktığı anda, transa benzer bir halde etrafını tarıyor, sanki indirecek başka bir hedef bulmayı umuyormuş gibi. Hiç hedef yok.

Bir süre sonra kafasını sallayarak temizliyor ve güzel yüzünde bir gülümsemeyle düşmanlarımızın kanına bulanmış bir şekilde bize doğru geliyor.

Dehşet verici.

Ama gerçekten ateşli bir şekilde.

Dostum, içimdeki ejderha açlıkla kükrüyor. Benimkini.

Çığlık atmaktan hâlâ boğuk olan boğazımı temizliyorum. "Şu anda tahrik olan başka biri var mı, yoksa sadece ben miyim?"

Everett bana ondan iğreniyormuşum gibi bakarken Silas onaylarcasına mırıldanıyor.

Maven önümüzde duruyor ve bir an için, sanki ona saldırmamızı bekliyormuş gibi, o unutulmaz güzellikteki gözleriyle bizi dikkatle izliyor. A

Birkaç gün önce, ne olursa olsun onu istediğim konusunda bana hala inanmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Ama şimdi geçmişini bildiğim için onu suçlamıyorum. Güvenini kazanmak zaman alacak. Özellikle de o aptal bahiste çuvalladığımız için.

Silas'ın sert bir şekilde bakıcımızın yanağındaki küçük, hafif kanayan çizige baktığını fark ettim. Maven da fark etmiş gibi görünüyor çünkü dudakları seğiriyor.

"Beni sonra dişle. Şimdi zamanı değil."

Kan fae'si kendini toparlamadan önce sertçe yutkunuyor. "İşte, bana izin ver-" Sonra duraklar ve küfreder. "Unutmuşum. Büyülerim seni iyileştirmeyecek çünkü sen büyücülük kullanıyorsun."

Everett'in gözleri komik bir şekilde yuvarlaklaştı. "Ne?"

"Ölü çağırma ve diğer büyüler yağ ve su gibi karışırlar. Etkileşime girmeyi reddederler. Sıradan ve kan büyüğü ölü çağırma büyüğüyle karışmaz, o da karışmaz-"

"Kimin umurunda? Kastettiğim bu değildi," diye tersliyor elemental ve çatık kaşlarla bakıcımıza dönüyor. "Sen bir büyücü müsün?"

Maven onu görmezden gelerek yanımda diz çöküyor, dudaklarını mutsuzca birbirine bastırış, her bir yaranın yavaşça iyileştiği cildimi inceliyor. Bazıları hâlâ kanıyor. Birkaç bölgeyi nazikçe test etmek için uzandığında, acıımıyormuş gibi davranıyorum.

Kesinlikle acıyor olsa bile. Artık bakıcımın isimleri alıp kışlarını tekmelediğini görmekle meşgul olmadığım için her şey acıyor. Gümüş yaralar yavaş iyileşiyor ve günlerce acıyor.

Ama dostumu yatıştırmak istiyorum. "Ben iyiyim Mayflower. Burada her şey yolunda."

Düşündüm de... haklı. Onu iş başında gördüğüme göre, bana bir *Mayflower* gibi gelmiyor. Ona daha iyi bir lakap bulmam gerekecek.

"Ölebilirdin," diye mırıldanıyor. "Onu daha yavaş öldürmeliydim." "Awe. Önemsiyorsun," diye sırtıyorum.

Maven'ın bakışları beni yakalıyor. "Bildiğinden daha fazla. Şimdi böyle incinmene izin verdiğin için özür dile."

Kalbim çarpmaya başlıyor. Yutkunuyorum ve iyi bir çocuk gibi başımı sallıyorum çünkü onun için her zaman öyle olacağım.

"Gerçekten üzgünüm bebeğim."

Silas ve Everett'e, beşlimizde daha fazla hasar belirtisi arıyormuş gibi bakıyor. Şanslı piçlerin ikisi de hırpalanmış ama iyiler, bu yüzden onlara biz gelmeden önce bu bölgeyi başka tehdit işaretlerine karşı kontrol etmelerini söylüyor.

Ormanı terk et. Bu benimle yalnız konuşmak için bir bahane ve bunu hepimiz biliyoruz ama yine de bize yer veriyorlar.

Bana yalnızken ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Maven yüzümdeki kanın bir kısmını silmek için büyük boy kollarından birini kullandığında şok oldum.

"Bilgin olsun, ben de özür dilerim."

Kokusu ve yakınlığı dikkatimi dağıtmaya başladı. "Ne... ne için?"

"Anladığım kadarıyla, şekil değiştirenler bir eşle eşleşecekleri günü diğer Dört Hane'den daha büyük bir heyecanla bekliyorlar. Sen bir kaltakla eşleşmeyi hak etmedin."

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. "Kendine öyle deme. Sen bir sürtük değilsin."

"Sana yumruk attım," diyor. "Ne olmuş yani? Muhtemelen hak etmişimdir."

"Sana bilerek kötü davrandım, bunu hak etmedin. Ayrıca..." Gözlerime bakıyor, yüz ifadesi yumuşuyor. "Bana aldığın çiçekleri beğendim. Bunu sana söyleyemezdin, yoksa seni cesaretlendirdiğimi düşünürdün."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Cidden, bunun için fazla sersemlemiş durumdayım. Tüm bunları gerçekten söylüyor mu, yoksa çok kan kaybettiğim için kafam mı karıştı?

"Bundan sonra beni cesaretlendireceğini mi söylüyorsun?" Bu durumu doğru anladığım için altı tanrıya da dua ederek soruyorum.

Çünkü sanırım benim ürkütücü küçük dostum duygularını ifade etmeye çalışıyor ama nasıl yapacağını bilmiyor.

"Diyorum ki..." Tereddüt ediyor, gözlerimi inceliyor ve sonra kanlı eldivenlerinden birini çıkarıp elini çeneme koyuyor. "Tanrılar acımasız ama artık dayanamıyorum. O yüzden her şeyi siktir et. Trajik sona kadar benimle kalacaksın."

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiği anda doğru düzgün düşünemiyorum. Eşime duyduğum arzu ve çaresizlik, kalan acıyla birlikte damarlarımda yanıyor. İnleyerek öpücüğü derinleştiriyorum, böylece dilini benimkiyle okşayabiliyorum.

Daha da ileri gitmek ve kucağıma sürünene kadar ağzını keşfetmek istiyorum. Onun mükemmel vücudunu benimkinin üzerinde hissetmeye ihtiyacım var. *Ona ihtiyacım var.*

Ama Maven çok çabuk çekiliyor ve beni nefes nefese bırakıyor. "Geri gel."

Başını sallıyor ama dudakları seğiriyor.

"Gerekirse yalvarırım," diye tekrar deniyorum.

"Seni şu anda yalvartmayacağım."

Sesi biraz nefessiz geliyor, bu da beni gururlandırıyor. Kanlı bir karmaşa gibi görünürken olabildiğince şakacı bir şekilde suratımı asıyorum.

"Neden olmasın? Senin için çok iyi yalvaracağım."

Maven'ın bakışları ısınıyor ve bir an için yeni keşfettiğim sapkınlığımı şımartacağından emin oluyorum. Ama sonra dikkati vücudumun geri kalanına yöneliyor ve dudakları birbirine yapışıyor. "Hâlâ iyileşiyorsun, Baelfire."

"Sihirli amcığın beni daha hızlı iyileştirirdi."

"Benim amım büyü değil."

Sırıtiyorum. "Sen bir büyücüsün. Yani

kesinlikle öyle." "Öyle miyim?" diye sorar gibi kaşlarını kaldırıyor.

Tereddüt ediyorum, düşünüyorum. Büyü kullanıyor. Bir zamanlar insandı ve sonra kalbini kaybetti, yani bu onu... Hiçbir fikrim yok.

Ama benim. Her zaman benim.

Everett bize tekrar katıldı. Yüzü fırtınalı ve bir yanağı kaşınmış gibi belirgin bir şekilde kırmızı.

"Artık gitmeliyiz. Silas'ı dondurdum."

"Ciddi misin?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Lanet olası bir çocuk gibisin. Bunu neden yaptın ki? Onu çözdüğünde çok kızacak."

"Belki, ama umalım da kızgın ve *aklı başında* olsun. Gözlerimi oymaya çalışıyordu."

Maven ayağa kalkıp eldivenini tekrar giyiyor. "Laneti aklını yiyor."

"Ah." Everett başka tarafa bakıyor. "Sanırım mezuniyet onu bundan kurtaracak. O zamana kadar, bir daha yüzüme saldırırsa kışını donduracağım."

Gözlerimi deviriyorum ve dünyanın etrafımda dönmesine rağmen ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Biricik varlığını koruyorsunuz, ha?"

Tamamen şok olmuşken, Kar Tanesi devrilmemem için beni bir tarafımdan desteklemek için hareket ediyor, her ne kadar tüm bu yapışkan kana dokunarak öğürmek ister gibi görünse de.

"Kapa çeneni, ejderha."

"Karides çükü."

"Göt herif."

Maven homurdanınca dikkatimiz ona yöneliyor. Everett'in döndüğü yöne doğru uzaklaşırken gülümsüyor.

Tanrılar aşkına, onun gülümsemesine bayılıyorum.

Everett'in ne kadar ağır olduğum ve teraryum gibi koktuğum hakkındaki homurtularını duymazdan gelerek onu takip ediyorum. Silas'ı sık bir ağaç kümesinin içinde donmuş halde buluyoruz, yüzü akılsız bir öfke maskesi ve elleri pençe gibi gergin. Everett onu çözüyor ve kan fae'si en yakındaki ağaca yaslanıp tekrar aklı başına gelene kadar başını sallıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Özür dilerim, *sangfluir*."

Everett kaşlarını çatıyor. "Alo? Yüzünü koparmak istediğin kişi benim."

"Bu değişmedi. Ama böyle bir yük haline gelmekten nefret ediyorum. Vardı daha önceki kavga sırasında olan..."

"Yine de kışınıza tekme basardım," diyor Maven o kadar gerçekçi bir şekilde ki kahkaha atmama neden oluyor. Satranç tahtasının taşlarını analiz eder gibi üçümüze de bakıyor. "Bu arada, İlk Yerleştirme'yi yeniden planlamadan önce üçünüzün de ciddi bir eğitime ihtiyacı var."

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Annem beni on iki yaşımdan beri eğitiyor."

"Benim de özel dövüş öğretmenlerim vardı," diye ekliyor Everett.

Silas ağaca yaslanmayı bırakıyor. "Eğitimimle Garnet Büyücüsü ilgilendi. On sekiz yaşına geldiğimde onun en tecrübeli yardımcılarını yenebiliyordum."

"O zaman yardımcılarını omurgasız olmalı çünkü büyü iyi olsa da fiziksel dövüşünün yardımı ihtiyacı var."

Silahlar ateşlendi. Silas'ın ağzı açık kalırken bir kahkahayı zar zor bastırıyorum. "İyi mi? *İyi mi?* Ben çok daha fazlasıyım-"

Maven onun sözünü keserek Everett'e baktı. "Sen tam tersisin. Kılıç kullanma becerin fena değil, ama güçlerini senden on kat daha hassas bir şekilde kontrol edebilen elemental çocuklar var."

Yüzü kızarıyor. "Ya

Baelfire?"

Kahretsin. Kızartma sırası bende.

Başımı eğdim. "Evet, biliyorum. Hedefime çok fazla odaklandığım için lanet olası bir gümüş karışımı büyü tarafından vuruldum. Benim hatam."

"Hayır. Stratejiden tamamen yoksunsun." Ouch.

Yumruklarını sıkmadığını unutmuşum. Sanırım bu bir bekçi için iyi bir özellik, ama içimdeki ejderhayı düpedüz huysuz yapıyor. Oflayıp pufluyorum ve

yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollar. Arkadaşımı etkilemek ve onu mutlu etmek istiyorum, *bunu* duymak değil.

"Demek istediğim, hepiniz özensizsiniz. Bunu düzeltmem gerekecek, bu yüzden diğer mirasçılardan uzakta, ek saatler boyunca antrenman yapabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Silas da en az benim kadar hoşnutsuz görünüyor ama gözlerini kaçırıp iç geçiriyor. "Everbound Kalesi'nin en alt katında rezerve edilebilecek büyük odalar var. Eskiden zindandılar ama egzersiz ve eğitim için yenilendiler. Eğer gerçekten çok gerekli olduğunu düşünüyorsanız," diye ekliyor.

"Çok gerekli. Yarın başlayacağız."

"Benim için endişelendiğin ve iyileşmek için zamanım olmasını istediğin için mi?" Sanırım. Maven'in tatlı ilgisini daha fazla çekmek için bu yarayı utanmadan sağıyorum.

"Ve çünkü gece yarısından sonra Kenzie'yi geri almak için Everbound'un koşullarından ayrılıyorum."

Bunu o kadar lakayt bir şekilde söylüyor ki, sanki bir günlüğüne şekerleme.

Everett hemen kaşlarını çatır. "Hayır. Bir şekilde koşullar aracılığıyla, onlara karışan herkes Ölümsüz Beşli'nin onları yerleştirmek için tuttuğu büyücüler tarafından algılanacaktır. Seni aramaya çıkacaklar. Ya nereden geldiğini anlarsa? Bu çok tehlikeli Oakley. Sen kalıyorsun."

Maven'in ona attığı taşak buruşturan bakışı kıskanmıyorum.

"Gerçekten mi? Yap beni."

Bikkın görünüyor, destek için bize dönüyor. Maven'in kendini tehlikeye atması ya da Ölümsüz Beşli'nin radarına yaklaşması fikrine katlanamıyorum. Ama eşimi daha iyi anlamaya başlıyorum ve kafasına koyduğu her şeyi başardığı çok açık.

Silas ise buz elementalini desteklemeye başladı. Ancak Everbound Ormanı'nın dışında çalan ve savaş eğitiminin sona erdiğini gösteren düdükle konuşması yarıda kesiliyor. Bu, Ölümsüz Beşli'nin aptal uşakları sokağa çıkma yasağını ihlal edenleri aramak için kalede devriye gezerken sabaha kadar dairemize tıklmadan önce akşam yemeği için sadece küçük bir penceremiz olduğu anlamına geliyor.

Maven ormanın çıkışına doğru ilerliyor. Biz de onu takip ediyoruz, Everett hemen arkasında, Silas ve ben de arkadan geliyoruz. Kar Tanesi'nin Maven'i göremediğinde gözlerini ondan alamadığını fark edince dişlerimi sıkıyorum.

Kıskandığımdan değil. Onun lezzetli yuvarlak kıcına bakmak istemesini anlıyorum.

Ama ona karşı bir şeyler hissederse ve laneti ona zarar verirse, ejderhamın onu yemeye izni var. Ya da kızartmaya. Ne olursa olsun bana uyar.

"Bana hâlâ terazi borçlusun," diye mırıldanıyor Silas yanımda, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

İki kez bakıyorum. Ciddi mi lan bu?

Ciddi. Bu pislik gerçekten de ejderha pullarım üzerinde hakkı olduğunu düşünüyor. Sanki bu çok önemliymiş gibi... Onları süslü büyüler için falan istediğini biliyorum ama Maven'a nasıl zarar verdiğini hepimiz görmüşken nasıl hâlâ o bahsi düşünüyor?

"Olmaz, sik kafalı."

"Yani bir Decimus'un sözünün hiçbir şey ifade etmediğini açıkça kabul ediyorsun öyle mi?" Silas hırlıyor.

Sinirden tüylerim diken diken oluyor. Pek çok şeyi kaldırabilirim ama aileme laf atılmasını kaldıramam. Ailem namussuzluktan *başka bir* şey yapmaz. Ona dişlerimi gösteriyorum.

"Değil dedim. Lanet olsun. Olmuyor dedim. En başta bu bahsi önerdiğin için Maven'ın seni affetmesi için kıcını yırtman gerekirdi, seni duyarsız pislik."

"Yaptım." Kırmızı gözleriyle beni iğneledi. "Peki. Eğer ilk anlaşmaya uymayı reddediyorsan, başka bir fiyat söyle."

Fiyatımı mı söyleyeyim?

Vay be. Gerçekten çaresiz olmalı.

Bu dikkatimi çekiyor ve Everett ile Maven'ın hâlâ duyup duymadıklarını kontrol etmek için önüme bakıyorum. Bir ateş elementinin ya da ateş büyüsünün kontrolden çıktığı, için için yanan, kömürleşmiş bir bölümün yanından geçerken neredeyse ormandan çıktık. Bir noktada miras kalmış olabilecek birkaç kömür yığınının yanından geçiyoruz.

"Onları neden bu kadar çok istiyorsun?" Talep ediyorum. "Bu beni ilgilendirir."

"Lanetinle bir ilgisi var mı? Maven? Denemek istediğin bazı rastgele büyüler mi? Çıkar ağzındaki baklayı."

Silas çenesini sıkar ve ileriye bakar. "Söyleyemem."

"Çünkü sen şaibeli küçük bir hıyarsın," diye homurdanıyorum.

"Çünkü yapmayacağıma yemin ettim ve yalan söyleyemem."

Ona ters ters bakıyorum. "Benim terazim, benim kurallarım. Ne için olduğunu öğrenene kadar sana bir bok vermeyeceğim."

"Senden nefret ediyorum," diye
mırıldandı. "Sen de öyle."

Koç Gallagher rakip beşliye karşı kazandığımız için bize isteksizce puan verirken damarlarımda dolaşan sarhoş edici, yıkıcı büyüünün taze dalgasını görmezden gelmek zor.

Eşleşen diğer beşli Everbound Ormanı'ndan birer birer çıkıyor, çoğu ağır yaralı ve bitkin, bazıları ise tamamen kayıp. Kan sıçramış görüntümün bazı şüpheli bakışlar kazandığının farkındayım, tıpkı Silas'ın beni görüş alanlarından çıkarmak için nasıl kurnazca araya girdiğinin farkında olduğum gibi. Belli ki diğer mirasçıların ne kadar tehlikeli olduğumu bilmelerini istemediğimi anlamış.

Sonunda dövüş dersi bitiyor ve herkes topallayarak kaleye geri dönüyor. Bazıları beşli üyeleri tarafından taşınıyor ya da sürükleniyor. Onlar bunu yaparken, göz ucuyla gerçek Monica'yı beşlisiyle birlikte görüyorum. Lavanta rengi saçlı bir fae kızına yaslanmış sessizce ağlıyor.

Her ne olursa, hayatta olduğu için mutluyum.

Hâlâ Harlow'un izini sürüp cevaplar bulmam gerekiyor ama bu Kenzie'yi sağ salim geri aldıktan sonra yarına kadar beklemek zorunda.

Kalenin tonozlu taş koridorlarına geri döndüğümüzde Baelfire sendeliyor, başı dönüyormuş gibi kendini duvara yaslamak için duraksıyor. Onu saldırıdan dolayı güçsüz görmek yumruklarımı sıkımda neden oluyor. Cildinin her tarafındaki yaralar iyileşmiş olsa da, parçalanmış, kırmızıya bulanmış kıyafetleri ve her yerindeki kanla korkunç bir görüntü oluşturuyor. Oradan geçen birkaç lejyoner dikkatini çekip yaklaşarak son derece popüler olan Decimus'la konuşmaya çalıştığında, ejderha şekillendiricim onlara hırlıyor ve kaçıyorlar.

Ejderha değiştirim.

Bu gece ayrılmaktan bahsettiğimden beri kaşlarını çatıyan Everett'e, sonra da Baelfire'a yürümeye devam etmesi ve bizi savunmasız göstermemesi için sessizce tıslayan Silas'a bakıyorum. Sinirlerime hakim olamayıp bununla savaşmayı bırakmaya karar verdiğimden beri, içime bir haklılık duygusu sızmaya başladı.

İnanılmaz derecede bencilim ama onlar artık benim.

Rahatsız edici yokluğuna rağmen Crypt bile. Neredeyse tüm gün boyunca Limbo'dan beni takip ettiğini hissetmediğim gerçeğinden nefret etmeye başlıyorum.

Baelfire sonunda iyi olduğu konusunda ısrar edince, beşli dairemize dönüyoruz. Bael "uzun bir duşa ihtiyacı olduğunu" mırıldanıyor ve koridora yöneliyor. Silas mutfakta rastgele büyü malzemelerini karıştırmaya başlıyor ve şaşırtıcı bir şekilde Everett de onu takip edip buzdolabını kontrol ediyor.

Beni onu izlerken yakalıyor ve homurdanıyor, "Akşam yemeği yemelisin ve evcil kertenkelenin bu gece yemek pişirebileceğinden şüpheliyim."

"Bir yemek salonu var," diye işaret ediyorum.

"Hani şu seni gözünü kırpmadan öldürmeye çalışacak mirasçılarla dolu olan mı?

Evet, öyle bir şey olmayacak."

Ona donuk bir bakış attım. "Az önce hepinize cinayet masasında ne kadar başarılı olduğumu en ön sıradan anlattım. Ne kadar şok edici olsa da, yiyecek toplamak benim işim."

Ama arkamı döndüğümde, bir ayak kalınlığında bir buz tabakası çatırdayarak ön kapıyı kapatıyor. Everett buzdolabını karıştırmaktan başını kaldırıp bakmadı bile.

"İşte böyle. Doğruluk. Şimdi gidip yüzündeki kesiği temizletmelisin."

Ağzımı açtım, ona söylemeye hazırdım-

"Siktir git," diye çıkışıyor Silas benden önce, Everett'e şaşırtıcı derecede vahşi bir bakış fırlatırken. "Bizi buraya kadar takip etmemeliydin. Çık dışarı. *Şimdi.*"

"En azından *yemek yediğinden* emin olmama izin verilebilir," diye homurdanıyor buz elementali.

"Onu önemseyenler bunu yapacaktır. Öyleyse git. Cehenneme. Dışarı."

Everett'in çenesi esniyor ve Silas'la yüzleşmek için dönerken buzdolabını çarparak kapatıyor, ama sanki biri onun yerine dondurucuyu açmış gibi, çünkü aniden nefesim yüzümün önüne beyaz tüyler halinde geliyor. Bir an için Silas ve Everett baş başa veriyorlar ve buz gibi hava mutfaka doğru süzülürken eşit derecede sinirli görünüyorlar. Sonra Everett'in yüz ifadesi, Silas'ın benimle mücadele ettikten sonra tahrik olduğu için onu azarladığı zamanki zavallı, yenilmiş yüz ifadesine dönüşüyor.

Her şey yerine oturana kadar etkileşimi inceliyorum. "Everett'in bir şekilde benim için bir tehlike olduğunu düşünüyorsunuz. Neden?"

Everett yüzünü buruşturdu ve ön kapıya doğru döndü. "Unut bunu, Oakley."

Hışımınla dışarı çıktı, ön kapıyı arkasından çarpmadan önce buz kalıbı parmaklarının ucunda paramparça oldu. Ne kadar güçlü bir tepki... ama sonra yavaş yavaş benimle ilgilenirken sahte bir yüz takındığı anlaşılıyor.

Onun yüzünü de tıpkı o buz gibi paramparça edeceğim.

Silas, Everett'in bencil bir pislik olduğuna dair Fae dilinde bir şeyler mırıldanıyor ve bana dönüyor. "Al, *sangfluir*."

"Beni iyileştiremezsin, unuttun mu?"

"Biliyorum. Ama artık kendi büyünü kullanabilirsin," diyor dikkatle, sanki kötü tepki vereceğimden endişeleniyormuş gibi beni inceleyerek. "Diğerlerinin işini bitirdikten sonra, o son rakibin üzerinde güçlü bir büyü kullanabildin. Belki de bir büyücüden çok bir sifonsun çünkü bana sanki... besleniyormuşsun gibi geliyor."

Öldürerek.

Bu kısmı yüksek sesle söylemiyor, ama söylenmeden de aynı derecede doğru.

İnkâr etmediğimde, eldivenli ellerimden birini nazıkçe tutuyor, iyileştirici malzemeleri içine bastırıyor ve sonra şakağımın yanına bir öpücük konduruyor. Yüzümü ona doğru eğiyorum. Bir an için gözlerimin ve yanağımdaki kesiğin büyüüne kapılmış gibi görünüyor. Sonra uzaklaşıyor, tüm bu yakınlık ve... dokunuştan sonra nefes almam için bana alan tanıyor.

"Kendini iyileştir, *ima sangfluir*. Daha sonra döneceğim." "Gidiyor musun?"

"Bu gece koğuşlardan ayrılmaya niyetliysen, kokularımızı ve sihirli ayak izlerimizi maskelemek için son derece güçlü bir gizleme iksiri hazırlamakta ısrar ediyorum. Yakında döneceğim."

Şakağıma tüy kadar hafif bir öpücük daha konduran Silas gidiyor. Baelfire tüm kanı yıkarken koridorda akan düşün sesini duyuyorum. Bunun dışında, yemek masasında oturup ayçiçeği yapraklarını ezerken ortalık sessiz. Az miktarda ölü çağırma büyüünü iyileştirme büyüüne dönüştürerek, üzerimde gerçekten işe yarayacak bir şey yaratıyorum.

Yüzüm iyileştiğinde, Baelfire deri tasma ve belindeki siyah havlu dışında üzerinde hiçbir şey olmadan koridordan yeniden ortaya çıkıyor. Kesikleri iyileşmiş, geriye altın rengi bir deri ve uçsuz bucaksız kaslardan başka bir şey kalmamıştı.

Çok pürüzsüz, yalanabilir kaslar.

Yüzüm ısınıyor. Kendi iyiliği için fazla çekici.

Seksi ejderha şekil değiştirici önümde duruyor ve işte o zaman dikkatimi inanılmaz derecede kesilmiş kaslarından uzaklaştırmayı başarıyorum ve yüzündeki gerginliği fark ediyorum.

"Canın acıyor mu?" Ayağa kalkarken kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ölüyorum amına
koyayım." "Ne-"

Yaklaştı ve-oh, tanrılar. Ereksiyonu sert ve kocaman, havlunun arasından karnıma doğru bastırıyor. Baelfire'ın gözleriyle karşılaştığımda gözleri erimişti, daha önce ejderhasının gözlerinde gördüğüm o hayvani saplantıyla doluydu.

"Kurtarma görevinin gece yarısından sonra olduğunu söylemiştin, değil mi? Bu da sana o muhteşem amcığını nefes alamayana kadar yüzüme sürtmek için birkaç saat verir. *Lütfen*."

Derimin altında ısı oluşuyor. Her zamanki gibi kalbimin olduğu bölgede bir his yok ama ona bakarken nabzımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Haklı, öldürmek için saatlerim var.

Ve ben de onu istiyorum. Hem de çok. Sanki şimdi ona dokunmak, bugün onu daha kendime bile sahip olamadan kaybedebileceğim gerçeğini silecekmiş gibi.

Ama...

Baelfire tereddüt ettiğimi görünce gözlerini sıkıca kapatıyor ve kendini sabitlemek istercesine derin bir nefes alıyor. "Tamam. Anladım. Anladım. Bu gece bir daha sormayacağım. Eğer istemiyorsan-"

"Sana söyledim, dokunmaktan zevk almak *istiyorum*," diye hatırlatıyorum ona, parmaklarımı güzelce tonlanmış vücudunda gezdirirken tenimde bir kızarıklık hissediyorum.

Baelfire keskin bir şekilde nefes veriyor. "Tanrılara şükür. O zaman... seni yıkayabilir miyim?"

Oh. Doğru ya. Üstüm başım kan içinde. Umursamasam da, Baelfire'ın havasına girmek için muhtemelen en iyi yol bu değil.

Elimi geri çekmeye başladım. "Gidip duş alacağım-"

Elimi tutuyor ve yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirirken başını sallıyor. "Hey, şimdi bana karşı utanmak yok. Bana sadede gelmemi söyleseydin şu anda seni pazar gününe kadar sikerdim ama dostumla ilgilenmek için *can* atıyorum. Lütfen, bebeğim?"

Dikkatim bir kez daha boğazındaki tasmaya takılıyor. Baelfire'ın yanında çok doğalmış gibi görünen sarhoş edici içgüdülerime güvenerek uzanıyorum ve göz hizama gelene kadar yakasını çekiştiriyorum. Altın rengi gözleri açılıyor.

"Güzel. Yıkı beni. Sonra da kendine zarar verdiğin için seni cezalandırıp cezalandırmayacağıma karar vereceğim."

Sertçe yutkunuyor, ben de yakasında hissediyorum. "*Sikeyim*. Lütfen beni cezalandır bebeğim. Kahretsin, bunu o kadar çok istiyorum ki-"

Onu durdurmak için daha nazikçe tekrar çekiyorum. "Yıkandıktan sonra beni. yalvarabilirsin"

Baelfire başka bir şey söylemeden beni kucağına aldı ve kıcı yanıyormuş gibi odama bağlı devasa bir banyoya girdi. Beni nazikçe yere yatırmak için duraklayarak, büyük camlı duşa uzanıyor. Spreyi açıyor, doğru sıcaklıkta olduğuna karar verene kadar test ediyor.

Gömleğimin eteklerine uzanıyorum ama eli benimkini kapatıyor.

"İzin ver. Şu anda senin için her şeyi yapmak istiyorum."

Bu fikir tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyor, ama kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum ve bekliyorum. "Lütfen," diye ekliyor hararetle, yüzü yalvarıyor.

"Aferin oğlum."

Baelfire gözle görülür bir şekilde titriyor, botlarımın ve çoraplarımın bağcıklarını çözüp çıkarmadan önce kanlı eldivenlerimi ve gömleğimi nazikçe çıkarırken tekrar yutkunuyor. Büyük boy pantolonumu ve düz siyah külotumu indirmek için arkama geçtiğinde inliyor.

"Bu mükemmel kık hakkında ne kadar hayal kurduğumu biliyor musun? Vücudun ağzımı sulandırıyor. Yanımda nefes alman bile yetiyor, o kadar sertleşiyorum ki düşünemiyorum bile."

Kendimi arsız ve cüretkâr hissederek öne eğildim, arkaya uzandım ve kendimi onun için açtım.

Acımasızca küfrediyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp sıcak dilini ağımda gezdirdiğinde sarsılıyorum. Baelfire inliyor ve daha derine bastırıyor, önümde buharla dolan duşu açıkça unutuyor. Bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğuna kendimi fazla kaptırmadan önce uzaklaşıp ılık spreyin içine giriyorum.

Ne de olsa dövüş eğitiminden dolayı gerçekten iğrencim. Giderden akan suyun kan ve kirle bu kadar hızlı kararması utanç verici.

Baelfire havlusunu çıkarma zahmetine girmeden bana katılıyor ve sonraki birkaç dakika... kafa karıştırıcı. Çünkü vücudumu köpürtmek için ellerini sabunla kaplarken tüm dokunuşlarında nazik ve yatıştırıcı olsa da... onlar hala el.

Üzerimde. Ten tene.

O tanıdık karıncalanma hissi boynumdan aşağı inmeye başlıyor.

Kalçalarımı ve uyluklarımı yıkamaya başlıyor ama ben uzaklaşıyorum, nefes almak için gözlerimi kapatıyorum. "Bekle. Sadece... Bir saniyeye ihtiyacım var-"

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda olmadığını biliyorsun," diye mırıldanıyor Baelfire, düşüncelerimin sarmal olmasını engellemek için ihtiyacım olan zamanı bana veriyor. "Sana bu şekilde dokunmayı çok seviyorum Maven, ama senin için zor olmaya başladıysa söyle, duralım."

Kaşlarımı çatıyorum ve ıslak havlusunun altında zar zor gizlenen azgın ereksiyonuna dikkatle bakıyorum. Boy farkımız nedeniyle tam önümde olduğunu fark etmemek imkânsız.

"Bağımlılık yapan kokun beni içten dışa yakmadığında sakinleşecek," diye dramatik bir şekilde inliyor.

Dudaklarım seğiriyor. Ona bir adım daha yaklaşıp ellerini tekrar kalçalarımın koyuyorum. "Durmak istemiyorum. Beni yıkamanı ve sonra becermenı istiyorum. Ama sadece yalvardıktan sonra," diye ekliyorum, çünkü bunu en az onun kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Baelfire'ın nefes alış veriş kesik kesik oluyor. "Gerçekten izin verecek misin...?"

"Beni yıkamayı bitirene kadar olmaz. Tüm *bunları* içime sığdırmaya çalışmadan önce güzel ve temiz olmak istiyorum."

"Oh, lanet olsun."

Bundan sonra, Baelfire beni neredeyse ateşli bir halde yıkıyor, hırıltılı nefesi ve erimiş bakışları, beni iyice temizlerken cehennem gibi ıslatmak için büyük elleriyle birlikte çalışıyor.

Saçlarımı şampuanlarken parmak uçları kafa derime masaj yapıyor. Ağzım açık kalıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Hoşuna gidiyor mu bebeğim?" diye soruyor, sesi kalın.

Daha önce hiç kimse benim için saçımı yıkamamıştı. Lillian dışında ve o da sadece çok küçükken. Ama kovayla yıkanmak hiç bu kadar keyifli olmamıştı.

"Harika hissettiriyor."

"İstersen bunu senin için her gün yaparım."

Saçımla işi bitmişti, ben de başımı arkaya eğip ona baktım. "Şu anda tek istediğim yalvarışlarının tatlı sesi."

Duş spreyinin hemen dışında beni kendisine doğru çevirirken gözleri kehribar rengi bir sıcaklık havuzuna dönüşüyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor ve oradaki yara izimi yalıyor. Bu bende hem şok hem de ihtiyaç hissi uyandırıyor ve refleks olarak parmaklarımı ıslak saçlarına geçirip başını geriye atıyorum.

İnliyor.

"Gerçekten cezalandırılmak istiyorsun, değil mi?" Nefes alıyorum, parmak uçlarımla boğazının etrafındaki ıslak yakanın izini sürüyorum. "Dizlerinin üzerinde böyle çok iyi görünüyorsun. Keşke bu tasmayı sana ben taksaydım. Sadece yalnız kaldığımızda, sadece benim görmem için, çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen benim küçük evcil hayvanımsın."

Onunla ilgili küçük bir şey olduğundan değil.

Baelfire şimdi nefes nefese ve hâlâ beline sarılı olan havlunun içinden sertleşmiş sikini sıkmak için uzanıyor. "*Tanrım*, evet. Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"İyi cevap."

Yüzüne öpücükler serpmek için eğildim. Gözlerini kapatıyor ve yüzüne damlayan suyu umursamadan tadını çıkarıyor. Dudaklarımı onun üzerinde bu şekilde gezdirmek büyüleyici. Şimdiye kadar sadece dudaklarını öpmüştüm.

Sonunda doğruluyorum ve altın gözlerini açtığı anda, gözlerinde tapınmadan başka bir şey yok.

Benden söylemesi, Baelfire bir kızı korkuturken yüz ifadesini izlemeye bayılır.

Sierra'nın kötü sözleri zihnimin acı bir köşesinden çıkıp geliyor. Ama her nasılsa, şu anda Baelfire'la burada, bu samimi anda, bunu nasıl kullanabileceğime dair meraktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Çok yakışıklı," diye iç geçiriyorum.

"Çok muhteşem," diye nefes alıyor ve tekrar göğsüme doğru eğiliyor. Meme uçlarıma öpücükler konduruyor ve lezzetli, sıcak diliyle bir tanesiyle oynamaya başlıyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair dudağımı ısıırıyorum ama geri adım atıyorum, düşük bir protesto hırıltısı çıkardığında eğleniyorum.

"Seni cezalandırmanın bir yolunu biliyorum. Hadi gel."

Beni duştan yatağa kadar hevesle takip ediyor, havluyu çıkarıp uzanmasını söylediğimde ikimiz de sıırıslıklam olduğumuzu görmezden geliyoruz. Yatıyor, gözlerini sikinden alamadığı anda memnun görünüyor, çünkü... lanet olası tanrılar.

Gerçekten o şeyi içime sığdırmaya çalışacak mıyım? Evet.

Evet, sığdıracağım.

"Tekrar patlayana kadar beni kızdıracak mısın bebeğim? O duştan sonra yaşadığım en ateşli şeylerden biri hâlâ bu."

Başımı sallıyorum, yarı yarıya taşındığım odanın çekmecelerini kontrol ederken sıırıtırıyorum. İşe yarayacak bir kumaş şeridi bulup yatağa dönüyorum ve Baelfire'ın göğsüne oturuyorum. Kumaşı görünce canlanıyor.

"Oh, evet. Bağla beni, Boo."

Gözlerimi deviriyorum çünkü görünüşe göre bu lakap ölü kalmayacak. "Aslında bu bir göz bağı. Bana tüm fetihlerinin yüzlerini izlemek için büyük bir şeyin olduğu söylendi. Bu yüzden bu daha iyi bir ceza olur."

Gözlerini kırptıştırıyor ve sonra öfkesi hızla alevleniyor. "Sen lanet olası bir *fetih* değilsin ve lütfen bana seninle tanışmadan önce nasıl bir erkek fahişesi olduğumu hatırlatma. Başka biriyle birlikte olmayı düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor, Maven. Bunları sana kim söyledi? Sana bok mu atıyorlardı? Yemin ederim sikeceğim-"

Dudaklarım seğirirken başımı sallayarak ağzını kapatıyorum. "Siz şekil değiştirenler. Çok duygusalsınız. Ama artık geçmişindeki kızlar umurumda değil Baelfire. Sen benimsin. Buna karar verdim ve benim için geri dönüş yok. Şimdi kaldır kafanı."

Söylemek istediği her şeyi ısırarak geri alıyor ve göz bağını başının arkasından geçirmeme izin veriyor, bir taraftan bağlamadan önce gözlerinin etrafında dolaştırıyor.

Bu sefer onun üzerine oturduğumda, amım yüzüne çok daha yakın olana kadar göğsüne doğru ilerliyorum. Ne kadar tahrik olduğumun kokusunu aldığında nefes alışının kesildiğini duyuyorum ve kalçalarımı kavrayarak başını kaldırıyor.

Ama beni tekrar yalamadan önce yakasının yanından tutup onu tekrar yastığa bastırmak için kullanıyorum. "Kötü ejderha. Sadece sana vermeye karar verdiğim şeyi alacaksın. Önce kibarca iste ve sakın gözbağını oynatma."

Parmak uçları kalçalarımın bastırırken Baelfire beklentiyle sertçe nefes alıyor. Sertçe yutkunuyor. "Seni tatmama izin ver. Lütfen."

Parmak uçlarımı kendi ıslaklığında kaydırmak için uzanıyorum, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce dudağımı ısırıyorum. "Madem nazikçe istedin," diye fısıldıyorum, parmaklarımı dudaklarına götürerek.

Baelfire sarsılıyor ve hemen parmaklarımı temizliyor, bunu yaparken de inliyor. "Biraz daha," diye inliyor.

Uzun bir süre daha kendime dokunuyorum, parmaklarımı amıma daldırmadan önce klitorisimle oynuyorum. Baelfire'ın parmakları kalçalarımın o kadar sert giriyor ki nefesim kesiliyor. Kalçalarının yatakta arkamda kıpırdadığını hissedebiliyorum.

İnliyor. "Tanrım, ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum. Bu çok ateşli, bebeğim. Bana daha fazlasını ver. Boğ beni, Maven. Kahretsin, sana çok ihtiyacım var. Dostuma ihtiyacım var."

Eş. Bu kelimeyi mırıldandığını duymak bana bir şeyler yapıyor. Yüzünü sarmak için hareket ediyorum, sıcak uyarılma uyluklarımın arasında titreşiyor.

"İyi bir çocuk ol ve ben yüzüne boşalana kadar bu amcığı yala."

Baelfire bana karşı inliyor ve titreşimler onu gıdıklıyor, ardından o kadar iştahlı bir şekilde yalamaya ve emmeye başlıyor ki, kendi gözlerimi sıkarak kapatıyorum, uyarılmanın yakıcı sıcaklığı midemde dans ediyor. Bael'in ziyafet çekerken çıkardığı zevk sesleri kesinlikle iğrenç ve ben doyamıyorum. Sonunda daha fazla beklemeyi reddedip vücudunun aşağısına doğru ilerliyorum ve zonklayan ereksiyonunun sızan başını girişime sürtünceye kadar dizlerimin üzerinde duruyorum.

Adımı kırık bir sesle söylüyor, elleri iki yanımızdaki çarşafı yumrukluyor. "Maven. Siktir, bebeğim. Yeterince ıslandın mı? Seni gerçekten incitmek istemiyorum. İzin ver-"

"Artık beklemiyorum Baelfire," diyorum nefes nefese.

"Kahretsin, ben... Eşimi beni ilk kez aldığı anda görmeliyim. *Lütfen* yüzünü görmeme izin ver. *Lütfen*."

Sesindeki kaba çakıl kesinlikle bağımlılık yapıyor. *Lütfen* dediğinde daha da bağımlılık yapıyor. Bunun en seksi ses olduğuna karar verdim - yalvarma sesi. Bu o kadar hoşuma gidiyor ki onu kızdırmaya devam ediyorum, ucuna sürtünürken inlememek için elimden geleni yapıyorum. Bu noktada, sırlıslık oldum ve o da o kadar çok pre-cum sızdırıyor ki, berbat durumdayız.

Baelfire da berbat durumda. O kadar hararetle inliyor ve yalvarıyor ki sesinde vahşi bir sınır duyabiliyorum. İçime ilk kez girdiğinde beni görmek için yanıp tutuşuyor.

Ve bundan zevk alıyor olsam da... Şekil değiştirenime istediğini vermek istiyorum.

Böylece, onun inanılmaz kalınlıktaki sert uzunluğunun ilk santimini içime soktuğumda, gözlerindeki bağı itiyorum. Onu daha fazla içime alırken gerildiğimi hissedince ağzım açık kalıyor. Baelfire'ın gözleri, sikinin neredeyse yarısına kadar batışımı izlerken bir açlık alevine dönüşüyor.

"Siktir, evet. İşte bu, bebeğim. Alabilirsin, hepsini alabilirsin." Gözleri kapandı ve zevkle yüzünü buruşturarak ellerini arkaya kaydırıp kalçalarını sıktı. "*Tanrım*, çok sıkısın."

İçimde aynı anda hafifçe acıyan ve ihtiyaçla zonklayan bir şeye vurduğunu hissettiğimde inliyorum ve uyum sağlamak için bir saniye ayırıyorum. Beni övmeye devam ediyor, gökyüzünün kendisini asmışım gibi bana bakarken kıcıma masaj yapıyor.

Omzumun üzerinden odanın köşesindeki boy aynasına bakıyorum - bu da bana içime gömülü horozunun mükemmel bir görüntüsünü veriyor. O kadar erotik ki ona karşı sallanıyorum ve o yine küfrediyor.

"Çok dolu hissediyorum," diye idare ediyorum, tekrar ona bakarak. "Sen benim için çok iyi bir eşsin."

M kelimesini kullanmak benim hatam.

Çünkü onu söylediğim anda Baelfire aklını kaybediyor. Sonra bir bakıyorum beni ters çevirmiş, yatağa vuruyor, hırlıyor ve inliyor, sanki kendini durduramıyormuş gibi beni hırpalıyor. O kadar sert ve çaresiz ki, tüm bu hisler o kadar fazla ki, orgazmım daha geldiğini hissetmeden içime çarpıyor. Aklımı başımdan alan zevki yaşarken umutsuzca ona yapışarak haykırıyorum.

Baelfire içime daha sert giriyor ve inliyor. "Siktir, Maven. Tanrım, seni ısırmayı o kadar *çok* istiyorum ki."

"Isırmayı seviyorum," diyorum nefes nefese kalarak. "Canını yak."

Baelfire'in yüzü boynumun yan tarafına gömülüyor ve dili boynumun kıvrımlarına doğru ilerliyor, hızı artıyor. "Hayır. Hayır bebeğim, seni *ısırmak* istiyorum. Seni işaretlemek. Seni eşim olarak sahiplenmek, çünkü sen *benimsin*."

Ben...onunum.

Bu, içimden başka bir duygu dalgası gönderiyor ve beni sikmezse ölecekmiş gibi sikmeye devam ederken bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor boğazıma doğru, hızı giderek dengesizleşiyor. İlk başta, beni eşi olarak işaretlemek istediğini düşünüyorum ve evet demek için çok erken olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra boğuk bir sesle, "Lütfen, gelebilir miyim?" diyor.

İznimi mi bekliyor? Bu *hoşuma* gitti.

Başımı sallıyorum ve alt dudağını ısırarak onu öpüyorum. "Benim için gel, Baelfire."

Boşalırken ölmek üzere olan bir adam gibi titriyor ve inliyor, yüzünü boynuma gömüyor. Salgısının içimde ne kadar sıcak olduğunu hissettiğimde ağzım tekrar açık kalıyor - beklemediğim bir ejderha şekil değiştiren olayı. Emiyor ve ısırıyor, itişini bitirirken boynumda birkaç aşk ısırığı bırakıyor. Orgazmı onu soluk soluğa bıraktığında, bir tarafa doğru yığılıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Kalan zevk yavaşça sistemimden kaybolurken nefesimi tutuyorum. Birkaç keyifli dakikadan sonra Baelfire nazıkçe çenemi çevirip beni tatlı tatlı öpüyor ve saygılı, ciddi bir bakışla geri çekiliyor.

"Haklıymışım. Kukun kelimenin tam anlamıyla büyülü."

İçimden kaçan kahkahayı durduramıyorum. "Ya da büyülü olan senin sikindir."

"Evet, ama ben bunu zaten biliyordum. Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı," diye sırtıyor ve hem yanaklarımı hem de boynumu öpüyor. "Ama bacaklarının arasında ne var? Bu saf cennet, Mayflower."

"Peki, listendeki herhangi bir şeyin üstünü çizdik mi?"

Tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. "Neden, Maven Oakley. *Maven'ı Anlamsızca Becerme Yolları* listemi mi soruyorsun? Çünkü sen yüksek sesle okurken o güzel amcığını yiyebildiğim sürece sana kesinlikle göstereceğim, böylece hangi fikirlerin seni en çok tahrik ettiğini tadabilirim."

Oh, *Tanrım*.

Boynumu ve köprücük kemiğimi kemirmeye ve alay etmeye başlıyor ve parmakları bacaklarımın arasına girdiğinde şaşkınlıkla sarsılıyorum, kaçan her şeyi içime geri itmek için amımın içinden kayıyor.

Bu insanların yaptığı bir şey mi? Çok ateşli. Belki bu da Kenzie'ye sorulacak başka bir şeydir.

Ama Baelfire hafifçe yan tarafıma sürtünmeye başladığında gözlerim tekrar açılıyor ve doğrulup sertleşmiş sikine bakarak gözlerimi kırıştırıyorum.

"Çoktan boşaldın."

"Hayatım boyunca hiç boşalmadığım kadar sert boşaldım," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor, oturup çenemi öperken gözleri parlıyor. "İkinci raunt için çok heyecanlıyım. Önce su ya da başka bir şey ister misin? Ya da bir duş daha?"

Everbound'daki dördüncü günümde Kenzie ile yaptığım çok kısa bir konuşmayı aniden hatırlıyorum. Bu kadar kısaydı çünkü konuşmaması için ısrar etmiştim yoksa onu dışlayacaktım. Bana çoğu mirasçının, özellikle de şekil değiştirenlerin, insanlara kıyasla çok kısa refrakter dönemleri olduğunu söylüyordu. Bu da onların çılgın seks dürtüleri sayesinde genellikle yatakta saatler, bazen *günler* geçirdikleri anlamına geliyor.

"İkinci raunt," diye yavaşça yankıladım.

Şimdi dikkatim inanılmaz derecede dağınık değil, midem dönüyor ve sinirlerim endişeyle geriliyor. Hâlâ orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum, bu yüzden iki uç arasında gidip geliyorum ve kolumu bilinçsizce derimi çizecek kadar sert ovduğumu fark ettiğimde yere bakıyorum.

Baelfire da fark ediyor ve elimi yakalayıp dudaklarına bastırıyor. "Hayır. Artık yok."

"Ama tüm bunlar hoşuma gitti," diye hayıflanıyorum. "Hem de çok. Daha fazlasını istiyorum. Aptal bedenimi görmezden gel. Eğer tekrar gidersek, dikkatimin dağılması gerek-"

Çenemi kavırıyor, bakışları sıcak bal gibi. "Zevk almanın tek yolu bunu düşünmemekken seni becermeyeceğim. Az önce yaptığımız şey mükemmeldi ve başıma gelen en iyi şeydi ve bugün bunu daha fazla zorlamayacağız. Tamam mı?"

İç çekiyorum, kendime rağmen huysuzlanıyorum. "Peki. Mavi taşakların tadını çıkar."

Baelfire keskin bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. "Çok tatlısın amına koyayım. Ve odadaki fili gündeme getirerek bu anı mahvetmek istemem ama..." Başını eğiyor ve bana şaşırtıcı derecede utangaç bir bakış fırlatıyor. "Sen... bana eşim dedin."

Şimdi, o anın sıcaklığı dışında, bunu söylediğimi bilmek boynumu ısıtıyor. Kulağa çok resmi ve *samimi* geliyor.

Omuz silkiyorum, bir şey yokmuş gibi davranıyorum. "Bunun seni tahrik edebileceğini düşündüm." Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Evet, öyle. Tahmin bile edemezsin."

Aslında var, neredeyse söyleyeceğim.

Çünkü onun benim olma fikri bir siren çağrısı, kulak tıkamam gerektiğini bildiğim bir şey... ama artık yapmayacağım. Dediğim gibi, direnmeyi bıraktım. Tanrılar beni çok fazla ayarttı ve şimdi bu miraslar benim kasvetli sonuma ön sıradan bir koltuk alacaklar.

Ama sonuna kadar onlara her şeyimi vereceğim. Elimden gelen her şekilde onlar için savaşacağım.

Savaşmaktan bahsetmişken.

"Pierce'ı tam olarak nereye sakladın?"

Kendime ^{geldiğimde}, sağ elimde tuttuğum kanlı bıçağa bakıyorum. Özel yata Khanemde duruyorum ve bir an için içimi katıksız bir panik kaplıyor çünkü buraya girmesine izin verdiğim tek kişi Maven. Yani eğer burada birini bıçakladıysam-

Ama sonra sağ üst uyluğumdan yayılan acının içimi kavurduğunu hissediyorum. Küfrederek ateşin yanındaki koltuğa çöküyorum, kanın fişkırmasını engellemek için yarayı tutarken aynı anda bacağımanın derinliklerine iyileştirici büyü göndermek için yarayı çekiyorum.

Kendimi bıçaklamak lanetim için yeni ve oldukça nahoş bir gelişme.

Kafamın içindeki seslerden biri, "*Kendine geldi*" diye yakınıyor.

İşini bitir, diye tıslıyor babamın sesi. Bir diğeri acımla kıkırdıyor.

Başım zonkluyor, kulaklarım çınlıyor ve bir an için kendi bacağımanı iyileştirmeye zor odaklanabiliyorum çünkü karşı konulmaz bir paranoya dalgası bakışlarımı alarm halinde yata Khanemde gezdiriyor.

"Kim var orada?" Mutfağımdan gelen bir ses duyduğumda kendimi tutamıyorum.

Seni bıçaklayan kişi. İşte geliyorlar.

Kafamın içindeki gülme seslerini duymazdan gelmek imkansız hale geliyor. Sonunda, hala kanlı bıçağı tutarak, nefesim hızlı ve zorlanarak mutfağı giriyorum. Ama bulduğum tek şey Maven için gizleme iksirine başladığımdan beri kaynayan bir tencere... ki ocağın üzerindeki saate göre bu saatler önceydi.

Tekrar yemin ederim. Yere yığılıp bıçağı bırakıyorum ve titreyen, kanlı ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Kendimi kaybediyorum.

Lanetimin tamamen etkisini göstermesi için daha ne kadar zamanım var? Çok uzun olamaz. Bu noktada, muhtemelen günler ya da haftalarım kaldı. Belki de bu

Everbound'a standart olduğu üzere yirminci veya yirmi birinci doğum gününden hemen sonra gelmiş olsaydım...

Ama sonra, hayır. Maven zaten burada olmazdı ve benim kaderimde de kan çiçeğim olmadan acı çekmek vardı.

Everbound Üniversitesi'ne kaydolmadan önce bir yıl daha beklememde ısrar eden kişi Garnet Büyücüsü'ydü. Miras Konseyi bu konuda çok öfkeliydi ama onlara, daha çok yüceltilmiş bir ölüm tuzağı olan sığınağına girmeyi denemelerini ve beni kendilerinin almasını söyledi.

Neden geciktiğini sorduğumda, beni bir yıl daha yanında tutmasını söyleyen son derece değerli bir kaynağı olduğu konusunda ısrar eden belirsiz bir cevap verdi. Daha sonra soru sormadım ama şimdi Maven'ın bu yıla kadar benim için burada olmayacağını bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyorum.

Maven.

Saat gece yarısına yaklaşıyor. Gizlenme iksirini bitirip bir an önce bakıcımın yanına dönmem gerekiyor. Ama daha bacağımı iyileştirmeyi bitirmeden, özel yatakhaneimin kapısı çalınıyor.

Hemen sinirlerim gerildi.

Bıçaklı biri. Kapıyı açtığınız anda saldıracaklar. Beni yalnız bırakmayı reddeden seslere karşı dişlerimi sıkarak kapıyı açıyorum ve kıpırdamadan duruyorum. Çünkü Maven ya da herhangi biri yerine diğer miras, Somnus DeLune alaycı bir tavırla bekliyor.

"Beni takip et, genç Crane. Sorgulama zamanın geldi."

Lanet olsun. Bu işin sonu kötü bitecek. Artık Maven'ın geçmişini bildiğime göre, eğer onun hakkında sorular sorarlarsa...

Yalan söyleyemem.

Sesimi hafif tutmaya çalışarak, "Sorgulama için çok geç," diyorum.

Karabasan canavar bana keskin dişlerini gösteriyor. "Lütfen oyalamaya devam edin. Direnenleri anında infaz edeceğim ve beşlinizden herhangi birini öldürmek son derece hoşuma gidecek."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Omzumun üzerinden sehpa'nın üzerindeki büyü malzemelerinin kakofonisine bakıyorum. "Karşı koymayacağım ama yaramı sarmayı bitirmeme izin verin."

Siyah, ruhsuz bakışları bacağıma düşüyor ve homurdanıyor. "Saldırıya uğradın, öyle mi? Mükemmel. Onun için zayıf bir beşli uygun."

Oğlunu kastediyor olmalı.

Dalgınca başımı sallıyorum çünkü baş sallamak açık bir yalan değil. Sonra hızla sehpaye doğru ilerliyorum, ön kapıyı içeriye göremeyeceği kadar aralık bırakıyorum. Bergamot lapasına batırılmış bir bandaj alıyorum ve daha sonra tamamen iyileşene kadar bacağımı sarıyorum.

Ayrıca bir tılsım alıp cebime koyuyorum. Ölümsüz Beşli'nin Everbound'da olduğunu duyduktan sonra Eşleşme Balosu'ndan önce hazırlamıştım. Natalya'yı aklımdan uzak tutacak.

Umarım.

Somnus DeLune, ara sıra fae veya büyücü ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılan sessiz koridorlarda bana eşlik ediyor. Everbound'daki mirasçıların sayısı son birkaç gündür endişe verici bir hızla düşerken, kimse sokağa çıkma yasağı dışında adım atmaya cesaret edemiyor. Ölümsüz Beşli'nin kiralık elleri geceleri yakın takipte, saldırmaya hazır bekliyorlar.

Fakülte salonuna girdiğimizde Somnus, "Umalım da suçlu bulunmuş olasın." diye alay ediyor.

"Neden?"

"Her şeyden. Ailen o orospu çocuğunun işine burnunu soktukten sonra seni öldürmeyi ve soyundan kurtulmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Aileni öldüren kişiyle aynı amcığı paylaşıyor olman çok komik, sence de öyle değil mi?"

Damarlarımda sıcak bir öfke dolaşüyor ve öfkem beni avlanma durumuna iterken dişlerimin sızladığını hissediyorum. Crypt DeLune'dan ne kadar nefret etsem de

-Babasından daha çok nefret ediyorum.

Yakın zamana kadar Somnus'u sadece bir kez daha yakından görmüştüm. On bir yaşındayken, babamdan kendisi için güçlü bir iksir yapmasını istemek için ailemin taşradaki evine habersizce gelmişti. Babam bana iksirin ne için olduğunu söylemedi, sadece kötü amaçlar için olduğunu söyledi. İksirin teslim edilme zamanı geldiğinde, babam evimizin insan çalışanlarından birini gönderdi. Kanla ıslanmış bir ceset torbasında parçalar halinde geri döndüler ve ben de Somnus DeLune ile bir daha yolumu kesiştirmemeye karar verdim.

Ama işte buradayız.

"Ben soyumun sonuncusu değilim," diye mırıldanıyorum öfkeyle, daha önceki ifadesini düzelterek. "Başka Turnalar da var."

"Kan Fae'si olan yok." Somnus, Müdür Hearst'ün eski ofisinin önünde duruyor. Sanki içeri girmem gerekiyormuş gibi kapıyı işaret ediyor. "Hadi devam edelim. Yüzü kapalı bir yalan söyleme konusundaki yetersizliğin bu işi oldukça çabuklaştıracaktır."

Kendimi hazırladım ve kapıdan içeri girdim. Oda son gördüğüm zamana kıyasla tertemiz ama yine de Maven'ı kanlar içinde yatarken bulduğumuz yere bakmamaya dikkat ediyorum. Bunun yerine gözümü dikip odadaki üç canavara bakıyorum.

Natalya, Iker ve Engela.

Seni hemen öldürecekler, diye içimden bir ses kıs kıs gülüyor.

İlk hamleyi yap. Onlara saldır.

Bu intihar olur ve sesler bunu çok iyi biliyor. Elimi kristalimin beklediği cebime sokma dürtüsüne direniyorum.

Kartlarımı açık oynayarak onların karşısına oturuyorum ve merakla başımı eğiyorum. "Hearst başka bir yerde nişanlı mı?"

Ne de olsa beşli grubum dışında kimse onun öldürüldüğünü bilmiyor. Umarım bu beni sorgulamaları için daha az sebep verir. Ama eğer yas tutuyorlarsa, Natalya usulca homurdanıp ellerini aramızdaki masanın üzerinde kavuştururken Ölümsüz Beşli'den hiçbiri buna dair bir işaret göstermiyor.

"İstediğimiz cevapları almak için hepimizin bir araya gelmesi gerekmiyor."

Mavi gözleri parlamaya başlıyor. Nefesimi tutuyorum ve Koa'ya gizli tılsımının işe yaraması için sessiz bir dua gönderiyorum. O icatların, yalanların, gerçeklerin ve diğer şeylerin yanı sıra büyü'nün de tanrısı.

Natalya'nın dudakları kısıtı ve gözlerinin parlaması durdu. "Görüyorum ki beni aklından uzak tutmak için bir tamponun var. Saklayacak bir şeyin mi var, Fae?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum, en azından beden dilimle yalan söyleyebildiğim için rahatlıyorum. "Kafamın içinde sadece ben olmayı tercih ediyorum. Lanetim yüzünden orası pek de hoş bir yer değil."

Normalde asla böyle bir şey paylaşmazdım ama babamın küçük yaşta bana öğrettiği dersleri çok iyi hatırlıyorum. Biz kan fae'lerinin yalan söyleyemediğimiz için dezavantajlı durumda olduğumuzu, ancak düpedüz yalan söylemeden de gerçeği çarpıtmanın yolları olduğunu anlatmıştı. Sözsüz eylemler, cevap vermek yerine soru sormak, dikkati başka yöne çekmek... ve bizden gerçekten istenen şey olmadığı sürece özgürce bilgi sunmak.

Böylesine tabu bir konudaki ani dürüstlüğü Del Mar'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Yarı pullu yüzünde tuhaf görünüyor. Natalya ile kısa bir bakış alışverişinde bulunuyor ve bazı güçlü beşlilerin yapabildiği gibi telepatik olarak iletişim kurup kurmadıklarını merak ediyorum. Ölümsüz Beşli'nin bu yeteneğe sahip olup olmadığını kimse bilmiyor. Sanırım bunu soran hiç kimse cevabı paylaşacak kadar hayatta kalamadı.

"İlginç," diye düşünüyor Del Mar. "Bazı lanetlerin kalıtsal olduğunu duymuştum, tıpkı sende olduğu gibi. Ailenin ölümü talihsiz bir olaydı. Arcana'nın Crane ailesini hep sevmişimdir. Ne kadar da sadıklar."

Somnus, Engela Zuma'nın yanında dururken alay ediyor. "Sonunda birbirlerini böyle parçalayarak oldukça işe yaramaz olduklarını kanıtladılar."

Konuşmalarını duymazdan geliyormuş gibi yaparak gözlerimi ileri dikiyorum. Ama kafamın içinde, annemle babamın birbirlerine girerken attıkları çığlıkları ve bağrıışmaları hâlâ duyabiliyorum. Beni fark edip bana da saldırmasınlar diye en yakındaki vestiyere saklanmış ve ölümüne dövüşürken çıkardıkları mide bulandırıcı sesleri dinlemiştim. İkisi Divide'da öldükten ve Kabus Prens, bakıcıları Omar'ı amcam ve diğer birkaç rastgele mirasçıyla birlikte intihara sürükledikten sonra ailemin beşlisinin sonuncusuydular.

Crypt'i bu olaydaki rolü için asla affetmeyeceğim.

"Pekâlâ. Sorularımızda dürüst olacağız," diyor Natalya, kızıl kahverengi saçlarının uçlarıyla oynarken sesi çan gibi. "Eşli Balo günü şafak sökerken neredeydiniz?"

"Beşli grubumla birlikte küçük, şirin bir kasabaya yaptığımız romantik bir kaçamaktan dönüyorduk," diye yanıtlıyorum başımı eğerek. "Neden sordunuz? Ölümsüz Beşli'ye bizi varlığınızla onurlandırmak için neyin ilham verdiğini merak ettim."

"Bizim işimiz bizi ilgilendirir," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyor Del Mar. "Bizi sorgulamaya cüret etmeyin."

"Bir aile ziyareti olabilir mi?" Somnus'a masumca bakarak öneriyorum.

Bakışları uyarı dolu. "Küstahlığa varan başka bir şey söylersen, o zavallı beşliyi zayıflatmak için seni seve seve öldürürüm."

Belli ki Crypt'ten her zaman olduğu gibi nefret ediyor. Duygularını anlıyorum.

"Garnet Büyücüsü'nün çırağıydın, değil mi?" Del Mar sorar

"Öyleydim."

"Umarım sağlığı yerindedir?"

"Her zamanki gibi huysuz," diyorum gerçek bir cevap vermekten kaçınarak.

Bu, Del Mar'ın insanlık dışı bir eğlence gösterisiyle kıkırdamasına neden oluyor.

başını sallıyor. "Sanırım kendisine gönderdiğimiz tüm yazışmaları görmezden gelmeye devam edecek. Natalya onu yıllar önce öldürürdü, eğer cazibesi ve büyüleriyle bu kadar işe yaradığını kanıtlamamış olsaydı."

Başımı sallıyorum. Natalya onların koruyucusu ve ben onun himayesindeyken Garnet Büyücüsü her gün onun adını lanetliyordu. Ölümsüz Beşli'nin iktidardan uzaklaştırılmasını istediğini sır olarak saklamadı ama öldürülmesini değil. Onları hayatta bırakmanın neden önemli olduğunu bana hiç söylemedi ama her birini tanımlarken küfür ederken çok yaratıcıydı.

"Devam edelim o zaman," diye mırıldanıyor Natalya, sanki bu küçük konuşmadan sıkılmış gibi. "Everbound'da bulunmamızın gerçek nedenini biliyor musun? Evet ya da hayır diye cevap verin."

Evet ya da hayır soruları her fae'nin baş belasıdır. Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştıklarını fark ettiğimde nabzım hızlanıyor. Eğer Hearst'ün ölümünü bildiğimi öğrenirlerse, boku yerim.

Bu yüzden cevap vermek yerine, her birini incelerken derin düşüncelere dalmış gibi yapıyorum ve aklıma gelen en dikkat dağınık konuya geçiyorum. "Bunun nedeni miras karşıtı hareketin giderek şiddetlenmesi mi? Beşinizi hedef aldıkları için mi buraya sığınmaya geldiniz?"

Somnus homurdanıyor ve yemi yuttuğu için tanrılara şükrediyorum. "Sanki onların küçük hareketi birkaç on yıl içinde sona ermeyecekmiş gibi. Biz çok daha acil bir tehdidin peşindeyiz."

Maven'ı kanalize etmeye çalışıyorum ve ifademi boş tutuyorum çünkü kehanet edilmiş bir *telum* olduğunu bildiğime göre onun ne demek istediğini anlamak zor değil... yani Maven. O Varlık'ın silahı ve sadece Ölümsüz Beşli için bir tehlike olduğunu varsayabilirim.

Yani artık Hearst'ün katilini aramıyorlar. *Onu* aramaya başladılar.

Del Mar soluk sarı gözleriyle beni dikkatle incelediğinde teorim doğrulanıyor, daha insansı formunda bile göz bebekleri bir hidranınki gibi yarık. Çatallı dili dudaklarını ıslatmak için kısa bir süreliğine dışarı fırlıyor.

"Bakıcınızın insan doğumlu olduğunu duydum. Sıradan bir büyücünün böylesine acımasız bir dönemde bu kadar uzun süre hayatta kalması tuhaf, değil mi?"

"Güçlü eşleşmeleri var ve işler ne kadar acımasızlaşırsa acımasızlaşsın onu korumaya devam edeceğiz," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum, bakışlarını tutuyorum.

"Koruyucunuz nereden geliyor, söyler misiniz?" Natalya mırıldanıyor.

Maven hakkında soru sormalarından nefret ediyorum ama iş başa düştüğünde onu korumak için yalan söyleyemeyecek olmamdan daha da nefret ediyorum.

Ona ihanet edeceksin. Şimdi onun peşine düşecekler, diye hırlıyor içimden bir ses.

Kendini onlardan koruyacak kadar güçlü değil.

Sen.

Bırak ölsün artık. Ondan nefret ediyoruz. Bizi bitirecek.

Sol gözüm seğirmeye başlıyor, ama sonunda, "Miras dünyasında yetişmedi, bu yüzden korkarım Everbound'da geçirdiği zaman oldukça alışma dönemi oldu," demeyi başarıyorum.

"Natalya dramatik bir şekilde suratını asıyor ve masanın etrafında dolaşmak için ayağa kalkıyor.

Ölümsüz, öğrencileri sorgulamaktansa kulüplere gitmeye daha uygun yarı şeffaf bir elbise giyiyor. Tam önüme tünüyor, mavi gözleri yeniden parlamaya başladığında içime işliyor. Kafamdan gerçeği söküp almaya çalışıyor ve tılsımın dayanması için dua ediyorum. Cebimde ısındığını hissedebiliyorum.

"Tekrar deneyelim. Bakıcın hangi varoluş düzleminden geldi?"

Nabzım alarmla atıyor ama Maven'ın bize çocukken Cehennem'e götürüldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Yani *mutlak* gerçek şu.

"Ölümlüler diyarı tabii ki. Başka nerede olabilir?"

"Peki o hep ölümlüler âleminde miydi?"

Avuçlarım nemleniyor ve ifadelerimi dikkatli kullanıyorum. "Başka nereye gidebilir ki? Gerçi teknik olarak, bayginken hepimizin Araf'a gittiğini duymuştum, sanırım o da bu şekilde oraya gitmiştir."

Natalya'nın eli şimşek hızıyla boynuma dolanıyor. Yüzü iğrenç bir hırıltıya dönüşürken oksijene erişimim yok, tüm o eski dünya güzelliği şimdi öfkeyle çirkinleşiyor.

"Benimle oyun oynamaya cüret etme. Sadece evet ya da hayır diye cevap ver. Bildiğin kadarıyla bakıcın hiç Divide'dan geçti mi?"

Beni sandalyeye geri fırlatıyor, böylece nefes almak için boğulup bir cevap verebiliyorum, ama buna asla cevap vermeyeceğim. Veremem. Verirsem, gerçeği öğrenirler.

Ama sessiz kalırsam, onlar da aynı hızla gerçeği kabul edeceklerdir. Bunu bükmenin bir yolu yok. Ne zaman dudaklarımdan bir yalan dökülmeye çalışsa sesim her zaman olduğu gibi kesilecek.

Bu yüzden, bunun yerine, mutlak bir şok taklidi yapıyorum. "Bölünmüşlükten mi? Yani, Cehennem'e mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki-"

Del Mar o kadar hızlı hareket ediyor ki, odanın öbür ucuna fırlayıp duvara çarpana kadar onu görmüyorum. Somnus bir an sonra orada, beni ayağa kaldırmak için saçlarımı yumrukluyor. Uyluğumdaki yeni yaraya bir diz attı. O kadar beklenmedik ve acı verici ki, utanç verici bir şekilde, keskin bir acı çığlığı kaçıyor.

Belli ki onları kızdırmıştım. Ve Natalya bana doğru ilerlerken, aynı iğrenç kaşlarını çatmış, gözleri uğursuzca parlarken, bilgi almak için işkenceye maruz kalacağımı biliyorum.

Sonra da beni öldürecekler.

Ve tek düşünebildiğim, burada ölürsem Maven'la yaşayamayacağım her şey. Sabahları onun yanında uyanamayacağım, onun ağız sulandıran kanının tadına bakamayacağım ya da sinirlendiğinde kara gözlerinin büyüleyici bir öfkeyle parlamışını izleyemeyeceğim. Onun hakkında hâlâ umutsuzca istediğim cevapları alamayacağım. Bir daha asla benim güzel, hırçın *sangfluir*'imin yatakta çıkardığı sarhoş edici sesleri dinleyemeyeceğim ya da onu öpmeden hemen önce yüz ifadesinin yumuşamasını izleyemeyeceğim.

Benim için ağlayıp ağlamayacağını merak ediyorum.

Somnus beni hâlâ duvara yaslıyor. Ama Natalya dişlerini gösterip bileğime batırarak benden dayanılmaz derecede uzun bir kan çekerken kapı hafifçe çalınıyor.

Del Mar öfkeyle, "Rahatsız edilmek istemiyoruz," diye gürledi. "Kim buna cüret eder-"

"Ben Pia, efendim."

Galene tapınağındaki kahin mi? Boğulmaktan ve kolumdaki ağrıdan başım dönüyor ve böyle bir zamanda kapıyı neden çaldığını anlayamıyorum. Bir an için kulaklarım çınlıyor ve kafamın içindeki sesler kükreyerek yüzeye çıkıyor. Natalya bileğimi serbest bırakıp kapıdan ne dediğini anlayamadığım bir şeyler söylerken ben duvara yapışmış, nefes almaya çalışıyorum.

Somnus aniden keskin bir küfürle beni serbest bırakıyor ve Engela ilk kez hareket ederek ofisin kapısını açıp hışımla dışarı fırlıyor. Del Mar, Somnus ve Natalya da onu takip ediyor ve ben Hearst'ün ofisinde yanan bileğim ve yanımda duran kahinle baş başa kaldığımda şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

Beyaz pelerinli figürün başı bana doğru dönüyor.

"Kanaman var," diyor sessizce.

Yanan bileğimi kavrayarak sendeleyerek ayağa kalkarken nefes almak için mücadele ediyorum. Natalya bir vampir, yani eski vampirlerden farklı olarak, zehri birini vampire dönüştürme yeteneğine sahip... eğer sistemlerinde zehir varken ölürlerse. Şu an benim yaptığım gibi.

Ama onlar gitti, yani ölmek gibi bir planım yok.

"Nereye gittiler? Neler oluyor?" Kısık sesle soruyorum.

Dikkatlerini bu kadar çabuk çekebilecek aklıma gelen tek Şey, Pia'nın birinin koğuşlardan kaçmaya çalıştığını duyurması. Ya Maven'in kaçma girişimini bildiriyorsa? Ya bakıcım her an yakalanıp ldürölmek üzereyse?

"Bakıcın tamamen güvende Silas Crane," diye cevap veriyor Pia, bana durugörü yeteneğine sahip olduğunu ve büyük ihtimalle zihin okuyabildiğini hatırlatarak. "Şu anda Everbound'u çevreleyen koğuşların dışında."

Yine de bu benim paniğimi daha da arttırıyor. "Onu arıyorlar mı? Onlara söyledin mi?"

Kahin beyaz cüppeli başını sallıyor. "Hayır. Ben sadece onlara Limbo'dan bir wisp sürüsünün çıktığını ve batı kanadında karşılaştıkları her Şeyi paramparça ettiklerini bildirmeye geldim. Kâbus Prensi olmadan, yiğitleri yakalayıp yok etmeleri muhtemelen birkaç saatlerini alacaktır."

Neden Crypt'ten bahsediyor? Sözlere kafamın içinde dönüp duruyor, bir anlam ifade etmiyor. Daha önce yaşadığım kan kaybı ve vücudumda dolaşan vampir zehri yüzünden hiçbir Şeye odaklanamıyorum. Kulaklarımdaki çınlama daha da kötüleşiyor.

"Maven'a gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. Ancak çok geç fark ettim ki Fae.

Ama Pia anlamış olmalı çünkü mırıldanıyor. "ok sadık. Tıpkı bizim gibi umuyorum."

Bu ifadenin de hiçbir anlamı yok, ama Pia beni destekleyip Hearst'ün ofisinden çıkmama yardım ederken başka sorular soramayacak kadar bitkin ve acı içindeyim. Ama beşlinin dairesine vardığımızda bir çıkış bulamayınca gözlerimi kırpıştırıp kaşlarımla atıyorum.

"*Maven*," diye vurgulayarak tekrarlıyorum. "Bakıcımın yanına gitmeliyim."

Pia kapıyı çalarken itirazımı dikkate bile almıyor. Bir an sonra Baelfire kapıyı açıyor ve bize bakıyor. Gözleri, içindeki ejderhayla mücadele ettiğini anlatan bir Şekilde vahşi. Boynunun etrafındaki çizikler, sanki yakasını çıkarmaya çalışıyormuş gibi, mücadele ettiğini daha da kanıtlıyor.

"Neredeydin?" diye çıkışıyor, beni içeri süröklüyor ve gizemli kâhine bir merhaba bile demeden kapıyı çarpıyor. "Maven bir saat önce gitti. Onunla koğuşların dışına çıkmak için neden daha erken gelmedin?"

Gözlerimi dolduran bulanıklığın içinden gözlerimi kısarak ona bakıyorum, üç kafasını bir araya getirmeye kararlıyım. "Meşguldüm. Ama neden onunla gitmedin ki?"

Küfrediyor ve boynundaki deriyi tekrar sertçe çekiştiriyor. "Bu lanet tasmanın içinde bir izleme büyüğü olup olmadığını bilmediğimizi söyledi. Eğer gidersem Ölümsüz Beşli'ye haber verebilirmişim, o zaman da boku yermişiz."

"Orada yalnız olduğunu mu söylüyorsun?" Zehri etkisiz hale getirecek büyü malzemelerini almak için mutfığa doğru hışımla ilerliyorum.

En azından mutfığa girmeye *çalışıyorum*. Ama dengem bozulmaya başladı ve duvara tosladım, kırımın üstüne düştüm ve bacağımdaki acıyla tısladım.

Görüşümün kenarları kararırken her şey dönüyor, ama Baelfire'ın neredeyse *endişeli* görünen bir kaşla üzerimde durduğunu seçebiliyorum.

"Kahretsin. Sana ne oldu Si?"

Bayılmak üzereyim ama vücudumda bu zehir varken bayılmama izin veremem. Ya baygınken bir şekilde ölürsem ve vampir olarak geri dönersem? Artık sihriime sahip olamam ve güçlü kan sihri çizgim son derece paha biçilmez. Ondan asla vazgeçmeyi reddediyorum.

Bu yüzden Baelfire'ın altı çift gözüne odaklanmaya çalışıyorum ve "Wyvern kanı" diyorum.

"Yine mi geldin?"

"Mutfakta. Etiketli şişe. Ağzıma on damla."

Kelimelerim birbirine karışıyor, vampir zehri sistemimi yakmaya devam ederken gözlerim izinsiz kapanıyor. Şimdi sırtüstü yatıyorum ve her şey solmaya başlıyor.

Lütfen bana geri dön, sangfluir.

Bayılmadan önce duyduğum son şey, "Hayatta olmaz. Wyvern suyuyla işim olmaz, seni kan emici ucube."

Sabahın ikisinde Halfton'a yürürken ^{taze yağan} kar botlarımın altında çtırdıyor. Everbound'un koğuşlarından kaçmak için sihir rezervimden beklediğimden daha fazlası gerekti. Ama şu ana kadar Ölümsüz Beşli'den ya da yandaşlarından hiçbir i gölgelerden fırlayıp beni öldürmeye kalkışmadı.

Bu da hayal kırıklığı.

Ama en azından Kenzie'yi çabucak geri alabileceğim anlamına geliyor.

Ana Cadde'nin ortasından küçük kasabanın en ucundaki hana doğru yürürken kış gecesinin havasında kalın, uğursuz bir ürperti asılı duruyor. Sokak lambaları loş. Halfton'da uyanık olabilecek tek insan kasabanın diğeri tarafında olabilir, ancak bunun dışında tüm insanlar bu uykulu küçük kasabada yataklarında dinleniyor.

Ara sıra kar serpintileri düşerken, esinti ölü ağaç dallarını hışırdatıyor. Karanlık vitrinlerin dışında asılı duran uğursuz sesli rüzgâr çanları usulca çalıyor. Ortam o kadar ürkütücü ki gülümsememe neden oluyor.

Ve sonra iç çekiyorum, keşke beşli grubum da burada benimle olsaydı diye. Tanrım, onlar için tam bir aptalım.

Ama bu gece Kenzie'yi almak için yalnız olmam onlar için daha güvenli.

Sonunda Kara Kanat Hanı'na varmadan önce bir mezarlığın yanından geçiyorum. Büyük tuğla bina muhtemelen yüz yıl önce inşa edilmiş ve sahipleri o zamandan beri tadilat yapmamış. Kırık bir sundurma salıncağı ön kapının yanında eğri büğrü duruyor ve soğuk rüzgâr her estiğinde yüksek sesle gıcırıyor. Üç katlı binanın hiçbir ışığı yanmıyor. Yabani bir patiska kedi beni görünce tıslıyor ve en yakındaki çalılar arasına saklanıyor.

Büyüleyici.

Bir gölge kadar hızlı ve sessiz bir şekilde hanın ön kapısının kilidini açıp içeri giriyorum ve 17 numaralı odada durana kadar merdivenleri çıkıyorum. Nefesimi tutarak basit bir kilit açma büyüğü kullanıyorum, içeri giriyorum ve ışığı açtığımda-

Lanet evrene şükürler olsun.

Kenzie yatağın üzerinde askıya alınmış bir animasyonda yatıyor, zamanda duraklamış, durağanlık büyüünden dolayı etrafında soluk yeşil ışık parıldarken tavana bakıyor.

Ellerimi onun üzerinde tutarak, büyümden geriye kalan az miktardaki şeyi çekiyorum, sonunda içlerinden biri tıklayana kadar çeşitli büyüler fısıldıyorum.

Dönüşen'in kalıcı büyüü paramparça oluyor. Kenzie soluk soluğa yatağa geri dönüyor, en yakındaki yastığı kapıp bir silah gibi tutarken mavi gözleri vahşi ve şaşkın.

"Beni bununla boğmayı planlamıyorsan, işe yaramaz."

Kenzie gözlerini kırıştırıp bana odaklanıyor. Bir an için beni hatırlayıp hatırlamayacağını görmek için beklerken boğazım acıyla sıkılıyor. Tamamen yabancı birine bakıyor olabilir. Dönüşen onun anılarından besleniyordu, bu yüzden benim kim olduğumu bilmeme ihtimali çok yüksek-

"Maven!"

Yatağa doğru çekiliyorum ve Kenzie hıçkırarak omzuma sarılıyor, vücudu titriyor. Beni unutmadığı için rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatıyorum.

Ağlayan birinin yanında olmak hâlâ çok rahatsız edici. Yine de, omurgamda dans eden endişeyi ve ona sarılmak için derimi diken diken etmeye başlayan soğuk teri görmezden geliyorum.

"O-oh, üzgünüm," diye hıçkırıyor, geri çekiliyor ve yüzünü siliyor. "Dokunmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Seni öyle yakalamak istememiştim. Seni gördüğüm için çok rahatlamıştım ve-ve, *aman Tanrım*, tıpkı Harlow'a benzeyen bir şekil değiştiren vardı ve o *benim lanet kafamın içindeydi* ve... Özür dilerim, ağlamaya dayanamadığını biliyorum ama ben sadece-"

Bana hiç doğal gelmese de onu rahatlatmaya kararlıyım, onu garip bir şekilde tekrar kucaklıyorum ve sinirlerimin tüm bu uzun temas karşısında dehşetle gerilmesine karşı çenemi sıkıyorum.

"Yardıma olacaksa ağla. Benim için sakıncası yok."

Kenzie teklifimi kabul ediyor ve birkaç dakika daha ağlıyor, kaybettiği anılarının yasını tutuyor. Sonunda kendini geri çekiyor ve tekrar gözlerini siliyor. Yüzü lekeli ama doğruldu ve yoluna devam etmeye kararlıymış gibi vahşi, solgun buklelerini yüzünden uzaklaştırdı.

"Peki, ne zamandır buradayım?" "Birkaç gündür. Durağanlıkta."

Alt dudağı titriyor. "Ya benim beşli? Onlar-" "Güvendeler," diye onu temin ediyorum.

Yemekhanede ve kalenin çevresinde gözümü onlardan ayırmadım ve hiç yaralanmadılar ya da öldürülmediler. Vurgularının savaş olmaması ve yüksek rütbeli bir beşli olmamaları yardımcı oluyor, bu yüzden diğerlerine kıyasla büyük bir hedef oluşturmuyorlar.

"Onları hatırlıyorum ama... Başka pek bir şey hatırlayamıyorum. Çocukluğumu hiç hatırlayamıyorum." Kenzie'nin gözleri tekrar sulanıyor ve sertçe yutkunuyor. "Sanki son bir yıl içinde neler olduğunu biliyor gibiyim ama ondan öncesini..."

Sesimi nazik tutuyorum. "Değişkenler anılarla beslenir."

"Ama onları geri alamaz mıyım?"

Başımı sallıyorum, keşke daha fazla teselli verebilseydim.

"O aptal orospu," diye homurdanıyor, gözyaşlarını siliyor. "Eğer yer değiştirebilseydim, o aptal sahte suratını parçalardım."

"Teselli olacaksa, onu çoktan öldürdüm. Hafif bir işkenceden sonra."

Bence çok hafif.

Kenzie duraksıyor. "Huh. Aslında... bu beni daha iyi hissettiriyor.

Bu benim için kötü mü?"

"Benim kitabımda, uzaktan bile değil." Sonra duraklıyorum. "Hemen üniversiteye dönmemiz gerekiyor. Ama önce, sen içerideyken bazı şeylerin değiştiğini bilmelisin."

Everbound'daki tehlikeli durumu, lisansüstü öğrencilere göz kulak olan kiralık mirasçıları ve Ölümsüz Beşli'nin varlığını hızlıca açıkladığımda Kenzie iri gözlerle beni dinliyor. *Neden* orada olduklarını açıklamıyorum ama öğrencileri öldürdüklerini ekliyorum.

Bitirdiğimde, tüm bunları özümsemek için bir dakikasını ayırıyor. Sonra kaşlarını çatı. "Tamam ama ben o Dönüşen kaltak için aptal bir atıştırmalıkken *başka* bir şey oldu mu?"

Başka bir şey mi? "Ölümsüz Beşli'nin Everbound'u kaçırmaması senin için yeterli değil mi?"

"Yani, bu berbat bir şey ama sizinkilere bir şey oldu mu?" "Bu tam bir Kenzie sorusu," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ve bu tam bir Maven *cevapsızlığı*," diye karşılık veriyor. "Alo? Az önce gerçekten travmatik bir şey yaşadım. Benim için yapabileceğin en az şey, kafamı dağıtmak ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için biraz buharlı, nitty gritty ilişki detayları sunmak!"

Homurdanıyorum ve yataktan kalkıp odanın içinde Dönüşen'in bırakmış olabileceği başka bir şey var mı diye bakıyorum ama boş. "Söz veriyorum konuşacağız

daha fazla, ama daha sonra. Şafak sökmeden Everbound'un koğuşlarından geri dönmemiz gerekiyor."

Kenzie ayağa kalkmaya çalışıyor ama acı dolu bir yüz ifadesiyle arkasına yaslanıyor. "Bok gibi hissediyorum. Bekle, bok gibi mi görünüyorum? Tanrım, iğrenç görünüyorsam beşlimi görmek istemiyorum. Yani, onları görmeyi çok istiyorum... ama döndüğümde tipik, inanılmaz seksi halim olmak istiyorum ki benim için çok endişelenmesinler. Demek istediğim, onların cesur lideri olmam gerekiyor ve hepimiz hala balayı aşamasındayız, bu yüzden döndüğümde Hortlaklardan biri gibi görünerek her şeyi mahvetmek istemiyorum-"

"Kenzie."

"Doğru, özür dilerim. Tamam, bu vesileyle kibirimi en az bir saatliğine askıya alıyorum. İşte gidiyorum."

Hani sessizce terk edip caddede ilerlerken bana yaslanmasına izin verdiğimde endişemin nasıl arttığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama çok geçmeden, o kendini bir ağaca yaslarken ben de uzaklaşmak zorunda kalıyorum ki yükselen safrayı yutup kendime gelebileyim.

Lanet olası aptal vücut. Daha önce Baelfire'la birlikteyken bu kadar kötü görünmüyordu, peki neden şimdi?

Kenzie'yi Everbound'un koğuşlarının hemen dışına çıkarmak için yasak bir taşıma büyü kullanmayı düşünüyordum ki, aniden tüm duyularım alarma geçti. Nether'da yıllarca içgüdülerimi geliştirdikten sonra, duyularım gölge iblislere karşı hassas bir tepki geliştirdi. Ne zaman yakınımda olduklarını hissedebiliyorum...

Şu anda yaptığım gibi.

Yaklaşan tehdide dair herhangi bir işaret aramak için bir daire çiziyorum.

"May?" Kenzie fısıldıyor. Neler oluyor? Sen ne-"

"Şşş."

Bir an daha sessizlik içinde duruyoruz... ta ki daha önce geçtiğim mezarlığın yakınında, çevremde en ufak bir hareket yakalayana kadar. Azalan ayın zayıf ışığı altında, sadece taze mezarlardan biri olduğunu tahmin edebildiğim şeyin üzerine eğilmiş iri yarı insansı bir figür seçebiliyorum.

Bir ghou.

Bu tür gölge şeytanlar Cehennem'de yaygındır. Yeni ölmüş, tek vücut olmuş cesetlerle beslenirler. Kızgın olduklarında hızlı ve tehlikeli olsalar da, akılsız doğaları nedeniyle Bölünme'yi koruyan mirasları nadiren geçebilirler.

İlk başta, Bölünme'den bu kadar uzakta, Halfton'da bir tane görmenin garip olduğunu düşündüm. Ama sonra Amadeus ürkütücü tahtında oturup planını açıklarken taş zeminde diz çöküp itaatkâr, boyun eğen silah rolünü oynadığımı hatırlıyorum.

Dört Hane'nin her bir üyesini ortadan kaldırdığınızda, ölümlüler diyarındaki dayanağımız büyüyecek. Çünkü bizi geride tutan onların yaşam gücü, başka bir şey değil. Onların değerli Bölünme'sinin ne kadar zayıfladığına göre ilerlemenizi takip edeceğim. Bitir onları. Bu senin amacın, kızım. Ve o aptalların her birinin işini bitirdiğinde.

Beni buraya ve şimdiye geri getirmek için başımı sallıyorum. Tabii ya. Hearst'ün ölümünden bu yana, her zamankinden çok daha fazla dalgalanma ve çok daha fazla kaçan gölge şeytan olmalı. Miras Konseyi ve diğer tüm mirasçıların elleri bununla dolu olmalı ama belli ki bu hortlak ölü insanlarla beslenmek için zarar görmeden kaçmış.

Kenzie nereye baktığımı gördü ve keskin bir nefes aldı. "Aman *Tanrım*. Bu düşündüğüm şey mi?"

"Evet. Ama endişelenmeyin. Yaşayanları görmezden gelecektir."

Gulyabani iki metrelik boyuyla doğrulur ve havayı koklamaya başlar, bu da Kenzie'nin boğuk bir ses çıkarmasına neden olur.

"Bundan emin misin? Çünkü sanki bizim kokumuzu alıyor!" diye tıslıyor ve geri çekiliyor.

Bizi değil. Sadece ben. Açık konuşmak gerekirse, artık tamamen yaşayanların bir parçası değilim.

Omzumun üzerinden ona bakarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Onu kasabadan uzaklaştıracam, böylece Halfton'da kalıp insanlara zarar vermeyecek. Sen burada kal."

Kenzie kaşlarını çatıyor. "May, lütfen yanlış anlama ama... sen bir pislikçisin. Tüm zamanların en sevdiğim pislikçisisin ama yine de o lanet olası bir *gulyabani* ve o şeyle tek başına başa çıkmana asla izin vermeyeceğim. Ben yardım edeceğim."

"Şu anda zayıfsın," diyorum sessizce.

Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Affedersiniz, kekeledim mi? Bana nasıl yardım edeceğimi söyle, benim aşırı hevesli küçük keşiş kurtarıcım."

Dudaklarım seğiriyor. Onu özlemişim. Her ne kadar tek başıma daha iyi çalışıyor olsam da, biraz olsun yardım etmesinden zarar gelmez.

"Peki. Ama talimatlarıma harfiyen uy."

"Anlaşıldı."

Beş dakika sonra, hortlağın mezar kazmaya geri döndüğü mezarlığa yaklaşıyorum. Bu gece şans benden yana ve rüzgâr mükemmel bir yönden esiyor, böylece Halfon'ın mezarlığının dışındaki ormanın sınırlarında durduğumda, gulyabani benden rüzgâr altında kalıyor. En sevdiğim adamantine hançerimin beni beklediği gizli cebime uzanıyorum. Baelfire kaleden ayrılmadan önce onu bana geri vermişti ama geldiğim yere kadar izini sürebilecek kimsenin önünde kullanmamam için yalvarmadan önce değil.

Rüzgâr esip de kokumu alır almaz gölge şeytan doğruldu ve ağzında ne varsa bıraktı. Doğrudan bana bakmak için dönüyor, dişleri iğrenç ağzından dışarı çıkıyor. Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha.

Sonra bana doğru fırladı.

Oyun başladı.

Adrenalin içime pompalanırken dönüp ormana doğru yola çıkıyorum. Ağaçların etrafından dolanarak ve küçük bir derenin üzerinden atlayarak Everbound'a doğru ilerliyorum. Okula yaklaşmadan önce bu şeyi öldürmem gerekecek, yoksa sihirli koğuşlar tarafından algılanabilir.

Kısa mesafelerde hızlıyım, iyi bir günde şekil değiştirenlerden bile daha hızlıyım. Bu, Amadeus'un baş büyücüsü Dagon'un, varlığımın dokusunu değiştirirken mükemmelleştirmek için ısrar ettiği bir şeydi. Uzun zaman önce var olan bir canavara benzetildim, sadece o daha yavaş ve daha az etkiliydi.

Ben deneysel yeni ve geliştirilmiş versiyonuyum.

Tam planladığımız gibi, Kenzie ormanda başka bir yerden fırlayıp gulyabaninin dikkatini dağıttığı sırada hızla bir ağaca tırmanıyorum. Gulyabaniler onları yiyecek olarak görmedikleri için genellikle yaşayanlar için bir tehlike oluşturmaları da, dikkatleri kolayca dağılır.

Gölge zebanisi ona doğru döner dönmez ağaç dallarından inip omuzlarına biniyorum ve adamantine hançerimi kafatasına önce iki, sonra üç kez saplıyorum. Kükreyip beni fırlatıyor ve ben de homurdanarak bir ağaca çarpıyorum. Bu bir çürük bırakacak.

Şeytan ona doğru fırladığında Kenzie kaçıyor. Sonra yaratık yere yığılıyor, adamantinin gücü yaratığın sisteminde etkisini gösterirken birkaç kez seğiriyor. Sonunda gevşiyor, damarları morumsu derisinden kabarıyor.

Kendimi fırçalayıp hançerimi kafatasından çıkarmak için yanına gittiğimde, gücün heyecan verici hücumunun damarlarımı bulandırdığını hissediyorum.

Eski güzel Pierce.

Bıçağımı ölü gulyabaninin boynundaki yeleye benzeyen kürk tutamına silerken Kenzie iri gözlerle beni izliyor. "Yani... insanlar tarafından yetiştirildiğini söylemiştin."

"Aslında, ben yapmadım. Sen öyle sandın."

"Huh. Sanırım bu doğru." Yanı başımızdaki ölü gölge şeytana yüzünü çevirdi. "Ve sen beni hiç düzeltmedin, ama şimdi bunun doğru olmadığını hissediyorum. Yani, çok *hızlıydın*, çok hızlı. Ve bu çirkin şey seni hiç korkutmadı."

"Olduklarından çok daha kötü görünüyorlar." Gitmek için döndüm. "Gel hadi." "Hey, May?"

Sesindeki kırılganlık beni duraksatıyor.

"Bana güvenebilirsin, biliyorsun. Her konuda. Mesela bana geçmişinle ilgili anlattığın hiçbir şeyi kimseye anlatmayacağım. Beşlime bile. Sen benim için bir kardeş gibisin."

Hançerimi tekrar bir kenara koyup yüzümü ona dönüyorum. "Biliyorum."

Ve biliyorum. Kenzie Lillian gibi ve Lillian izin versem benim için ölür. Göz açıp kapayınca kadar nasıl canlandığımı düşünürsek, bu gerçekten çok sinir bozucu. Ama yine de anlıyorum çünkü dirilemesem bile ben de aynısını yapardım.

"Bu arada elbise için teşekkür ederim."

Kenzie'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten giydin mi? Yaşasın! Aman Tanrım, fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum!"

Oops. "Doğru ya. Resimler..."

Teatral bir öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Cidden benim için hiç fotoğraf çekmedin mi? Maven-Orta Adın Her Neyse Oakley, başın büyük belada. Everbound'da olan tüm o tuhaf şeylerden kurtulduğumuzda, tekrar o kıyafeti giymeni talep ediyorum ki geriye dönük olarak fotoğraf çekebileyim ve ilk seferinde oradaymışım gibi davranabileyim, tamam mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Başka bir elbise almamız gerekecek. Bizimkiler bunu yırttı."

Bir saniye geçti. Sonra iki. Sonra kulakları yırtarcasına tiz, baş döndürücü bir çığlık atıyor, irkiliyorum ve az önce yerimizi bildirmiş olabileceği başka tehditlere karşı etrafıma bakıyorum.

"Evet! *Biliyordum!* Onlar senin adamların ve o elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğünle onları çılgına çevirdin, ta ki daha fazla dayanamayana kadar! Elbiseni yırtıp attılar mı?"

Dans pisti mi? O zamandan beri çılgınca grup seks yapıyor musunuz? Bana her şeyi anlat. *Her şeyi.*"

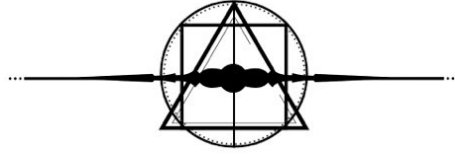
Gülümsemeye karşı koyuyorum ve ormanda ilerlemeye devam ederken gözlerimi deviriyorum. "Yarın. Bu gece dinlenmen ve beşlini rahatlatman gerek çünkü günlerdir ölü olduğunu düşünüyorlar."

Bu onu hemen ayılttı. "Öyle mi? Oh, Tanrım. Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Güzel. O zaman bizi oraya götürmek için biraz büyü kullanmamın bir sakıncası olmaz değil mi?"

Kenzie şaşkınlıkla bana göz kırıyor, solgun buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Bunu yapabilir misin? Düşündüm ki... Yani, daha önce senin alışılmadık bir büyücü olduğunu sanıyordum, ama şimdi senin hakkında bildiğim her şeyden şüphe etmeye başladım May. En iyi arkadaşım olduğun gerçeği dışında her şeyden," diye düzeltiyor göz kırparak. "Elbette. Beni uzaklara götür, artık bakir olmayan gizemli küçük bakire."

Sırıtiyorum. "Uyarayım. Taşıma büyüsü tam bir sürtüktür." "Yok, eminim bana bir şey olmaz."

Kenzie hiç de iyi değil.

Everbound'un koşuallarının dışına çıktığımız anda yere yığıldı ve kustu, öğürme ve inleme arasında özür diledi. Onun için yeterince kötü hissettim ve bir yandan garip bir şekilde omzunu okşarken bir yandan da vücudunun durağanlık büyüsünden çıktıktan sonra özellikle hassas olduğunu açıkladım.

Sihir rezervimin neredeyse geri kalanını koşuallardan geçerken kullandım ve Kenzie bunu nasıl başardığımı bile soramayacak kadar midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. Şimdi, Everbound Kalesi'nin birçok girintisinden birinde saklanırken, Ölümsüz Beşli'nin kiralık mirasçılarından birinin gece devriyesinde geçip gitmesini beklerken onun bir tarafını destekliyorum.

Ayak sesleri azalır azalmaz, koridorda ilerleyip köşeyi dönmeden ve beş dairesel apartmanın önünde durmadan önce iki kez kontrol etmek için köşeden bakıyorum. Kapıyı çalmak istemiyorum çünkü bu yakındaki herkesi uyandır.

Kenzie kapıdan çıkmadan önce ona hızlıca iyi geceler diledim.

Dönüp koridorda ilerliyorum, bir kez daha bir gölge kadar sessizim. Hayatta olması ve beşlisiyle birlikte güvende olması içimi rahatlatmanın da ötesinde.

Gerçi Everbound şu anda genel olarak miraslar için en güvenli yer değil ama yine de. Hearst'ün ölümünden sonra Nether daha da güçlendiyse, eminim koğuşların dışındaki miraslar için işler daha da kötüye gitmiştir.

Devriye gezen birilerini dinlemek için özellikle karanlık bir koridorun sonunda durakladığımda yorgunluk göz kapaklarıma ağır geliyor. Sihrimi bu şekilde tüketmek ve saatin geç olması muhtemelen yarın da yorgun olacağım anlamına geliyor. Ama en azından kâbuslar yüzünden soğuk terler dökerek uyanmayacağımı hatırlayınca dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

Crypt'in o totemi nereden aldığını merak ediyorum.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, o çekici karanlık varlık farkındalığının sınırında gıdıklandığında nabzım üç katına çıkıyor. Durup arkamı dönüyorum, her an Limbo'dan çıkmasını bekliyorum.

Çıkmıyor, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. Sonuçta bu koridorda değil mi?

Hayal mi ettim?

"Mahzen mi?" Fısıldıyorum.

Bir el boğazıma dolanıyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak taş duvara çarpılıyorum. Bu ışısız koridorda zar zor görülebilen bir vampir kiracısı bana doğru tıslıyor.

"Bu da ne? Sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir öğrenci mi?" diye soruyor, dişlerini tehditkâr bir şekilde göstererek. "Seni doğruca götüreceğim-"

O daha konuşmasını bitiremeden yanımda bir şey belirliyor. Bir gümüş parıltısı oldu ve vampir o daha haykıramadan yok oldu. Gümüş parıltının bir tür bıçak olduğunu anladığımda hızla göz kırpmıyorum çünkü vampirin elleri yok *olmadı*. Boynumdan ayrılıp mermer zemine düşüyorlar.

Dudaklarım kıvrıldı.

Bu Kabus Prensimin işiydi. Hâlâ yakınlarda olduğunu hissediyorum, o yüzden bekliyorum.

Sonunda karanlığın içinde önüme çıkıyor, parmaklarını atkuyruğumun ucundan geçirmeden önce ellerini kenara itiyor. Karanlıktan dolayı onu iyi göremiyorum ama şu anda yüzüm gülüyor.

"Geri dönmüşsün."

"Gülümsüyorsun," diye geveliyor. "Yüzünü ne kadar özlediğimi bilemezsin, sevgilim."

"Sadece yüzümü mü?"

Crypt yaklaşıyor ve sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum, ama bana dokunmamaya dikkat ediyor. "Her şeyini. Ruhumdan geriye kalanları tamamlayan her güzel kırık parça. Söyle bana, ben yokken hiç zarar gördün mü?"

Gözlerimi kısarak yüzünü daha iyi seçmeye çalışıyorum. Bu... "Gözün morardı mı?"

Sorumu duymazdan geliyor ve vampirin sert tutuşunun muhtemelen bir iz bıraktığı boynumu kontrol etmek için saçlarımin bir kısmını nazikçe kenara itiyor. Elbette karanlık, bu karabasanın görüşünü benimki gibi engellemiyor.

Ama boynumun morarmış olması kimin umurunda, çünkü artık bir kulağının eksik olduğundan eminim.

Dişlerimi sıkarak başka bir kiracının bizi bulma ihtimalini göze alıyorum ve elimi kaldırıp sıradan bir ışık büyüü yapıyorum. Bunu yapar yapmaz, acımasızca küfrediyorum.

Crypt'in bir kulağı eksik. Gözü morarmış. Aslında, az önce cehennemden çıkmış gibi görünüyor. Deri ceketi de dahil olmak üzere kıyafetleri yırtılmış ve yanmış, çenesinin bir tarafı ve elmacık kemiği morarmış. Ayrıca bir elini arkasına saklıyor, bu da benden başka bir yarasını saklamaya çalıştığı anlamına geliyor.

O bir sifon ve hızlandırılmış iyileşme ve yenilenme yetenekleri var. Yani şu an böyle görünüyorsa, daha önce çok daha kötü görünüyor olmalıydı.

Ona sessizce öfkeli bir bakış attığımda iç geçiriyor ve başka tarafa bakıyor.

"Arafta kalacak ve sen beni böyle görmeden seni sağ salim daireye geri götürecektim ama o vampir sana dokunarak ölümü seçti."

Kaşlarımı çatarak arkasına uzanıyorum ve elini öne doğru çekiyorum. Eli aşırı derecede yanmış, öyle ki kemiklerini sayabiliyorum. İnsan olsaydı muhtemelen kesilmesi gerekirdi ve çok yavaş iyileşiyor.

Neden kibritlerim sürekli zarar görüyor?

Bundan *nefret* ediyorum.

O kadar kızgınım ki, ışık büyüünü söndürüp Crypt'in yanmamış elini tutarak beşli daireye doğru yürürken kelimeleri bile oluşturamıyorum. O akıllıca

hiçbir şey söylemiyor ama ikimizin de öğrenci devriyesi yapan başka mirasçılarının izine rastlamak için köşeleri kontrol ettiğimizi biliyorum.

Ön kapıdan içeri adımımızı atar atmaz Baelfire yakışıklı yüzünde parlayan rahatlamayla koltuktan fırlıyor.

"Tanrılara şükürler olsun ki buradasınız. Mahzen bok gibi görünüyor."

"Fark ettim," diye bağıyorum, sesimi kıran çığ bir öfkeyle. Sonra Silas'ın yakındaki televizyon odasındaki kanepede uyuduğunu görünce duraksıyorum. Üzerine gelişigüzel bir battaniye atılmıştı. "Neden burada uyuyor? Paranoyasının buna engel olduğunu sanıyordum."

Baelfire önce bana, sonra Silas'a, sonra da gerçeği söyleyip söylememeye karar vermeye çalışır gibi tekrar bana bakıyor. "Önemli bir şey değil. O iyi."

"Neden olmasın ki?" Niyetimden daha tehditkâr bir şekilde soruyorum. Çünkü onlardan biri daha yaralanırsa, kendimi kaybedeceğim.

Bael arkamdan Crypt'e bakıyor ve ben de tam zamanında dönüp Crypt'in başını salladığını görüyorum. Sanki ejderha şekil değiştirene çenesini kapamasını söylemiyormuş gibi bana çabucak masum bir gülümseme veriyor.

Belli ki, zaten olduğumdan daha fazla sinirlenmemi istemiyorlar.

Akıllı miraslar.

Ama yine de gerçeği öğrenmek istiyorum. Baelfire'a döndüğümde bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Si için endişelenme. Ağzına dokunmak çok iğrençti ama bana söylediği için ona zorla wyvern kanı içirdim ve şimdi sapasağlam. Sadece uyuyor. Sen de gidip psikopat karabasanının icabına bakabilirsin. Seni tam bir ahmak gibi terk ettiği için bunu hak etmese bile," diye ekliyor ve Crypt'e vahşi bir bakış fırlatıyor.

"Sakın beni onu isteyerek terk etmekle suçlama," diye uyarıyor Crypt karanlık bir sesle.

Baelfire ofluyor ama Silas'ın mutfaktaki zulasından çeşitli malzemeler toplarken ikisini de görmezden geliyorum. Crypt'in yanından geçip salona doğru yürürken, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle konuşuyorum.

"Benimle gel."

Günlerce istediğim tek şeyden mahrum kaldıktan sonra, onunla ilgili her şeyi umutsuzca içime çekiyorum.

Tentürlerini hazırlarken bana oturmamı söylediğinde Maven'ın öfkesi açıkça belli oluyor. Yatağının ucuna tünüyorum, onu izlemenin sessiz hazzında kayboluyorum. Hakkında çok az şey bildiğim malzemeleri ustalıkla birleştirirken hareketleri her zamanki gibi büyüleyici.

Sevgilim bana kalbimin güm güm atmasına neden olan keskin bir bakış fırlatıyor. "Bu kadar rüya gibi bakış yeter. Sana kızgıyım."

Kızgın olduğunu biliyorum. Yaralandığım için bana kızgın.

Benim için endişelendiğini bildiğim için göğsüm kabarıyor. Daha önce kimse benim için üzülmemişi, üzülselerdi suratlarını dağıtırdım. Ama *Maven*'ın benim adıma üzüldüğünü bilmek neredeyse başımı döndürüyor.

Böyle bir duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama onu ilham perim yapacağımı biliyorum. Onun bilinçaltında kalıcı olarak yer etmeyi planladığım gibi, onun da benim bilinçaltımda yer etmesini istiyorum.

Maven üç kase farklı lapa getirip yanımdaki yatağın üzerine koydu. Uzanıp başımı nazıkçe ama sertçe bir tarafa çeviriyor, böylece bir gölgenin sol kulağımı ısırdığı noktayı inceleyebiliyor.

Yorgunluğumu atmak için daha fazla rüya tükettiğimde daha hızlı büyüyecek. Bunu ona söylemek istiyorum, ama bacaklarımın arasında duruyor ve içime birazcık bastırıldığında bir iniltiyi ısıriyorum. Onu çok daha yakınımda istiyorum.

Ama onu istediğim gibi kucağıma çekmem söz konusu bile olamaz. Daha fazlasını isteyene kadar Maven'ın dokunmaktan kaçınmasına aldırmayacağım.

Ve daha fazlasını isteyecek. Sadece bir dokunuş için can atan tek kişi ben olamam.

Harap olmuş elime küçük sıcak büyü patlamaları uygulamadan önce çürüklerimin üzerine biraz lapa sürüyor. Bir wisp sürüsü buna neden olduğundan beri birkaç saattir bu özel yaranın acısını ayarlıyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor sonunda, bakışlarımla buluşarak.

Onun güzel gözlerini inceliyorum. Açık sözlü biri değilim, hiçbir zaman da olmadım ama onun yanından asla isteyerek ayrılmayacağımı anlamasına ihtiyacım var. Belki de biraz bağlam gerekiyordur.

"Doğuştan sahip olduğum lanet benzersiz," diye başlıyorum sessizce. "Hepsi öyle değil mi?"

"Her zaman değil. Bazıları kalıtsaldır. Diğer miraslar da bazen birbirine benzer lanetlere sahip olabiliyor. Ama benimki sadece her yüzyılda bir bulunur ve kırılmaz."

Maven'ın kaşları çatılır. "Açıkla."

"Bu bir lanetten çok bir varoluş hali," diye açıklıyorum. "Anladığımı kadarıyla, tanrılar binlerce yıl önce Nether'ı ölümlüler âleminden ayırdığında, Limbo istenmeyen bir yan etkiydi. Varoluş düzlemleri arasında yaşayan bir yankıydı ve insanlar bilinçaltıları doğal olarak bu yankıya ulaştığında ilk kez rüya görmeye başladılar. Ve ruhlar önce Limbo'dan, sonra da Öteki Dünya'ya inerken Nether'den geçtikleri için arkalarında daha fazla yankı bırakıyorlar."

"Dalgalar ve gölgeler," diye tahmin ediyor.

Başımı sallıyorum ve pürüzsüz ellerinin parmaklarımdan birini iyileştirmeye başladığı yerde gezinmesini izliyorum. "Ama tersi de doğrudur. Herhangi bir şey Nether'dan ölümlüler alemine geçtiğinde, Limbo'da bir dalgalanma yaratır. Bu dalgalanmalar, bilgeliklerin ve gölgelerin ortalıkta dolaşmasına izin verir. Tanrılar, kontrol edilmediği takdirde rüya düzleminin ne kadar kaotik ve tehlikeli olduğunu çabucak fark ettiler ve Limbo'yu ve tüm tehlikelerini yönetmek için donanımlı, doğuştan işaretlenmiş bir kâhya - bir karabasan atadılar. Zamanla, rastgele inkübiler bu eşsiz lanetle doğdular. Ben en sonuncusuyum."

"Sen... tüm Limbo'yu mu yönetiyorsun?"

Mırıldanarak onaylıyorum ama kulağımın hasarlı kısmına lapa sürmeye başlayınca dikkatim dağılıyor. Hafifçe uyuşturuyor ve güzel hissettiriyor ama onun dokunuşu kadar güzel değil.

Sonra dudaklarını birbirine ne kadar sıkı bastırdığını fark ediyorum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var aşkım? Bana dokunmak zorunda değilsin. Bunu kendime de uygulayabilirim."

"Hayır. Tanrılara kızgıyım. Sana o laneti verdikleri için çok adiler."

Gülümsüyorum. "Tam tersine. Beni işaretleyerek hayatımı kurtardılar. O ölümsüz yarım akıllıların beni öldürmesini engelleyen tek şey lanetimdi."

Annem gizemli bebeğinin Somnus'un gayrimeşru çocuğu olduğunu açıkladığında. Natalya çok öfkeliydi ve Somnus beni oracıkta öldürmek istedi ama Limbo'nun atanmış vekilharcını öldürmek tanrıları gücendirirdi. Kâhya çok nadiren ortaya çıktığı için, Ölümsüz Beşli'nin bir kâhya genç yaşta öldüğünde ortaya çıkan aşırı tepkilerle başa çıkması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bu da sık sık olur."

Bu konuda Maven'a tüm gerçeği sunmuyorum: kâhyalar her zaman otuz yaşından önce, hatta bazıları daha genç yaşta ölür. Düzlemde yürümek uzun yaşamak için çok fazla. Yarı canavar olmama ve benden önce gelen kâhyalardan daha güçlü olmama rağmen, daha uzun yıllar yaşayacağımdan şüpheliyim.

Ama birlikte geçirdiğimiz değerli zamanı bu bilgiyle lekelemeyeceğim.

Beni inceliyor, saçlarımın bir kısmını alnımdan uzaklaştırmak için uzanıyor. Parmak uçları boynumun derisindeki kıvrımlı desenler boyunca ilerlediğinde zevkle gözlerimi kapatıyorum.

"Doğuştan böyle mi işaretlendin?"

"Seçilmiş kahyayı gözden kaçırmayı imkânsız kılıyor." "İşaretler her yerinde mi?"

Ona baştan çıkarıcı bir sırıtış atmak için gözlerimi açıyorum. "Benden soyunmamı ve dışarı."

Maven bana donuk bir bakış attı. "Gerçekten de beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Eliniz dördüncü derece yanıklarla kaplıyken bir şey yapmak ister misiniz?" "Neden olmasın? Kullanmak istediğim benim elim değil."

Dudakları seğiriyor ve ağzını ağzıma bastırmak için öne eğildiğinde tamamen hareketsiz kalıyorum.

İyi olmak istiyorum. Gerçekten, işi kızıştırmamaya çalışıyorum.

Ama sonra alt dudağımı hafifçe ısıtıyor ve tüm hislerim bedenimi terk ediyor. Onu açgözlülükle öpüyorum, benim için açtığı yolun ve kışkırtıcı alışverişin tadını çıkarıyorum. Hala hassas olan dilimi alaycı bir şekilde ısırdığında geriliyor ve nefessiz bir kahkahayla geri çekiliyorum.

"Dikkatli ol aşkım, onu geri aldım."

Ne demek istediğimi sormak istediğini anlayabiliyorum ama onu tekrar öpüyorum, dudaklarının yumuşaklığına bağımlıyım. Aletim çelik gibi sertleşiyor, başının etrafındaki piercingler pantolonumun içine ekstra sürtünme yaratıyor, ama bunu görmezden geliyorum.

Ama öpücüklerimi çenesinde ve boynunda gezdirmeye başladığımda, tavrındaki ince değişimi hissedebiliyorum. Saklamaya çalışsa da kasları geriliyor ve nefes alış verışı artıyor. Heyecanlı bir şekilde değil. Bu ten teması onu rahatsız ediyor olmalı.

Bir kez daha bilinçaltındaki terapi fikrini merak ediyorum.

Çabucak uzaklaşıyorum ve özür dileyerek gülümsüyorum. "Beni affedin. Eğer seninle işleri fazla zorlarsam, beni istediğin gibi incit. Bunu hak etmiş olacağım."

Maven başını sallayarak usulca homurdanıyor. "Öpüşmeyi kaldırabilirim. Ben candan yapılmadım."

"İnan bana aşkım, öyle olmadığını biliyorum."

Başını eğiyor, gözlerini kısıyor. "Ne kadarını biliyorsun?"

Saçlarının bir kısmını yarananmamış elimin etrafına doluyorum çünkü bu onu kendime sabitliyormuşum gibi hissettiriyor. "Nether'dan geldiğini biliyorum. Bir değil iki kez geri geldiğini gördüm, yani artık insan olmadığını söyleyebilirim. Ve seni bulduğum yere dayanarak, Melvolin'i öldürmeye niyetlendiğine inanıyorum, bu yüzden Ölümsüz Beşli'nin geri kalanının da senin için adil bir oyun olduğunu varsayıyorum."

Maven bunların hiçbirini inkâr etmiyor. "Bir sonraki adımda babanı öldüreceğim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bu kadar açık sözlü olmasına bayılıyorum. "Tam tersi. Yardım edebileceğim bir yol varsa söyle."

"Görüyorum ki nefretiniz karşılıklı."

"Daha da fazlası. Ahlak beni hiçbir zaman çok etkilemedi ve ellerimde bir kıtayı boyamaya yetecek kadar kan var ama Somnus'a kıyasla ben bir azizim. Hayatımın büyük bir kısmını kendi adaletimi sağlamak için yırtıcıları avlayarak geçirmemin sebebi o."

Maven sanki dalgınmış gibi kaşımdaki piercingin izini sürüyor. Bu gece bana o kadar özgürce dokunuyor ki, her dokunuşunda kalp atışlarım iki katına çıkıyor.

"Cinsel tacizcileri kastediyorsun," diye açıklıyor sonunda, sonra elimi bir kez daha iyileştirmeye başlıyor. "Bunun mahkemede tüm o insanları katletmenle bir ilgisi olmalı."

"Hepsi bir seri tecavüzcünün serbest kalmasına izin vermenin suç ortağıydı. Birçoğu rüşvet aldı, diğerleri razı oldu. Dünyayı bu korkaklık seviyesinden kurtarmaya karar verdim."

"Güzel. Peki ya tecavüzcü?"

Haftalar önce Halfton'a gelmemin sebebi oydu. Serbest kalan ve işkence etmek için sabırsızlandığım adamın bölgede olacağına dair gizemli, isimsiz bir ihbar aldım. Ve onu Halfton'da bulamasam da, o güne kadar gördüğüm en eşsiz ve çarpıcı auranın -Maven'ın aurasının- soluk ve kalıcı kalıntılarına rastladım.

Ondan sonra onu aramaya başladım. Everbound'a döndüm ve o güzel, parıldayan koyu leylak rengi auranın kime ait olduğunu görmek umuduyla Seeking'e katıldım. Ve onu o sahnede gördüğüm an, benim için onun dışındaki her şey yok oldu.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum usulca, onu tekrar öpme isteğime zorlukla direnerek.

Bunun yerine, siyah saçlarının yumuşaklığına tekrar dokunuyorum, onunla oynuyorum.

Beni inceliyor. "Silas'ın ailesinin bakıcısını da öldürdüğünü duydum. Ve amcasını."

"Teknik olarak onlar kendilerini öldürdüler," diye düşünüyorum. "Ben sadece zihinlerine tohum ektim. Sürekli olarak."

"Bir nedenin olmalı." Dudaklarım bükülüyor. "Olmak zorunda mı?"

Beklentiyle kaşlarını kaldırdığında iç çekiyorum ve saçlarını serbest bırakıyorum. Bu hiç kimseye söylemeyi düşünmediğim bir şeydi. Yine de küçük, karanlık sevgilime karşı bu açıklığımdan büyük keyif alıyorum. Eğer ben onun için açık bir kitap olursam, belki o da bir gün bu iyiliğimin karşılığını verir.

"Silas'ın ailesinin beşlisinin bakıcısı Omar Crane, hastalığı olan bir kurt değiştiriciydi. Her fırsatta avladığım türden sapkın bir zihin hastalığı. Çocuklardan, özellikle de güçlü mirasçı ailelerin çocuklarından faydalanmaktan zevk alırdı."

Yüzü, o iğrenç piçlerden birini her bulduğumda hissettiğim aynı öfkeyle kararıyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Ne yazık ki, o dalkavuğun zihnini daha etkili bir şekilde kırabilmek için onu yakından tanımam gerekti, bu yüzden onun için bunun bir güç gösterisi olduğunu biliyorum. Rakiplerinin varislerini gizlice mahvediyor, iğrenç fantezilerini dünyadan saklıyordu. Ve onu çözmenin en iyi yollarını bulmak için rüyalarına girip ruhunu keşfettiğimde, gözünü bir şeye diktiğini fark ettim..."

Tereddüt ediyorum. Bunu ona söylemeli miyim? Bu onu sadece üzebilir. "Hazır mısın?"

"Decimus," diye mırıldandım.

Gözleri şok olmuş bir öfkeyle açıldı. Haklıydım. Bu onu üzüyor, bu yüzden bitirmek için acele ediyorum.

"O zamanlar sekiz yaşındaydı ve saygıdeğer Decimus ailesinin mucize çocuğu olarak çok fazla dikkat çekti. Bu da Omar Crane'in de dikkatini çektiği anlamına geliyor, hem de en kötü şekilde. Bunu keşfettiğimde, ölümü her şeyden çok arzulayana kadar Omar'ın zihnini parça parça çözdüm. O gümüşü kendi alınına saplamasını izlemek tatmin edici olmanın ötesindeydi ve bundan bir kez bile pişmanlık duymadım."

Maven, yoğun duygularına rağmen kendini toparlamaya çalışır gibi bir an duruyor. Sonra fısıldıyor: "Baelfire'ı korumak için Silas'ın ailesini öldürdün."

Bu beni ne kadar da yumuşak gösteriyor. Umursamaz bir ses çıkarıyorum ve önceden yaralanmış elimi inceliyorum. Hâlâ çok acıyor ve yavaş yavaş yenilenen deri parlak kırmızı ama en azından artık yarı erimiş değil.

"Bu bir domino etkisiydi," diye açıklıyorum. "Sadece bakıcılarını ve Crane'in amcasını delirttim çünkü kaçakçılığa karışmışlardı. Geri kalanlar lanet ve benzeri nedenlerle birbirlerini ya da kendilerini öldürdüler. Ama bunu ona söylesem Crane bana asla inanmaz. Bu yüzden benden nefret etmekte çok daha rahat, bu yüzden açıklama zahmetine hiç girmedim." Başını salladı ve sonra yatakta yanına oturdu. "Eğer Baelfire sekiz yaşında olsaydı, on üç yaşında olurdu?" "Onun gibi bir şey."

"Çok tatlısın, berbat bir şekilde," diye beni bilgilendiriyor.

Eğilip şakağını öpmekten kendimi alamıyorum. "Sikilmekten hoşlanıyorum. Sen de öyle. Bu yönden oldukça mükemmelsin."

Maven başını sallayıp esniyor ve ben onun ne kadar bitkin olduğunu fark ediyorum. Onu tekrar gördüğüm için o kadar mutluyum ki Limbo'nun onun üzerinde ne kadar ağır bir yük olduğunu fark edemiyorum.

"Dinlenmen gerek," diyorum usulca. "Sabahın erken saatleri. Sanırım burada işler daha da kötüye gitmiş olmalı, bu yüzden gücüne ihtiyacın olacak."

"Önce üç sorum daha var." "Ne istersen sor."

"Bana tam olarak nereye gittiğini söylemedin. Neredeydin?"

Ayağa kalkıp lapaları alıyorum, uyuyacağı zaman için bir şeyler hazırlıyorum. "Son zamanlarda, üç garip büyük dalgalanma oldu."

gölge şeytanları, hepsi de birbirlerinden birkaç saat sonra. Bu durum Limbo'yu kargaşaya sürükledi, bu da gölgelerin serbest kalmasına ve Divide yakınlarındaki iki eski üssün yıkılmasına neden oldu. Ölümsüz Beşli durumu kontrol altına almam için beni gönderdi."

O zamanı daha fazla *reverium* almak için de kullandım ve şu anda deri ceketimin iç cebinde sakladığım garip renksiz bir bitkinin izini sürdürdüm. Onu Divide'ın iç kısımlarında buldum. Uyandığında onu Crane'e vereceğim, böylece *reveriumun* bana yardımcı olduğu gibi Maven'in durumuna da yardımcı olup olmayacağını görebilecek. Ve eğer bu işe yaramazsa, Everbound'un koşularından çıkmanın bir yolunu bulacağım ve gerekirse aramaya devam edeceğim.

Ona döndüğümde, Maven derin düşüncelere dalmış görünüyor. Gülümsüyorum. "İki Numaralı Soru nedir?"

"Cinsel anlamda, erkeklerle ilgileniyor musun?"

Kaşlarım havaya kalktı. Bu tam bir konu değişikliği. O her zaman çok hoş bir şekilde beklenmediktir.

Maven tepkimi görünce açıklıyor: "Baelfire ve Silas'ın birlikte duş aldığını sanıyordum. Yapmadılar ama senin isteyip istemeyeceğini merak ettim..."

"Onlarla sevişmek mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Erkek zevkini aşağılamak istemem ama bu iğrenç bir şey."

Başını eğiyor. "Peki ya diğer erkekler?"

Sadece meraktan sorduğunu söyleyebilirim. Tam şeffaflığı tercih ediyorum.

"Kadınlarla gerçek bir zevk yaşamadım, bu yüzden bir süre sonra erkekleri denedim. Aynı derecede boştu ve kısa bir süre sonra ikisinden de vazgeçtim. Seninle tanışana kadar, hiç kimseye karşı gerçek bir çekim hissetmedim."

Maven'in gözleri yumuşuyor ve sonra düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ama bu doğru değil. O yırtıcıların peşinden öfkeyle gittin. Baelfire'ı korudun. Bu bir şeyler hissetmekten kaynaklanıyor olmalı."

"Öfke, ilgisizlik ve istediğim kişiyi yok ettiğim kısa süreli belirsiz amaçlar. Seni görene kadar sahip olduğum tek şey buydu, sevgilim."

Şimdi onun yanında olağanüstü duygular hissediyorum. Ama özellikle saplantı. Ruhumu onunkine bağlamak için can atıyorum, tıpkı rüyalarının tadına bakmak için can attığım kadar. Şimdiye kadar sadece kâbuslarını tattım ve tatları midemi bulandırdı. Ama rüyalarının tadına baktığımda, gerçekten bağımlısı olacağımdan şüpheleniyorum.

"Rüyalarımın beslenmek daha hızlı iyileşmene yardımcı olur mu?"

Sarsılıyorum, şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Aklımı mı okudu, yoksa sonunda rüya mı görüyorum?

Maven kaşlarını çatıyor. "Bu benim üçüncü sorum."

"Evet. Beslenmek daha hızlı iyileşmemi sağlayacak. Günlerdir beslenmedim." Bu yüzden iyileşme yeteneğim gecikiyor. Arafta yırtıkları onardığım bölgelerde herkes uyuyamayacak kadar gergindi, bu yüzden yiyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bıraktığın totem sayesinde kâbus görmedim. Bunun için teşekkür ederim bu arada. Nereden aldın onu?"

"Somnus."

Duraksıyor ve sanki kafasının içinde dişliler dönüyor gibi görünüyor. Zihni o kadar güzel ve beklenmedik ki ne düşündüğünü tahmin etmeye bile cesaret edemiyorum. Her şey olabilir.

Ama sonunda başını sallıyor. "Bu gece benimle kal. Ben uyurken rüyalarından beslenebilirsin."

Ağzım endişe verici bir hızla sulanıyor, ama aletimin sertleşmesi kadar endişe verici değil. Maven'ın rüyalarını arzuluyorum.

Ama Maven *uyurken*...

Yukarıdaki tanrılar. Onu uyurken izlemek beni öldürecek. Şu anda kafamda dolaşan yasak düşünceleri durduramıyorum; Maven uyurken ben onun kıyafetlerini nazikçe soyup onu bakışlarıma maruz bırakıyorum. Güzel meme uçlarıyla oynarsam huzurlu nefes alışının nasıl değişeceğini.

Uykusunda o handa çıkardığı büyüleyici, nefessiz seslerin aynısını çıkarır mıydı?

Eminim çıkarırdı. Onu uykusunda boşaltmak istiyorum. Onun rüya halini kavradığımda, bilinçaltındaki cinsel arzularını kullanabilir ve onu yüzümü defalarca ıslatacak kadar zevke getirebilirdim. Sonra sikimin ucunu tüm o güzel ıslaklığın içinde kaydırırdım ve-

"Mahzen mi?"

Başka tarafa bakıyorum, içimden tüm kanımı aldığı ve beni ihtiyaçtan sersemlettiği için acıyla sertleşen sikime lanet okuyorum. O yorgun. Dinlenmeye ihtiyacı var. Çabucak uyumasını sağlamalıyım ve ona umutsuzca tapınmak istediğim tüm sinsi yollara hazır değilken onu zorlamayacağım.

"Burada hiç suyun yok," diyorum, sesim ancak törpüleniyor. "Sana biraz getireyim."

Kafası karışmış görünüyor ama ben kendimi sakinleşmeye zorlamak için hızla odadan çıkarken ani teklifime itiraz etmiyor. Mutfaktan bir bardak su alıyorum ama salona dönüp televizyon odasının önünden geçerken Decimus'u görüyorum. Crane'in uyuduğu kanepenin en ucunda oturuyor. Decimus'un başı öne eğik, ama bana baktığında duraksıyorum.

Bir şey çok açık. Omar Crane hakkındaki konuşmamıza kulak misafiri olmuş. Lanet olsun. Onun şekil değiştiren kulağı hakkında düşünmeyi bırakmamıştım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra boğazını temizleyip tekrar yere baktı.

Güzel. Ejderhanın bu konuda söyleyeceği herhangi bir şeyi duymak umurumda değil. Zaten Omar'ı geçmişteki suçları için öldürecektim. Decimus'un peşinde olduğunu bilmek bardağı taşıran son damlaydı ama ihtiyacım olan son şey bu otuzbircilerin beni dostları sanmaları.

Tek kelime etmeden yanından ayrılıp Maven'in odasına dönüyorum. Kapıyı usulca kapatarak suyu onun için komodinin üzerine koyuyorum. Lamba kapalı ama karanlık görüşümü kısıtlamıyor, bu yüzden esnemesini ve battaniyenin altında hafifçe kendi üzerine kıvrılmasını rahatlıkla seçebiliyorum.

"Su için teşekkürler," diye mırıldanıyor uykulu uykulu.

Var olduğun için teşekkür ederim aşkım.

Ona dokunmamaya dikkat ederek yanında yatağa uzanıyorum. Çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Sabaha kadar onun rüyalarını tüketme düşüncesiyle neredeyse nefesim kesiliyor. Yine de sikimin bütün gece sızıntı yapacağını şimdiden söyleyebilirim. Kenarlardan zevk alıyorum ama alay etmekle işkence etmek arasında ince bir çizgi var.

"Sevgilim?" Yumuşakça

fısıldıyorum. "Mm?"

"Sana bir teklifim var."

Rüya görürken bilinçaltı aracılığıyla dokunma korkusunun üstesinden gelmesine yavaşça yardım etme fikrimi açıklıyorum. Konuşmamı bitirdiğimde bana döndü, yorgun yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Hadi yapalım şu işi. Diğerlerine çare olarak maruz bırakma terapisini önerdim ve buna devam edeceğim. Ama senin yöntemin işe yarayabilir."

"Bütün gece bilinçaltında olmama aldırılmazsın değil mi?"

"Dokunma konusunda bu kadar zavallı olmamama yardımcı olacak her şeyi yaparım."

"Benim yanımda kendine zavallı deme," diye uyarıyorum onu. "Sen bir başyapıtsın."

Gözlerini kapatıyor. "Baş büyücü de bana böyle derdi. Başyapıtı."

Muhtemelen onu bir insan yerine mükemmelleştirilmesi gereken bir nesne olarak görüyordu. Tavana dik dik bakıyorum. "Onu öldürmek isterdim."

"Ben de."

Maven bir an sonra uykuya dalıyor ve Limbo onun bilinçaltıyla bulutlanıyor. Rüyasını tatmak için Limbo'ya giriyorum ve anında haklı olduğumu anlıyorum.

Ölene kadar onun bağımlısı olacağım.

EVERETT

Kış şafağının ofisimin penceresinden doğuşunu, Everbound Kalesi'ni çevreleyen tarlaların üzerinde dönen kar tanelerinin düşüşünü İZLİYORUM. Huzurlu olmalı, ama tek düşünebildiğim Maven'ın dışarıda bir yerlerde soğuk zeminde cansız yatıp yatmadığı.

Bu zihinsel görüntü doğru nefes almayı imkansız hale getiriyor. Göğsüm ağrıyor.

Orada olup olmadığına bakmak için beşli dairelerine yürümek kolay olurdu. Eğer oradaysa, her zamanki gibi bir pislik gibi davranacağım ve biraz daha somurtmak için buraya döneceğim.

Ama Maven orada *değilse*...

Panik spirallerim ofisimi ince bir buz tabakasıyla kaplarken baktığım pencerenin tamamen buz tuttuğunu fark ediyorum. Derin bir nefes alarak adımlamaya başlıyorum.

Dün gece hiç uyumamıştım. Uyanık bir şekilde tavana baktım ve bakıcımın arkadaşını geri alma görevi sırasında zarar görebileceği her yolu düşündüm. Uyumak bir seçenek olmadığından, sonunda diğer bazı öğretim üyelerinin yaptığı gibi koridorlarda devriye gezmeye gittim, sadece onu geri dönerken bulacak kadar şanslı olup olmadığını görmek için.

Onun yerine, tek bulduğum tüyler ürpertici bir çift parçalanmış eldi. İşte size şans.

Masama doğru yürüdüm, üzerinde ne kadar az şey varsa düzeltiltim. Tekrar tekrar düzenliyorum, sonra biraz daha yürüyorum ve sonunda sandalyeme çöküp yüzümü ovuşturuyorum.

Bugünü nasıl atlatmam gerekiyor? Ona karşı duyduğum her bir içgüdüye nasıl karşı koyabilirim? Dün kopmaya çok yaklaşmıştım. Ve onu Baelfire'ın ejderhasının önünden yuvarladığımda Maven'ın sıcak, güçlü, inanılmaz derecede *mükemmel* vücudunun bana sıkıca bastırdığını hissetmek...

Hayır, oraya gitme. Aklından bile geçirme.

Artık çok geç. Pantolonumdan taşmaya çalışan ereksiyona ters ters bakıyorum.

"Sen çaresiz bir aptalsın, bunu biliyor musun?" Homurdanıyorum.

"Az önce kendi sakinle konuşmamışsın gibi davranacağım," diyor Silas'ın sesi ofisimin girişinden.

İrkiliyorum ve sertçe kaşlarımı çatıyorum. Kapımı sessizce açıp içeri girmek için sihir kullanmış olmalı ki dışarıdakiler kapıyı çaldığını duymasın. Muhtemelen yüzüm kıpkırmızı olmuştur ama bakıcımız için endişelenip aklımı kaçırmak yerine masamdaki birkaç kâğıda odaklanıyorum.

"Meşgulüm. Çık dışarı."

"Hayır, değilsin," diye alay ediyor ve ofisimin neredeyse her santimini kaplayan buza bakarken karşımdaki sandalyeye oturup uzanıyor. "Söylesene, tam olarak neden bir ofisin var? Buraya neden döndüğünü anlayamadım."

"Öğretmenlik yapmak için."

"Saçmalık."

Evet, öyle.

Buraya üç nedenden dolayı geldim. Birincisi, on üç yılı aşkın süredir ilk kez modellik yapmaya ara vermek istedim. İkincisi, Heidi'yi Everbound'dan uzak tutmakla ilgili tüm o fiyasko vardı. Ailem, Heidi'yi buradan uzak tutma talebimi ancak üniversitedeki irtibat noktaları olarak hareket edersem dikkate alacaktı.

Söylentilere göre *telumun* burada bulunacağına dair isimsiz bir ihbar aldıktan sonra Everbound'da birilerini ellerinin altında tutmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Kendimi Frost ailesinin karanlık işlerinden ve kirli parasından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştım. Ancak *telumdan* bahsettiklerinde, buraya gelmek için üçüncü nedenim ortaya çıktı. Söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenmek istedim.

Ne de olsa kişisel kehanetimde *telumdan* bahsediliyor. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmenin, uzun zaman önce Arati tapınağından aldığım cesaret kırıcı kehanete biraz ışık tutacağını umuyordum.

Ama şimdi *Maven*'ın Varlık'ın silahı olduğunu bildiğim için kafam her zamankinden daha çok karıştı. Ve her zamanki gibi ailem işleri karmaşıktırıyor.

Silas masamın üzerinde donmuş halde duran su bardağını alıyor. Bardağı merakla çevirirken ona kaşlarımı çatmamı görmezden geliyor.

"İçeri dalmanın bir nedeni var mı?" Öfkelendim.

"Ölümsüz Beşli dün neredeyse beni öldürüyordu."

"Onları ne durdurdu?"

Silas'ın bakışları her zamanki gibi kıpkırmızı. "Sen duyarsız bir hıyarsın, bunu biliyor muydun?"

"Demek istediğim, neden sadece neredeyse?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Nasıl çalıştıklarını gördüm. Onaylanmış ya da onaylanmamış birini idam ederken asla fikirlerini değiştirmezler."

"O kahin kadın tuhaf bir şekilde *tesadüfi* bir zamanlamayla devreye girdi ve beni oradan kurtardı. Ama sana bunu anlatmaya geldim çünkü Natalya dişlerini bana geçirmeden önce bakıcımız hakkında bazı sorular sordular. Özellikle de nereli olduğunu ve Divide'dan geçip geçmediğini sordular."

Kanım donuyor ve etrafımızdaki havada buz fraktalları uçuşuyor. "*Telum*'u arıyorlar."

Başını sallıyor ve her nedense bileklerinden birini inceliyor. "Maven geldiğinden beri yeteneklerini zekice küçümsedi. Eğer alışılmadık bir duvar çiçeği gibi davranmaya devam ederse, belki de gözlerini ona doğru çevirmezler. Ama şimdi onun öfkesine yenik düştüğünü gördük..."

Maven'ın rakip beşliyi yerle bir edişini izlerken, onun yaşayan bir silah olduğu çok açıktı.

Ailemin bulmak için yanıp tutuştuğu silahın aynısı.

Ama Silas'ın bununla nereye varmak istediğini anlıyorum. "Onun ne kadar güçlü olduğunu başkalarının görmesine izin veremeyiz."

"Baelfire'ın yaralanmasına tehlikeli derecede güçlü bir tepki verdi," diye devam ediyor ve sonra kendi bileğine gülümserken yüzünden şefkat gibi bir şey geçiyor. "Ve Bael'e göre, Crypt dün gece yaralı olarak geri döndüğünde, Maven ona doğru yanlış nefes alan ilk kişiyi öldürecekmiş gibi görünüyordu."

Birinin Kâbus Prensi'ne karşı koruyucu olması fikri gülünç. Ama o kadar kızdıysa, bu bizi koruduğu anlamına geliyor olmalı.

Yani, onları.

Ama yine de. Maven beşliyi tamamen reddetmek için çok uğraştı, bu yüzden herhangi birimiz için sinirlendiği düşüncesi göğsümü ısıtıyor. Penceredeki buzlar çözülmeye başlıyor, ben Silas'tan uzaklaşırken durmadan damlıyor.

"Ve o küçük kurtarma görevinden sağ salim döndü mü?" Soğukkanlı davranmaya çalışarak sıkıca soruyorum.

"Döndü. Ona uyuması için daha fazla zaman vermek istedim, bu yüzden bu sabah ona bunu sorma fırsatım olmadı." Duraklıyor ve sonra homurdanıyor, "Ayrıca Crypt'in orada çıplak olma ihtimaline karşı içeri girmek istemedim."

Yüce Tanrım. Gerçekten de o akli dengesi yerinde olmayan ucubeyle mi *yatmış*? "Kafasını karıştırmasa iyi olur."

"Karıştırsa onu da alırız."

Silas nihayet ayağa kalkıyor ve sonra duraksayarak duvarımdaki bir şeye bakıyor. Sonunda asmaya karar verdiğim portre olduğunu fark ediyorum. Kan fae'sinin yüzü uyarıyla kararıyor.

"Kim o?"

Rastgele bir kızın resmini asmam fikrine çok sinirlenmiş, ki bu mantıklı. Eğer diğerlerinden herhangi biri Maven olmayan birinin peşinden koşuyor olsaydı, sinirlenmenin ötesine geçerdim.

Ama bu Heidi'nin resmi, üvey kız kardeşimin. Tabii Silas bunu bilmiyor çünkü onu hiç duymamış. Burada kimse duymadı. Heidi söz konusu olduğunda evrendeki en umursamaz, ihmalkâr ebeveynler olarak altın madalyayı hak eden babası ve annem tarafından saklandı.

Heidi geçen yaz yirmi bir yaşına girdi ama kız kardeşimin bu okula adım attığını görmektense ruhumu Ötelerin Hakimi Sachar'a satmayı tercih ederim. Ailem onu buraya gönderip tek başına batmasına ya da yüzmesine izin vermek istiyordu. Bana zayıf mirasların hayatta kalmak için "yaratılmadığını" hatırlatacak kadar küstahtılar. Heidi'yi büyüdüğü kırsal kasabada güvenli bir şekilde saklamak karşılığında onları buradaki irtibat noktası olmama izin vermeye ikna etmem lanet olası bir mucizeydi.

Çünkü burada bir gün bile hayatta kalamayacağını hepimiz biliyoruz. Heidi bir şekil değiştiren, ancak herhangi bir türden bir yırtıcı olmayan kalan birkaç kişiden biri. Kendi iyiliği için onu hayatımız boyunca uzak tuttum ama yine de kız kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum. Gün ışığının kişileşmiş hali. Muhtemelen bir miras arkadaşının onu bıçaklamasına izin verir ve sonra ayakkabılarına kan döktüğü için özür dilerdi.

"Maven'in dün sana nasıl baktığını gördüm," diye mırıldanıyor Silas tehlikeli bir şekilde. "Senden nefret etmiyor, handa onu incitmek için yaptığın o pislige rağmen bile. Seni önemsiyor bile olabilir. Ve eğer öyleyse ve sen burada bir fahişeye ağzının suyu akarak bakıyorsan-"

Farkında olmadan kız kardeşime karşı başka bir şey söyleyemeden ağzını kapatıyorum ve ona, elini uzatmaya çalışan fotoğrafçılara attığım sert bakışın aynısını atıyorum.

"Ben kimsenin ağzının suyunu akıtmam çünkü unuttuysan söyleyeyim, lanetim onları öldürür. Şimdi ofisimden defol git."

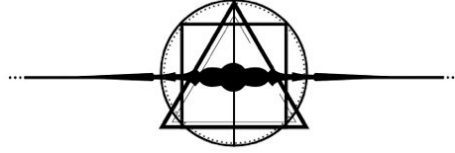
Silas ağzını çözmek için büyü kullanır. Kapıya doğru ilerliyor ama iç çekip omzunun üzerinden bakıyor. "Ben daha çok dün gece sağ salim döndüğüne dair sizi temin etmeye geldim. Onu kontrol edemeseydim kendimi kötü hissedeceğimi biliyorum. Hiçbirimiz seni kıskanmıyoruz."

Yüz ifadesi neredeyse... *nazik*.

Bu da çok tuhaf. Eğer o ve Baelfire bana Maven'ın Dönüşen'i öldürdüğünü anlatmamış olsalardı, bunun gerçek Silas Crane olmadığından emin olabilirdim.

"Eğer bana acımayı aklından bile geçiriyorsan, aletini donma noktasına getiririm," diye uyarıyorum. "Çık dışarı."

Eğlenerek homurdanıyor ve sonunda beni yalnız bırakıyor.

Ölümsüz Beşli bugün helikopter gibi tüm mirasçıları izliyor. Koridorlarda geziniyor, sınıfları kontrol ediyor ve genel olarak herkesi korkutuyorlar.

Kiralık adamları da aynı derecede sinir bozucu ve onlardan birinin Fiend Çalışmaları sırasında kapının yanından bizim beşliye baktığını gördüğümde, tüyleri diken diken olup gidene kadar onları dikizliyorum.

Bu kadar yakından izlenmekten daha kötü olan tek şey nedir? Baelfire Decimus ve lanet olası Crypt DeLune.

Onlara ne oldu bilmiyorum ama ejderha Maven'ın peşinden bugüne kadar olduğundan daha da gülünç bir şekilde nefes nefese koşuyor - ki bu mümkün bile olmamalı. Eğer bu bir çocuk çizgi filmi olsaydı, ona her baktığında gözlerinden kalpler fırlardı.

Koridorlarda onun elini tutmaya çalışır. O da "maruz bırakma terapisi"ni gerekçe göstererek bir süreliğine izin veriyor, sonra eldivenini tekrar takıyor ve dikkatli bir şebboy olma eylemine geri dönüyor.

Bu arada, Crypt bizi Limbo'da rahatsız etmediği zamanlarda, Maven'a onu yutmak istiyormuş gibi bakıyor. Yani her zamankinden daha fazla - ki bu da mümkün olmamalı.

Bir de Crypt ve Baelfire arasındaki dinamik var. Çok garip. Birbirlerinin yanında neden bu kadar tuhaf görünüyorlar bilmiyorum ama bu bana bir şeyleri kaçırdığımı düşündürüyor. Tekrar ediyorum.

Yemekhanedeki öğle yemeği sırasında ilk kez onlarla birlikte kalma hatasını yapıyorum. Baelfire öğle yemeği sırasında Maven'ı kucağına oturtup elle beslemeye çalışınca artık dayanamıyorum.

"İşte bu kadar. Senin aşk hastası kertenkelen bugün neden pantolonunun içinde tutamıyor? Ne oldu, sonunda onu becermeye falan mı karar verdin?" Patladım.

Maven buharda pişmiş havuçtan bir ısırık daha alıyor.

"Evet." Oh. Ben bir aptalım.

Silas içtiği suda boğuluyor ve Baelfire kendini beğenmiş görünüyor. Crypt'in kaşları kalkıyor ve başını eğiyor. Kulaklarından birindeki tüm piercingleri çıkardığını fark etmeden edemiyorum. Garip ama moda seçimleri bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

"Bu, dün gece rüyalarına neden bu kadar çok girdiğini açıklıyor," diyor. "Seks rüyalarını hiç umursamıyorum ama tasma ve kayışın ilginç bir ekleme olduğunu söylemeliyim."

Şimdi yemeğinde boğulma sırası Maven'da. Silas ona suyunu ikram ederken Bael ona yatak odası gözleriyle bakıyor. Crypt eğiliyor ve gülerek yanağından öpüyor.

Hepsi ona yaklaşıyor. Ama ben yaklaşmıyorum. *Yapamam.*

Dışlanmanın acı vereceğini biliyordum ama bu dayanılmaz bir şey. Yemek salonundan çıkarken Maven'ın bakışlarının beni takip etmesine aldırmadan ayağa kalkıp hızla uzaklaşıyorum.

Savaş eğitimi bugün son iki güne göre daha az acımasız. Everbound Ormanı'nda savaşmak yerine, Agatha Angely adında bir hava elementali tarafından verilen savunma eğitimi alıştırmaları yapıyoruz. Kendisi gerçekten saygı duyduğum birkaç eğitmenden biri. Kaçış manevralarına ve Hortlakların tipik olarak başvurduğu tutuşlardan kurtulma yollarına odaklanan eğitim talimleri sırasında, diğerleri asla Maven ile eşleştirilmediğimden emin oluyorlar. Bunu takdir ediyorum ve aynı zamanda nefret ediyorum.

Ama o fark ediyor.

Fark ettiğini biliyorum çünkü diğerleri bakmıyorken, neden hepimizin onunla aramdaki mesafeyi korumak için çalıştığımızı açıklamamı bekliyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Ben de bir pislik gibi davranıp onu tamamen görmezden geliyorum.

Ama savaş eğitimi bitip de kaleye geri döndüğümüzde, Maven koridordan beşlinin dairesine doğru dönmemizi engelliyor.

"Antrenmanımız bitmedi. Özel egzersiz odaları nerede?"

Lanet olsun. Hepimizi özensiz bulduğunu ve daha fazla eğitime ihtiyacımız olduğunu söylediğini unutmuşum.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldanıp gitmek için dönüyorum çünkü birkaç saat daha onları bir arada izlemeye dayanamayacağımdan eminim.

Beni rahatsız eden kıskançlık değil, ona bu kadar takıntılı olmaları da değil, onlara katılamamam. Ona aşık olmayı geciktirmek için onda nefret edilecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama *hiçbir şey yok*.

Onun Varlık'ın silahı olduğu gerçeği bile beni rahatsız etmiyor. Sadece ailemin öğrenmesi fikri midemi korkuyla sıkıştırıyor.

Ama ben ayrılamadan Maven'in eldivenli eli benimkine dolanıyor ve beni geri çekiyor.

Hemen kalbim düzensiz bir heyecanla çarpmaya başlıyor, hain küçük piç. Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Daha fazla eğitime ihtiyacım yok." "Bunu ellerine söyle."

Lanet olsun. Duygularımı kontrol etmekte zorlandığımda genellikle oldukları gibi, buzla kaplanmışlar. Bir argüman oluşturamıyorum ve diğerleri de bundan kurtulmam için bir bahane bulamıyor gibi görünüyor. Bu yüzden Silas bizi birkaç kat merdivenden aşağı indirirken nefesimin altında homurdanıyorum. Normal büyücü ışıklarının bulunduğu noktadan aşağı indiğimizde, yolu aydınlatması için bir fae ışığı çağırıyor.

Eskiden zindan olduğu belli olan bir alana ulaşıyoruz. Ama demir parmaklıklı hücreler ve fareler yerine, Silas uzak uçtaki bir kapıyı açıyor ve odanın bir duvarı boyunca büyük bir ayna ile eğitim minderleriyle dolu büyük bir egzersiz odasına baktığımızı görüyorum. Silas odaya daha fazla fae ışığı yerleştiriyor ve Maven onaylarcasına başını sallayarak kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Mükemmel. Crypt ile başlayalım."

Kâbus Prensi çarpık bir gülümsemeyle onun hemen yanında beliriyor. "Peki tam olarak neye başlıyoruz aşkım?"

Ona analitik bir gözle bakıyor. "Diğerlerini iş başında gördüm," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Korkunçlar, değil mi?"

"Siktir git," diyorum Baelfire ile aynı anda.

"Savaşta nasıl olduğunu görme şansım olmadı," diye devam ediyor, Crypt'e bakarken kollarını kavuşturuyor. "Ama bir kulağını kaybedebiliyorsan, çok daha kötülerini de kaybedebilirsin."

Bir şeyi daha kaçırıyor olmalıyım çünkü kulak yorumunu hiç anlamadım ama Kâbus Prens kaşlarını sallamakla yetindi. "Sikim gibi mi? Onu kaybetmemi istemezsin, değil mi?"

"Kafanı düşünüyordum ama çok çok daha küçük olana öncelik vermekten çekinme," diye karşılık veriyor yumuşakça.

Ben öksürüyorum, Baelfire kahkahayı basıyor ve Silas sırtıyor. Crypt sadece memnun görünüyor.

"Az önce bana laf mı attın, sevgilim? Görmediğini düşünürsek pek de adil değil. Kibarca sor, sana ne kadar küçük olmadığını göstereyim."

Bir elimi kaldırıyorum. "Hayır. Herkesin pantolonuna sahip çıkması gerekiyor."

.."

Crypt sırtıyor. "Tabii bu odayı bir seks partisi için kullanmak istemiyorsak." "Benim oyum ona," diyor Baelfire elini kaldırarak.

Maven gözlerini devirip Silas'a dönerken hafifçe kızarmış görünüyor.

"Neyse boş ver. Seninle başlayalım."

Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturuyor. "Diğerlerinin eğitime benden çok daha fazla ihtiyacı var."

"Aman Tanrım. Bu, poposu incinmiş dört küçük çocukla uğraşmak gibi bir şey," diye hayıflanıyor Maven. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlayıp öpülesi boynunu ortaya çıkarırken gözlerimi ayıramıyorum. "Bak. Açıkçası, hepiniz güçlü miraslarsınız, ama sadece yeteneklerinize güvenemezsiniz. İşte kör noktanız burası ve biz de bu yüzden buradayız. Bu yüzden bu odada büyü, buz ya da şekil değiştirme olmayacak."

"Şu anda yapabileceğim bir şey değil zaten," diye araya giriyor Baelfire.

"-ve dövüş sırasında Limbo'ya kaymak ya da yapabildiğin diğer şeyler yok," diye ekliyor, Crypt'e bakarak. "Burada saf, fiziksel bir dövüş olacak. Hepinizin İlk Yerleştirme'den ve gelecekteki savaşlardan canlı çıkma şansınız artana kadar kışınızı tekmeleyeceğim. Sizi kaybetmeyeceğim çocuklar."

İtirazım onun son sözleriyle dilimde can veriyor ve kalbim akılsız bir sıcaklıkla yapışkan bir su birikintisine dönüşüyor.

Sizi kaybetmeyeceğim.

Yani... ben de dahil miyim?

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Evet, tamam."

Diğerleri de aynı şekilde telaşlanmış görünerek anlaştıklarını mırıldanıyorlar. "Güzel. O zaman başlayalım."

ARATI KURTAR BENİ

Bizi öldürmeye çalışıyor.

Baelfire minderdeki sırası erken bitince yanımda yere yığıldı. Sırası her seferinde erken bitiyordu çünkü görünüşe göre aşırı seks düşkünü salak, Maven onu her tuşladığında fazla tahrik oluyor ve sakinleşmek için erkenden pes etmek zorunda kalıyordu.

Yüzündeki teri yüzünü buruşturarak siliyor ve benim gibi duvara yaslanıyor. "Bu kadar ufak tefek bir insan nasıl olur da bana kafa atar? Ben onun üç katı kadarım."

"On kere dene, seni dev," diye karşılık veriyorum, Silas'ın çenesini kararlı bir şekilde ayarlayarak Maven'in karşısında savunma pozisyonu almasını izliyorum.

Aramızda Maven tarafından defalarca acımasızca yere serilmeyen tek kişi Crypt oldu. Onu birkaç kez kıstırdı ama pislik herif kurallara göre oynamayı reddediyor ve sürekli Limbo'ya kayarak onu arkadan kısıtıp kulağına iğrenç şeyler fısıldıyor.

Bunu son yaptığında Maven'ın canına tak etti ve ona kafa attı ve o zamandan beri onu görmedik. Limbo'da burnunun iyileşmesine izin verirken geri kalanımızın başarısızlığını izlemekten keyif aldığından eminim.

Silas'ın ona saldırmamasını ve başka bir taktik denemesini izliyorum. Maven onu kolayca alt ediyor ve sonunda bacağı inanılmaz derecede rahatsız bir pozisyonda sıkışmış bir şekilde yere yapıyor. Küfredip pes ediyor ve Maven'ın yüzündeki saf eğlence beni gülümsetiyor.

Dövüşmeyi gerçekten seviyor, değil mi? Ve bunda delicesine iyi. Bunu onu istemediğime kendimi ikna etmek için bir neden olarak kullanmam gerektiğini biliyorum... ama lanet olsun, yüzündeki o ifadeye bayılıyorum. Benimle istediği kadar antrenman maçı yapsın, o mutluya kaslarının ağrması ve morarması umurumda değil.

Baelfire bana sert bir dirsek atarak rüzgârı yanımdan uzaklaştırdı. Ona ters ters bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

Sadece başını sallıyor. "Cockblock laneti," diye fısıldıyor. "Onun yerine Silas'a bak. Onun kışını daha çok seviyormuş gibi davran."

Ondan gerçekten çok nefret ediyorum.

Silas ayağa kalkıyor ve başını öne eğiyor. "Neden savaş sırasında dokunmak senin için bir tetikleyici olmuyor?"

"Dövüş sırasında dokunmak tamamen farklı bir şey. Ben asla dövüşmeye karşı şartlandırılmadım. Hatta bunun için bu hale getirildim." Maven sanki bu kadar basitmiş gibi omuz silkiyor.

Anında ağzıma safra tadı geldi. Sadece Varlığın onu *şartlandır*an kişi olduğunu varsayabilirim ve...

"Seni tam olarak neye dönüştürdü?" Sıkılmış dişlerimin arasından sormayı başarıyorum.

Soruyu duymazdan geliyor ve Silas'a başını sallıyor. "Hâlâ yaralarını ve egolarını yalıyorlar. Yerine geri dön."

Ama yüzünde çocukken beni çok tedirgin eden o entrikacı ifade var. "Hayır, ben de bilmek istiyorum. Nesin sen, Maven?"

"Kışını tekmelemek üzere olan kız. Yine."

Sırıttıyor. "Beni kışkırtmak işe yaramaz."

Omzundaki bir bükülmeyi çözmek istercesine geriniyor. Yine başka tarafa bakamıyorum ve ellerim, hissettiği rahatsızlık her neyse onu ovma isteğiyle kaşınıyor. Eğer bana izin verseydi, tüm vücuduna masaj yapardım. Gerçekten çok yoruluyor ve ağrıyor olmalı - sonuçta bizi bu kadar zorluyorsa, kendini ne kadar zorladığını ancak hayal edebilirim.

Bu hoşuma gitmiyor. Bakıcıyı rahat ve mutlu görmek istiyorum. Onu mümkün olan her şekilde şımartmak istiyorum.

Büyük, bol tişörtünü aniden çıkarıp arkasında vücuda oturan siyah bir atlet bıraktığında ağzım kuruyor. Silas ve Baelfire da dikkatle bakıyor ve Crypt sonunda ölümlüler aleminde yeniden ortaya çıkıp duvara yaslanarak onu kontrol ediyor.

"Pekâlâ. Bir tur daha için resmen hazırım," diyor çok hevesli bir şekilde.

İlk kez onunla aynı fikirdeyim. Ama Baelfire onu dar bir şey içinde görmekten ne kadar hoşlandığını fark etmiş olmalı ki bana yine sertçe dirsek atıyor. Bu sefer bir homurtu çıkıyor. Bu ses Maven'ın dikkatini bize çekiyor.

Gözleri üzerimde olduğu anda, sanki bu hayatımın en sıkıcı deneyimiymiş gibi itaatkâr bir şekilde gözlerimi kaçırıyorum. Ama yine de önünde durduğu yansıtıcı camda onu hayranlıkla izleyebiliyorum.

Dar gömleği göbeğini ve sırtının alt kısmını biraz gösteriyor. Hepsini öpmek istiyorum. Beni incelediğini hissettikçe yanaklarımın kızardığını biliyorum.

"Güzel. Ödöl bu," diyor Maven sonunda. "Zaten hepinizin umutsuzca motivasyona ihtiyacı var."

"Artık değil," diyor Crypt gülümseyerek. "Çok güzel bir gömlek."

Gözlerini deviriyor. "Şöyle olacak. Eğer herhangi biriniz beni minderde yenerse, size ne olduğumu söyleyeceğim."

Bu hepimizi bağladı. Silas omuzlarını geriye atıp duruşunu yeniden alırken kararlılığın yerleştiiğini görebiliyorum. "Sözünü tutacak mısınız?"

"Her zaman tutarım," diyor tatlı tatlı, sonra iki dakikadan kısa bir süre içinde onu tekrar iğneliyor.

Özel eğitimimizin ne kadar süreceğini sadece tanrılar bilir. Maven arayıp bunu yarın tekrar yapacağımızı söylemeden önce çok uzunmuş gibi geliyor. Görünüşe göre, bu işkencenin değerli olduğunu düşünüyor ama itiraz etmemeye karar veriyorum çünkü yarın başka bir dar gömlek giyebilir. Bu gece bunun için tanrılara dua edebilirim.

Everbound Kalesi'nin ana katına çıktığımızda, diğerleri otomatik olarak beşli daireye doğru yöneliyor. Beni ofisime götürecek olan koridordan aşağıya dönüyorum, ki bu koridorda fena olmayan bir fakölte dairesi var. Ama sanki tanrılar bugünü benim için lanetlemiş gibi çünkü Silas'ın Maven'ın adını söylediğini duyuyorum ve onun tam arkamda yürüdüğünü fark ediyorum.

Şaşkınlıkla durdum, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Poker suratını koruyor. "Konuşmamız gerek."

"Olmaz. Duş almam lazım. Terliyim."

Olabilecek en uyduruk mazeret ama iş te. En güçlü savunmam, bayanlar ve baylar.

"Maven," diyor Silas tekrar, yanımızda durup kaşlarını çatarak. "Sokağa çıkma yasağı yakında başlıyor. Hadi gidelim."

"Ben Everett'le kalacağım."

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor ve "Hayır, kesinlikle *kalmayacaksın*. Seni yakınımda istemiyorum."

"Anlaştık. Haydi," diye ısrar ediyor Silas. "Baelfire yemek hazırlıyor ve eminim Profesör Frost'un da... kâğıtlara not vermesi gerekiyordur."

Hayatımda hiç ödev notu vermedim ama başımı sallıyorum.

Maven ikimizi de bir bakışla düzeltti. "Kesin şu saçmalığı. Hepinizin Everett'in etrafında olmamı engellediğinizi biliyorum. Onun benim için bir tehlike olduğunu düşünüyorsun. Söyleyin

yoksa onunla bir konuşma yapacağız."

Silas suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor, sanki bu *benim suçummuş* gibi. Bu laneti bana hangi tanrı verdiyse onun ne kadar sık kafalı olduğunu göreceğini umarak gökyüzüne bakıyorum. Saygıyla tabii ki.

"Oakley, Silas'la git." "Pas."

Tamam, aramızdaki mesafeyi korumak için daha fazla zorlamalıyım. "Seninle konuşmak istediğimi mi sanıyorsun? Az önce saatlerce beni taciz ettin ve sinirimi bozdun. Yorgunum ve yatmaya gidiyorum. O yüzden git de amı kırbaçlanmış hayranlarınla birlikte koş ve hazır başlamışken bir duş al çünkü kokuyorsun."

Bu bir yalan. Neredeyse hiç terlemedi. Şu anda bu kadar iyi görünmesi çok sinir bozucu.

Sözlerim karşısında Silas'ın çenesi sıkıştı ama Maven bakışlarımı tuttu. "Elbette. Düşunuzu kullanacağım."

Neden, tanrılar, *neden* bu kadar inatçı ve çekici olmak zorundaydı? Bu çok gülünç. Ensemi ovuyorum, bitkin, kafa karıştırıcı derecede azgın ve onu sürekli görmezden gelmek zorunda kalmaktan son derece bıkmış bir halde. İçten içe onun için yanıp tutuşuyorum.

Ama onu kendimden uzak tutacak kibirli bir pislik gibi davranmaya devam etmem gerekiyor. Onu lanetimden korumanın en iyi yolu bu.

"Bunu şu anda yapmayacağım," diye homurdanıyorum.

"Harika. O zaman umarım fazladan bir battaniyen vardır. Ben yerde uyurum."

Beni geçip ofisime doğru ilerliyor. Okulun umumi tuvaletlerinden biri gibi acınası bir yere saklanmak için kaçmayı düşünüyorum. Ama sonunda iç çekip onu takip ediyorum.

Silas arkamdan, "Eğer ona en ufak bir tatsızlık olursa seni öldürürüm," diye uyarıyor.

Çok yardımcı oldu. "Lanet olası bir amigo kız olarak çağrını kaçırdın. Şimdi git buradan."

Eğer Maven benimle konuşmakta ısrar ederse, olabildiğince nahoş davranmam ve onu hızla alanımdan çıkarmam gerekecek. Belki onunla büyük bir kavgaya tutuşabilirsem, bu onu bu kadar çok düşünmeyi bırakmama yardımcı olabilir.

Acınası bir durum ama elimdeki tek şey bu.

Ofisime vardığımda Maven beni bekliyordu. Ona ölümcül bir bakış atmaya çalışıyorum ama ofisimin kilidini açarken daha çok somurtuyormuşum gibi görüldüğünden eminim

bizi içeri almak için. Her fakülte ofisine yerleştirilmiş otomatik büyücü ışıkları, gece vakti için hafifçe karartılmış olarak usulca parlıyor.

Maven ofisime bakmak için duraksadı. "Düzenli."

"Dağınıklıktan nefret ederim. Ayrıca kendi işine bakamayan, ısrarcı bekçilerden de nefret ederim."

Dönüp sırtıyor. "İyi deneme, ama benden nefret etmiyorsun."

"Nereden bileceksin ki? Küçük mutlu haremindeki diğer üç sakin arasında zıplamakla o kadar meşgulsün ki umurunda bile değil."

Ona böyle şeyler söylemek midemi sıkıştırıyor ama yeterince kaba ve acımasız olursam, umarım benden ayrılmak isteyecek kadar hoşlanmaz.

Maven gözlerini devirir. "Senden nefret etmemi de sağlayamayacaksınız."

Lanet olsun. Neden bu kadar anlayışlı olmak zorunda?

Ona sırtımı dönüyorum ve daha önce ayrılmadan önce düzenlemiş olmama rağmen sinirsel bir alışkanlıkla masamdaki eşyaları düzeltiyorum. Masanın üst çekmecesine koymak için gözlük kılıfımı elime aldığımda Maven etrafımda dönüp başını eğiyor.

"Gözlük mü takıyorsun?"

"Sadece okumak için," diye homurdanıyorum, sanki ben meşgulumuşum de o baş belasıymış gibi davranıyorum.

Masamın kenarına oturmak için kendini kaldırdığında, dar gömleğinin altındaki göğüslerinin hafifçe zıplaması içimde bir özlem şimşeği çakmasına neden oluyor. Tekrar ondan uzaklaşıyorum, boğazımı temizliyorum ve sanki masamın üzerine tünemiş inanılmaz seksi muammadan çok daha ilginçmiş gibi duvarımdaki takvime sertçe bakıyorum.

Göğüslerini düşünme. Çalıştığın yerde masanın üzerinde duran kıcını düşünme. Onun vücudunu hiç düşünme, seni gülünç derecede azgın sapık.

"Sizi bir ara gözlüklerinizle görmek istiyorum Profesör."

"Benimle konuşmak zorunda olduğun her ne haltsa söyle gitsin," diye homurdanıp yüzümü ovuşturuyorum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda duygularını incittiğimden endişeleniyorum. Ama Maven'ın tekrar incindiğini görmenin dehşetiyle yüzleşmek için kendimi hazırlayarak döndüğümde, duvarlarımda asılı ve raflarda dekoratif olarak düzenlenmiş birkaç şeyi sessizce incelediğini görüyorum. Bir rafın ucundaki nevermelt parçasını görünce şaşkın bir bakışla dönüyor.

"Nereden buldun bunu?"

"Ben yaptım," diye itiraf ediyorum, kollarımı katlayarak somurtkan görünmeye çalışıyorum.

Nevermelt nadir bulunur. Elmas sertliğinde bir madde, normal buzdan çok daha soğuk ve adından da anlaşılacağı gibi, yaratıldığı elemental güç miktarı nedeniyle eriyemiyor. Sadece en yüksek kalibreli buz kullanıcıları onu dövebilir. Aileme bu yeteneğe sahip olduğumu açıklamak gibi çaylakça bir hata yaptığımda, beni doğrudan Ölümsüz Beşli için çalışmaya göndermeye çalıştılar.

O zamanlar on altı yaşındaydım ve modellikten kazandığım parayla serbest kalma başvurusunda bulundum. Ailem bu ilginç aile dramını medyadan uzak tutmak için geniş kaynaklarını kullandı ve sanki bu bir şekilde fikrimi değiştirecekmiş gibi bana güven fonumu asla vermemekle tehdit ettiler.

Ancak bir süre sonra, "insanlar dünyasındaki kariyerime odaklanabilmem" için evden erken ayrılmam onların fikriymiş gibi davrandılar. Yine de yirmi dört yaşına geldiğimde, on metrelik bir sopayla bile dokunmadığım saçma sapan büyüklükteki mirasıma erişmeme izin verdiler.

Maven anlamadığım bir ifadeyle nevermelt'i inceliyor. Sonra Marshmallow ve Blizzard'ın resmine kaşlarını kaldırarak devam ediyor.

"Köpekleriniz mi var?"

İki Büyük Pirene neredeyse kutup ayısı büyüklüğünde. Ona bayılırlar. Maven'in hayvanları sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de onları burada, ona sürtünürken ve eğer onları sevmeye karar verirse dillerini zevkle dışarı çıkarırken hayal edebiliyorum.

Pes edip ona hayvanlar hakkında her şeyi anlatmak yerine kaşlarımı çatıyorum. "Artık dışarı çıkabilir misin?"

Maven beni görmezden gelerek Heidi'nin resmine başını

eğiyor. "Güzelmış. Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Gerginim. "Sen nasıl..."

"Senden farklı görünüyor ama burnun aynı." Bakıcım yüzünü buruşturdu.

"Fark ettim çünkü kötü bir alışkanlığımı kırmaya çalışıyorum."

"Ne alışkanlığı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Tanıdığım insanların akrabalarını, kim olduklarını bile bilmeden öldürmek. vardır."

Oh. Vay canına, buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Tekrar ediyorum, *neden*

Burada mı?"

"Otursana. Gergin olduğunu biliyorum."

Bunu nereden bildiğini sormadan, bir kez daha buz tutan pencerelere dikkatle bakıyor. Dişlerini sıkıp ofis koltuğuma oturuyorum, niyetim bu konuşmayı bir an önce bitirip kontrolü yeniden ele almak.

Ama Maven bacaklarıma basıp yüzümü bana döndüğünde kendimi kontrol altına alma fikirleri pencereden uçup gidiyor.

Ağzım kurudu. "Sen ne-"

"Beşlimiz hakkında bir karar verdim. Hepiniz benimsiniz ve sonuna kadar sizin için savaşacağım. Ancak sahip olduğumuz kısa süre içinde çalışacaksa, aramızdaki bu şeyin süruncemede kalmasına izin veremem. Bu yüzden sana çok basit bir seçenek sunacağım. Elini uzat."

Kalbim küt küt atıyor ama elimi uzatıp başka tarafa bakıyorum çünkü ona bu kadar yakından bakmanın beni hipnotize edeceğinden eminim. Sikim pantolonumun içinde işkence gibi sertleşiyor, lanet olası döneke.

Ama küçük bir hançerin soğuk sapı elime bastırdığında irkiliyorum ve ona sertçe bakıyorum. "Neden bunu bana tutturuyorsun?"

Maven sırtıyor ve bıçağın ucu omzuna değene kadar hafifçe vuruyor. "Eğer benden söylediğin kadar nefret ediyorsan, canımı yak o zaman. Kolay olmalı."

Midem bulanıyor. *Yüce Tanrım, hayır.*

Bu konuda ciddi olmasına imkân olmadığı için kızgın bir telaşla ona baktığımda, Maven bıçak boynunun yan tarafına dayanana kadar hareket ediyor. Ve ona doğru eğildiğinde-

İçimde öfke parlarken bıçağı düşürüyorum. Bıçak yere çarpıyor. "Kes şunu. Sana zarar vermeyeceğim. Bu asla o l m a y a c a k , Oakley."

"Pennsylvania'da beni incittin."

İrkiliyorum, hatırladıkça midem çalkalanıyor. "Ben... Ben üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin. Bunun için beni asla affetmek istemezsen anlarım ama bunu yapmak zorundaydım çünkü..."

"Çünkü bana değer veriyorsun ve beni korumanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündün. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz, bu yüzden kendini suçlu hissetmeyi bırak."

Dişlerini sıkıyorum, çaresizim. Ona söyleyecek gerçekten korkunç bir şey bulmak zorunda mıyım? Onu tekrar incitecek bir şey söylemeyi başarabilir miyim? Bu tam bir cehennem.

"Hayır, sadece sen benim koruyucumsun," diye ısrar etmeye çalışıyorum. "Senden uzaktan yakından hoşlanmıyorum bile, sadece-"

Maven öne eğildi ve beni öptü.

Oh, yukarıdaki kutsal tanrılar.

Dudakları çok sıcak.

Birdenbire onu yeterince yakınımaya çekemiyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve daha yakına kaydığını, göğsünün benimkine bastırıldığını hissettiğimde inliyorum. Bana kıyasla lanet bir ısıtıcı gibi ve bu delicesine iyi hissettiriyor. Daha önce kimseye böyle sarılmamıştım ama Maven'in sıcaklığını hayatımın sonuna kadar soluyacağımı biliyorum.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Muhtemelen kalbimin içimi çürütecek kadar sert çarptığını hissedebiliyor ama ben onun *muhteşem* ağzı ve ben dudaklarımı ayırana kadar dilinin dudaklarıma nazikçe sürtünmesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kollarını boynuma dolayıp öpüşmeyi derinleştirdiğinde, yumuşak bir zevk sesi çıkarıyor, başım dönüyor.

Ama sonra mükemmel kalçaları zonklayan ereksiyonuma sürtünebilmek için dönüyor-

Ve pantolonuma boşaldım.

Sikeyim. Oh, sevgili tanrılar, hayır.

Öldür beni şimdi. Bu gün gerçekten lanetli.

Sertçe geri çekiliyorum, gözlerimi sıkarken yüzüm bin derece yanıyor.

"Maven."

Sesimdeki gerginliği duymuş olmalı çünkü ne olduğunu sormaya başladı... ama hafifçe nefes aldığı anda, pantolonumun içinden tam olarak ne olduğunu hissedebildiğini biliyorum.

Sana yalvarıyorum Syntyche, yaşam biçme tanrıçasına dua ediyorum. Sadece beni şimdi al. Hemen şimdi. Lütfen.

Boğazımı sertçe temizliyorum ve mırıldanıyorum, "Biraz... biraz çekilebilir misin? Şimdi kendimi pencereden atmak istiyorum."

Şok oluyorum, Maven'in dudakları tekrar dudaklarıma geliyor ve gülümsediğini hissedebiliyorum. "Demek benden hoşlanıyorsun."

Hem de çok fazla. Bunun kanıtı pantolonumun her yerinde.

"Bu fikre nereden kapıldığını merak ediyorum. Belki de bana zar zor dokunduğun ve benim lanet bir ergen gibi kontrolümü kaybettiğim gerçeğinden?"

Yüzümü tekrar kapatıyorum, utanıyorum. *Ne zaman istersen, Syntyche. Lütfen.*

Maven parmaklarımı uzaklaştırıyor, ta ki ben ona bakmaya ve yüzündeki nefes kesici gülümsemeyi görmeye zorlanana kadar. Eğleniyor ya da alay ediyor gibi görünmüyor, aksine son derece mutlu görünüyor.

Ve sevgili tanrılar, onu mutlu görmek hoşuma gidiyor. O kadar *güzel* ki. "Güzel. O zaman aynı sayfadayız."

"Kendimi balkondan attığım sayfa mı o?" Yüzümü buruşturuyorum.

"İkimizin de birbirimizden hoşlandığımızı kabul ettiğimiz ve senin bana lanetinin ne olduğunu söylediğin sayfa. Hepinizi reddetme nedenlerimden daha kötü olamaz."

Maven'ı inceliyorum, bir an için ruhumu okşayan gözlerinde boğulurken kalbim hâlâ çarpıyor. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum.

"Arati'nin baş kahini bana lanetimin aşık olduğum herkesi öldüreceğini söyledi," diye fısıldıyorum. "Sana aşık olmayı göze alamadığım için tam bir pislik gibi davrandım. Ve lanetlerimizi bozamayız, ben... kahretsin, Maven, ben sadece-eğer senin yanında olursam, sen ölürsün. Bunu yapamam. Seni sevme şansım bile olmadan seni kaybedemem. Seni kaybetmek beni paramparça eder."

Titrek bir nefes aldım. İşte, her şeyi ortaya döktüm. Şimdi gitmeli, ne kadar tehlikede olduğunu bilerek çünkü ben zaten onun için gidiciyim.

Ama sonra eğlenerek homurdandı.

Ona bön bön baktım. "Affedersiniz? Senin derdin ne be? Ne dediğimi duymadın mı?"

Maven gülümsemesini dizginlemeye çalışıyor ve boğazını temizliyor. "Duydum. Ve bunun benim için bir sorun olmadığını bilmelisin."

Eğitim sırasında kafasını falan mı çarptı? "Sen neden bahsediyorsun?"

Gülümsemesi hüzün ve kara mizah arasında gidip gelen bir şey. "Karmaşık bir durum ama beni kazara öldürme konusunda endişelenmene gerek yok. Ya da bilerek. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum. "Tekrar soruyorum, sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermeye başladı ama sonra ağzını kapattı ve ellerini benden çekerek bir kolunu sertçe ovuşturdu. Nefes alış veriş hızlanıyor ve tekrar boğazını temizleyerek odaya göz gezdiriyor.

"Banyon nerede?" diye soruyor kısık sesle.

Oh...siktir. Tüm bu dokunuşlar şimdi onu rahatsız mı ediyor?

Maven'ın sessizce panikliyor olabileceğini fark ettiğimde göğsüm daralıyor. Başka bir şey söylemeden onu kucağıma alıyorum ve ofisin bir köşesinde bulunan, ekli daireme açılan küçük, yarı gizli kapıdan geçiriyorum. Onu nazıkçe banyonun önüne bırakıyorum.

Hızla içeri giriyor ve düşün açıldığını duyuyorum. O içerideyken, az önce kendimi rezil ettiğim kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde değiştiriyorum.

Maven nihayet banyodan çıktığında iyi görünüyordu. Saçları ıslak ve kalçalarını geçmeyen bir havluya sarınmış, bu da aptal sikimin yenilenmiş bir heyecanla seğirmesine neden oluyor. Ama el yordamıyla ona doğru uzanıp sonra geri çekilip boynumu ovuştururken aklıma gelen sorulara engel olamıyorum.

"Senin için ne getirebilirim? Köpüklü su iyi gelir mi? Bende Tums var. Ve yardımcı olabilecek başka insan ilaçları. Ya da iksir gibi başka bir şey istersen, gidip Silas'ı bulayım ve-"

"Bütün fakülte daireleri böyle mi?" diye araya giriyor, kaşlarını kaldırarak daireme bakıyor.

"Hayır, profesyonel tasarımcıların gelip burayı değiştirmesi için para ödedim." Kıyafetlerimle takıntılı bir şekilde oynadığımı fark ediyorum ve kendimi durmaya zorluyorum. "Merak etme, abartılı olduğunu biliyorum. Bir vakıf fonu bebeği olabilirim ama kendimin farkındayım. Bir sürü normal oda gördüm."

Karmaşık altın varaklı desenlerle işlenmiş cam duvara, minimalist, zevkle soyutlanmış dekorasyona, pelüş halıya ve tepesinde sayısız erimeyen iplikçikten oluşan avizenin bulunduğu devasa yatağa bakıyor.

"Sen öyle diyorsan."

Yine kıpırdanıyorum. "Beni burada öldürüyorsun. Sana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olmalı..."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Maven'ın dudakları seğiriyor. "Her zamanki kadar kötü değil. Belki de dokunma terapisi gerçekten işe yarıyordur."

"Ama madem senin için rahatsız edici olacağını biliyordun, neden beni öptün?" Bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramış bir şekilde stres yapıyorum.

"Birinin buzları eritmesi gerekiyordu," diye şakacı bir şekilde sırtıyor.

Bu konuda şaka mı yapıyor? Kaşlarımı çatıyorum. "Bu şakayı hayatım boyunca kaç kez duyduğumu biliyor musun?"

"Not ettim. Daha iyi bir tane bulurum. Şimdi, şu fazladan battaniyeye gelelim," diyor ve sanki orada bir tane varmış gibi dolabıma bakıyor.

Ona yerde uyumasına izin vermektense Baelfire'ın pullu kışını öpmeyi tercih edeceğimi söyleyemeden ofisimin kapısının çalındığını duyuyorum ve çıkıyorum

Cevap vermek için daireme gittim. Arayan Crypt'ti ve kafamı koparmayı hayal ediyormuş gibi bana ters ters bakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onun için oldukça sıradan.

Bir sırt çantası ve garip, yuvarlak bir nesne uzatmadan önce ofisimin eşiğinin hemen içinde asılı duran pahalı rüya kapanına bakıyor.

"Yastığının altında bununla uyuyor."

"Nedir bu?"

"Seni hiç ilgilendirmez, Frost. Sadece bunu ona ver ve bu gece bakıcımızı ve onun hayallerini benden aldığın için daha sonra sana bunu ödeteceğimi bil."

Ona ters ters bakarak tılsımı ve içinde Maven için kıyafetler falan olması gereken çantayı aldım. "Ne yani, bunun benim fikrim olduğunu mu sanıyorsun? Az önce ona lanetim hakkında içimi döktüm çünkü benimle nasıl keman çalar gibi oynayacağını biliyor."

Önce bakar, sonra sırttır.

"Güzel." "Hayır, değil."

"Kesinlikle öyle. Zaten Maven'dan sır saklamamızı hiç istemedim. Ayrıca, dediğim gibi, lanetinin ona zarar verdiğiinden şüpheliyim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu bilemeyiz. Ya sonunda onun ölümüne sebep olursam?"

"O zaman ruhunu paramparça eder ve ikimiz de ölene kadar tekrar tekrar bir araya getiririm. İyi uykular."

Sonra ortadan kayboldu ve beni hiçliğe aval aval bakmaya bıraktı. Lanet olası deli karabasan.

Sabah gözlerimi açıyorum ve bir meleğe bakıyorum.

Everett Frost'un bu kadar güzel olması trajik bir şekilde haksızlık. Kusursuz yontulmuş yüzü huzurlu bir uykunun içinde rahatlamış, bir kolu başının arkasında kıvrılmış, diğeri göğsünde duruyor. Üzerinde ipek pijamalar var çünkü zengin element profesörü elbette ipeği tercih ediyor. Kaşları ve kirpikleri çok daha koyu olmasına rağmen saçlarının ne kadar çarpıcı bir şekilde açık renk olduğunu inceliyorum.

İç çekiyorum, etrafa yayılan yumuşak nane kokusunun tadını çıkarıyorum.

Dün onun sınırlarını zorladığım ve ardından onu öptüğüm için pişman değilim. Bir kere o öpücük inanılmazdı ve sırf benden tahrik olduğu için kontrolünü bu kadar çabuk kaybetmesi beklenmedik bir şekilde gururumu okşadı.

Ama bir diğeri, artık onun lanetinin ne olduğunu ve diğer lanetlerine kıyasla bu konuda ne kadar az endişelenmem gerektiğini biliyorum.

Kalıcı olarak ölemeyecek değilim. Sadece çok düşük bir ihtimal.

Tüm eşlerimin lanetlerini bilmek, artık en büyük tehditlerin hangileri olduğunu bildiğim anlamına geliyor. Hepsinin lanetinden hoşlanmıyorum ama Silas'ınki özellikle endişe verici.

Bunu hafifletmenin bir yolu olmalı.

Ancak ona yardım etme fikirlerini keşfetmeden önce bir sonraki hedefe geçmem gerekiyor: Somnus DeLune.

Daha önce Nether'da incubi öldürmüştüm. Ne de olsa orada hâlâ eski dünya canavarları var. Sadece Ölümsüz Beşli gibi ölümsüz değiller. Amadeus kalbimi alıp beni *telum* ilan ettikten sonra, eğitimim bazen Amadeus'un krallığını çevreleyen deforme olmuş ormanda kovalanırken iki veya üç canavarın beni ilk kimin öldürebileceğini görmek için yarışmasından ibaretti.

Yani güçlü bir karabasanı nasıl alt edeceğimi biliyorum. Tek yapmam gereken doğru silahları bulmak ve onu diğerlerinden uzaklaştırıp kimsenin görmeyeceği ya da benim yaptığımdan şüphelenmeyeceği bir yere çekmek.

Ayrıca ona karşı beklenmedik bir avantajım var. Hiç düşünmediğim bir şey. Doğrulup yastığın altından Crypt'in dün gece bıraktığı totemi çıkarıyorum. *Calea ternifolia*'nın güçlü kokusunu görmezden gelerek inceliyorum.

Bu eski bir totem. Çok eski. Crypt'in ölümsüz babasının onu yanında taşıması tesadüf değil. Sonuçta, kâbusları durduran bir totem, uyumayan bir karabasan için ne işe yarar ki?

Bir teorim var ama denemeden önce Somnus'u öldürecek kadar yakın olmak istiyorum.

Gün için hazırlanıyorum ve Everett'in ofisine giriyorum. Ama daha kapıya dokunamadan, buz tutamağı tamamen kaplıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve sırtıyorum.

"Erken kalkmıyor musun?"

Yüzünü uyuklu bir şekilde ovuşturuyor, dairesinin kapısına yaslanıyor. "Normalde sorun değil ama cehennemden gelen bir ereksiyonla uyumak imkânsız gibi bir şey."

Göz kırpyorum. Dün geceki öpücükten sonra bana dokunmaya hiç yaklaşmamıştı, o yüzden hâlâ tahrik olduğunu bilmiyordum. Boynum ısınıyor ve Everett bunu yüksek sesle söylediğini fark etmiş olmalı çünkü yanakları kızarıyor. Boğazını temizliyor.

"Bir saniye bekleyebilir misin? Hemen geliyorum. Koridorlarda dolaşman fikri hoşuma gitmiyor. Şu anda Everbound'da dolaşan çok fazla psikopat var."

Neden böyle şeyler söyleyip duruyorlar? Beni dövüşürken gördüler. Şimdiye kadar bu kaledeki en büyük tehlikenin ben olduğumu anlamış olmalılar.

"Tek başıma iyi olacağım. Ayrıca eminim Crypt çoktan dışarıda bekliyordur. Belki Silas ve Baelfire da."

"Aynen öyle. Psikopatlar," diye homurdanarak odasına girdi. "Bekleyin."

Birkaç dakika sonra, diğer üç eşimin de şüphelendiğim gibi beklediğini görmek için ayrılıyoruz. Baelfire'in boynunun yeni çiziklerle kaplı olduğunu, Silas'ın kıpkırmızı gözlerinin altında derin koyu halkalar olduğunu ve Crypt'in... şey, o iyi, ama kot pantolonundaki taze kan olduğundan oldukça eminim. Ayrıca muhtemelen başkasından çaldığı yeni bir deri ceket giyiyor.

Baelfire beni hemen kocaman, sıcak bir kucakla sarıyor ama beni kucağına aldığı anda utanç verici bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor ve içine çekiyor.

"İşte benim küçük Yağmur Bulutum," diyor kabaca. Kulağıma doğru gürleyen çakıllı sesi omurgamdan aşağıya farkındalık dikenleri gönderiyor.

Sonra bir çılgılık atıyor ve ayaklarımın üzerine düşüyorum. Silas az önce kanayan kristalini Baelfire'ın omzuna sapladı ve kan fae'sinin yüz ifadesi hainceydi.

"O kaldırılmak istemedi, seni pislik. Ona ışığa maruz bırakma terapisinde yardım ediyoruz, tartaklamıyoruz. Aklından ne geçiyordu senin?"

Baelfire'ın gözlerinin bir an için kaydığını gördüğümde, "Sorun yok," diye ısrar ediyorum.

Boynundaki tendonlar şişti ve hırlayarak boynundaki tasmayı tekrar tırmalamaya başladı. Hemen ellerini tutup onu durmaya ve bana bakmaya zorluyorum.

"Bu senin lanetin," diye tahmin ediyorum sessizce.

Benim zavallı, güneş ışığıyla parlayan şekil değiştirenim perişan görünüyor, omuzları çöküyor. "Ejderham şu anda *berbat* durumda. Hangi düşüncelerin bana, hangilerinin ona ait olduğunu bile bilmiyorum. Ben sadece..."

Burun delikleri alevleniyor, bakışları koridorun aşağısına kayıyor. Hepimiz onun baktığı yeri takip ediyoruz ve rastgele bir grup mirasçının sohbet ederek bize doğru geldiğini görüyoruz. İçlerinden biri, bir şekil değiştiren, bir bakış atıp Baelfire'a el sallıyor, belli ki başka bir arkadaşı.

Kahverengi ceketini silkerek bana dönüyor. "Bunu giy. Üzerinizde kokuma ihtiyacım var. *Hemen*."

Az önce bana hırladı mı? Kollarımı kavuşturdum. "Tekrar deneyelim."

Yanık sedir kokusu beni sarana kadar yaklaşıyor. Ortalama bir bedenim var ama onun iri cüssesinin yanında kendimi narin hissediyorum. Sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor.

"Seviştikten sonra ejderhamın sakinleşmeye başlayacağını düşünmüştüm. Ama çok *daha kötü* oldu. Sanki artık eşimin ne kadar mükemmel olduğunu bildiğim için, birinin seni benden almaya çalışması dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Altı tanrı üzerine yemin ederim ki Maven, bugün benim kokumu sürünmezsen sana doğru nefes alan ilk kişiyi öldüreceğim."

Sesi gergin ve tehlikeli. Bu yeni öfkeli sahiplenme gösterisi bana ilkel düzeyde görmezden gelinmesi zor bir şey yapıyor. Yutkunuyorum ve ona bakmadan önce ceketimi giyiyorum.

"İşte. Daha iyi misin?"

Ceketinin içinde beni gören Baelfire'ın yüz hatlarında memnuniyetle karışık bir rahatlama beliriyor. Bu onu o kadar rahatlatıyor ki

gölümsüyor. "Kahretsin, bu senin üzerinde bir elbise olabilir. Çok küçüksün." "Ben normalim. Sen kocaman olmuşsun," diye düzeltiyorum.

"Her yerin bebeğim ve sen buna bayıldın." Haksız değil.

Ama hepsi buradayken *bu* tür yorumlara dikkat çekecek değilim. Kovan zihinlerinin çok hızlı harekete geçtiğini öğrendim, bu yüzden ben de dahil içimizden biri cinsel bir konuyu açarsa, bütün gün odaklanmamın imkanı yok.

Baelfire artık gergin olmadığına göre Silas'a bakıyorum. "Berbat görünüyorsun. Hiç uyudun mu?"

"Hayır."

Koridorda ilerlemeye başladığımızda Everett, "Kulübe katıl," diye homurdanıyor.

Crypt sırtıyor. "Ben hiç uyumam, o yüzden bu kulübe benim adım verilmiş olmalı." "Senin uykuya *ihtiyacın* yok, seni canavar sperm," diye tersliyor Silas.

Sınıfa doğru ilerlerken atışmaya devam ediyorlar. Baelfire, kahvaltıda bir şeyler yiyebilmem için beni daha erken uyandırmadığı için Everett'e kızıyor, Crypt garip sigaralarından birini daha yakıyor ve koridorlarda yanımızdan geçen diğer mirasçılara duman üflüyor ve Silas, sanki etkileşimimize bakarak dün gece neler olmuş olabileceğini bir araya getiriyormuş gibi Everett ile benim aramda bakışıp duruyor.

Ve hepsiyle bu şekilde birlikte olmak...

Sadece bahisle ilgilendiklerini nasıl düşünebildim? Aksine, ortaya çıkardığım her karanlık sırda daha da takıntılı ve abartılı hale geliyorlar. Ve benim de onlara karşı takıntılı olmam son derece olası. Hah. Belki de tanrılar benim bozukluğumu tamamlayan insanları seçmiştir,

Ne de olsa sapkın bir ruh.

Savaş ağırlıklı mirasların ne kadar acımasız olduğu sayesinde biraz küçülen Fiend Studies'de Bay Crowley bugün doğu kütüphanesinde çalışacağımızı duyurdu. Görevimiz, beşli gruplarımızda çalışmak için Nether'in yaratıkları hakkında bir kitap bulmak ve birkaç gün içinde sunmak.

Kütüphaneye doğru yürürken Crypt eğilip fısıldıyor: "*Seninle* çalışmak bu ödevi yerine getirmek için sayılıyor mu? Çünkü Maven Oakley ile ilgili her konuda uzmanlaşmaya başladım."

Sırtıyorum. Soyadımın aslında Oakley olmadığını bile bilmezken böyle düşünmesi çok hoş.

Önemli değil, çünkü bir zamanlar gerçek soyadımın ne olduğunu da bilmiyorum. Ailem çoktan öldüğü için muhtemelen asla bilemeyeceğim. Amadeus bana onların da tıpkı Cehennem'e götürülen diğer tüm çocukların aileleri gibi vahşice öldürüldüğünü söyledi.

Sonunda kütüphaneye ulaştık ve buradaki tek sınıfın biz olmadığımızı görünce şaşırdım ve biraz da gerildim. Hem eşleşen hem de eşleşmeyen pek çok diğer miras, beşlileri ya da müttefikleri içinde düşüncelere dalmış, ders çalışma hareketlerini sürdürürken diğerlerine ihtiyatla bakıyorlar. Ölümsüz Beşli'nin kiralık ellerinden birkaçı çeşitli tüneklerden odayı tarayarak bela arıyor.

Engela Zuma ise bir masada oturmuş, bir yandan sessizce kitap okurken bir yandan da etrafı gözetliyor.

"Bebek bakıcıları. Büyük sürpriz," diye hayıflanıyor Bael, yakasını tekrar çekiştirerek.

Fiend Studies sınıfımızdaki diğer herkes araştırma yapmak için çeşitli kütüphane koridorlarına dağılırken onu durdurmak için elini tutuyorum. Odanın öbür ucundan birinin bana çılgınca el salladığını fark ediyorum ve Kenzie'nin saç halesini görünce aydınlanıyorum. Beşlisiyle birlikte uzun, kemerli pencerelerin yanındaki devasa, eski maun çalışma masalarından birinde oturuyor.

Biz de onlara katılıyoruz. Ben Kenzie'nin karşısına oturur oturmaz, onun yanında oturan Luka boğazını temizliyor.

"Hey, sana bir özür borçluyum, Min-Maven," diye düzeltiyor ve doğru söylediğinden emin olmak için Kenzie'ye bakıyor.

Gülmemek için ağzını kapatıyor ve başını sallıyor. Luka bana dönüp bakıyor ve gözlerindeki içten minnettarlık açıkçası biraz fazla.

"Bize gerçekten yardım edeceğini düşünmemiştim ama... teşekkürler. Onu geri getirdiğin için sana ne kadar borçlu olduğumu tahmin bile edemezsin. I-" Boğazını temizliyor ve tekrar Kenzie'ye bakıyor. Yüz hatları sanki dünyadaki en değerli şeye bakıyormuş gibi yumuşuyor. "Başıma gelen en güzel şeyi kurtardığın için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Vivienne başını sallayarak onaylıyor, burnunu çekiyor. Dirk de aynı derecede duygusal ve dirseğini kaşımaya rağmen gözleri doluyor.

Oh, Tanrım. Yine böyle bir şeyin içine gireceğimi hiç düşünmemiştim.

Hafifçe dehşete düşmüş gibi görüldüğümü fark ediyorum çünkü Crypt yanımdaki bankta sessiz kahkahalarla titremeye başlıyor ve eğlencesini gizlemek için başka tarafa bakıyor.

Pislik herif. Herkesin önünde yapılan duygu gösterilerinin beni korkuttuğunu biliyor olmalı.

"Önemli bir şey değildi," diye homurdanıyorum ve onların ciddi bakışlarından kaçınmak için rastgele bir kitap açıyorum.

Kenzie de kıs kıs gülüyor. "Aaa! Utanmaya mı başladın? Bu kadar utangaç olduğunu kim bilebilirdi May?"

Masanın altına tekme atıyorum ama ıskalıyorum ve onun yerine Dirk'ü tekmeliyorum. Sarsılıyor ve Crypt'e şüpheyile bakıyor. Akli dengesi yerinde olmayan Kabus Prensım tüm övgüyü alıyor, güzel ve ürkütücü bir şekilde yavaşça sırtıyor, böylece masanın karşısındaki herkes hemen ders çalışmakla meşgul oluyor.

Everett ve Silas daha fazla kitap aramak için ayrılırken Baelfire diğer tarafıma oturuyor. Sessiz kütüphanede otururken, bir kez daha sayısız kitap rafını ve yasak bölgelere giden koridorları inceliyorum ve merak ediyorum... ne olduğum hakkında arşivlenmiş bir şey var mı?

Everbound'a geldiğimde, iki kütüphanesinde de aşırı miktarda zaman geçirdim. Beş varoluş düzlemi, insan ve miras tarihi, Büyük Savaşlar, altı tanrı, Ötesi'nde hangi yaşamların beklediğine dair teoriler ve mirasçıların Divide'da savaştığı gölge iblisler ve canavarlarla ilgili tüm kayıtlar hakkındaki koleksiyonlarını okudum.

Ancak Nether'da başka nelerin gizlendiğine dair bilgilerinde boşluklar var. Durumum hakkında bir şeyler bulmayı umduğum için bu hayal kırıklığı yaratıyor. Hatta beni dönüştürdükleri şeyi nasıl tersine çevirebileceğime dair eski, çoktan unutulmuş bir yöntem olabileceğini bile ummuştum.

Ne yazık ki, umut taş kalpli bir sürtüktür. Beni dönüştürdükleri şeyi düzeltmenin bir yolu yok.

Ben.

Luka boğazını temizleyip bana bakınca düşüncelerimden sıyrıldım. benim beşlime. "Yani, beşli gruplarımız... müttefik mi? Hiçbirimiz birbirimize zarar vermeyeceğiz, değil mi?" Crypt'e ihtiyatla bakıyor.

Silas, "Müttefike ihtiyacımız yok," derken Baelfire, "Elbette, neden olmasın?" diyor.

Kenzie sırtıyor. "Bunun bekçilere bırakıldığından oldukça eminim çocuklar. Maven ve ben bekçi olduğumuza göre, resmen müttefik olduğumuzu söyleyebiliriz. Değil mi May?"

Başımı salladım.

"Çok ikna edici," diye mırıldanıyor Luka.

Dirk omzuna hafifçe vuruyor. "Velet gibi davranmayı bırak. Onlar bizim arkadaşlarımız, bu yüzden elbette hiçbirimiz birbirimize sorun çıkarmayacağız."

Baelfire'in yanımda gerildiğini fark ediyorum. Kütüphanenin öbür ucunda beni izleyen Harlow Carter'a hançer gibi bakıyor.

Nihayet.

Dönüşen onun soyadından bahsettiğinden beri beynimde bir kıymık gibiydi. Onu bulacak vaktim yoktu, bu yüzden böyle gümüş bir tepside karşıma çıkması çok hoş.

"Carter'ın sana bakmasından hoşlanmıyorum, Yağmur Bulutu," diye hırlıyor Baelfire.

Sanırım Yağmur Bulutu yeni Mayflower. Belki de lakaplar benim lanetimdir.

Kenzie sırtıtarak başını kaldırıyor. "Eğer biri Maven'a bakıyorsa, muhtemelen çok güzel olduğu içindir."

Luka yüzünü buruşturuyor. "Şaka mı yapıyorsun anlayamadım. Alınma ama o biraz mülayim ve-"

"Ağzını kapat. Eğer bir daha benim yanımda ağzını açarsan, iç organlarının tadının neye benzediğini öğrenirsin," diyor Crypt.

Vivienne korkuyla hıçkırıyor. Hınzırca eğlendiğimi gizlemek için yüzümü kitaba gömüyorum. Görünüşüm çok bölücü olduğu için beşli grubum dışındakilerin nasıl göründüğümü düşünmesi pek umurunda değil. Ama eşleşmemin insanları ne kadar kolay korkuttuğunu görmek eğlenceli.

"Hâlâ sana bakıyor," diye homurdanıyor Baelfire. "Eğer bildiğini düşündüğüm şeyi biliyorsa..."

"Onunla konuşacağım," diye karar verdim.

Crypt hemen ortadan kayboluyor, bu yüzden konuşmamı dinleyeceğini biliyorum. Baelfire yalvarırcasına bana bakıyor. "Onunla konuşurken birazcık bile üzgün görünürsen kendimi kaybedip birini öldürebilirim. O kadar gerginim. Adil uyarı."

Kenzie gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Aman Tanrım. Ben de küçük aradan *önce* maçlarının çılgınca olduğunu düşünüyordum. Bu çok şirin!"

Kabul ediyorum, şiddet eğilimleri oldukça sevimli.

Kütüphanenin dört bir yanından beni izleyen mirasçıları görmezden gelerek masadan kalkıyorum, Engela Zuma da dahil, ben geçerken başını kaldırıp bakıyor. Onda ne olduğunu anlayamadığım tedirgin edici bir şeyler var ama Harlow'un tek başına oturduğu köşedeki masaya ulaştığımda bunu görmezden geliyorum.

Saçları hâlâ dikenli ama artık mor yerine sıcak pembe ve benim için bir koltuk çekerken sakız patlatıyor. "Seni arıyordum Oakley."

"Yeterince değil. Seni daha önce öldürmeyi tercih ederdim."

Sırıttıyor, sesi bu kütüphanenin atmosferini oluşturan sessiz mırıltılar arasında neredeyse duyulamayacak kadar alçalıyor. "Tir tir titremeli miyim, *Telum?*"

Peki o zaman. Belli ki şekil değiştiren onunla fazla konuşmuş.

Oturdum ve Nether tarafından mükemmelleştirilmiş bin metre bakışımla onu sabitledim. "Hayatını kurtarmak için yalvarmak için iki dakikan var. Bana bunu bir daha yüksek sesle söylersen, bir dakikaya düşersin."

Crypt'in görünmeyen varlığı bana yaklaşıyor ama onu görmezden geliyorum.

Harlow'un kaşları havaya kalktı. "Kahretsin, haklıymışlar. Küçük bir sürtük gibi davranmadığın zaman korkutucu *olabiliyorsun*. Bu arada, buradaki pisliklerin arasına karışmak akıllıca bir hareket. Kuzu postuna bürünmüş kurt falan."

"Küçük destek grubunu önemsiyormuş gibi davranma. Dönüşeniniz Monica'yı tehlikeye attı."

Harlow'un yüzü kararır ve öne doğru eğilir. "O lanet şekil değiştireni ben tutmadım. Ailem tuttu ve ben bir günlüğüne uzaktayken benim görünüşümü almasını söyledi. Monica'yı seçmesinin tek nedeni de benim olduğumu düşünerek ona yaklaşmasıydı. Kolay bir hedefti ama merak ediyorsanız söyleyeyim, onu bir avluda çıplak halde bulup güvenli bir yere götüren *bendim*. O yüzden beni umursamamakla suçlamayın çünkü ben-"

"Bana fedakârlık taslama. Neden Kenzie'yi aldı?"

"Babam bunu muhtemelen inadına yaptı," diye homurdanıyor ve tekrar arkasına yaslanırken kollarını kavuşturuyor. Sesini yeniden neredeyse fısıltıya indiriyor. "Ailemin Kenzie'nin ailesi Baird'lerle bir sorunu var. Hem benim ailem hem de onun ailesi bu miras karşıtı hareketin içinde yer alıyor. Sadece benimkiler mirasların bilmem nereye geri gitmesi gerektiğini düşünüyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ailen Remitters mı? Bu onları aptal yapar."

"Bana mı söylüyorsun," diye homurdanıyor ve burnundaki piercingi kaşıyor. "Bak. Muhtemelen beni öldürmek istediğini biliyorum-"

"Düzeltiyorum. Kimseye fark ettirmeden boğazını kesip seni çürümeye terk etmeden önce otuz dokuz saniyen var." Kolumdan küçük bir bıçak çıkarıp sıkılmış gibi masanın üzerinde döndürüyorum.

Harlow ilk kez kararsız görünüyor ve sonra iç çekiyor. "Dönüşen bana senin ne olduğunu söyledi ve neden burada olduğunu tahmin etmek zor değil. Ama kendine sor, neden başka kimseye söylemedim?"

"Belli ki şantaj."

"Hayır. *Onları* görmek *istiyorum*-" Engela Zuma'ya doğru belli belirsiz başını sallıyor, sesi hâlâ zar zor duyuluyor. "Öldüler. Gitti. Ve başka bir

Bunu senden başka yapabilecek kimse yok. Eğer beni hayatta tutmak için bir sebep istiyorsan, beni müttefik olarak kullanmaya ne dersin?"

Onu incelerken bıçağı parmaklarımın arasında döndürüyorum ve bunu düşünüyorum. Belli ki Ölümsüz Beşli buraya gelmeden önce miras karşıtı korku tellallığı işine bulaşmış. Nether'ın mirasçılar için en iyi yer olduğunu düşünmekle fena halde yanıldıkları çarpık bir aile geçmişinden geliyor.

Tüm bunlar bulaşmak istemediğim şeyler.

Ama belki onu biraz daha hayatta tutabilirim. Dönüşen'i kiralayan o değil de gerçekten ailesiyse, Kenzie'nin hafıza kaybının intikamını almak için onları daha sonra öldürmem gerekecek sanırım.

"Gece yarısından önce bana sıvı bronz getir, seni müttefikim olarak kabul edeyim."

Bir elini masaya dayayarak ofluyor. "Sıvı bronz mu? O şeyi bulmak da yapmak da zor. Kan fae dahisi erkek arkadaşında biraz yok mu?"

Bıçağı masaya, işaret parmağıyla orta parmağının arasına saplıyorum ve parmaklar arası dokuyu bilerek kesiyorum. Bu onun acı içinde tıslamasına neden oluyor.

"Varsa ne olmuş yani? Ben bunu sormadım."

İstemiyor. Biliyorum çünkü ona bunu zaten sordum ama konumuz bu değil.

"Tanrılar! Tamam. Ben bulurum, seni zorba," diye mırıldanıyor Harlow, masadan kalkıp kanayan elini bir cebine sokuyor. Sonra da acı acı sırıtıyor. "Bu arada, kendimi bildim bileli ailem senin ölümlüler dünyasında ortaya çıkacağını fısıldıyor. Umarım hayal kırıklığına uğratmazsın."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Umarım sıvı bronz bulmazsın çünkü adamantine hançerimle oynamayı özledim."

Harlow'un gözleri hafifçe açılıyor ve aceleyle kütüphaneden çıkıyor. Crypt bir an sonra yanımda beliriyor, bir dirseğini masaya dayamış bana hülyalı hülyalı bakıyor.

"Sana taptığımı söylemiş miydin? Bütün gün pençelerini açmanı izleyebilirim."

Küçük bıçağı bir kenara koyuyorum ve iç çekiyorum. "Yumuşadığımdan endişeleniyorum. Harlow ispiyonlamadan önce onu öldürsem iyi olacak. Gitmesine izin vermek hata mıydı?"

Kabus Prensi bir omzunu silkerek, "Şimdiye kadar ispiyonlayabilirdi ama yapmadı," diyor. "Ama eğer yaparsa, ona birlikte işkence edebiliriz."

Bu ihtimal karşısında o kadar heyecanlı görünüyor ki ben de ona sırtıtıyorum.

Bir kez daha... belki de tanrılar bu mükemmel ruh eşleri olayında çok da kötü bir iş çıkarmamışlardır.

RESMÎ OLARAK. Gerçekten yumuşuyorum çünkü dövüş dersinden sonraki özel eğitimimizde maçlarımda ağırdan alıyorum.

Hayatınız buna bağıymış gibi antrenman yapmanın gerekliliğine inananlardanım, zira benimki her zaman öyleydi, ama beşli grubum zaten yeterince zor durumda. Everbound'un zindanlarındaki eğitim odasında su molası verirken, Baelfire yakasını çekiştiriyor ve kapana kısılmış bir hayvan gibi adım atıyor, Silas dev aynaya kendi yansımasına saldıracaktı gibi bakıyor ve Crypt...

Bir kez daha, iyi görünüyor. Ama yine o garip otu içiyor.

Bu arada Everett dün yaşadığımız kalpten kalbe olayı gündeme getirmeye devam ediyor.

Kenzie'nin haftalar önce bana aldığı su şişesini yere bırakırken yanımdan, "Gerçek bir açıklamaya ihtiyacım olacak Oakley," diye mırıldanıyor. "Ne demek istedin sen?"

"Tam olarak ne dediysem onu."

Başını iki yana sallıyor. O soğuk profesör gitmiş. Şu anda Everett'in buz rengi gözleri duygulu ve ciddi. "Lanetimin seni öldürmesi konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylemiştin. Ama seni ilk gördüğüm andan beri endişelendiğim *tek şey* bu. Hayatım boyunca tam olarak bunun olmasından korktum - bakıcıma çok erken aşık olmaktan ve her şeyi mahvetmekten."

Yikes. L-kelimesi.

Bir dakika. Everett az önce bana aşık olduğunu mu ima etti?

Ona bakıyorum, bunu sindiremiyorum. Diğerleri beni istediklerini, arzuladıklarını, bana ihtiyaç duyduklarını söylediler... bunların hepsine pratik olarak ya da en azından cinsel açıdan yaklaşabilirim ve mantıklı geliyor.

Ama bu? Kayboldum. Şefkatli, romantik duygularla ne yapacağımı bilemeyecek kadar berbat durumdayım.

İzole edilmiş, deneysel bir canlı silah olarak büyürken, gerçek duygularımı Lillian dışında kimseye göstermedim. On altı yaşına girdikten bir süre sonra Gideon her fırsatta beni sevdiğini söylemeye başladı. I

Konuyla ilgisi yokmuş gibi görüldüğü için aylarca görmezden geldi, ancak daha agresif ve sinirli olmaya başladı, yaşama sebebinin ben olduğumu ve onu sevdiğimi söylemezsem kendini öldüreceğini iddia etti. Ölümlüler âleminden alınan on üç çocuk arasında tek arkadaşım oydu. Ona değer veriyordum, bu yüzden sonunda pes ettim ve ben de onu sevdiğimi söyledim.

Bu yalanın tadı bok gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, aşk fikri beni geriyor. Çok belirsiz, çok yumuşak. Aklıma çiçekli saçmalıklar, boş vaatler, tatlı sözler ve diğer işe yaramaz saçmalıkları getiriyor.

Diğer yandan saplantı? Bu karanlık ve çarpık. Gerçektir. Bir başkası için sağlıksız bir şekilde takıntılı veya sınırda manik olmak beni çok daha rahatlatıyor. Onlara aşık olmak dışında her şey. Kulağa korkunç geliyor.

"Neden farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor?" Crypt, Everett ve benim yanımda durup ellerini deri ceplerine sokarak soruyor. Muhtemelen bugün çok az gerçek eğitim yaptığımız için, eğitim çalışması için çıkarma zahmetine katlanmamıştı.

Sözleri, Everett'e çok uzun zamandır gözlerimi dikerek baktığımı fark etmemi sağlıyor. Silas ve Baelfire'in da beni izlediğini fark ederek hızla gözlerimi kaçırıyorum ve boğazımı temizliyorum. Everett'le bu konuyu kapatıyorum çünkü sokağa çıkma yasağına sadece iki saat var ve bundan sonra Kenzie'nin dairesine uğramak için zaman istiyorum.

"Bir tur daha. Sonra görüşürüz."

"Tanrılara şükür," diye inliyor Baelfire. "Açlıktan ölüyorum. Acele et de seni davul gibi dövmesine izin ver, Si."

Ama Silas minderde karşımda sırasını aldığı anda, daha önce olduğundan daha odaklanmış görünüyor, kararlılık yakışıklı yüz hatlarını daha da sertleştiriyor. "Eğer seni yenersem, bize gerçekten ne olduğunu söyleyecek misin, *sangfluir*?"

"Olmayan kalbimin üzerine yemin ederim."

Bu Crypt'in homurdanmasına neden oldu. Everett odanın kenarından seslenerek kollarını kavuşturuyor ve gözlerini bana diyor.

"Bu konuda kaçamak mı konuşacaksın, yoksa bu sefer senden *gerçek* bir cevap bekleyebilir miyim?"

Testy, sinirli. Belli ki sorularını bir kez daha geçiştirmemden hoşlanmamış.

"Kazan, ben de sana ne olduğumu, sihrimle ilgili her şeyi ve *gerçekten* ölebileceğim bir avuç yolu anlatayım."

Bu hepsinin bana aval aval bakmasına neden oldu. Gerçi bunun nedeni sonunda üstümdeki bol tişörtü çıkarıp beni sadece egzersiz sütyeni ve pantolonla bırakmam da olabilir. Bugün hiç terlemedim ama hepsinin sanki iç çamaşırlarıyla poz veriyormuşum gibi görünüşümü yutması birden yüzümün kızarmasına neden oluyor.

"Hepinizin daha önce görmediği bir şey değil," diye hatırlatıyorum onlara kaba bir şekilde, göğsümde hâlâ göstermekte tereddüt ettiğim yırtığın izlerini kapatmak için kollarımı kavuşturuyorum. "Hadi yapalım şu işi."

"Bekle," diye mırıldanıyor Everett, Silas'a el sallayarak.

Dördü de bir araya gelince kaşlarımı kaldırıyorum. Neredeyse bir araya gelmişlerdi ve bu beni sırtıtmaya itti. Bana karşı takım olmayı deneyecekler mi? Bu eğlenceli olabilir.

Haklı olduğumu kanıtladıklarında gülümsemem genişliyor, hepsi mindere doğru ilerliyor ve bir daire şeklinde etrafımı sarıyor. "Gördüğüm kadarıyla kuralları hiçe sayıyorsunuz."

"Hangi kurallar?" Silas karşı çıkıyor. "Sadece dövüşe devam etmemizi söylemiştin."

"Yeterince adil. Hepinizi aynı anda alt etmekten zevk alacağım."

Baelfire göz kırpmıyor. "Evet, yapacaksın. Ama bu gerçekleştiğinde ne kadar ateşli olursa olsun, aklını çukurdan çıkarıp odaklanmalısın, Raincloud."

Oluk mu? Ben nasıl...

Oh, anladım. Çifte ima. Yeterince uzun sürdü.

Önce Silas bana doğru atılıyor ve bir anda algılarım iğne ucu gibi keskinleşiyor. Beni yakalama girişimini engelliyorum ve Everett'in yanından sıyrılıyorum, bir sonraki hamlesini yaptığında Baelfire'in etrafında dönüyorum. Benimle aynı anda dövüşmek istemeleri çok güzel ama takım olarak hareket edebilmeleri için onlara öğretmeye çalıştığım uyum olmadan, her zamankinden daha da özensizler.

Ama aynı zamanda normalden on kat daha motive görünüyorlar.

Çok geçmeden tüm kaçışlarım, engellemelerim ve eğilmelerim eskidi. Everett'i yakalamak için bacağıma tekme atıyorum. Geldiğini görüyor ve yönünü değiştiriyor ama acımasızca küfreden Baelfire'a çarpıyor. Silas'ın diğer tarafıma saldırmak üzere olduğunu anlayabiliyorum ama bir an için kendimi kaybettim çünkü... Crypt nereye gitti?

Çok geç, beni arkamdan çelmelediğini fark ediyorum, Silas'la birlikte çalışıyorlar, ta ki aniden kan fae'sinin altında kalana kadar. Bana muzaffer bir edayla sırtıyor, kırmızı gözleri heyecandan parlıyor ve eğilip boynumun kenarına bir öpücük konduruyor.

Bu içime bir ürperti gönderiyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve aniden vücudum, bana sarılırken her iki bileğimi de başımın üzerinde sabitleme şeklinin aşırı farkında oluyor. Tanrım, neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Özellikle de böyle gerginken, göğsü kabarıken ve kollarındaki damarlar üzerimde esnerlerken...

Baelfire yanımızda karanlık bir şekilde kıkırdıyor, şüphesiz uyarılmışlığımın kokusunu alıyor. "Bir daha düşündüm de, yemek bekleyebilir. Bakıcımız başka bir şey istiyor."

Silas onaylarcasına mırıldanıyor. "Sonra da *diğer* ödülümüzü alacağız." Kaşlarımı çattım. "Diğer ödülü sen kazanmadın."

Everett kaşlarını çatıyor, minderden kalkarken ellerini fırçalıyor. "Tam anlamıyla tuş oldunuz. Biz kazandık."

Eğer onlar kirli dövüşmeye istekliyse, ben de öyleyim. Bu yüzden eğilip Silas'ın boğazını hafifçe ısıyorum, kan bile akıyor. İrkildiğinde, şaşkınlık anından faydalaniyorum. Tutuşunu kırmak için dirseklerimi keskin bir hareketle aşağı indirirken, aynı anda kalçalarımı yukarı doğru itiyorum. Silas kendini yakalamaya çalışarak öne doğru düştüğünde, dönüp karnına vahşi bir dirsek atarak onu bir tarafa düşürüyorum.

Oradan sonra onu yere yatırmak çocuk oyuncağı. Kaşlarını çatığında sırtıyıyorum. "Zar yok. Crypt bana çelme takmak için Limbo'ya girdi ve sen de bu şekilde

beni indirdi. Kuralları çiğnedi, bu yüzden sayılmaz."

Crypt ellerini başının arkasında birleştirmiş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duruyor. Diğerleri ona öldürücü bakışlar fırlatıp haklı olduğumu anladıklarında, o hiç istifini bozmadan sırtıyor.

"Biz buna katılmıyoruz," diye homurdanıyor Everett. "Haddini aştı ama bu yine de sayılmalı."

"Popsicle Prick bir kez olsun haklı," diye başını sallıyor Baelfire, Everett'in kafasını dondurmak istiyormuş gibi görünmesine aldırmadan. "Kıçımızı yırtana kadar antrenman yaptık. Crypt her zamanki gibi tek başına bir pislikti ama geri kalanımız elimizden gelenin en iyisini yaptık. Bu da bir şey sayılmaz mı, bebeğim?"

Silas'ı bırakıp ayağa kalkıyorum, bol gömleğimin içinde silkeleniyorum ve Everett'ten şaşırtıcı derecede ağır bir iç çekiş duyuyorum.

"Size sonra yetişirim çocuklar. Kenzie'yi ziyaret etmek için planlarım var," diye onları bilgilendiriyorum.

Silas ayağa kalktı. "Seni oraya kadar geçirelim."

Normalde itiraz ederdim ama beşlinin şu anki ruh halini ve bana bir sineği bile öldürecekmiş gibi baktıklarını düşününce

yanıma inmeye cüret edince, bunu kabullenmenin zaman açısından daha verimli olacağına karar veriyorum.

Ve kendime karşı dürüst olursam... bana karşı bu kadar korumacı olmalarını umursamıyorum.

Lillian ya da Gideon'un ara sıra yardımları dışında, hayatım boyunca kendi arkamı kolladım. Başımın çaresine bakabilirim ama bu dört muhteşem mirasçının her yanımı sarması ve her hareketimi koruması hoşuma gidiyor.

Kenzie dairesinin kapısını açtığı anda sırtıyor. "Aaa, hepsi sana buraya kadar eşlik mi etti? Bu çok tatlı! Yani, muhtemelen gerekli de çünkü bugün derste arkalarını kollamayan iki lejantın öldürüldüğünü gördüm, ki bu korkunçtu, ama yine de. Çok şirinler. Hey, Oakley beşlisinin hep birlikte fotoğrafını çektiniz mi? Çekmelisiniz! Bekle, telefonumu alayım."

Everett döner ve o daha fotoğraf çekmeyi düşünmeden fırtına gibi uzaklaşır. Crypt ortadan kayboluyor, muhtemelen ben geri gelene kadar kapının önünde nöbet tutacak. Silas kapı aralığından Dirk'e şüpheyile bakıyor ama Baelfire fotoğraf teklifini başından savıyor ve günlerdir eksik olan tipik cazibesini kullanarak Kenzie'ye kendini nasıl hissettiğini ve beşli derslerinin nasıl geçtiğini soruyor.

Baelfire ve Silas ayrılmadan önce Everbound Ormanı'nda kaybolduğu anlaşılan bir şekil değiştiren profesör hakkında kısaca sohbet ediyorlar, ben de Kenzie'yi odasına kadar takip edebiliyorum. Benimki gibi, beşli dairesindeki en büyük oda. Sanırım bu bir kaleci olayı.

Seks oynacağı olduğunu tahmin ettiğim birkaç şeyi aceleyle yatağın altına itiyor ve sonra geniş bir sırtıyla üzerine atlıyor. Saçları, bukleler sayesinde neredeyse kafası büyüklüğünde dağınık bir topuz yapmış.

"Aman *Tanrım!* Dışarıda bir şey söylemek istemezdim ama Profesör Frost artık seninle mi? Yani, belli ki her zaman beşlinizdeydi, ama çok soğuk ve ilgisizdi, değil mi? Ama daha önce kütüphanede sana nasıl baktığını gördüm ve *vay canına*. Bu tam da aşk filmlerinde aşk karakterlerinin kadın kahraman olmadan yaşayamadıkları zamanki gibi özlem dolu, gözleri parlayan, pantolonunu eriten bir kahraman bakışı. Sonunda Frost'un buzlu şekerinin tadına bakabildin mi?"

Tanrım. Tüm bunları yirmi saniyeden kısa bir sürede söyledi. Ciğerleri etkileyici olmanın ötesinde.

"Onun yatağında uyudum," diye itiraf ediyorum.

"Ve?"

"Ve sevişmedik, o yüzden fazla heyecanlanma."

Kenzie surat asıyor. "Keşiş."

"Sürtük."

"Suçluyum," diye başını sallıyor ve sonra biraz ayılıyor. "Daha önce Harlow Carter'la konuştun. Bunun şöyle bir ilgisi var mıydı... bilirsin işte. Dönüşen ve bendeniz?"

Sanırım şimdi bunu ona sormak için iyi bir zaman. "Vardı. İkinizin ailesinin de miras karşıtı harekete katıldığından ama zıt taraflarda olduğundan bahsetti. Onun ailesi tüm mirasların Nether'e geri dönmesi gerektiğini düşünen Remitters, bu yüzden bilmek istiyorum. Senin ailen bu hareket içinde ne yapıyor ve neden bana daha önce söylemedin?"

Kenzie gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Vay be. Dur bakalım. Ailem miras karşıtı hareketin bir parçası mı?"

Kahretsin. Hafıza kaybını unutmuşum. Geçen yıldan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor.

"Sorduğumu unut," dedim çabucak.

Ama o şimdi tam bir spiral modunda. "Vay anasını. *Kahretsin* May, öyle olabilirler. İnsan ilişkilerinde çalıştıkları için insanlarla çoğu mirasçıdan daha arkadaş canlısılar ama geçen yaz toplantılara tuhaf zamanlarda gittiklerini ve sürekli işaretlenmemiş numaraları aradıklarını fark ettim ve... aman tanrım. Ölümsüz Beşli hakkında bile konuştular. İşlerin nasıl yürüdüğünü sevmiyorlar - belki de hiç sevmediler, ama hatırlamıyorum. Artık kim *olduğumu* bile hatırlamıyorum, ailem hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum ve..."

Duyguları onu ele geçirirken yüzünü kapatıyor ve ben bir kez daha o Dönüşen'i çok daha yavaş öldürmüş olmayı diliyorum. Beşli üyelerimle yaşadığım dram bu zevki kısa kesti.

"Tatil için aileni ziyaret ettiğinde geçmişin hakkında daha çok şey öğreneceksin," diye nazikçe öneriyorum. "Geçmişini yeniden keşfetmek, kendinle ilgili eksik parçaları keşfetmene yardımcı olacaktır."

Kenzie yüzünü silerek başını sallıyor. "Evet, haklısın. Evet, haklısın. Tanrım, ailemle tanışmak için beşlimi eve götürmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Sürekli annemi arıyor ve planlar yapıyordum. Bunu iptal ettiği için Ölümsüz Beşli'nin canı cehenneme," diye hayıflanıyor.

Sonra solgunlaştı ve bana baktı.

"Ah... Ölümsüz Beşli'nin hayranı değilsin, değil mi? Bunu söyledikten sonra olsaydın çok garip olurdu."

Acımasızca gülümsedim. "Biraz bile değil."

"Oh, güzel! Çünkü şu anda Everbound'u yönetme şekilleri tam bir *çılgınlık*. Değil mi? Dış dünyayla bağlantı yok mu? *WiFi* yok *mu*? Ve fakültenin öğrencilerin ölüm haberlerini ailelerine göndermesine bile izin verilmiyor. Tüm bunlar tüylerimi diken diken ediyor. Neler oluyor?"

Tereddüt ediyorum ve düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. "Sır saklamakta iyisin."

"Sürpriz bir parti olmadığı sürece, evet. Neden?"

"Dönüşen, Müdür Hearst'ü öldürdü."

Gözleri yuvalarından fırladı. "*Ne?* Ama onun öldürülemez olması gerekiyordu! Nasıl oluyor da daha fazla insan bu konu hakkında konuşmuyor?"

"Ben ve beşli grubum dışında kimse bilmiyor ama Ölümsüz Beşli buraya bu yüzden geldi. Başka kimseye söyleme."

Gözlerini kırıpıştırıyor. "Oh. Tamam. Bekle, ama sen nasıl öğrendin?"

Neredeyse ona cevap vermeyecektim ama durup seçeneklerimi değerlendirdim. Beşli grubum için savaşmaya ve sırlarımı onlara anlatmaya karar verdim ama Kenzie'yi daha uzun zamandır tanıyorum. Bana karşı çok sabırlı davrandı ve cevapları hak ediyor. Hâlâ yüksek sesle arkadaşım olduğunu söyleyemiyorum ama Everbound'a ilk geldiğimde onsuz ne yapardım cidden bilmiyorum.

Ona güvenebileceğimi söyledi ve tüm içgüdülerim bunun doğru olduğunu söylüyor - olduğum kişi olduğum için benden nefret etmeye karar verse bile.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Beşlisinin geri kalanının bizi duymadığından emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra, kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ve içimdekileri döküyorum. Kenzie'ye her şeyi anlattım. Küçük bir çocukken Nether'a getirildiğimi, Amadeus'un silahı olmak için hayatım pahasına savaşarak büyüdüğümü, beni tam olarak istedikleri şeye dönüştürene kadar büyücüler tarafından üzerimde deneyler yapıldığını ve haftalar önce Ölümsüz Beşli'yi yavaşça öldürme göreviyle ölümlüler âlemine gönderildiğimi.

Bu yüzden öldürüldüğünde kendimi Hearst'ün ofisinde buldum.

Ayrıntılara girmiyorum. Ayrıca beni "hayatta" tutan tek şeyin Amadeus'un yaptığı gölge kalp olduğunu ve yaralı göğsümün içinde izi sürülemez bir sihirle sürekli attığını da atlıyorum.

Ve her şey söylenip bittiğinde, bekliyorum.

Kenzie uzun bir süre bana bakıyor ve sonra dehşet içinde gözleri yaşlarla doluyor.

"Aman Tanrım, Maven."

Benden iğreniyor mu? Korktu mu? Ellerimdeki eldivenleri karıştırıp düzeltiyorum, onu sonsuza dek kaybetmek üzere olduğumdan endişeleniyorum.

Ama sonra beni nazikçe kucaklıyor, sadece kıyafetlerime dokunmaya dikkat ediyor. "Zorlu bir geçmişten geldiğini tahmin etmiştim ama... kulağa acımasızlığın ötesinde bir şeymiş gibi geliyor. Çoğu insan bırakın orada *büyümeyi*, orada hayatta kalabileceğine bile inanmaz ama... Aman Tanrım, neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Ses tonundaki bir şey tıpkı Lillian'ınki gibiydi. Onu çok özlüyorum ve gözlerim nemlenmeye başladığında utanıyorum. Onları kapatıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Önemli değil. Ben hayatta kaldım."

"Sakın kendi travmanı küçümsemeye kalkma. Eğer iyileşmek istiyorsan, yokmuş gibi davranamazsın."

Geleceğimde herhangi bir iyileşme olacağından içtenlikle şüpheliyim. Ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü duygularım kontrolden çıkmış durumda ve Kenzie'ye güvensen bile başka birinin önünde ağlayacak değilim.

Sonunda geri çekildi, böylece yüzündeki sıcak ve dürüst şefkati görebildim. "Sizinkiler biliyor mu?"

"Evet."

Başını sallıyor. "Ve hâlâ sana kafayı takmış durumdalar. Güzel. Fikirlerini değiştirselerdi ya da senin kontrolün dışındaki bir şey yüzünden sorun çıkarsalardı, gözlerini oyardım."

Kenzie'nin herhangi birinin gözlerini oymaya çalıştığını düşününce homurdanıyorum. "Bunu görmek için para verirdim."

"Peki... sonra ne oluyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Everbound'un kendini yamyamlaştırmasına izin veren o ölümsüz pisliklerden kurtulduktan sonra. Eğer bir silah olmak için eğitildiyse ve onlardan kurtulma görevini tamamladıysa, ondan sonra ne olacak?"

Başka tarafa bakıyorum. Kenzie kilit soruyu bulmuştu, benim beşli grubumun bile sormayı düşünmediği soruyu. Ve ona cevap vermemin imkânı yok. Bu çok kasvetli.

"Ondan sonra, sanırım hepimiz sonsuza dek mutlu yaşarız." Gözlerini kısıyor. "Konuyu saptırıyorsun."

"Zaten yeterince paylaştım."

Kenzie homurdanıyor. "Sen mi fazla paylaşıyorsun? Sanki bu mümkünmüş gibi." Ama sonra gülümsüyor. "Yani... artık erkek arkadaşlarının senden nefret etmesini sağlamaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Doğru."

Kaşlarını sallayarak bana dirsek atıyor. "Belki de tanrılar ruhunla mükemmel bir uyum içinde oldukları konusunda haklıydı, ha?"

Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Eşleşmelerime teslim olmam için beni çok zorladı ve şimdi de haklı olduğunu itiraf etmemi istiyor. Kendimi ne kadar kaptırdığıma dair hastalıklı ve tatlı bir itiraf bekliyor.

"Onlar muhteşem aptallar. Ama artık *benim* muhteşem aptallarım." Tereddüt ediyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Sana bir sorum var. Aslında birkaç soru."

Sanki günü kurtulmuş gibi ciyaklıyor ve alkışlıyor. "Tamam, çek." Yüzüm ısınıyor ve eldivenlerimle oynuyorum. "Gülme bana." "Eğer komikse kesinlikle gülerim."

Bu adil. "Karın kaslarını yalamak istemem normal mi?"

Kenzie göz kırptı. Sonra o korkunç kahkahayı patlatıyor. "Aman Tanrım! Maven Oakley, çok tatlısın. İstedğin kadar karın kası yala, söz veriyorum bayılacaklar. Diğer soruların seksi şeylerle mi ilgili? Sonunda cinsel uyanışını mı yaşıyorsun? Kızım, eğer seks eğitimi konusunda hızlandırılmış bir kurs istiyorsan, yardım etmeye hazırım! Soruların gelmeye devam etsin."

Öyle yapıyorum ve ziyaretimiz beklediğimden çok daha uzun sürüyor. Ama zamanın yarısında Kenzie'nin erkek arkadaşlarının bilip bilmediğiyle ilgili sorusu dikkatimi dağıtıyor.

Görevimin geri kalanının nasıl geçeceğine dair hassas bir şekilde dengelenmiş bir planım var. Artık beşlime karşı savaşmayı bırakıp günaha teslim olmaya karar verdiğime göre, onları da bu planlara dahil etmeli ve kan yeminimi açıklamalıyım.

Ve sonra, kıyamet kopmadan önce, kalplerini benimkine bağlayamasalar bile... lanetlerini birlikte telafi etmenin bir yolunu bulacağız.

SAYISIZ RÜYA TÜKETTİM, ama hiç bu kadar doymamıştım.

Gün ışığı çekilmiş perdelerin dışında doğarken, bakıcımın odası loş ve onun yumuşak nefesi dışında sessiz. Arafta, onun yanındaki yatağa uzanıyorum ve parçalanmış ruhum için tek merhemmiş gibi aurasını içime çekebildiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Geçmiş hakkında bildiğim kadarıyla, Maven'ın hayatında huzur neredeyse hiç olmamış olmalı, her fırsatta ruhuna sıkıca yapışan gece terörlerinin de kanıtladığı gibi. Totem ve benim varlığım sayesinde sonunda dinleniyor.

Ve Tanrılar aşkına, uykusunda son derece nefis oluyor.

Uygunsuz bir şekilde sertleşmiş sikimi yüzüncü kez ayarlarken iç çekiyorum. Ona karşı arzularımın ne kadar sapkın olduğunu bilseydi, nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. İğrenebilir.

Ama sonra, benim güzelce çarpıtılmış küçük sevgilim beni her zaman şaşırtıyor, bu yüzden belki de bilseydi ...

Maven'ın son birkaç saattir etrafımda Limbo'yu parfümleyen rüyası aniden kayboluyor ve gözlerini açıp pencereye bakıyor. Yataktan kalkıp bir dizi geniş sınav pozisyonuna geçmeden önce beni hissedebildiğini onaylamak istercesine genel yönüme bakıyor.

Bunu en son bütün gece onun rüyalarıyla beslendiğimde de yapmıştı. Bu kadar azimli olmasına hayranım ama bunun ona Cehennem'de öğretilen bir alışkanlık olduğunu da varsaymalıyım. Sabahları çok gergin oluyor. Decimus bana Maven'ın ben yokken geçmişiyle ilgili onlarla paylaştıklarını son derece hızlı bir şekilde özetledi ve eğer onu bir silahtan başka bir şeymiş gibi hissettiren piçlerle karşılaşsam, onları kendi bağırımlarıyla asacağım.

Ayrıca bir Dönüşen'e işkence edişini göremediğim için de oldukça huysuzum. Çok güzel bir manzara olmalı.

Sonunda, yakında daha fazla *reverium* içmem gerekeceğini söyleyen uzuvlarımdaki tanıdık ağrı parıltısını görmezden gelerek ölümlüler diyarına geçiyorum.

Ama bütün gece bakıcımın rüyalarıyla beslendiğim için buna katlanmak her zamankinden çok daha kolay. Ona doğru sırtıyorum.

"Merhaba aşkım."

Son tekrarlarını bitirip geriniyor ve büyük banyoya doğru ilerlemeden önce karnının alt kısmına ağız sulandırıcı bir bakış atmamı sağlıyor. "Rüyalarımın tadı nasıldı?"

"Cennet gibi."

Rüyalarındaki panikten dokunuşu nazikçe ayırmak için epey zaman harcadığımdan bahsetmiyorum bile. Maven'ın ruhu travma yüzünden geri dönülmez bir şekilde yara almış. Karanlık geçmişinin büyük bir kısmını asla isteyerek paylaşmayacağından şüpheleniyorum, ancak hangi anıların ona zarar verdiğini göremesem bile, rüyalarındaki acıyı hafifletmeye çalışabilirim.

"Duşta yardım ister misin?" Sesimi hafif ve alaycı tutmaya çalışarak soruyorum. Zorlamamak zor, özellikle de sikim bütün gece ağırlı bir şekilde sertleşmişken.

Omzunun üzerinden sırtıttığında kalbim kendi içinde dönüyor. "Eğer teklif ediyorsan."

Tanrılar onu benden korusun.

Hemen onun yanındayım, pijamalarını çıkarıp suyun altına girerken büyülenmiş gibiyim. Nemin mükemmel, çıplak teninin üzerinden nasıl aktığını, kıvrımlarının üzerinde nasıl kıvrıldığını, göğüslerinin üzerinden nasıl geçtiğini, kalçalarının arasından nasıl damladığını izliyorum...

Çok güzel, ama o suyu itiraf etmekten gurur duyduğumdan çok daha fazla kıskanıyorum.

Saçlarını ıslatmak için başını arkaya eğiyor ve muzip bir kaşla bana bakıyor. "İzliyor musun yoksa katılıyor musun?"

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve onunla birlikte duşun ılık spreyinin altına giriyorum. Maven'ın gözleri açılıyor ve bakışları yavaşça ağır desenli kollarımın, göğsümün ve bacaklarımın üzerinde gezinirken gülüyorum. Daha önce hiç sahip olmadığım geniş, girdaplı işaretlerden büyülenmiş gibi görünüyor ama çelik bir boru gibi çıkıntı yapan sikime bakmaktan kaçındığı bariz bir şekilde belli oluyor.

Onun yerine dikkati sol meme ucumdaki çapraz halter piercinge takılıyor.

Başını eğiyor. "Dokunabilir miyim?"

"Bana dokunmayı isteme zahmetine girme, sevgilim. Ellerini her zaman üzerimde istiyorum."

Nazikçe uzandı ve piercingin izini sürdü. Hafifçe büktüğünde, içime bir zevk dalgası gönderirken ürperiyorum.

"İlgi çekici," diye mırıldanıyor.

Evet, öyle. Sırıttıyorum. "Peki diğerleri hakkında ne hissediyorsun?"

Sözlerim amaçladığım etkiyi yaratıyor ve Maven'ın gözleri sonunda sikime ve başının etrafındaki üç dydoe piercing'e yerleşirken damarlarımdan istekli bir ihtiyaç akıyor. Bakışları ısınıyor ve zorlukla yutkunuyor.

"Bu..."

"Buna kral tacı deniyor. Kraliyet statüme uygun olduğunu düşündüm çünkü belli ki ben Kabus Prensi'yim," diye şaka yapmayı başarıyorum, uyarılmanın dikkatimi onun son derece sikilebilir vücudundan ayırmamı imkânsız hale getirmesine rağmen.

Piercingleri yıllar önce bu lakabı duyduktan sonra taktırmıştım. Sonunda seksi benim için zevkli hale getireceklerini ummuştum ama işe yaramamıştı. Ama şimdi, Maven parmaklarını piercinglerin üzerinde gezdirdiğinde, omurgamı bir ürperti sarıyor. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyor, öyle ki sikimin başı şimdiden precum ile boncuklanıyor.

Yine de, Maven beğenmezse, onları kaldırtacağım. Her şey için onu

"Onları sevdim," diye mırıldandı, benim tek bir şey sormama gerek kalmadan. Tanrılara şükürler olsun. Benim için acı verici bir şekilde mükemmel.

E ğ i l i p dudaklarını yakalıyorum ve hemen dudaklarına yapıştığımdaya inliyorum.

bana doğru bastırıyor. İki adımda, ağızlarımız birbirine dolanırken ve dilim alaycı bir şekilde onunkine sürtünürken takıntımı duş duvarına bastırdım. Yumuşak bir zevk sesi çıkarıyor ve ellerimin yıkıcı vücudunda gezinmesine izin vermeden önce dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Saçlarımı kavırıyor, o da beni öperken başımın açısını ayarlıyor. Bu alışveriş başımı döndürüyor çünkü ona oksijenden daha fazla ihtiyacım var ama sonunda ben çenesini ve boynunu öperken o nefes almak için ara veriyor.

Ama daha aşağıları öpmeden önce geri çekiliyorum ve parmak uçlarımla güzel göğüslerinin arasındaki soluk yara izini nazikçe takip ediyorum.

"Senden alındıktan sonra kalbine ne oldu?" Yüksek sesle mırıldandım...

Tam bir embesil gibi. Bir saniyeden daha kısa bir süre sonra, ona bunu sormanın lezzetli duş seksi şansını mahvettiğini fark eder. Bu

Soru elimde olmadan ağızımdan kaçtı ve şimdi kendimi tekmelemek istiyorum.

Sevgilim başka tarafa bakıyor, elleri boynumdan kayıyor. "Önemli değil."

Bana bakmasını sağlamak için çenesini tutuyorum çünkü bu saçmalığı benim yanımda ikinci kez söylüyor. Buna katlanmayacağım.

"Bir daha dene hayatım."

Maven'ın kara gözleri parlıyor ve bir an için bana gidip kendimi becermemi söyleyeceğini sanıyorum. Ama onun yerine duvarla aramdan sıyrılıp saçlarını şampuanlamaya başlıyor. İlgisiz bir şekilde konuşuyor.

"Amadeus onu sihirle korudu. Şöminesinin üzerinde sergileniyor."

Sergileniyor.

Lanet bir kupa gibi.

Öfke sistemime doluyor ve sonraki beş dakikayı kendi kafamın içinde özellikle şiddetli entrikalar içinde kaybolmuş olarak geçiriyorum. Varlığı hiç görmedim ve göreceğime inanmak için de bir nedenim yok ama gözbebeklerini şişlediğini ve derisini oyduğunu hayal etmek, duştan gelen su damlacıkları artık yerçekimsiz ortamdan etrafımızda dolaşmaya kadar beni yavaşça sakinleştiriyor.

Biri Maven'ın yatak odasının kapısını çalıyor. "Hazır mısın, Yağmur Bulutu? Ders birazdan başlıyor. Stalker Boy'a geri çekilmesini söyle de biz gitmeden önce yemeğini yiyebileşin."

Maven kurulanıp giyindikten sonra tek kelime etmeden gittiğinde hüznle iç geçiriyorum. Sorduğum için bana kızgın olmadığını biliyorum ama geçmiş hakkında konuşmaktan nefret ediyor. Güne başlamak için hiç de iyi bir yol değil.

Otuz dakika sonra, Fiend Studies'de her zamanki yerlerimize oturduk. Frost her zamanki gibi zaten bekliyordu ve Maven ona meraklı bir bakış atmasına rağmen inatla pencereden dışarı bakıyor. Geçen gece sırlarını paylaştıktan sonra hâlâ birbirlerine ayak uyduramamışlar.

Muhtemelen Frost tam bir salak olduğu içindir.

Bu arada, profesör herkesin yerine oturmasını beklerken, Crane hafifçe sallanıyor ve kır saçlarını çekiştiriyor, etrafımızdaki her şeye sanki hayalet örümceklerle doluymuş gibi bakıyor. Limbo'nun ağırlığını onun etrafında hissedebiliyorum. Uyumuyor ve parasomnisi için ona yardım etmeyi teklif etsem bile kabul edeceğini hiç sanmıyorum.

Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten de Silas Crane'e uyku sorunları için yardım etmeyi mi düşünüyordum?

Aman Tanrım. Bu yoldaşlık bir hastalık gibi. Daha dikkatli olmalıyım yoksa hepimiz birbirimizin saçını örüp aynı dövmeleri yaptıracağız.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Ama Crane'in mücadelesini fark eden Maven'ın yüzünün düştüğünü görünce ona yardım teklif etmeyi yeniden düşünüyorum. Yine de beşlimizin dışındaki insanların yanında duygularını ya da zayıflığını göstermemeye dikkat ediyor ve dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak sadece ileriye bakıyor.

Kızımızın mutsuz olduğunu bilmeye dayanamıyorum.

Sonunda profesör boğazını temizler ve İlk Yerleştirmenin resmi olarak yeniden planlandığını ve üç gün içinde yapılacağını duyurur. Öğrenciler iri gözlerle birbirlerine bakarken fısıltılar hemen odayı doldurur. Decimus'un çapkınca Maven'a maruz bırakma terapisi için kucağına oturmak isteyip istemediğini sorması dışında beşlimiz nispeten sessiz kalır.

Maven gözlerini deviriyor ama Decimus'un elini masanın altından alıp kalçasına koyuyor. Ben onun sol tarafındayım ve elimi sol kalçasına koyuyorum, kimin dokunduğuna bakmaksızın beni itip itmeyeceğini ya da her zaman yaptığı gibi ufak da olsa gerilip gerilmeyeceğini merak ediyorum.

Ama bu sefer öyle olmadı.

İster bilinçaltı terapisi olsun, ister maruz bırakma terapisi girişimleri... İşe yarıyor.

Decimus da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü onun başının üzerinden gözümü yakalıyor ve sırtıyor. Ben de çok memnun oluyorum ama boştaki elimle ona ters ters bakmayı tercih ediyorum.

Bugün kardeşçe bir bağ olmayacak, çok teşekkür ederim. Benim gözetimimde olmaz.

Sınıfın geri kalanı sakinleştikten sonra profesör boğazını temizliyor. "Şimdi, o zaman. Nether'da bulunan bilinen tüm canavar ve yaratıkların üzerinden geçtik ve hangi kitabı çalıştığınızı sunacaksınız. Ama buna geçmeden önce, Everbound'un harika kütüphanelerinde gezinirken bu konuda benzersiz bir ilgi çekici şey bulan var mı?"

Birkaç öğrenci ellerini kaldırıp bir şeyler paylaşıyor ama Maven kaşlarını çatarak tekrar Crane'e bakıyor. Sonunda kararını vermiş gibi iç geçiriyor.

Sonra elini kaldırıyor ve bu hepimizi şaşırtıyor. Crane bile kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Evet, Bayan Oakley?" diye sesleniyor profesör ona. O da aynı derecede şaşkın görünüyor, bu da bana onun daha önce hiçbir sınıfta elini kaldırmadığını düşündürüyor.

Everbound.

"Hortlaklardan bahseden bir şey okudum."

Profesörün gözleri fal taşı gibi açılıyor ve kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "Gerçekten mi? Sevgili tanrılar, bu çok heyecan verici! Eminim hiçbiriniz bunun farkında değilsiniz ama ben soyu tükenmiş canavarları öğrenmeyi çok severim. Aslında yıllar önce bu özel varlığı kapsamlı bir şekilde inceledim. Bunu hangi kitapta bulduğunuzu sorabilir miyim?"

Maven çekingen bir omuz silkme numarası yaparak utangaç bir duvar çiçeğini taklit ediyor. "Kitabın adını hatırlamıyorum."

Performansı beni sırtıttırıyor ama sonra bana ve beşlimizdeki diğerlerine anlamlı anlamlı bakıyor. Sanki bize dikkatimizi vermemizi söylüyor.

"Önemli değil," diyor profesör, sınıfın geri kalanına gülümseyerek. "Ne güzel bir sürpriz. Madem Bayan Oakley konuyu açtı, ben de hepimizi şımartabilirim. Gördüğünüz gibi, nesli tükenmiş her canavar türü gibi, hortlaklar da artık öğretilmiyor ya da haklarında bir şey yazılmıyor. Yüzlerce yıl önce Büyük Savaşlar sırasında hepsi yok edildi. İşte, izin verin-"

Aşırı heyecanlı profesör kara tahtaya doğru ilerliyor ve dersine eşlik edecek notlar yazmaya başlıyor. Bu arada, Crane artık tamamen odaklanmış durumda ve Decimus, Frost ve ben de dikkat kesilmiş durumdayız.

Eğer Maven bunu duymamızı istiyorsa, bu şu anlama mı geliyor...?

"Yaşam ve ölüm arasında sıkışıp kalan bir hortlak, *terai per vitam*- yani "yaşam silahı" adı verilen ve artık kullanılmayan bir büyü türünü oldukça rezil bir şekilde kullanan, benzersiz derecede güçlü bir yeniden canlanmış varlıktı. Başka bir deyişle, yaşayanları öldürerek bir yaşam gücünü hortumlayabilir ve bunu, kara büyü'nün kendine özgü kutsal olmayan bir alt kümesi olan tarif edilemez seviyelerde son derece yıkıcı kara enerjiyi kullanmak için kullanabilirdi."

Maven'ın dikkatimizi vermemizi istemesine şaşmamalı. Benim küçük karanlık saplantım bize ne olduğunu söyleme sözünü tutuyor.

Yani bir hortlak.

"Bunlar güçlü sapkınlıklardı," diye devam ediyor profesör. "Özellikle de kendilerine verilen amacı yerine getirmek için gerektiği kadar yeniden canlandıkları düşünüldüğünde. Gördüğünüz gibi, yaratıldıklarında bu varlıklara yerine getirmeleri için bir amaç verilirdi, genellikle intikam ya da adalet gibi. Ve amaçlarını yerine getirdiklerinde, ruhları derhal Öteki Dünya'ya geçerdi."

Sınıfın sıcaklığı düşüyor, bu da Frost'un da benim kadar tedirgin olduğu anlamına geliyor; Maven'in bazı görevlerini yerine getirir getirmez ölebileceğini duyuyorum.

bilinmeyen bir amaç. Elim Maven'in kalçasında sıkışıyor, ama ona soru sorarcasına baktığımda tepki vermeden ileriye bakıyor.

Profesör kara tahtaya yazmayı bitiriyor ve ellerini fırçalıyor. "Hortlaklar hakkında onları ölümcül çıldırmışlar olarak tanımlayan eski anlatılar da var; belli bir beslenme seviyesine ulaştıklarında transa benzer bir duruma geçiyorlar ve kilometrelerce ötedeki her canlıyı avlayıp öldürüyorlardı. Aynı şekilde, eşsiz büyülerinin korkunç bir kartopu etkisi vardı, çünkü ne kadar çok katlederlerse o kadar güçleniyorlar ve durdurulamaz, korkunç bir döngü yaratıyorlardı. Nitekim Varlık, Büyük Savaşlar sırasında tanrıça Reniah'ı öldürmek için bir grup hortlağı kullandı."

Başka bir beşliden bir şekil değiştiren sesini yükseltiyor. "Bekle, eğer bu şeyler lanet olası bir *tanrıçayı* yok edecek kadar güçlüyse, o zaman nasıl oldu da soyları tükendi?"

"Mükemmel bir soru. Muazzam güçlerine rağmen oldukça yavaş varlıklardı, bu yüzden Reniah'ın öldürülmesinin ardından öldürme emri çıktıktan sonra onları avlamak zor olmadı. Ve çoğu zaman yeniden canlansalar da, amaçlarını yerine getirmeden önce onları kalıcı olarak yok etmenin yolları vardı."

"Hangi yollar?" diye sorarken Crane'in sesinde tehditkâr bir ton var.

Profesör başını öne arkaya eğiyor. "En etkili yöntemler akademisyenler arasında tartışılıyor ama anladığım kadarıyla bu canavarlar tamamen parçalanarak ya da yakılarak kalıcı olarak öldürülebiliyor. Kayıtlar ayrıca kutsanmış kemik ya da bir hortlağın kalbini eritmenin de oldukça işe yaradığını söylüyor."

Hiç erimemek mi?

Crane, Decimus ve ben aynı anda Frost'a bakıyoruz. Kar gibi solgun. Muhtemelen biz küçük bir çocukken, nevermelt yapan en genç buz elementali olduğunu gururla söylemişti ve Crane bunu kanıtlaması için ona meydan okuduğunda da kanıtlamıştı.

Çok az buz elementali bu yeteneğe sahiptir. Eğer Frost'un bu nadir yeteneği onun birkaç zayıflığından biriye, belki de önlem olarak onu öldürmeliyim.

"Her halükarda," diye devam ediyor profesör, "bu varlıkların tamamen yok edilmesi gerekiyordu, yoksa kaçınılmaz olarak yeniden dirileceklerdi. Oldukça büyüleyici canavarlar, gerçi nasıl yaratıldıkları ya da ilk etapta nasıl çoğaldıkları hiçbir zaman açıklığa kavuşmadı. Neyse ki yüzlerce yıldır var olmuyorlar," diyerek gülümsüyor. "Ve asla savaşmak zorunda kalmayacağınız için

Divide'daki o şeytani varlıklar, hazırlıklı olmanız gereken bir şeyin sunumuna geçelim. Fulton Beşlisi, sıra sizde."

Odanın ön tarafında bir grup mirasçı konuşmaya başlıyor ama ben bakıcım hakkında öğrendiğim her şeyi özümsemişim için dikkatimi vermiyorum. Dikkatim o kadar dağınık ki ders bittiğinde Maven dikkatimi çekmek için elimi kalçasına hafifçe vurmak zorunda kalıyor.

Ama odadan çıktığımızda, öğle yemeğine gitmek yerine, Crane Maven'ı eldivenli bir elinden tutuyor ve Arayış'tan sonra onunla ilk karşılaştığımız özel oyuğa doğru fırlıyor. Decimus, Frost ve ben gibi o da ona kolayca ayak uyduruyor.

Duyulmayacağımız bir yerde yalnız kaldığımız anda Crane, çenesi sıkılı ve kıpkırmızı gözleri sert bir şekilde Maven'a dönüyor.

"Bize amacınızı söyleyin."

Duraklıyor. "Eğer bir canavarla sıkışıp kaldığın için kızgınsan-"

"Bu yüzden kızgın değil," diye tersliyor Decimus. "Ben de çok kızgıyım Yağmur Bulutu ve bunun nedeni seni yaptıkları şey değil. Tek bilmek istediğim amacının ne olduğu, böylece amacını gerçekleştirmeni engelleyebiliriz çünkü *ölmen* bir seçenek değil. Kesinlikle değil. Tamam mı?"

Maven cevap verme konusunda şüpheli görünüyor, ben de kendi fikrimi söyledim. "Ölümsüz Beşli'yi sona erdirmek senin amacın, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Peki onlar öldükten sonra?" Crane sabırsızca soruyor. "Sen ölecek misin? Kalıcı olarak mı?"

"Evet."

Göğsüm, onunla tanışana kadar içinde var olduğum o dipsiz hiçlik hissine gömülüyor. Var olma sebebimi kaybedemem. Bu o lanet olası Somnus'un sonsuza dek yaşaması anlamına gelse bile, bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Frost acımasızca küfrederek yüzünü kapatıyor. "Tamam, o zaman Everbound'dan ayrılıyor. Derhal. Kaçmak zorunda kalsak da umurumda değil. Onlara yakın bir yerde kalmaya izin vermeyeceğim."

"Bir şey yapmama *izin verdiğini* düşünmen gülünç. Ama resmin tamamına sahip değilsin. Unutma, ben de kan yemini ettim."

Aradaki farkı anladığımızda bu hepimizi susturdu. Maven'ın intikam odaklı bir amacı var... *ve* bir kan yemini. Endişelenecek iki ayrı şey, ikisi de onu bizden sonsuza dek koparabilir.

Decimus homurdanıyor, "Tamam, o zaman kan yeminini kiminle yaptın, eğer o Hortlaklar Kralı özentisi baban değilse?"

Dudakları seğiriyor. "Çok yerinde bir tanımlama."

"Bu bir şaka meselesi değil sevgilim," diye uyarıyorum.

Maven başını sallıyor. "Haklısın, değil. Sana gerçeği söyleyeceğim. Cehennem'de insanlar var. Ve ben ve diğer on iki kişi gibi orada yetiştirilmek üzere kaçırılan insanlardan bahsetmiyorum," diye açıklıyor.

Crane kaşlarını çatıyor. "Diğer insanlar mı? Nasıl hayatta kalıyorlar?"

"Yaşamıyorlar. Tıpkı sığırlar gibi tutuluyorlar. Yetiştiriliyor, besleniyor, kurban ediliyor, yeniyorlar. Eğlence için bile kullanılıyorlar," diye ekliyor Maven acı bir şekilde, yüz hatlarını keskin bir tiksinti kaplarken başını sallıyor. "Yaşadıkları cehennem hakkında hiçbir fikrin yok ama benim var. Ve onlara yardım edebilecek tek kişi benim."

"Nasıl?" Frost talep ediyor. "Anlamıyorum. İnsanlar ilk etapta Nether'a nasıl girdiler?"

Arkamızdaki koridora bir göz atıyor. "Her şeyi paylaşırsam öğle yemeğini kaçıracağız."

Geri kalanımız onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyor, Baelfire Decimus gibi dipsiz bir mideye sahip olanımız bile.

"Pekâlâ." Maven çenesini kaldırıyor. "O halde Ölümsüz Beşli'nin tarihten özenle sildiği bir şeyi bilmelisiniz. Yüzlerce yıl önce Amadeus ve güçlerini cesurca geri püskürterek ve Bölünme'yi yaratarak ölümlüler diyarını kurtardıklarına herkesi inandırdılar." Gözlerini deviriyor. "Gerçek şu ki, onlar korkakların yolunu seçtiler. Nether'ın güçlerine karşı verilen mücadele Dört Hane'yi öldürüyordu, bu yüzden Ölümsüz Beşli, hem erkek hem de kadın insan savaşçılardan oluşan bir orduyu kandırarak Nether'e girmelerini sağladı. Sonra da Tanrılara Bölünme'yi yaratmaları için yalvardılar. Tanrılar buna mecbur kaldılar ve onu Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçlerine bağlayarak güçlendirdiler."

Crane tüm bunları düşünür. "O halde, Ölümsüz Beşli'yi öldürürseniz..."

"Nether'ı ölümlüler alemine salacağım," diyor aynı tonda

Bir bahçe dikmeyi düşündükleri söylenebilir.

Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Lanet olsun," diyor Decimus yüzünü buruşturarak. Bir noktaya kadar açık sözlü.

"Daha bitirmedim. Ölümsüz Beşli, Cehennem'in canavarlarının ve yaratıklarının o insanları yiyip bitireceğini ve sonra da beslenecek canlı bir şey bırakmadan büzüşüp yok olacaklarını düşündü. Varlığın güçlü bir öngörü avantajına sahip olduğunu hesaba katmadılar. Amadeus o birliği yakaladı ama yaşamalarına izin verdi. Beslendiler ve kontrol altında tutuldular.

doğal olarak zaman içinde çoğalmaya başladı. Yüzlerce yıl geçti ve şimdi Nether benim bildiğim gibi: mutlak bir cehennem, ancak binlerce insanla birlikte, bileşiklerde tutuluyor ve tıpkı hayvanlar gibi muamele görüyor. Onlar bir kaynak olarak görülüyor - orada hüküm süren ölümü besleyecek bir yaşam."

Maven en yakındaki pencereden dışarı bakıyor ama zihni çok uzakta görünüyor. "İnsan yerleşkelerinden birine ilk kez rastladığımda, bir eğitim tatbikatı sırasında kaçıyordum. Durumları mide bulandırıcıydı. Ama benden daha kötü durumda olmalarına rağmen, insanlar bana yardım etmeye çalıştı. Naziktiler. Korkunç bir şekilde dövülmüş ve umutsuz ama nazik. Yıllar sonra Amadeus beni bu hale getirip bana amacımı verdiğinde fark ettim ki eğer kaderimde zaten ölmek varsa-"

Decimus gözlerini sıkarak, "Lütfen böyle söyleme," diye homurdanıyor. "O zaman ben de Amadeus'un planından faydalanabilir ve bunu Onları kurtaracağım," diye bitiriyor sözlerini, her birimize bakarak. "Bir planım var. Amadeus bunu benim amacım haline getirdiğinden beri Nether'ı serbest bırakmak için Ölümsüz Beşli'nin tamamını sona erdirmek zorundayım... ama Ölümsüz Beşli'nin bir üyesini hayatta bırakacağım. Nether'ı insanların kaçmasına yetecek kadar zayıflatacağım."

Bunu düşündüm ve parçaları bir araya getirdim. "Senin kan yeminin o insanlarla. Onları Cehennem'den kurtaracağına söz verdin, değil mi?"

Başını sallıyor, çenesi kararlılıkla dikilmiş.

Ve böylece, tüketme saplantım iki katına çıktı.

Maven'ın güçlü bir nedeni olması gerektiğini biliyordum ama bakıcımın hayattaki korkunç elini, binlerce kişiyi Hortlaklar'ın kralından kurtarmak için bir kumarda kullandığını bilmek...

Ona hayranlık duyuyorum.

Yine de aynı zamanda bunu bilmeye dayanamıyorum.

"Pia'nın senin asaletinle ne demek istediğini şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor Crane, sanki kendi kendine, ifadesi yumuşuyor. Duvara yaslanıp şakaklarını ovuşturuyor. "Ama insanlar kaçtığında ne olacak, Maven?"

"Eğer Nether'ın dünyanın geri kalanını tüketmesinden endişeleniyorsan, bunun için bir planım var-"

Silas huffs'ladı. "Ben *senin* için endişeleniyorum. Eğer bir hortlak olarak amacını yerine getirmezsən, sana ne olacak?"

Maven eldivenlerini düzeltiyor ve bize gülümsüyor. "Hiçbir şey olmayacak. Size söyledim, bir planım var. İyi olacağım."

Crane'in çenesi sıkıca kenetlendikten sonra gözlerini kaçırıyor. "Profesör Crowley senin eşsiz büyüünü açıkladı, peki ya büyücülük? *Hem onu hem de* sıradan büyüü nasıl kullanabiliyorsun? Ölü çağırma büyüü diğer büyülerle iyi geçinmez. Bu mümkün olmamalı."

"Katılıyorum. Olmamalı ama beni bu hale getirme yöntemlerinin istenmeyen yan etkileri oldu. Ve *sen* çıldırmaya başlamadan önce," diye devam ediyor bakıcımız, Frost'a bilmiş bir kaş kaldırarak. "Bir kalbe saplanan Nevermelt sadece bıçaklanacak gerçek bir kalp olduğunda işe yarar. Sen benim ölümüm olmayacaksınız."

Yüzünü ekşitiyor, kesinlikle perişan görünüyor. "Bunu bilmiyoruz."

Decimus başka bir şey söylemeye başladı ama yakınlarda bir yerden Limbo'da keskin, acı verici bir dalgalanma hissettiğimde dikkatim dağıldı. Ellerimdeki ve boynumdaki birkaç işaret yanıyor. Dalgalanmanın şiddeti bana bunun wisp'lerle ilgili bir şey olduğunu söylüyor.

Maven işaretlerin parladığını görüyor ve gözümü yakalıyor. "Git. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Gitmek istemiyorum.

Limbo'nun kahyası olarak, onunla geçireceğim zamanın sınırlı olacağını hep biliyordum ama Maven'ın böyle bir tehlike altında olduğunu bilmek... şimdi ondan bir saniye ayrı kalma fikri bile bana neredeyse lanetim kadar acı veriyor.

"Crypt. Git." Gözleri nazik.

Onu terk etmekten nefret ediyorum, ama iç çekerek, bunu halletmek için Araf'a geri dönüyorum.

CRYPT ortadan kaybolduğunda, ellerini endişeyle saçlarında gezdiren Baelfire, dirseklerine kadar donmuş olan ve bana bakmayı reddeden Everett ve açıklanamayacak kadar sinirli bir kan fae'siyle baş başa kalıyorum.

"İşte. Artık her şeyi biliyorsunuz," diye teklif ediyorum. Silas bana sert bir bakış attı. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Lanet olsun. Sonunda yalan söylediğimi bir şekilde biliyor.

Ama bana ne olacağını sorduğunda, Ölümsüz Beşli'nin çoğunu öldürmeyi başarsam, Lillian'ı ve tüm Nether doğumlu insanları kurtarsam ve eşleşmelerimin lanetlerini kırmanın yollarını bulsam bile...

Bu işin benim için mutlu sonla bitmesinin hâlâ bir yolu yok. Bunu uzun zaman önce kabullendim.

Boktan bir durum ama işte.

Hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden yakınlardan ayak sesleri geliyor ve birkaç saniye sonra Profesör Gibbons şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak kafasını oyuktan içeri uzatıyor. Bu oyuğun özel akustığı sayesinde bizi duymadığını biliyorum ama yine de telaşlı görünüyor.

"Aman Tanrım," diye yüzünü buruşturarak dördümüzün arasına bakıyor. "Bayan Oakley, beşlinizin koruyucusu olarak, hepinizin liderlerimiz tarafından belirlenen kurallara uyduğunuzdan emin olmalısınız. Bu da öğle yemeğinizi planlanan saatte yemeniz, koridorlarda yiyişmemeniz anlamına geliyor!"

Yiyişmek mi?

Yüzümü buruşturdum. "O kelimeyi benim yanımda tekrarlama."

Baelfire kollarını kavuşturuyor. "Keşke kur yapıyor *olsaydık*. O lanet olası duygusal hız treninden çok daha keyifli olurdu."

Gibbons endişelenmeye başlar. "Lütfen, hepiniz yemek salonuna gelmeyecek misiniz? Kuralları çiğniyorsunuz ve Ölümsüz Beşli son zamanlarda kuralları çiğneyenlere karşı son derece hoşgörüsüz davranıyor. Bu arada, tüm mirasçıların ve öğretim üyelerinin önümüzdeki bir saat boyunca yemek salonunda kalmaları zorunludur."

"Neden?" Everett soruyor.

"Ben... şey, bilmiyorum," diye yüzünü buruşturdu büyücü, gür kaşlarından birini ovuşturarak. "Sormak pek akıllıca gelmedi."

Eminim öyledir. Ölümsüz Beşli hangi noktada tüm iddialarından vazgeçecek ve büyücülerinin katilini ararken sağda solda mirasçıları öldürmeye başlayacak? Çok zalimler ve bu bana Amadeus'u hatırlatıyor.

"Kur yapmak kadar akılsızca mı?" Baelfire'ın önerisiyle yan tarafıma bir dirsek yedim, bu da onun sırtımasına neden oldu.

Harika. Şimdi de o aptal kelimeyle bana eziyet etmeye devam edecek, değil mi?

Eğer Ölümsüz Beşli herkesi yemek salonunda kalmaya zorluyorsa, bunun ya bizi Everbound Kalesi'nde gerçekleşen başka bir karanlık olaydan uzak tutmak için olduğunu varsayıyorum. Ya da oradaki öğrencileri daha etkili bir şekilde elemek istiyorlar.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kalabalık yemek salonuna ulaştığımızda, tabaklar, yemek kapları ve peçetelerle donatılmış tek tek masalarda gerçek bir ziyafet sunuluyor. Legacy'ler gruplar halinde yemek yiyor ve sohbet ediyor, beşli gruplarına ya da bağlılıkları konusunda anlaştıkları kişilere bağlı kalıyorlar. Kenzie'nin soluk tirbuşon buklelerini tespit etmem on saniyeden az sürüyor.

Benim beşli grubum ve ben Kenzie'nin grubuyla masaya oturduğumuzda, büyük, hareketli mavi gözleriyle öne doğru eğiliyor.

"Tamam, bu çok garip. Sence neler oluyor?"

"Belki de dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar," diye mırıldanarak masanın ortasındaki tabakta duran tuhaf şekilli bir yiyeceğe uzanıyorum.

"Oakley, bekle. O hamur tatlısının içinde et var," diye uyarıyor Everett. "Onun yerine bu böreği dene."

Tabağıma iki ekmek koyuyor ve denemem için et olmayan diğer şeyleri seçmeye başlıyor, her şeyi titizlikle düzenliyor ve hatta benim için bir bardak meyve suyu dolduruyor. Ona yan gözle baktığımı ve küçük masamızın çoğunun da öyle olduğunu fark ettiğinde yanakları pembeleşiyor. Boğazını temizliyor, ayağa kalkıyor ve ceketini arka arkaya üç kez düzeltiyor.

"Neler olduğunu anlamak için diğer öğretim üyeleriyle konuşacağım."

O gider gitmez Baelfire başını sallıyor. "Zavallı Donmuş Mavi Toplar."

Bu söz Kenzie'nin içtiği suda boğulmasına ve bir kısmını masaya püskürtmesine neden olur. Vivienne endişeli bir ifadeyle sırtını sıvazlıyor. Luka kan torbasını yudumlarken Baelfire'a pis bir bakış atıyor ama sonra gözlerini kısarak masanın üzerinden bana bakıyor.

"Sence dikkatimizi tam olarak neden dağıtmaya çalışıyorlar, Mable?"

"Maven," diye düzeltiyor Kenzie, yalvarırcasına bana bakarak. "Söz veriyorum

aptal olmak anlamına gelmez."

Ona inanıyorum. Bu bazı insanlara ve görünüşe göre çoğu vampire doğal geliyor.

"Doğru, Maven. Özür dilerim," diye homurdanıyor Luka.

Everett'in benim için getirdiği yemeğe yumulmadan önce omuz silkiyorum ve tabağımda sevmediğim tek bir şey bile olmadığını fark ediyorum. Beşli üyelerim beni seveceğimi düşündükleri yeni yiyeceklerle tanıştırmaya başladığından beri daha sık acıkıyorum.

Görünüşe göre yemek sadece işlevsel değil, eğlenceli de olabiliyormuş. Kim bilebilirdi ki?

Odanın diğer ucundaki bir masadan Amelia Lykoudis'in Silas'ın başının arkasına özlemle baktığını görüyorum. Baktığımı görünce sertçe baktı.

Çok kötü, Kızgın Kız. O artık benim.

Normalde onu terslerdim ama babasının öldüğünü henüz bilmediği için kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Ya da ona suikast düzenlediğimi.

Suikastlardan bahsetmişken, Harlow dün gece sokağa çıkma yasağı başlamadan hemen önce sıvı bronzu bıraktı. Bu da onu Somnus DeLune'u öldürürken kullanmayı planladığım bronz karışımı büyüsü için hazırlamaya başlamam gerektiği anlamına geliyor.

Yanımdaki bankta dalgalanmadan bir saniye önce Crypt'in varlığını hissettiğimde cinayet planlarımdan sıyrılıyorum. Aniden ortaya çıkması Luka'nın irkilmesine ve Vivienne'in ciyaklamasına neden oldu.

Limbo'yla ilgilenirken yaralandığına dair herhangi bir işaret var mı diye Crypt'i hızlıca tarıyorum ama göz kırpmıyor ve burnumun ucunu öpmek için öne doğru eğiliyor.

"Her şey yolunda, aşkım."

"Bundan şüpheliyim. Ölümsüz Beşli bizi buraya hapsedti."

Mırıldanıyor. "Onlara kulak misafiri oldum. Kiraladıkları büyücüler ormanda İlk Yerleştirme için bir şeyler ayarlamak üzere koğuşları ayarlarken bu sadece ekstra bir önlem."

Dirk masanın ucunda homurdanıyor ve dalgın bir şekilde dirseğini kaşıyor. "İçim rahatladı. Politikaya falan girmek istemem ama şu yanan ateşler gibi başka bir miras karşıtı şey yüzünden bizi burada tutmalarından endişeleniyordum."

"Maalesef öyle değil," diye iç geçirdim. O yanan ateşler, Ölümsüz Beşli'nin yönetimi altında İlk Yerleştirme'nin olmasını beklediğimden daha az sorun oldu.

Dirk kahkahalarla gülüyor. "Lanet olsun, Maven! Biraz insafı ol."

Ağzımdan bir kahkaha kopuyor. Vivienne ve Luka sığıyor ve ikisi de beni ilk kez gülerken gördükleri için hafif endişeli görünüyorlar. Silas ve Crypt de kendi karanlık gülümsemeleriyle savaşıyor ve Baelfire bana kafasını sallayarak, "Lanet olasıca hastalıklı." diye iç geçiriyor.

Dirk'e "İçeriden bir şaka," diye açıklıyorum.

Yemek molası devam ediyor ve ben yemek yerken Baelfire'ın Kenzie ve beşlisiyle zahmetsizce sohbet etmesini dinliyorum. Yakasını çektiğini ve ara sıra ejderhası onu rahatsız ediyormuş gibi yüzünü buruşturduğunu fark etsem de, yine de büyüleyici bir sosyal kelebek olarak karşımıza çıkıyor. Silas bile dalgın dalgın masanın üzerinde kanayan kristalini döndürmediği zamanlarda Luka ile ayaküstü sohbet ediyor.

Burada geçirdiğim haftaların ardından bile insanların bu kadar kolay sohbet etmesi bana garip geliyor. Sanki ikinci doğalarıymış gibi ağızlarını açıp sohbet ediyorlar. Çocukluğumun büyük bölümünde nadiren konuştum ve büyüdükçe diğer insanlarla yaptığım konuşmalar çoğunlukla tehdit veya uyarılardan oluşuyordu. Sanırım bu benim sosyal gelişimi etkiledi.

Lillian'la olanlar hariç tabii. Tanrım, onu özliyorum. Keşke onunla doğrudan Cehennem'de iletişim kurmanın bir yolu olsaydı.

Crypt beni inceliyor ve duyulmamam için konuşmak üzere yakınımaya eğiliyor. "Bir sorun mu var sevgilim? Mutsuz görünüyorsun."

İfademi hızla toparlıyorum ve çatalımı tabağımda kalan parçalara saplıyorum. "Bir şey yok."

Çenemi kendisine doğru eğiyor, gümüş benekli menekşe rengi bakışları uyarı dolu. "Bunların hiçbiri değil. Anlat bana."

Garip ama yüzüme dokunuşu vücudumda herhangi bir endişe yaratmıyor. Sadece sıcak, hoş bir dokunuş.

Belki de haphefobim ilerleme kaydediyordur.

"Sadece birini özliyorum," diye mırıldanıyorum, bunu itiraf ettiğim için kendimi zayıf hissediyorum. "Kimi?"

"Lillian. O benim bakıcımdı. Aklımı başımda tutardı."

Bundan çok daha fazlasını yaptı. Lillian benim öğretmenim, koruyucum, sırdaşım ve uzun süre hayatımda olan tek kişiydi. Beş yaşıma geldiğimde Amadeus onu yetiştirilmemden sorumlu tuttu ve kendimi bağlayabileceğim tek istikrarlı şey oydu. O olmasaydı, asla bu kadar ileri gidemezdim.

Son birkaç haftadır onu görmemek çok garipti. Onun için endişeleniyorum, özellikle de Amadeus onu beni tehdit etmek için kullanabileceğini bildiği için.

Crypt bir şeyler söylemeye başladı ama göğsümün ortasındaki ani bir acı patlaması boğulmama neden oldu, masanın kenarına tutunurken gözlerimi sıkarak kapattım. Kendimi sakın tutmaya çalışıyorum ama o tanıdık acı göğsümde genişlemeye başladığında zar zor nefes alabiliyorum.

Lanet olsun.

Her zamanki gibi berbat bir zamanlama.

Ama her zamankinden farklı olarak, bununla tek başıma uğraşmıyorum.

Sıcak, nazik bir el kalçamı sıkıyor.

"Crane," diyor Crypt. "Biz bir şaşırtmaca yaratırken onu buradan çıkar. Hadi ejderha."

"Tamamdır."

"Maven?" Kenzie ses tonunu endişenin renklendirdiğini söylüyor. "O iyi mi? Neler oluyor?"

Olan şey, içimin patlaması ve oksijenin yok olması.

Birdenbire birinin kollarındayım. Gözlerimi kırptırarak açtığımda Silas'ın beni kucağına aldığını belli belirsiz seçebiliyorum; çenesi sıkıca kenetlenmiş, bir şey bekliyor gibi görünüyor.

"May, sen-"

Silas, Kenzie'yi sessizce, "Dikkatleri üzerine çekme," diye uyarıyor.

Baelfire'ın yakınlarda hırladığını duyuyorum ve Silas'ın omzunun üzerinden göz kırparak ejderha şekil değiştiricinin Crypt'i bir masaya uçurduğunu görüyorum. Yiyecekler etrafa saçılıyor ve bardaklar kırılıyor. Öğrenciler yollarından çekilmeye çalışırken ciyaklıyorlar.

"Lanet olası pislik!" Bael dramatik bir şekilde kükrer ve yemek salonundaki tüm mirasçıların dikkatini çeker.

Crypt en yakındaki sandalyeyi alır ve Baelfire'a fırlatır. Sandalye Baelfire'ın sırtına çarparak parçalara ayrılır ama ejderha şekil değiştiren çok az etkilenir.

Kabus Prensi, yakındaki mirasçılar kaçışırken başka bir masayı yok ediyor. Birkaç öfkeli kiracı yaklaşp onlara kesmeleri için bağııyor.

Kaos ve yıkım içinde Silas beni kaldırıyor ve en yakın çıkışa yönelerek yemek salonundan koşarak çıkıyor. Kapının dışına yerleştirilmiş iki eski kiracı arkamızdan bağıarak ona durmasını söylüyor. Ama bir anda Everett Silas'ın hemen arkasında belirmeden önce görüş alanımı beyaz bir patlama dolduruyor.

Köşeyi dönerlerken profesör, "Aldın mı?" diye soruyor.

Neyi? Dünyam sulanıyor. "Evet. Dua edelim de işe yarasın."

Silas omuzlarını silkerek okulun tuvaletlerinden birine giriyor, panik içindeki kırmızı gözleri bana dikiliyor. Ona sakın olmasını söylemek istiyorum çünkü bu her zaman oluyor ve aslında o kadar da önemli bir şey değil, ama şiddetli ağrı görüşümü karartıyor ve konuşacak havam yok.

Beni camdan yapılmışım gibi kucaklayan Everett'e uzatıyor. Silas, güçlü büyücülerin görünmez bir depolama alanı olarak kullandıkları yaygın bir büyü olan cep boşluğuna uzanıyor. Renksiz sıvıyla dolu bir iksir şişesi ve... devasa bir iğne çıkarıyor.

Oh, ne güzel.

Genelde iğneler beni rahatsız etmez çünkü sevmemem için minyatür meçlere çok benzerler ama Dagon biyolojik yapımla oynarken bana aylarca sürekli deneysel büyüleri karışımlar enjekte edildi. Eğer Silas o şeyi bana saplamayı planlıyorsa, onun yerine muhteşem gerginlikteki kış yanaklarından birine saplayacağımdan emin olabilirsiniz.

İçlerinden biri bir şeyler söylüyor ama kelimeler anlaşılmayacak kadar çarpık. Sonunda, ruhum bu varoluş düzleminden düşerken her şey kayboluyor.

Bu sefer Amadeus'tan gönderilen hiçbir görüntü yok. Sadece soğuk bir unutuluş.

Ölümlüler âlemine girdikten hemen sonra durumum kendini belli etti. İlk kez bu şekilde ölüp dirildiğimde, bunun büyücülerin beni yaratırken fazla hırslı davranmalarıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Bir insan vücudu canavara dönüştüğünde ancak bu kadarını kaldırabilir, bu yüzden bunun sadece tasarımımdaki bir şanssızlık olduğuna karar verdim.

Ve o ilk seferden beri, canlanma sürelerim değişti. Bu yüzden şiddetli bir şekilde bedenime geri döndüğümde dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğini anlayamıyorum, bir nefesle sarsılarak uyanıyorum.

"Kahretsin! Acı çekiyor musun? Acı çekiyor mu? Bir şeyler yap," diyor Everett yanımda bir yerden çılgınca.

Biri onu susturuyor ve üzerimdeki battaniyeyi düzeltiyor. "*Sangfluir*?"

Gözlerimi açtığımda odamda olduğumuzu görüyorum. Silas ellerimden birini tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor, kıpkırmızı bakışları yüzümde.

"Nasıl hissediyorsun?"

Zayıf. Oturmaya çalışıyorum ama her zamanki gibi kemiklerim canlandıktan sonra soğuk kurşun gibi oluyor, bu yüzden birkaç deneme yapmam gerekiyor. Yatak başlığına yaslandıktan sonra gözlerimi kısarak pencereden dışarı bakıyorum. Dışarı karanlık.

Hay sikeyim. Ne zamandır baygındım? Ve daha da önemlisi.

Silas'a dönüp baktım. "Ben baygınken bana o boku enjekte etmediğini söyle."

Hâlâ iki elinin arasında tuttuğu elime bakıyor. Vücudumun kurdeşen dökmeye ya da soğuk terler dökmeye başlamasını bekliyorum, ama içimde hafif bir endişe kıvrımından başka bir şey yok. Aslında, bu konuda bir şey... rahatlatıcı. Parmakları ve elleri dökümden kalma sayısız küçük yara iziyle kaplı ve her birini öpmek istiyorum.

"Öptüm. Ama bunun için iyi bir nedenim vardı."

Silas, *Reverium*'un Crypt'e nasıl yardımcı olduğunu ve Crypt'in Divide'dan nasıl renksiz bir bitki getirdiğini ve Silas'ın o zamandan beri nöbetlerime yardımcı olacak bir iksir geliştirdiğini anlatıyor. Ama sonra sanki kafasındaki sesler ona eziyet ediyormuş gibi saçlarını çekerek derin bir iç çekiyor.

"Ben bir aptalım. Senin üzerinde işe yaramadı -tabii ki yaramadı, çünkü iksiri kan büyüyle geliştirdim, ruh çağırma büyüyle değil."

Everett bir an duraksadı. "Büyücülük mü? Neden..."

Yüzünde anlayış belirince başımı sallıyorum. "Sadece ölüm büyü ölülere iyileştirebilir."

"Sen ölü değilsin," diye tersliyor, kutup mavisini gözleri delip geçiyor.

"Ben de tam olarak hayatta değilim," diye mırıldanıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Baelfire ve Crypt nerede?"

Hoşuma gitmeyen bir bakış atıyorlar. Hemen yataktan kalkmaya çalışıyorum, uzuvlarımın uyuşuk ağırlığına karşı dişlerimi sıkıyorum. Ama Silas beni yerimde tutmak için kollarımı hafifçe kavıyor ve başını sallıyor.

"Olay çıkarmanın başlarını belaya sokacağını biliyorlardı. Dediğim gibi, Crypt bir hamamböceği kadar zarar görmez ve Ölümsüz Beşli işleri zorlasa bile Brigid Decimus'un mucizesini öldürmeye cesaret edemezler."

Oğlum. Bu çok büyük bir kargaşaya neden olur. İkisi de iyi olacak ve seni oradan çıkarmak buna değdi."

Önce ona, sonra Everett'e baktım. Sonra gözlerimi sıkıca kapatıp şakaklarımı ovuyorum. O olay yüzünden bitkin düşmüştüm ama şimdi tek düşünebildiğim Crypt'in nasıl bu kadar kötü bir halde döndüğü ve Baelfire'in gümüş karışımı büyüyle vurulduğunda yüzünde beliren acı dolu ifade.

İkisinden biri yaralı dönerse...

Boğazım düğümleniyor.

Başkalarını önemsemek acıya yol açar. Bu da ilk bakıcıma bağlandığımda erken öğrendiğim bir şeydi. Amadeus'un en sevdiği büyücülerden birine yanlış bir şey söylediği için gözümün önünde öldürüldü ve daha dört yaşındayken bu kaybı bir daha yaşamaktan korkmaya başladım.

Bu yüzden altı ay sonra Lillian benimle buluşmak için getirildiğinde, nazıkçe gülümseyip tatlı tatlı konuştuğunda, onunla konuşmayı reddettim. Onu kendimden uzaklaştırdım. Her gün bana bakmaya gelmeyi bırakmasını ve böylece onu da kaybetmekten korkmak zorunda kalmamayı umarak aylarca ona karşı şımarıklık yaptım.

Ama onu kovmak için ne yaparsam yapayım, hep geri döndü. Ve yıllar sonra, Amadeus bir bakıcıya ihtiyacım olmadığını düşünüp Lillian'ı arenasında dövüştürmenin eğlenceli olacağına karar verdiğinde, her seferinde onun yerini aldım. Sadece var olduğu için hak ettiğini düşündükleri her türlü dayak ya da cezaya katlandım. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü ben bu kadar zorlaştırırken beni seven birine bunun karşılığını başka nasıl ödeyebilirdim ki?

Burada da durum farklı değil. Bu miraslar benim, bu yüzden onları korumalıyım.

Bu, tüm Ölümsüz Beşli'yle aynı anda yüzleşmek anlamına gelse bile.

Ama tekrar yataktan kalkmaya çalıştığımda, Everett soğuk bir elini benimkinin üzerine koyarak gözüme çarpıyor. "Ben giderim. Cevapları çabucak bulabilirim."

"Ben cevap istemiyorum. Siz dördünüzden herhangi birine dokunan ve ben olmayan herkesi öldürmek istiyorum."

Yüzü yumuşuyor ve yumuşak bir şekilde alay ediyor. "Çok bölgecisin. Tek yapman gereken dinlenmek Oakley."

"Ama senin de başın belaya girerse-"

"O zaman güzel yüzümle hemen geri dönebilirim."

Bana güven verici bir şekilde gülümsüyor ve Everett Frost'u ilk kez gülümserken gördüğümü fark ediyorum.

Ve *gamzeleri* var.

Hay sikeyim. Cidden mi? Bu hiç adil değil. Görünüşü zaten felaket derecede mükemmeldi, şimdi de bu mu? Tanrılar kendilerini nasıl dizginleyeceklerini gerçekten bilmiyorlar, değil mi?

Daha fazla itiraz etmek istiyorum ama Silas omuzlarımı nazikçe yastıklara bastırıyor. Sanki bu durumda yarı erimiş gibiyim çünkü hemen halsiz ve uykulu hissediyorum, gözlerim sarkıyor.

"Dinlen,
sangfluir."

"Hayır."

"Ne inatçı bir bekçi," diye hafifçe gülüyor kan fae'm ve parmak uçlarımı tekrar öpüyor. "Sana söylediğim gibi, bir pislik olmakla ilgili hiçbir sorunum yok. Pis dövüşmek benim uzmanlık alanım. Lütfen senin için uyku ilacı hazırlamamı isteme Maven. Bunu yapacağımı biliyorsun."

Ona ters ters baktım. Ama sonra, tıpkı Dönüşen'i tehdit ettiği zamanki gibi... Onu başkalarının belki de anlamadığı bir düzeyde anlıyorum. O sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi başarmak için ne gerekiyorsa yapıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum, bu yüzden onun acımasız yöntemlerine istemeden de olsa saygı duymalıyım.

"Peki," diye mırıldandım sonunda. "Ama sadece Everett gitmeden önce beni öperse." Everett'in yanakları hemen pembeleşiyor. Gülümsemesi çoktan kaybolmuştu.

"Maven," diye uyarıyor. "Yine de seni öldürme riskini alamam-"

"Kendini övme. Senin lanetin bir bilet almak ve benim kalıcı olarak ölmemden çok daha olası bir düzine yolun arkasında sıraya girmek zorunda kalacak," diyorum kaşlarımı çatarak. "Aslında, belki de tanrılar gerçekten ne yaptıklarını biliyorlardı, lanetine karşı bağıışıklığım olduğu için bizi eşleştirdiler. O yüzden kendine eziyet etmeyi bırak."

Buz elementi profesörü sessizce paniğe kapılırken ceketinin bir koluyla oynuyor, birkaç kez yuvarlayıp açıyor.

"Ben, şey... ama ya..." Kaşlarını çatarak Silas'a bakıyor. "Bana yardım edecek misin?"

"Ve kendimi senin üzücü girişimlerinden daha fazlasını izlemeye mi maruz bırakayım? Gözlerimi oymayı tercih ederim. Bakıcımızı öp ve dışarı çık ki uyuyabilsin."

Everett yattığım yere yaklaşırken her türlü telaşa kapılmış gibi görünerek, "Sen gerçekten bir pisliksin," diye mırıldandı. Diğer koluyla oynamaya başlıyor, duraksıyor ve Silas'a doğru sert bir kaş çatıyor. "En azından başka tarafa bakacak mısın?"

"Hayır. Neden bakayım ki? O benim de kızım." Silas kollarını kavuşturuyor, kızıl gözleri bizi izlerken dikkat çekiyor.

Everett'e baktığımda yüzü kırmızının daha parlak bir tonuyla yanıyor. Yanlış mı anlıyorum, yoksa... buz elementali başkalarının izlemesinden *mi hoşlanıyor?*

Kenzie, ben onu bir kez daha sonsuza dek dışlamakla tehdit etmeden önce bana teşhirciliğe olan düşkünlüğünden bahsetmişti. Daha sonra ona bu konuda daha fazla soru sormak için aklıma bir not alıyorum.

Sonunda, Everett eğilip ağzıma dünyanın en nazik öpücüğünü kondurmadan önce nefesinin altından homurdanıyor. Dudakları yumuşak ve dokunulduğunda mümkün olan en hoş şekilde hafifçe serinliyor.

O geri çekilmeden önce ellerimi saçlarına doluyor ve onu sertçe öpüyorum, dilimi ağzının içine sokarak onu kızdırıyorum. İnliyor ve aniden, beni vücuduyla hapsederken yastıklara geri bastırılıyorum, ikimizin de nefesleri hızlanırken ağzı benimkine karşı hararetle çalışıyor.

Everett her türlü direnişi bıraktı ve şimdi beni yutmaya çalışıyor. Tadı, etrafını saran aynı ince, serin nane kokusu gibi ve ben buna doyamıyorum.

Elleri yüzümü desteklediğinde başımı tam istediği gibi açabiliyor, ona daha fazla bastırmak için eğiliyorum, battaniyelerin arasından bana sürtünen lezzetli sert uzunluğunu hissediyorum. Sert bir küfürle benden ayrılıyor, nefes almaya ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken gözlerini sıkarak kapatıyor. Elmacık kemikleri pembeleşiyor, göğsü kabarıyor.

Onu böyle uçurumun kenarında görmek *hoşuma* gidiyor.

"Neredeyse kendinizi berbat mı ediyordunuz profesör?" Silas sırtarak alay ediyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Everett, ama onun da ürperdiğini gözden kaçırmıyorum.

İlginç.

Sonunda bana baktığında, yumuşak mavi gözlerinde mutlak bir saygı var. Bu zaten hızla atan nabzımın daha da hızlanmasına neden oluyor.

"Sen benim için fazla iyisin Oakley," diye fısıldıyor.

"Bu çok ironik çünkü ben kelimenin tam anlamıyla cehennemden gönderilmiş bir canavarım. Kendini ne kadar aşağılık görüyorsun?" Mükemmel yüz hatlarının izini sürerek soruyorum.

Buz elementalim gözlerini kapatıyor. "Kendine canavar demen hoşuma gitmiyor. Sevgili *tanrılar*, çok sıcaksınız. Çok iyi hissettiriyor."

Silas duymasın diye kulağına fısıldamak için eğildiğimde karnım zangır zangır titriyor ve sırlıslık oluyorum. "Gerçek bir sevişme daha da iyi olurdu."

Everett inliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Bana hafifçe sürtünüyor, omuriliğime bir ihtiyaç sarsıntısı gönderiyor - ama aniden

Profesör geri çekilir. Yataktan kalkıp ellerinin tersiyle kızarmış yanaklarına bastırarak başını sallıyor ve geri çekiliyor.

"Bana işkence etmeyi bırak Oakley. Şimdi bunun zamanı değil..." Boğazını temizler ve kapıyı açar. "Bu olayı atlatmak için uyumalısın. Söz veriyorum diğerlerini buraya getireceğim."

Ben başka bir şey söyleyemeden çıkıp gidiyor.

Yalnız kaldığımızda Silas devasa yatakta yanıma uzanıyor, yastık ve battaniyeleri büyüyle istediği gibi ayarlıyor.

"Lanetinin sana gerçekten zarar vereceğine inanmadığını biliyorum ama eğer zarar verirse geri kalanımızın onu öldüreceğini bilmeni isterim."

Çok dramatik. "Hayır, öldürmeyeceksiniz." "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Gözlerimin yorgunluktan kapanmasına izin vererek sırtıyıyorum. "Hepiniz birbirinizden nefret ettiğinizi söylüyorsunuz ama eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşuyor. Madem bu kadar düşmandınız, neden daha önce hiçbiriniz birbirinizi öldürmediniz?"

Bir an sessiz kaldı. "Eğer birlikte beşli olmasaydık, Crypt'i öldürmekte tereddüt etmezdim."

Onu incelemek için gözlerimi tekrar açıyorum. Tabii ki yalan söylemiyor. Ailesine olanlar yüzünden Kabus Prensi'nden gerçekten nefret ediyor. Crypt'in bazılarını *neden* öldürdüğünü de bilmiyor ama bir şey söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum. Bu mirasların birbirleriyle olan pek çok sorununda hakemlik yapmaya başlamayacağım.

Bu yüzden, bu dürüstlüğe değinmek yerine, önünde duran koluna bakıyorum. "İstersen beni tutabilirsin."

Gözleri parlıyor. "İstemek senin için yetersiz bir ifade, ama bu seni rahatsız eder mi?"

"Pek sayılmaz. Dokunmak... tahammül edilebilir hale geliyor." Dürüst olmak gerekirse, onlar söz konusu olduğunda tahammül edilebilirden daha fazlası haline geliyor. "Bunu istiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden kolunu üzerime doluyor ve beni göğsüne yaslayana kadar kendine çekiyor. Mide bulantısı ve paniğin beni felç etmesini bekleyerek içim sıkılsa da, nabzım normalden daha hızlı atsa da gayet iyi nefes alabildiğimi fark ediyorum.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, *ima sangfluir*," diye başımın tepesine doğru nefes alıyor ve oraya bir öpücük bırakıyor.

Bu şekilde tutulmak çok sıcak ve çok güzel. Gözlerim o kadar ağırlaşıyor ki bir sonraki kırışımda açılmayı reddediyorlar ama yine de "Benimle kal" diye mırıldanıyorum.

"Kalacağım."

"Güzel. Peki ya Silas?"

"*Tha, imo ghrài?*"

Yani, *evet, aşkım mı?*

O da "*L*" *harfini* kullandı. Fae dilinde, ama yine de... uykuya yaklaşırken o kelime aklımdan çıkmıyor.

"Eğer yaralı dönerlerse, onları iyileştir. Crypt bile olsa." Başımı bir kez daha öpüyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Maven'ı uykusunda ^{kucaklamak}, daha önce hiç yaşamadığım kadar samimi bir zevk. Ben bu anın hiç bitmemesini dilerken o usulca nefes alıyor, yumuşak saçları çeneme değiyor.

Ama kafamın içindeki sesler son zamanlarda o kadar güçlendi ki bunu bile mahvediyorlar.

Zamanını boşa harcamasına izin veriyorsun. İşe yaramaz çocuk. Tamamen işe yaramaz, diye fısıldıyor babam.

Günün birinde bayılacak ve bir daha asla kendine gelemeyecek. Bırak gitsin. O senin için tehlikeli.

Beni rahat bırak, diye düşünüyorum, kulaklarım çınlarken Maven'ı daha sıkı çekiyorum.

Kan büyümün Crypt'in bitkisinin Maven üzerindeki etkilerini geçersiz kılacağını fark etmeliydim. Büyüsü onda işe yarayacak birini bulmalıyım. Belki de iksiri kendi ölüm büyüsüyle yapmalı ya da... belki de Pia'yı bulmalıyım. Ne de olsa kahin, Eşli Balo'dan sonra gizemli bir şekilde bakıcımı iyileştirdi.

Birinin o kahine sorular sorması gerek. Ondan şüpheleniyorum ama Maven'ın bu durumdan kurtulmasına yardım edene kadar huzur bulamayacağım.

Gerçek barış mı istiyorsun? Bunu sadece bir şekilde elde edebilirsin, başka bir ses kıs kıs güler.

O senin lanetini bozamaz. O bir zaman kaybı. Bizden kaçmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum sefilce, yüzümü onun koyu renk saçlarına gömmek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Çınlama dayanılmaz hale geliyor ve delilik beni ele geçirirken görüşüm kararıyor. Ve bu kez, delilikten kurtulduğumda, ellerim boynunda, Maven'in üzerine binmiş durumdayım.

Geniş gözlerle bana bakıyor, elleri hazır ve kara büyüyle çevrili, ama bu durum buzlu su gibi içime çökerken beni durdurmak için hareket etmiyor.

Ben... bakıcıma zarar veriyorum.

Onu boğuyorum.

Dehşet içinde haykırıyorum ve ondan ayrılıyorum, midemde kalan her şeyi dışarı atmak için yataktan uzaklaşmadan önce boğazımda safra yanıyor. Seslerin alaycı kahkahaları kafamın içinde yankılanırken saçlarımı çekiştirerek yere düşüyorum.

Onlar yüzünden kanımın çiçek açmasına zarar veriyordum.

Onlar haklı. Zihnimden geriye hiçbir şey kalmadı zaten - kesinlikle deliyim, bu yüzden bakıcıma zarar veriyorsam, var olmama izin veremem. Ona tehdit oluşturmaya devam edemem.

Çınlama azalmadı, bu yüzden Maven'in yataktan törpülemeye çalıştığı şeyi anlayamıyorum. Sendeleyerek ayağa kalktım, kapıya ulaşmaya çalışıyorum. Ona bakamıyorum bile. Eğer boynunda ellerimin izlerini görürsem-

Tıpkı Gideon'un muhtemelen bıraktığı izler gibi, kafamın içinde bir ses ötüyor.

Sana artık o adammışsın gibi bakacak.

Daha fazla mide bulantısı kaçmakla tehdit ediyor. Kafamdaki sesler Maven'in en travmatik anısından faydalanıyordu. Ve ellerim onun boynundaydı.

Ne yaptım ben?

Ne yaptım ben?

"Silas!"

Ben kapıyı açarken bir kara büyü parıltısı kapıyı çarparak kapatıyor ve ardından Maven kolumdan tutup beni geri döndürüyor. Haklıymışım. Boğazının etrafında çürükler var. Benden bir yıkım sesi yükseliyor ama o inatla çenemi kavrayarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

Orada görmem gereken acı ve nefretten arınmış, kararlı ve güzel gözlerini gördüğüm an dizlerimin üzerine çöküp yüzümü karnına gömüyorum.

"Sangfluir. Sangfluir, im altha echair a-"

Fae dilinde anlamsızca gevezelik ediyorum ama o saçlarımı okşamaya başlıyor. "Şşş. Nefes al."

Maven yerinde kalıyor, sakinleşmemi ve titremeyi bırakmamı beklerken saçımı düzeltiyor. Şu anda ne kadar savunmasız görünüyor olmalıyım - ne kadar da *zayıf*. Beni beşlisine aldığı için utanmalı. Neden beni teselli ediyor? Asla yapmayacağıma söz vermeme rağmen onu incittim.

Onu incittiğime inanamıyorum. Titreme daha da kötüleşiyor.

"Kendimle yaşayamıyorum," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Artık seslerle yaşayamam, Maven. Haklılar. Yapamam."

Seslerin kahkahaları ve çınlamaları kulaklarımdan kaybolurken, bakıcımın usulca şarkı söylediğini fark ettiğimde sessizliğe bürünüyorum. Çok küçük bir çocukken sürekli duyduğum eski, geleneksel bir fae ninnisi. Hemen göğsümü ısıtıyor.

Akordu inanılmaz derecede bozuk ama daha önce hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım. "Bunu nereden biliyorsun?" İdare ediyorum.

"Lillian bana söylerdi."

Lillian'ın kim olduğunu bilmiyorum ama sesinin pürüzlü cızırtısını duymak az önce yaptığım şeyi düzeltmek için beni çaresiz bırakıyor. Boğazındaki morluklara uzanıyorum, onları silmeye kararlıyım ama onu iyileştiremeyeceğimi hatırladığımda içimi yine umutsuzluk kaplıyor.

Sevdiğim kadın için gerçekten bu kadar işe yaramaz mıyım?

Elleriyle yüzümü çerçevesiyor. "Sen değildin. Senin lanetindi." "Bu bir mazeret değil. Az önce en büyük korkuna uyandın. Ben hak ediyorum Ölüm - hayır, ölüm şu anda benim için çok merhametli olurdu," diye yüzümü buruşturuyorum.

"Her şeyden önce, bu benim en büyük korkum değil. Eğer biri beni boğarsa, yeniden canlanır ve bu iyiliğin karşılığını memnuniyetle öderim. İkincisi, bu o kadar da önemli bir şey değil. Bazı insanlar boğulmaktan hoşlanır. Kenzie bunun sapıkça olduğunu söylüyor."

Tanrılar yukarıda. Böyle bir zamanda nasıl şaka yapıyor? Yüzümü kapatıyorum. "Bunu hafife alma. Lütfen." "Madem ısrar ediyorsun. Buraya gel."

Beni yatağa geri götürüyor. Onunla oturmak istemiyorum. Ya akıl sağlığım tekrar bozulursa ve çok daha kötü bir şey yaparsam? Özel yatakhane çekilmeli ve onun için hiçbir risk oluşturmadığım bir yerde kendimden nefret etmeliyim. Orada üzüntülerimi boğmaya çalışabileceğim bir sürü sert içki var.

"Silas. Otur."

"Bir içkiye ihtiyacım var."

Maven bunu düşündü. "Tamam. Önce otur."

Oturdum ama aramızda bir kol mesafesi bıraktım. Kendimi sefil hissediyorum. Lanetli. Onu boğarak öldürürkenki görüntümü kırık kafamdan asla çıkaramayacağım. Her zaman lanetimin ne olacağını biliyordum ve her zaman elimden kayıp gitme hissinden nefret etmeyi bekliyordum, ama bu hayal edebileceğimden çok daha eziyetli.

Bunu bana yaptıkları için tanrılardan nefret ederdim... ama yine de bana kan çiçeğimi onlar verdi.

Yani, şu anda onlardan nefret etsem bile, her zaman onlara borçlu olacağım.

Maven oflayıp pufluyor ve yatakta bana yaklaşıyor. İlk başta tatlı sözler söyleyeceğini ya da iyi olduğuna dair boş güvenceler vereceğini düşünüyorum, her ne kadar lanet olası morlukları görebilsem de.

Bunun yerine, benim küçük hırçın bakıcım pantolonundan gizli bir bıçak çıkarıp avucunun içinde gezdirdiğinde ruhum neredeyse lanet olası bedenimi terk ediyor. Telaşla bağıriyorum ama sonra kanının sarhoş edici kokusu içime çarpıyor ve açlıktan başım dönüyor.

Koyu renk gözleri cüretle parlıyor. "Bir içkiye ihtiyacın olduğunu söylemiştin." "Yapamam..." Ağzım ağrıyor. Göğsüm **y a n ı y o r**, kalbim

Arzu ve dehşetle titriyor. Bunu yapmama izin veremez. "Hayır, sadece seni incittim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Maven'ın eli artık damlıyor ve kırmızı bir parmağını kaldırıp dudaklarıma hafifçe silmeden önce gözlerini deviriyor. Dilim içgüdüsel olarak dışarı fırlıyor ve-

Yukarıdaki kutsal tanrılar.

Bir anda onun üzerine atıldım, şehvet ve açlık damarlarımda kükrerken dişlerim eline gömüldü. Onu hemen altımdaki yatağa bastırdım, kapana kısıldım. Maven'ın keskin nefesi belli belirsiz duyuluyor ama onun nefes kesici tadından beslenmek dışında bir şey yapamayacak kadar uzaklaşmış durumdayım.

Tüm sihirlerin tadı benim için aynı.

Ama onunki değil. Hayır, Maven'ın tadı sanki *benimmiş* gibi.

Onun büyüğü tüm sistemimi şimdiye kadar deneyimlediğim tüm diğer güçlerin ötesinde aydınlatırken, bu tüm tanımların ötesinde. İnliyorum ve ona karşı umutsuzca sürtünüyorum. Kontrolümü kaybettiğimde tüm içgüdülerim on katına çıkıyor.

İnleyip boynunu açtığında, hevesle dişlerimi oraya geçiriyorum, tadı ağzıma dolduğunda gözlerim geri dönüyor.

Böyle yaşayabilirdim.

Böyle ölebilirdim.

Tek bir damlasıyla beni kontrol edebilirdi. Ona duyduğum ihtiyacın tamamen esiri olmuştum ve başka türlüünü de istemezdin.

"Silas," diye nefes alıyor Maven sonunda, sesinin yumuşak tınısı cenneti andıran kana susamışlığıma kesiyor.

Boynundaki kilidi açmak için kendimi zorluyorum, nefesimi tutmaya çalışırken geride kalan delik izlerini nazikçe yalıyorum. Zar zor konuşabiliyorum.

"Lanet olsun sana."

"Çoktan yaptılar ama bu sefer ne için?" diye gülüyor nefes nefese.

İnliyorum ve boynunu yalamaya ve öpmeye devam ediyorum. Beslenmek beni daha önce hiç tahrik etmemişti, ama bu ezici deneyimden kurtulmaya çalışırken sikim pantolonumun içinde zonkluyor.

"Neden seni incittiğim için beni, seni daha fazla incitmeme izin vererek ödüllendiriyorsun?" Sonunda ona bakarak talep ediyorum.

Ama kan çiçeğimin yüzünde incinme ya da rahatsızlık belirtisi bile yok. Bunun yerine, neredeyse mutlu görünüyor. Vampirler için zevkle beslenmek tipik bir durumdur, ancak kan fae'lerinde çok nadiren görülür. Büyü için besleniriz, bu da ısırduğımız herkes için genellikle çok acı vericidir.

Yine de, bazı durumlarda.

Dudaklarımı onun tüm izlerinden yalıyorum, her son tada ihtiyacım var. "Acımadı mı?"

Maven'ın gülümsemesi hınzırca. "Belki biraz. Ama ben böyle olmasını tercih ederim."

Sonra ifadesi değişiyor ve ben de dokunmaktan hoşlanmamasının onu rahatsız edip etmediğini kontrol etmeden her yerine dokunduğumu fark ediyorum. Özür dileyip kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama Maven kollarını bana doluyor ve başını sallıyor.

"Ben de tam düşünüyordum. Lanetini nasıl düzeltebiliriz?"

"Tedavisi yok." Kalbimi onunkine bağlayarak lanetimi bozmak dışında... ama onunki Cehennem'de.

Başını eğmeden önce uzun bir süre düşünceli görünüyor. "Baelfire'ın ejderha pulları bir şekilde yardımcı olur mu? Onları bu yüzden mi bu kadar çok istiyorsun?"

O pulları elde etme konusunda ne kadar başarısız olduğumu hatırlatması iç çekmeme neden oluyor. Bakıcımın yanına uzanmak için hareket ediyorum ve onu tekrar yakınımına çekiyorum. Az önce olanları düşününce bencilce ama onun yakınımına ihtiyacım var.

"Hayır. Ejderha pulları benim için değil. Onları iki şey için istiyorum."

Beklentiyle bekliyor.

Onu inceliyorum ve iç çekiyorum. "Asıl nedeni söylemeye yetkim yok. Bunu bir sır olarak saklayacağıma söz verdim."

Ama Maven son derece zekidir, bu yüzden düşünmesi sadece bir dakikasını alır. "Yakın bir aileniz kalmadı. Hayatınızdaki en yakın kişi büyük ihtimalle... Garnet Büyücüsü, akıl hocanız. Terazî onun için mi?"

Tek kelime edemiyorum ama başımı sallayabiliyorum.

"Beşlisi öldü," diye devam ediyor. "Bunu haftalar önce kütüphanede ders çalışırken duydum ve iki öğretim üyesi de ondan bahsetti. Yani bakıcısı öldüyse laneti de geri dönmüş demektir. Çok güçlü olduğuna inanıldığına göre kötü bir lanet olmalı. Laneti hafifletmek için terazinin ona yardım etmesini ister misin?"

Tekrar başımı salladım. "Yardım etmek için zamanım tükeniyor. On yıldır ailemin tek parçasıydı ve son mektubu bir elveda gibiydi. Eğer yakında ona ulaşamazsam, o-" Fae sözüm bu konuda başka bir şey söylememi engellediği için sesim kesiliyor ve iç çekiyorum. "Bu arada, senden iyi bir dedektif olur."

"Tıpkı senin *de iyi* bir büyücü olacağın gibi," diye tersliyor, beni ilk kez dövüşürken gördükten sonra kullandığı hakaretin aynısını.

Şakacılığı karşısında gülümsememeye çalışarak gözlerimi ona dikiyorum.

"Minx." "Anladığım kadarıyla ona kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişsin, bu yüzden

Baelfire'dan istediğini alabilmek için amım üzerine bahse girdin."

İrkildim. Lanet olsun, onun için dünyanın en kötü eşleşmesi oldum, değil mi?

"Bunun için özür dilerim. Bunun için *her zaman* üzgün olacağım."

Omuz silkiyor ve hâlâ hafifçe kanayan elini inceliyor. "Bu geçmişte kaldı. Seni affediyorum. Ama ejderha pullarını istemenin diğer nedenini bilmek isterim."

Yarasının görüntüsü midemi bulandırır da, kanını görünce ağzım yeniden sulanıyor. Tam bir paradoks.

"Bandaj getireyim," diyorum kısıp sesle.

Ama hareket etmeye çalıştığımda Maven yine beni durduruyor ve neredeyse... gergin görünüyor. Yavaşça büyülü sözler söylediğinde nedenini anlıyorum. Tıpkı Dönüşen'i ararken olduğu gibi, hava ürperiyor ve böylesine çarpık, karanlık bir zanaata yakın olduğum için kendi büyüm damarlarımda ihtiyatla karıncalanıyor.

Maven'in cildinin iyileşmeye başlamasını ve morlukların solmasını hayranlıkla izliyorum. Ama parmak uçları kararıyor ve teni her zamanki zeytin tonundan daha soluk bir renk alıyor.

İşi bittiğinde bana bakıyor. "Eee?"

"Yasak olsa da, senin büyücülüğünü güzel buluyorum." Dudakları seğiriyor. "Teşekkür ederim. Ama demek istediğim, diğer sebep ne?"

Ah. Yüzümü buruşturuyorum. "Baelfire'a söyleme. Ya da diğerlerine. Gizliden gizliye kanayan bir kalbim olduğunu düşünürler."

Yine bekliyor ve sonunda oflayıp pufluyorum ve daha önce yere bıraktığım pisliği sihirli bir şekilde temizlemek için doğruluyorum. Sihrim işe yararken mırıldanıyorum: "Ejderhaların son ailesi kısır. Bir ya da iki nesil sonra soyları tükenecek. Sorunlarını tersine çevirecek bir iksir geliştiriyorum ama bunun için altın ejderha pulları gerekiyor."

Maven doğrulup başını eğmeden önce bana bakıyor. "Sen... Baelfire'ın ailesinin üremesine yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu şekilde ifade edince kulağa müstehcen geliyor. Ama evet, temelde."

"Ama neden Baelfire'a söylemedin?"

"Decimus ailesi son derece gururludur. Kardeşlerinden hiçbirinin çocuk sahibi olmaması konusu açıldığında inanılmaz derecede sinirleniyorlar. Baelfire benden yardım istemek bir yana, muhtemelen bok yemeyi tercih eder. Bunun için terazi istediğimi söylesem, onun soyuna acayip bir şekilde yatırım yaptığımı düşünür ki öyle bir şey yapmıyorum." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, doğurganlık iksirini ailesine gülünç derecede yüksek bir fiyata satacaktım."

"Çünkü zengin olmak varken neden fedakâr olasın ki?"

"Kesinlikle."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Siz aptallar birbirinizden nefret ediyormuş gibi davranmaya o kadar kararlısınız ki."

Onu öpmek için öne doğru eğildim. "Biz sizin aptallarınızız."

O da bana gülümsüyor, bu da kalbimi sevinçten küçük düğümlere ayırıyor, ama sonra ifadesi hızla kalp kırıcı bir şeye dönüşüyor.

"Lanetinin kırılmasını hak ediyorsun. Yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyorum ama..." Boğazını temizliyor ve acı çekmiş gibi uzaklara bakıyor. "Başka bir bakıcı bulman için çok geç değil."

"Yine mi bu?" diye iç geçirdim. "Cevabım hayır, Maven. Kesinlikle lanet değil."

"Ama eğer gerçekten kalbi olan başka biri seni delirmekten-"

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer kelimelerinin çıkmasını engellemek için zorluyorum. Geri çekilip başımı sallıyorum. "Benim lanetim senin yükün değil. Eğer kırılmazsa, o zaman bu benim kaderim olur. *Seni hâlâ istiyorum, ima sangfluir*. Deliliğe doğru iniş, sen yanımdayken çok daha tatlı olacak."

Maven daha fazla tartışacakmış gibi görünüyor, ama ikimiz de dairenin başka bir yerinde kapanan bir kapının sesini duyuyoruz. Yüzü aydınlanıyor ve beşlimizin geri kalanına çoğu zaman katlanamıyor olsam da

Tanrılar üzerine yemin ederim ki, bakıcımızın yüzündeki o acı dolu ifadeyi sildikleri için o üç piçi de kucaklayabilirim.

Yatak odasından çıkmaya çalışmadan önce hızla ayağa kalktım ve onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Önce onları kontrol etmeme izin ver, *sangfluir*."

Kıpırdamadan duruyor. "Yaralı olduklarını mı düşünüyorsun?" "Muhtemelen."

"Ve bunu görmemi, sinirlenmemi ve Ölümsüz Beşli'ye giderken önüme çıkan herkesi katletmemi istemiyorsun."

"Yine... Muhtemelen." Gerçek şu ki, onu bu gece gördüğümünden daha fazla üzgün görmek istemiyorum.

Maven homurdanıyor ama kabul ediyor. O yatak odasında beklerken, ben dışarı çıkıyorum ve Crypt ile Everett'i televizyon odasında buluyorum. Everett gayet iyi tabii, ama Crypt'in yüzündeki birkaç çürük yavaş yavaş iyileşiyor. Parmaklarından birindeki bir kemiği doğru şekilde iyileşmesi için yeniden kırarken onu izliyorum.

"Gösteri hoşuna gidiyor mu Crane?" diye soruyor. "Hem de çok. Baelfire nerede?"

Everett kravatını hafifçe gevşetiyor, bitkin görünüyor. "Maven'ın bütün o kanı görmesini istemedi."

Lanet olsun. "Ne kadar kötüydü?" Crypt'e soruyorum.

"Eğer sümüklerimi öpmeyi teklif ediyorsan, onun yerine gidip kendini becerebilirsin. Frost bize iksirin Maven üzerinde işe yaramadığını söyledi." Ayağa kalkıp benimle burun buruna geliyor, menekşe rengi gözleri öldürücü. "Kendi iyiliğin için, bir sonraki iksirin işe yaramasını umsan iyi olur. Eğer onun için işe yaramazsan, seni burada tutmak için bir neden göremiyorum."

Everett gözlerini devirdi. "Geri çekil, rüya yiyici. Hepimiz biliyoruz ki Maven üzüleceği için hiçbirimize zarar vermeyeceksin. Kabuğun ısırlığını kaybetti."

Everett Frost az önce beni mi *savundu*? Yüzümü buruşturdum. "Bakıcımızı öpmeni izleyecek olmam senin dostluğunu istediğim anlamına gelmez, seni donmuş göt."

Elementalin yüzü kıpkırmızı oluyor ve Maven'ın odasına doğru hışımla ilerlemeden önce benim ürkütücü kırmızı gözlerimle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Kanla kaplı değilim, bu yüzden onunla olacağım. Crypt, yıka şu pisliği üstünden."

Kapısı kapandı ve Kabus Prensi bana baktı. "Lanet olası *Frost* az önce bana emir mi vermeye çalıştı? Kanla kaplı olmaması buraya kadarmış."

Everett'in peşinden gitmek için harekete geçmeden önce, başımı sallayarak onu durdurmak için bir kolumu uzatıyorum. "Bu gece ortalığı karıştırma. Maven yorgun. Hepimiz yorgunuz."

"Özellikle de sen," diye acımasızca sırtıyor. "Deliliğin seni en son uyutalı kaç gün oldu? Üç mü? Dört mü?"

Dişlerimi sıkıyorum, yeni güçlenmiş büyüm parmak uçlarımda gıdıklanıyor. Crypt'in yanında hep gerginim ve beni iğnelemekte ısrar etmeye devam ederse sonunda ona zarar vereceğim ve Maven'ı üzeceğim.

Kafamın içindeki bir ses, *küçük bir cinayetten zarar gelmez*, diye ısrar ediyor.

Önce ona ulaşmazsan seni öldürecek.

İntikamımı al. Bir kez olsun işe yarar bir şey yap, diye tıslıyor babam.

Baelfire koridordaki duştan buhar ve siyah bir havludan başka bir şeye sarınmadan çıkıyor. Benimle Crypt arasındaki çekişmeye gözünü bile kırpmıyor. Koridordan Maven'ın odasına doğru yürüyebilmek için bizi itip kakıyor. Belli ki içindeki ejderha onu huysuzlaştırıyor.

Kapısı açıldığında Maven'ın rahat bir nefes aldığını duyabiliyorum ve sonra geri kalanımızı aramak için kafasını koridora uzatıyor. Kanlı kıyafetlerini ondan saklamak için hemen Crypt'in önüne geçiyorum.

O bunun için fazla zeki ve gözlerini deviriyor. "Kimse yaralanmadığı sürece, giysilerdeki kan beni rahatsız etmez. İkiniz de buraya gelin. Bir isteğim var."

Maven'ın odasına doğru yan yana yürümeden önce bir kez daha bakıyoruz. Crypt içeri girmek için beni duvara doğru itiyor ve ben de ona odaya girerken yanından geçerken bacağına tekme atarak karşılık veriyorum.

İri kıyım Baelfire hemen Maven'ı kucağına alıp yatağın kenarına oturuyor ve yüzünü Maven'ın boynunun kıvrımlarına gömüyor. Geri kalanımız kaşlarını çatıp önce sormadığı için ona ters ters bakıyor ama o hepimize göz gezdirirken boynundaki tasmayı nazıkçe takip ediyor. Kararmış parmak uçlarını diğerlerinden saklamak için yine eldiven giydiğini fark ediyorum.

"Ne istiyordun aşkım?" Crypt soruyor. "Ne istersen, senin olsun."

Kız biraz kıpırdanıyor ve Baelfire onu hemen kucağından indirip yanına oturtuyor. En azından, bu beşli içinde birlikte olduğum pisliklerin Maven'ın haphofobisinin ne zaman harekete geçtiğini nasıl anlayacaklarını bilmelerine sevinebilirim.

"Çok emin olma. Bu garip bir istek," diye mırıldanıyor.

Genelde kendinden çok emindir. Onun emin olmadığını görmek beni diğer tarafına oturmaya itiyor ve nazıkçe gülümsüyorum. "Hepimizin senin için yapamayacağı çok az şey var."

Maven kıpırdanıyor, boğazını temizliyor. "Bu gece hepiniz burada uyur musunuz? Benimle mi? Ben sadece..." Bir sonraki kelimeleri söylemek için çaba sarf ediyor gibi görünüyor. "Hepinizin güvende olduğunu bilmem gerek. Ve yakın. Eğer sakıncası yoksa."

Gözlerimi kırıştırdım. Everett ve Crypt aynı derecede şaşırmış görünüyorlar ama Baelfire'ın yüzü güneş gibi parlıyor.

"Yatıya kalmak mı istiyorsun? Kesinlikle, Mayflower. Ayrıca bu hiç de garip bir istek değil. Çoğu tam teşekküllü beşli aynı odada uyur, biliyorsun."

Bakıcımız aramıza bakıyor ve kaşlarını işaret edercesine çatıyor. Ne demek istediği açık: süregelen tüm kavgalarımızla birlikte çoğu beşli *biz değiliz*.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve sessiz bir anlaşmaya varıyoruz: Maven uslu durmamızı ve aynı odada kalmamızı istiyorsa, bunu başarabiliriz.

"Ateşkes," diye mırıldandım Crypt'e. "Sadece bir geceliğine."

"Rüyada görürsün," di y e mırıldanıyor. "Ama en azından bu gece rüya *görüyorum*. Sabah bana teşekkür etmekten çekinme."

Bana başka bir şey söylemeden Araf'a giriyor ama ne demek istediği açık: Bu gece uyuyacağımdan emin olacak. Ama beni koruyacak bir rüya kapanı olmadan Kabus Prensi'nin yanında uyumam söz konusu bile olamaz. Paranoya tüm vücudumu sülük gibi sarıyor, kulaklarım tekrar çınlamaya, gözlerim seğirmeye başlayana kadar kontrolümü elimden alıyor.

Daha fazla ilerleyemeden Everett yatağın üzerinde küçük bir kan lekesi görüyor ve odadaki hava alçalıyor. Ani soğuk beni kendimden geçirirken nefeslerimiz yüzümüze çarpıyor.

Profesör bana ters ters bakıyor. "Bunu açıklamak ister misin, kan emici?" Maven hiç istifini bozmuyor. "Silas'a bir şeyler atıştırmayı teklif ettim."

Baelfire boğuluyor ve Everett geri çekiliyor.

Kadın gözlerini deviriyor. "İncilerine sarılmayı bırak. Hoşuma gitti. Şimdi, sakıncası yoksa..." Elini sallıyor ve sıradan bir büyü kullanarak lambayı kapatıyor. "Çok yorulдум."

Hepimiz onunla birlikte yatağa yerleşirken sessiz kalıyoruz. Bu daireyi kiralarken, bekçinin yatak odasındaki yatağı Alaska kralından daha büyük olacak şekilde özel olarak yaptırdım, bu yüzden Baelfire'ın aşırı şişmiş gövdesine rağmen dar gelmiyor.

Maven yatağın ortasına kıvrılıyor ve Baelfire hemen onun sol tarafına geçip boynuna sokuluyor. Ben onun yanına, sağ tarafa uzanıyorum, Frost yatağın en ucunda benim yanıma uzandığında şaşırıyorum, Maven'a fazla yaklaşma konusunda hâlâ temkinliyim.

Ama görünüşe göre, ne kadar çelişkili olursa olsun, bu gece ayrılmayı deneyemeyecek kadar ileri gitmiş.

"İyi geceler Mayflower," diye esniyor Baelfire ve onun yanağını öptüğünü duyuyorum.

Mırıldanıyor, belli ki çoktan uykuya dalmış. Ama benim yakın zamanda uyuyacağıma dair en ufak bir umudum yok. Hâlâ beslenmenin etkisindeyim ve Maven'ın vücudunun bana bu kadar yakın olması sikimi çelik gibi sertleştiriyor. Battaniyenin altında hafifçe kayıyor, karanlık tavana bakarken dişlerimi sıkıyorum. Kafamın içindeki sesler fısıldıyor, bu mirasların geri kalanına yakın bir yerde dinlenme fikri kemiklerimi ürpertiyor.

Sanırım beni uzun, sefil ve zor bir gece bekliyor.

Bu yüzden, bir inkübi gücü fırcasının sistemime bir yorgunluk seli göndererek beni saniyeler içinde derin bir uykuya sevk etmesini beklemiyorum.

31

KRİPT

O ÜÇ YAVRU bunun sadece bir gece olacağını düşünmüşlerdi.

Ama derslerle, gergin koridorlarla, yoğun savaş eğitimiyle ve ardından Maven'in emirleri altında çok daha yorucu kişisel eğitim seanslarıyla, Maven'in maruz bırakma terapisi için kısa süreli gündelik dokunuşlarla, yüksek düzeyde izlenen öğle ve akşam yemekleriyle, vesaire vesaire dolu iki gün daha geçti.

Ve her gece, hepsi benim karanlık küçük sevgilimle aynı yatakta yatıyor.

O ilk geceden sonra Decimus, Maven'in yanında uyumanın içindeki huysuz ejderhayla başa çıkmasına yardımcı olduğu konusunda ısrar etti ve Crane ile Frost bir şekilde onlarla aynı yatağa girdiğinde de itiraz etmedi. Dün, Maven bizi zindanın egzersiz odasında acımasız bir eğitime tabi tuttuktan sonra, Frost düş almış, gülünç ipek pijamalarını giymiş, kendini onun odasına sürüklemiş ve onlar daha bunu tartışmadan yatakta sızmıştı. Crane ve Decimus da onu takip etti.

Hepsinin derin uykusunu izlerken kendi kendime sııttım. Onları suçlayamam. Artık onlar da benim gibi Maven'in yanında olmadan geçirilen bir gecenin tamamen boş ve soğuk hissettirdiğini biliyorlar.

Belki de Crane'in tehlikeli bir şekilde çözülmüş ruhunu her gece bu kadar derin bir uykuda tutmayı can sıkıcı bulabilirdim... ancak tüm maçlarına bu kadar yakın uyumanın doğal olarak Maven'a sürekli ıslak rüyalar verdiğini keşfettim.

Rüyalarında bulduğu zevk için yaşıyorum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, *hepsi* ona bu kadar yakın uyurken ıslak rüyalar görüyor. Maven'in her sabah ilk uyandığında yataktan kalkıp tualete gitmek için gerçek bir sabah odunu ormanında sürünmek zorunda değilmiş gibi davranmasını izlemek kesinlikle çok eğlenceliydi.

İlk Yerleştirme için hazırlandığımız son birkaç gündür hepimiz çok meşgul ve yorgunuz, yatakta uyumaktan başka bir şey yapamıyoruz. Hiçbirimizin Maven'ı zorlamak istemediğinden bahsetmiyorum bile. Fiziksel dokunuştan korkmamaya yeni yeni alışıyor, bu yüzden hepimiz konuşulmayan bir karara vardık

Geceleri üzerine atlamamak için anlaştık. Bunu çok doğal bir şekilde yaptığı için liderliği onun almasını bekliyoruz.

Ama tüm bu cinsel işkence onlar için iyi değil. Ya da bana.

Bence herkesin stres atma vakti geldi de geçiyor. Bu tüm beşliye iyi gelecek ve Ölümsüz Beşli'nin bugün İlk Yerleşim'de üzerimize salmaya karar verdiği her türlü dehşetle yüzleşmeden önce biraz postkoital netlik sunacak.

Bu düşünceyle, Maven'inkine ulaşmak için önce Decimus'un rüyasından geçerek Arafta muzipçe dolaşıyorum. Decimus elbette onun hakkında rüya görüyor. Onun dantel iç çamaşırları içinde nasıl görüneceğini hayal etmesi ağız sulandırıcı. Belki de gerçek dünyada giydiğinde görüneceği kadar güzel.

Ama Maven'ın rüya alanına girdiğimde kalbim sıkışıyor. Bu bir kabus değil -en azından henüz değil- ama hoş bir rüya da değil. Crane'i uykuda tutarak diğer herkesi onun deliliğinden korumak için çok uzun süre çalıştım. Bilinçaltına daha erken dönmeliydim ama şimdi Maven'ın rüyasında tek başına beş hortlağı katletmesini izliyorum.

Taştan bir arenanın ortasında duruyor, deri zırhını giymiş ve kana bulanmış bir şekilde yaratıkları yok ediyor. Adil bir dövüş bile değil. Öldürürken o kadar güzel hareket ediyor ki gözlerimi ayırmakta zorlanıyorum. Hortlaklar kenardan ürpertici bir sessizlikle izliyor, çürüyen etten ve ses çıkaramayan gözsüz yuvalardan oluşan iğrenç suretler. Her şey neredeyse renksiz ve tepedeki güneş o kadar sönük ki dolunay da olabilir.

Hortlaklar öldüğünde, bir ölüm perisi ortaya çıkar. Sonra adını hiç duymadığım garip, kemikli bir canavar. Sonra bir başkası. Dövüşler devam ediyor ve Maven'ın yüzü daha önce hiç görmediğim şekilde. Sanki transa geçmiş, kan dökülürken tamamen kaybolmuş gibi.

Bir wendigo sonunda pençelerini sırtına geçirip kanlar içinde kalana kadar derisini parçalamayı başardığında bile Maven hiçbir tepki vermiyor. Öldürme ihtiyacından dolayı akılsız.

Rüyasını hızlıca değiştiriyorum, aynı odada, aynı durumda olana kadar dokuma ve ayarlama yapıyorum. Tüm kibritleri onun yanında, sadece bu rüyada ben ona sarılmış yatıyorum. Ve tabii ki tamamen çıplak çünkü mümkün olsa onu her zaman çıplak görmek isterdim.

Kalecim yeni çevreye yavaş yavaş alışırken gözlerini kırptırıyor ve sonra çenemi öpüyor. "Yine rüyalarımı değiştiriyorsun."

"Sadece huzur içinde dinlenmeni istiyorum, aşkım."

"Huzur içinde yatmak diğer ölüler içindir. Rüyalarımın

"Ol.

"Sen ölü değilsin. Eğer ölmüş olsaydın, Öteki Dünya'da sana musallat olurum.

yerine."

Maven mırıldanıyor ve çene çizgimden aşağıya doğru öpmeye başlıyor, kollarımın arasında dönerek kendini bana doğru bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, her dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Yine de, tüm bu temasla birlikte onun ruhundan yayılmaya başlayan panik ve endişe dallarını dikkatle çözerken bundan çok daha fazla meşgul olmak zor.

Maven gergin ereksiyonuma sürtünerek düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Birileri heyecanlanmış."

"Sen bu kadar güzel uyurken nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Beni incelemek için hafifçe geri çekiliyor. "Rüya yüzünden mi bu kadar sertleştin, yoksa..."

"Yoksa?" Bana karşı kıpırdanışının kışkırtıcı sürtünmesiyle dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Yoksa uyuduğum için mi?"

Lanet olsun, bu kadar mı belli oluyor? Gözlerimi kaçırıp saçlarının ucuyla oynuyorum.

"Ne zaman senin yanında olsam, çaresizim. Ama eğer uyuyan bedenim, tapınmak için ruhumun kalan parçalarını seve seve satabileceğim bir baştan çıkarıcıysa... bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ona bakmamı sağlamak için çenemi çeviriyor ve koyu renk gözlerindeki boğucu, meraklı ışıltı kalbimin teklemesine neden oluyor. "Hayır. Aslında ilgimi çekti. Bu çoğu insanın yaptığı bir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

Maven bunu düşünüyor ve çenemi öpmeye devam ediyor. "Onların kaybı. Dedğin gibi, sanırım ikimiz de sikilmekten hoşlanıyoruz. Yani beni uykumda kullanmak istiyorsan, iznim var."

Tanrılar yukarıda.

Nefesimi yavaşça veriyorum, bunu ne kadar çok istediğimi göstererek onu korkutmamaya çalışıyorum. Ama ya ona bunu söyletmek için rüyasını etkiliyorsam? Duraksıyorum, durumun böyle olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Gücümün hiçbiri onun bilinçaltına sızıyor. Hepsi Maven'ın işi. "Emin misin aşkım?" Törpülüyorum, heyecanım damarlarımda atarken sikim ağrıyor.

Bunu ne kadar istediğim ya da tüm fantezilerim hakkında hiçbir fikri yok.

yeşil ışık yakıyor. "Sen uyurken muhteşem vücudunu almam için bana izin mi veriyorsun?"

Rüyasında beni öpüyor. "Evet. Ben seni rüyamda görürken beni becer, Kabus Prens."

Tüm rüyasını koklayan filtrelenmemiş uyarılma karşısında inliyorum. Her gece bununla beslenebilirim ve onun uyuyan bedenine gönlümce tapmak için açık iznini almak bana verilmiş en büyük şey-

Ama Maven'ı ilk kez becerdiğimde, bunun onun güzel rüyalarında değil, ölümlü dünyada olmasını istiyorum.

"Bu düşünceni unutma sevgilim," diye fısıldıyorum, onu öpüyorum ve rüyasından geri kayıyorum.

Limbo'dan, uykusunda yumuşak bir ihtiyaç sesi çıkarmasını izliyorum. Bu ses Decimus'un dönmesine neden oluyor, neredeyse uyanırken kendi rüyası da dalgalanıyor.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve parmak eklemlerimi patlatıyorum. Rüyalarımı iç içe geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve hiç seks rüyası görmemiştim.

Ama bir maestro gibi Frost'un öpüşmeyle ilgili belirsiz rüyasını kavrayıp Maven'inkiyle iç içe geçiriyorum. Sonra Decimus'unkini ve son olarak da Crane'inkini. Rüyalarını birleştirmeyi bitirdiğimde, etrafımdaki tüm Limbo istek ve çaresizlikle dolmuştu. Sessizce, birleşik rüyayı tekrar kontrol ediyorum ve buluyorum-

Hay sikeyim. Aynı anda ikisini birden alıyor.

Maven'ın rüyasında Crane ve Decimus arasında inleyip sallanmasını izlerken pantolonumun içinden taş gibi sertleşmiş ereksiyonumu avuçlayarak huşu içinde bakıyorum. Decimus ona binerken alttan amını okşuyor ve Crane intikam hırsıyla Maven'ın götünü sikerken fae dilinde yeminler ediyor. Böyle bir rüyada biriktirmeye ya da kayganlaştırmaya gerek yoktu - çünkü rüya dünyasında hisler farklıdır. Gerçek dünyadaki sorunlarla engellenmeden yükselirler.

Hepsi nefes nefese, soluk soluğa, çözülüyorlar. Frost yanlarında diz çöküyor ve Maven'a açılmasını fısıldıyor. Frost sikini ağzına kaydırduğında Maven inliyor; Frost rüya gibi bir zevkle neredeyse uyanırken kolektif rüya dalgalanıyor. Benim de bir rüya projeksiyonum var, Maven'ın diğer tarafına yaklaşıyorum.

Ama izlemeye devam etmek umurumda değil. Onun için çok açım.

Limbo'dan çıkıp devasa yatağın ayak ucundaki battaniyenin altına giriyorum ve Maven'ın bacaklarının arasına kadar sürünüyorum. Pijamalarını nazıkçe çıkarırken nefesim kesiliyor, çaresizim. Yüzümü

Uyluklarının arasındaki ince külotu içime çekiyorum ve sevgilimin amının ne kadar mükemmel olduğunu düşünürken kendimi okşuyorum.

Uyluklarını öpüyorum, yalıyorum ve tadına bakıyorum, sonunda külotunu kenara çekip girişini kucaklayana kadar. *Tanrım*, o kadar ıslak, tatlı ve baş döndürücü ki. İlk kez onun muhteşem amının tadına bakıyorum ve inlemekten ve onun uyarılması olan ambrosia'yı yutmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum ve başparmağımı klitorisinin etrafında nazikçe dolaştırıyorum, damlayan amının her sıkışının tadını çıkarırken öpüyor ve yalıyorum.

Saplantı damarlarımda bir davul gibi çarpıyor, her geçen an daha da yoğunlaşıyor. Onu solumak, onun tadına bakmak, kendimi onun çarpık, güzel zihnine sarmak ve yaptığı her hareketi onunla birlikte yapana kadar kendimi onun kemiklerine kazımak istiyorum.

Onu ilham perim yaptığımda, karanlık küçük sevgilim ne kadar saplantılı olduğumu keşfedecek. Kafamın içini göreceksin ve onu düşündüğümde nasıl çılgına döndüğümü öğreneceksin.

Ve buna bayılacak. Bundan eminim.

Maven'ı yutarken, uykularında doruğa yaklaştıklarından şüphelenmedikleri için birleşik rüyalarının olgunlaştığının belli belirsiz farkındayım. Bazı insanlar böyle yoğun hislerden uyanır ve eğer bir rüya gören birleşik bir rüyadan uyanırsa, hepsi uyanır. Bu yüzden, bir an sonra Frost'un keskin soluğunu duyduğumda, rüya parçalanmadan önce dördü birden uyandığında özellikle şaşırmadım.

Maven'ın kalçasına sırtarak bir öpücük konduruyorum. Karışmamın işe yarayıp yaramadığını görme zamanı.

Çok beklememe gerek yok. Decimus inliyor ve şortla örtülü ereksiyonunu Maven'ın uyluğuna doğru sallıyor, bu da iğrenç bir şekilde başıma yakın.

"Tanrım, bebeğim, bizim için ıslandığında çok *güzel* kokuyorsun," diye fısıldıyor.

Maven bana bakmak için battaniyeyi geriye iterken nefesi kesiliyor. Bu karanlık odada gözlerimi tam olarak göremiyor ama dudağını ısırp kalçalarını kaldırarak yüzüme doğru hafifçe sürtünürken ne kadar kızardığını görebilme gibi muhteşem bir yeteneğim var.

"Daha fazla," diye fısıldıyor, gözlerini sıkarak. "Lütfen, zaten çok yakınım, sadece-"

Crane onun boynunda bir yol yalıyor, eli gömleğinin altından yukarı kayıyor ve diğer eliyle de giysilerini çekiştiriyor.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi, *sangfluir*," diye pantolonunu *indiriyor*.

Bakıcımız doğrudan sikime giden lezzetli bir ses çıkarıyor. Yoldan çekiliyorum ve Decimus'un sanki kendisini kişisel olarak rahatsız etmişler gibi pijamalarının geri kalanını tam anlamıyla yırtmaya başlamasını ağzım açık bir şekilde izliyorum.

Memeleri serbest kalır kalmaz Decimus meme uçlarından birini ağzına alıyor, Crane de Maven'ın üstüne çıkıyor. Frost yatağın kenarında, yanımda duruyor ve Maven çığlık atıp yataktan zevkle kalkarken Crane eve doğru ittiğinde sessizce küfrettiğini duyuyorum.

Crane onu acımasızca becerirken ben de Maven'ın boşalırken çıkardığı enfes seslere kendimi kaptırıyorum. Kan fae'si birkaç dakika sonra sert bir küfürle işini bitirdiğinde kıvranıyor ve fısıldıyor, "Becer beni. Hepinizin beni sikmesine ihtiyacım var."

Bir an bile kaybetmeden Crane'i kenara itip eğilerek Maven'ın dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Aletimin delikli başını sıırıslıkla girişine doğru sürüklerken, piercinglerimin hassas klitorisine sürtündüğünü hissettiğinde nefesinin kesilmesinin ve tırnaklarının sırtımda gezinmesinin tadını çıkarıyorum.

"Mahzen," diye fısıldıyor, bana doğru eğilerek. "Tanrım, ihtiyacım var-"

Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Öne doğru itiyorum, sıkı, sıcak amcığı her yerimi sıkıdığında dişlerimi sıkıyorum. Lanet olsun, ne kadar iyi hissettirdiği için zar zor nefes alabiliyorum.

Seks daha önce hiç böyle değildi. Tıpkı Maven'sız kasvetli varlığımın geri kalanı gibi boştu ve pek bir hissi yoktu. Ama şimdi eve vuruyorum, kör edici zevk neredeyse çok fazla. İkimizin de ihtiyacı olduğu gibi sevgilimi sert ve kaba bir şekilde sikebilmek için onu yere yatırıyorum.

"Kahretsin, ne kadar ıslak olduğunu dinle," diye nefes alıyor Decimus. "Bizim için çok iyi şeyler yapıyorsun bebeğim."

Eğiliyor ve bakıcımızın kulağının altını öpüyor, müstehcen şeyler fısıldıyor - sevgilimin kesinlikle hoşuna giden şeyler, aniden tekrar boşalmasına, nefes nefese kalmasına ve etrafımda fişkırırken sırtını eğmesine bakılırsa.

Bu çok fazla ve coşku içimden geçerken zevkle tıslıyorum, horozum onun içinde sarsılıyor ve titreşiyor.

"Siktir. Sıra bende. O amcığa ihtiyacım var," diye homurdanıyor Decimus. Orgazmın etkisiyle sersemlemiş bir halde ondan çıkar çıkmaz Maven'ı yakalıyor ve ona binene kadar manevra yapıyor. İkisi de onun üzerine çökerken inliyor ve bakıcımızın saf bir coşkuyla başını geriye attığını gördüğümde sikim takdirle seğiriyor.

"Tanrılar, siktir, tanrılar," diye bağıyor.

"Daha sert." "O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor Frost.

Crane, Maven'ın arkasına geçiyor ve bir an için, Maven hazır olmadan önce küçük rüya fantezilerini deneyeceğinden endişeleniyorum - ama sonra dişleri boynunda, bu da Maven'ın nefes almasını ve zevkle kıvrınmasını sağlıyor.

"Bize çok muhtaçsın, değil mi?" Decimus mırıldanıyor. "Tanrım, bebeğim, çok güzelsin."

"Ben de Everett'i istiyorum," diye pantolonunu indiriyor Maven. "Şimdi."

Frost'u neredeyse unutmuştum. Hâlâ yatağın kenarında duruyor ve kapüşonlu gözlerle bakıcımıza bakıyor. Zavallı budala hâlâ rüya gördüğünü sanıyor olmalı.

"Eşimi bekletme," diye hırlıyor Decimus, eğilip meme uçlarından birini ısırmak için. Bu onun çılgılık atmasına neden oluyor ve ben tekrar kendimi okşamaya başlıyorum çünkü onun muhteşem zevkini izlerken nasıl çelik gibi sertleşmem?

Frost zorlukla yutkunur. "Maven, ben... Ben, şey..."

Onun bakire olduğunu bilmiyor. Sesinin bu kadar gergin çıkmasına gülebilirim. "Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyor Maven.

Şanslı piç.

Frost titriyor ve bir an için kendini utandırmamak için odadan kaçacağını düşünüyorum. Ama sonunda, Crane yoldan çekilirken buz elementali Maven'a doğru sürünüyor. Dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyor.

"Ben sadece..." diye kararsızca devam eder.

Maven hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor ve sonra kendi parmaklarından ikisini ağzına sokup Decimus'a binerek kendini o kadar şehvetli bir şekilde emerken zonklayan ereksiyonumu sıkıca kavramak zorunda kalıyorum ki, bu lanet olası bir horoz da olabilir.

"*Siktir*, bebeğim," diye homurdanıyor Decimus. "Çok ateşlisin. O güzel ağzına bir şey girmesini çok istiyorsun, değil mi?"

Mırıldanarak onaylıyor, diğer eliyle uzanıp kendi meme uçlarından birini çimdikliyor. Tanrılar aşkına, onu sonsuza kadar böyle izleyebilirim.

"Eğer Frost seni reddediyorsa, izin ver-" diye başlıyorum.

Beklediğim gibi, Frost hemen beni itiyor, yaratıcı bir şekilde küfrediyor ve Maven'ın yanında diz çöküp pijama pantolonunun önünü yırtarak gergin aletini ona veriyor.

"Güzel. Bunu mu istiyorsun? Aç."

Maven hevesle adamın sikini ağzına alıyor ve adam boğuk bir ses çıkarıyor, kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldiği belli olan kafasını geriye atıyor. Decimus ve Frost onu oyaladıkları için ben de diğer tarafına geçiyorum. Decimus'un üzerine eğilerek güzel meme uçlarından birini ağzıma alıyorum ve şakacı bir şekilde ısıyorum.

Eklenen uyarım Maven'ın Frost'un sikinin etrafında inlemesine neden oluyor. Bu onu uçurumun kenarına gönderiyor ve ağzına boşalırken nefesi kesiliyor. Maven'ın tereddüt etmeden yutması hepimizi inletiyor ve Decimus son bir kez daha sertçe Maven'ın içine girmeden önce yemin ediyor, kalın siki Maven'ın içinde titreşiyor.

Hepimiz yatağa yığılmış, uzun ve coşkulu bir an için nefeslerimizi tutmaya çalışıyoruz. Crane Maven'ın saçlarını nazikçe yüzünden çekerek şakağını ve alnını öpüyor. Sesi endişe dolu.

"Şu ana kadar nasıl hissediyorsun, *ima sangfluir*?"

"Berbat, ama normalden çok daha iyi bir şekilde."

Decimus yüzünü ovuşturarak gülüyor. "Demek istediği, seni acilen tuvalete götürüp saçlarını yolundan çekmemiz mi gerekiyor?"

Bakıcımız sanki vücudunu gözden geçiriyormuş gibi duraksıyor. Kollarından birini ovuşturuyor ve boğazını temizliyor. "Hayır. Birazdan düş alacağım."

Gözlerimi kapatıyorum, kışkırttığım onca pisliğin sonunda Pennsylvania'da çektiği kadar acı çekmeyeceğini bilmenin tadını çıkarıyorum.

İlerleme ilerlemedir.

"Bir dakika. *Şimdiye kadar*?" Maven doğruluyor ve karanlığın içinden gözlerini kısarak Crane'e bakıyor.

Decimus mırıldanıyor. "Güneş doğmadan önce daha fazla yiyişerek öldüreceklerimiz saatler var, Boo."

"Boo değil," diye mırıldanıyor. "Belki de seni tekrar yumruklamalıyım."

"Doğru, özür dilerim. *Not-Boo*," diye sırtıyor. "Şimdi, bu beşli içinde önemli olan tüm yarakların tadına baktığına göre-"

Frost kaşlarını çatarak, "Sen tam bir pisliksin," dedi ve bir eliyle yüzünü kapattı.

Kolunu.

"-Bu piçlerin geri kalanına benimkini tercih ettiğini söylemekten çekinme. Çoğu," diye bitiriyor Bael.

Kendi kendime öğürme taklidi yapıyorum ve sonra bu tiyatromun Baelfire hariç herkes tarafından anlaşılmadığını fark ediyorum; şekil değiştirenin gece görüşü bile benimki kadar iyi değil.

"İstersen aşkım, ejderhayı bayıltırım, böylece bir sonraki rauntta uyur."

"Tüm bu bir sonraki raunt muhabbeti..." Maven iç çeker.

Frost'un sesi yumuşaktır. "Boş ver onları. Yorulduysan uyuyabilmen için hepimiz seni yalnız bırakacağız Oakley."

"Aslında bunun beni yeniden azdırdığını söyleyecektim. Ama eğer durmazsak, yarın hepimiz bitkin düşeceğiz."

Aletim tekrar acı verici bir şekilde sertleşti ve ellerimi tekrar onun güzel vücuduna sokabilmek için hemen bir çözüm öneriyorum. "Gitmemiz gerekmeden önceki son bir ya da iki saat boyunca hepinizin ekstra derin dinlenmesini sağlayabilirim. Tamamen rüyasız, huzurlu bir uyku."

"Ne kadar tuhaf. Karabasan bir kez olsun işe yaradı," diye düşünüyor Crane, Maven'ın boynunu öperek. "Duş almana yardım edeceğiz."

Crane daha önce ısırıldığı yeri yaladığında, Maven keskin bir nefes alıyor ve kıpırdanıyor. Decimus onun uyarılma kokusunun ne kadar lezzetli olduğu hakkında tekrar inliyor. Frost onu duş alması için banyoya götürmek üzere kaldırırken tekrar öpmeye başladı bile.

Onu takip ederken kendi kendime sırtıyorum. Böyle işlere daha sık karışmam gerekecek.

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA, etrafımda üç muhteşem, çıplak efsane, hepsi de nefis kaslarını sergileyerek etrafımda uyuyorlardı.

Devasa yatağın üzerinde belli bir açıyla dönüyorum. Everett bir yanımda, başım onun incelikle yükselip alçalan göğsüne yaslanırken tamamen melek gibi görünüyor. Kalp atışları kulağımın dibinde sabit bir şekilde atıyor ve bu sabitlik yumuşak bir şekilde iç çekmeme neden oluyor.

Silas'a söylediklerime rağmen, bir kalp atışına sahip olmayı özlüyorum.

Silas'ın yüzü diğer tarafımda boynuma yaslanmış, bir kolunu üzerime atmış, Baelfire ise benim çıplak bacaklarımı onunkilerin üzerine atmış, devasa yatağın ayakucunda usulca horluyor.

Uykularında bile beni bırakacak gibi görünmüyorlar.

Vay halime.

Sırıtarak, hiçbirini uyandırmadan dikkatlice yataktan çıkıyorum. Ayağa kalkar kalkmaz bacaklarımın arasının ne kadar acıdığını fark ediyorum. Vücudum çok fazla sekse alışık değil, bu yüzden sabahın köründe dört aç mirasçıyla birkaç tur atmak en iyi fikrim değildi.

Yoksa öyle miydi? Burada pişmanlık yok.

Crypt Limbo'dan çıkıp bana arkamdan sarılıyor ve enseme öpüyor. "Günaydın aşkım," diye mırıldandı. "Bugün uyandırma egzersizi yok mu?"

"İlk Yerleştirme yeterli bir egzersiz olacaktır."

Ayrıca, garip bir şekilde, kendimi kablolu bir bomba gibi hissetmeden uyandım. Neredeyse rahatlamış hissediyorum.

Duvardaki saate bakarken, Birinci Yerleştirme'nin başlangıcını işaret eden toplantıya sadece bir buçuk saat kaldığını fark ediyorum. Bu çocukların hepsi hâlâ yoğun seks maceramızın etkisiyle uyuyor, bu yüzden onları gerçekten uyandırıp harekete geçirmeliyim.

Ama önce vücudumun tepkilerini bir kez daha ölçmek için duraklıyorum. Dün geceki tüm dokunuşlara son derece gecikmiş bir tepki vermek için aptal lanet vücudumu geride bırakmazdım. Yine de hala midem bulanmıyor ya da

sinirlerim aside batırıldı. Cinsel olarak doygun ve ağırlı hissetmenin ötesinde, çoğunlukla normal hissediyorum.

Crypt yaşadığım şoku hissediyor gibi görünüyor ve boynuma doğru mırıldanıyor. "Dokunuşumuza alışmaya başlıyorsun."

En ufak bir dokunuşta soğuk terler dökmek gerçekten çok güzel olacak. Kâbus Prensini öpmek için başımı çeviriyorum ama o hemen uzanıp parmaklarını çıplak amımda gezdirince irkilip başımı sallıyorum.

"Bunun bir molaya ihtiyacı var."

Crypt kaşlarını çatıyor ve beni utandırmak için tam önüme çömeliyor. Beni açmak için uzandığında tekrar sarsılıyorum, oramın ne kadar kızarmış olduğunu görünce usulca kaşlarını çatıyor. Geri kalan her yerim Baelfire'in aşk ısırıklarıyla, Silas'ın beslediği birkaç yerdeki küçük delinme izleriyle ve kurumuş döllere kaplı.

"Hepimiz çok sert davrandık," diye mırıldandı. "Canın acıyor mu sevgilim?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve ellerini savuşturuyorum, yüzüm onun kapsamlı muayenesinden bin derece daha kötü görünüyor, oysa böyle berbat görünmeliydim.

"Ben hazırlanmaya gidiyorum. Onları benim için uyandırabilir misin?"

Sırıttırıyor ve Limbo'ya giriyor. Yarım saniye sonra yataktaki üç miras da kör bir panikle uyanıyor. Everett etrafında buzdan sivri uçlar oluşurken bağırır, Baelfire yataktan düşer ve Silas'ın kırmızı büyü odanın içinde parlayarak duvarlardan birine çarpar ve saati devirir.

Crypt hınzır bir gülümsemeyle yeniden ortaya çıktığında ona alaycı bir bakış attım. "*Kibarca* demek istemiştin."

"Bu benim kibarlığımdı."

"Siktir git," diye inliyor Baelfire ve Kâbus Prensi'ne doğru bir yastık fırlatıyor.

Yirmi dakika sonra, Everett ve Silas duş alırken ben giyinmiş ve mutfak masasında otuyordum. Crypt ıslak saçlarıyla karşımda oturuyor ve Pierce'ı daha önce koyduğum masanın üzerinde döndürürken üzerinde tek bir kıyafet bile yok. Kollarındaki, yontulmuş göğsündeki ve boynundaki işaretler büyüleyiciydi ve kendimi tekrar meme ucundaki piercinge bakarken buldum.

Bu, dün gece onu çılgına çevirmek için çok faydalı olmuştu.

Benimle birlikte duş alan ve ellerini kendine saklamakta epik bir şekilde başarısız olan Baelfire - hayatımın parmaklanmasını umursadığımdan değil

Onun için gelmem için bana yalvarırken mutsuz bir iç çekişle önüme bir kase lapa gibi bir şey koydu.

"Bu sadece yulaf ezmesi. Temelde yetişkin bebek maması. Bu boktan nefret edeceksin ama burada diğer tüm yiyecekler tükendi. Üniversite mağazaları kapalı ve yemekhaneye gidecek vaktimiz yok. Ama yemin ederim ki Ölümsüz Beşli koşulları kaldırır kaldırmaz Halfton'a gidip sana bir ton farklı çeşit dondurma alacağım. İstedğin her çeşidi Hellion, özellikle de vücudumdan yalamak isteyeceğin her şeyi" diye göz kırpmıyor.

Başımı eğiyorum. "Hellion? Raincloud'a ne oldu?"

"Sen çarşafaların içinde bir cehennemsin, bu yüzden artık sana böyle sesleniyorum," diye göz kırpmıyor, yanıma oturuyor.

Silas masanın başına oturuyor ve Everett de bize katılıyor. Hepimiz sabahki saçmalıklarımızdan son derece memnun ve bugünün getirecekleri konusunda gergin olmanın tuhaf bir karışımını yaşıyoruz.

Everett'in ince, takıntılı kıyafetlerini düzeltme alışkanlığının bu sabah her zamankinden çok daha kötü olduğunu fark ediyorum. Yine bana bakmıyor. Dün gece inanılmaz tatlıydı ama beni hiç becermedi. Sikini yalamayı talep ettiğim zamanlar dışında, izlemekten ve öpüşmekten hoşlanıyor gibiydi.

Hâlâ lanetinden çekindiği için mi bana katılmakta bu kadar tereddüt ediyordu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Silas kaşlarını çatmış yemeğini karıştırıyordu. Bugün daha sessiz görünüyordu ve yüzünde suçlu bir mutsuzluğun parıltısını gördüğümde, dün lanetinin onu daha iyi hale getirmesinden dolayı hala kendini dövdüğünü biliyorum. Onu daha sonra bir kez daha tamamen iyi olduğum konusunda rahatlatmam gerekecek.

Everett oflayıp puflayarak ön kapıya bakıyor. "Öğretim üyelerinin bugün sınava girecek her beşli için standart savaş uniformalarını bırakmaları gerekiyordu. Geç kalıyorlar."

Gittikçe daha sinirli görünüyorlar, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim ve Crypt'e baktım. "Rüyaları yediğini biliyorum ama diğer inkübilerin normal yemek yediğini gördüm."

"Yiyorlar ama benim içimde çoğundan daha fazla canavar var." "Yani yemek yemiyor musun, yoksa yiyemiyor musun?"

"Yiyebilirim ve senin o güzel amını yedim," diye sırtıyor. Sonra parmağını Everett'in yulaf ezmesine daldırıp parmağındaki yemeği yalayarak beni şaşırtıyor. "Ölümlü yemeği tatsızdır ve besleyici değildir, ama canım isterse yiyebilirim."

Everett elindeki kâseyi iterken iğrenmiş görünüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Yine de dün gece Baelfire'ın alması için Maven'ın bacaklarını açmamı izlemekten nefret etmedin."

Boynuma ve yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Baelfire sırtıyor. "Hayır, Kar Tanesi bundan hoşlandı. Hepimizin hoşuna gitti. Özellikle de küçük Hellion'umuz. Hepimizle oynamayı *çok seviyor*."

Aman Tanrım. "Yeni kural. Bugünün geri kalanında seks konuşmak yok. Dikkatimizin dağılmasını göze alamayız."

"Haklı," diye iç geçiriyor Silas, şakaklarını ovuşturarak. Son birkaç gece uykusundan sonra çok daha iyi görünüyor ama lanetinin ne kadar şiddetlendiğini gördüm ve kafasındaki seslerin onu ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştığını biliyorum. "Bir stratejimiz olmalı."

"O ölümsüz orospu çocuklarının yönetimi altında İlk Yerleşim'in nasıl bir yer olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yokken nasıl strateji belirleyebiliriz ki?" Bael kendi yulaf ezmesine surat yaparak soruyor.

Neden bu kadar nefret ettiğinden emin değilim. Son birkaç aya kadar hayatım boyunca yediğim şey buydu.

Everett ve Crypt'e dönüyorum. "Daha önce buradayken İlk Yerleşim nasıldı?"

"Cehennem gibiydi," diye homurdanıyor Everett. "Eşsiz miraslar ölümüne savaşırdı. Ama beşlilerin sınavı farklıydı, o yüzden bugün nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Fakülte bile Ölümsüz Beşli'nin bugünkü planlarından haberdar değil, sadece onların kiracıları var."

"Ben benimkini atladım," diye omuz silkti Crypt. "Sıkıcı görünüyordu."

Silas gözlerini kıstı. "Şimdi sen söyleyince... Everbound'dan resmi olarak mezun oldun mu?"

"Çok az derse girdim ve zamanımı eğitmenlere eziyet ederek geçirdim," diye sırtıyor Kabus Prensi. "Yine de bana resmi miras belgesi verdiler çünkü Miras Konseyi, ödül avcılarının kaynaklarını sürekli tüketeceğini bildikleri birinin peşine düşmesini istemiyordu."

Neden şaşırmadım ki?

Crypt'in geçmişi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, hiçbir şeyi umursamadığı daha da netleşiyor. Zaten paylaştığı için, hakkındaki tüm söylentileri duyduğumdan beri merak ettiğim bir şeyi sormaya karar verdim.

"Pekâlâ. Sonunda soracağım," diyorum kaşığımı yere bırakarak. "Senin adın neden Crypt?"

"Yapma!" Baelfire'ın ünlemi beni ürkütüyor ve altın rengi gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak uyarırcasına başını sallıyor. "Kendine bir iyilik yap ve sakın bunu sorma, Boo."

Bu lakap yüzünden ona kaşlarımı çatabilirim ama Crypt başını eğiyor. "Beğenmediysen değiştiririm hayatım. Zevkle adımları her haykırdığında içinin sızlamasını istemeyiz, değil mi?"

Silas homurdanıyor ve Everett gözlerini öyle sert deviriyor ki eminim canı yanıyor. Yulaf ezmesinden bir ısırık daha alıyorum.

"Basit bir soruydu."

"Adımı hamile kaldığım yerden almışım." Oh.

Kahretsin.

"Yine mi bu?" Baelfire yüzünü buruşturuyor. Bana dönüyor. "Bu soruyu ona beş yaşındayken sormuştum. *Beş yaşındayken*. Ve beş yaşındaki çocukların bu tür hikâyeleri dinlemeye ihtiyacı yoktur, ama *hiçbir* ayrıntıyı atlamadı."

"Bana anlattıklarında açık olmaları benim suçum değil. Ben sadece duyduğum kadarıyla yanından geçtim," dedi Kabus Prensi umursamazca omuz silkerek. "Her neyse, Somnus-"

Baelfire bir elini kaldırır. "Kusmadan önce kapa çeneni. İşte *son derece* düzenlenmiş kısa versiyon, Hellion. Crypt'in ahmak babasının hayatta olmayan insanlara karşı bir ilgisi var, tamam mı? Bir succubus hatunun mezarda öldüğünü sanmış ama aslında yeni ölen kocası için ağlamaktan bayılmış. Daha sonra uyandı ve *bam*, hamile kaldı - ve dokuz ay sonra, gerçekten berbat bir leylek Crypt'i Ölümsüz Beşli'nin kucığına düşürdüğünde Somnus sıcak suya girdi ve herkes onun etrafta koşuşturduğunu öğrendi... *bunu*. Büyük skandal. Son derece iğrenç ve hiç de yetişkinlere göre değil. Anladın mı?"

Hikâye komik değil ama Baelfire'ın bana sanki devamını sormamam için sessizce yalvarıyormuş gibi bakması beni güldürüyor. Crypt eğlendiğini görünce sırıttıyor ve bana göz kırptıyor.

Bir süre sonra, öğretim üyeleri kapımızı çalıyor ve Everett'in bahsettiği resmi savaş uniformalarını bırakıyorlar. Asker uniformalarına benziyorlar, sadece beşli olduğumuz için renk kodlular. Everett'in üniforması açık gri, Baelfire'ınki yanık turuncu, Silas'ınki orman yeşili ve Crypt'inki bordo. Her üniformanın bir omzunda, Miras Konseyi'nin kayıtlarında isimlerimizi yansıtan bir numaranın altına işlenmiş Ev amblemi var.

Benim üniformam da yeşil. Muhafızlar savaşta dikkat çekmemek için özel olarak işaretlenmezler. Ama üniformam ve savaş botlarımla dışarı çıktığımda dört eşim de bana bakıyor.

Everett, "Yanlış anlama ama seni renkli görmek açıkçası biraz... tuhaf," diye girişimde bulunuyor.

Ben de aynı fikirdeyim.

Baelfire gülümseyerek, "Ama bunun içinde çok seksisin," diye ekliyor. "Kıç tekmelemeye hazır görünüyorsun."

Muhtemelen öyle olduğum içindir. Bronz karışımı iksiri bir gün önce büyü rezervlerimin geri kalanını kullanarak yaptım. Bugün Somnus DeLune'u tek başıma yakalama şansım olursa diye şimdi ceplerimden birine sıkıca yerleştirdim. Pierce botlarımdan birinde saklı, yani bugün bize başka silahlara izin vermeseler bile hazırlıklıyım.

İlk Yerleştirme sırasında beşlimi korumak için kesinlikle öldürmem gerekecek. Bu da Ölümsüz Beşli'nin geri kalanını yavaşça avlamak için bolca yakıtım olacağı anlamına geliyor.

"Kenzie haklıydı," diye düşünüyorum, dördünü incelerken. "Erkekler üniforma içinde seksi oluyor."

Silas'ın kızıl bakışları günahkâr bir hal alıyor ve şakağıma bir öpücük kondurarak fısıldıyor: "Şu anda beni kışkırtma, *sangfluir*. Baelfire'in seninle duşta oynadığını biliyorum ve sıranın bana gelmesi için uslu durmaya çalışıyorum."

Crypt, Limbo'yu kullanarak aniden arkamda beliriyor, ellerini kalçalarım koymuş yumuşak bir sesle konuşuyor. "Dün gece gördüğün rüyaya dikkat etmedin mi Crane? Sıra istemiyor. Hepimizi aynı anda ele geçirmek istiyor."

Tanrım. O rüyayı neredeyse unutuyordum. Baelfire altımda, Silas arkamda, Everett gırtlığımda, ben Crypt'in sikini okşarken ve o üzerime boşalana kadar piercingleriyle oynarken...

Kalçalarım sıkıştı. Lanet olsun. Hepsi bu kadar çekiciyken ağrması kimin umurunda?

Baelfire homurdanıyor. "Kokuyu alıyorum Mayflower. Ve o güzel amcığının bir kez daha uzun uzun sikilmeye ihtiyacı varmış gibi kokarak savaşa girmene izin vermeyeceğim."

Everett beni şaşırtarak yanıma gelip beni kucaklıyor ve odama doğru yürürken omzunun üzerinden diğerleriyle konuşuyor. "Kertenkele bu sefer haklı. Bakıcımızın bize ihtiyacı var. Gel hadi."

Evet, lütfen.

Artık bedenim onların dokunuşunun güvenli olduğunu kabul etmeye başladığına göre, kendimi sürekli onlardan nasıl koparabilirim ki? Saatin kaç olduğunu ve gitmemiz gerektiğini belirtmem gerekse de, Everett beni odama doğru taşırken serin dudakları çenemde dans ederken ıslanıyorum.

Ama biri yüksek sesle ön kapımıza vurunca hepimiz donup kalıyoruz. Baelfire homurdanarak kapıya doğru fırladı, içindeki ejderhanın huysuzluğu tam olarak ortaya çıkmıştı.

"Bu her kimse, rahatsız ettiği için onu öldüreceğim."

Bay Gibbons, beşli grubumun geri kalanından aldığı bakışlardan habersiz bir şekilde, çok yakında başlayacağı için *en sevdiği* beşli grubunun toplantıya zamanında gittiğinden emin olmak istediğini açıklıyor. Bu çok etkili bir ruh hali katili.

Everett beni yere bırakıyor ve Everbound'un koridorlarında büyücüyü takip ederken mutsuz bir şekilde homurdanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde bizi eğitim alanlarının dışına götürüyor ve orada karanlık, puslu ormanın yakınındaki karla kaplı çimenlerde derme çatma bir sahne kurulduğunu görüyorum. Sahnenin önünde temiz sıralar halinde dizilmiş beşli gruplar var, hepsi de yeni savaş kıyafetlerini giymiş. Üniformalarda ceket bulunmadığı ve kış nihayet bastırmaya başladığı için bazıları titriyor.

Iker Del Mar ve Natalya Genovese sahnede durmuş, son mirasların sahaya süzülüşünü izliyorlar. Nispeten üst sıralarda yer alan bir başka beşlinin arkasında sıraya girerken, ölümsüz bakışlarının içimizi yaktığını hissedebiliyorum. Crypt ve Everett yanımda, Baelfire önümde ve Silas arkamda duruyor. Beşlilerin bu şekilde hazırolda durması standarttır, koruyucuları grubun merkezinde yer alır.

Buradaki her mirasın ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Sıraya dizilenler sadece savaşta öne çıkan eşleşmiş miraslar değil, bu yüzden kalabalığın içinde Kenzie'nin beşlisini aramaktan kendimi alamıyorum. Sonunda onu ön tarafa yakın bir yerde, Dirk dehşete düşmüş görünen Vivienne'i teselli ederken gergin bir şekilde kıpırdanırken görüyorum. Luka sanki toplantı sırasında faul yapılmasını bekliyormuş gibi etraftaki herkese ters ters bakıyor.

Kiralanmış eski kölelerden biri sahnede Iker ve Natalya'ya katılıyor, eli basit bir megafonik tılsımla parlıyor. Natalya konuştuğunda, çan sesine benzeyen sesi karlı alanda duran biz mirasçıların üzerinde kolayca taşınıyor.

"İlk Yerleştirmeye hoş geldiniz. Bugün birçoğunuz ölecek."

Eğer hedeflerimden biri ve bencil bir canavar olmasaydı, bu konuda öncülük ettiği için onu daha çok severdim. Bu haliyle, sözleri etrafımda duran mirasçıların kalplerine açıkça korku salıyor. Bazıları sessizce ağlamaya başlarken

Diğerleri parmaklarını çıtlatıyor ya da koruyucularına yaklaşıyor. Hangi mirasçıların dövüş pratiği yaptığı, hangilerinin başka vurgular seçtiği belli.

Sanki kalbimde ona korku salacak bir şey olmadığını hissetmiş gibi Natalya'nın mavi bakışları bana kayıyor. Gözleri parlamaya başladı. İçgüdüsel olarak, kafamda suçlayıcı ya da şüpheli bulabileceği her şeyi boşaltıyorum. Amadeus Ölümsüz Beşli'nin her bir yeteneğini biliyordu ve beni psikik araştırmalara karşı kapsamlı bir şekilde eğitmişti.

Silas cebime sıcak bir şey sıkıştırıyor ve ben de ona bakıyorum. "Onu dışarıda tutuyor," diye mırıldandı sessizce.

Aramızda düşüncelerini kontrol etmek için yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da ben değilim. Tılsımı alıp Baelfire'ın cebine koyuyorum. Sadece başını sallıyor ve bana göz kırpmıyor.

"Merak etme bebeğim. Dün geceyi tekrar tekrar düşünüyorum, bu yüzden o kaltak kafamın içine bakmaya çalışırsa, benden alacağı tek şey senin geldiğine dair sonsuz bir döngü olacak."

Evet. Bu son derece korkutucu.

"Sende kalsın," diye mırıldanıyorum, daha da kötüleşiyor gibi görünen soğuktan titriyorum. Everett yüzünü buruşturarak benden uzaklaşırken, ejderha değiştiricim otomatik olarak aşırı sıcaklığını paylaşmak için yaklaşıyor.

"Üzgünüm Oakley. Gergin olduğumda kendimi kontrol etmekte berbatım."

Kaşlarımı çatıyorum. O kadar eğitimden sonra nasıl oluyor da elementiyile bu kadar kötü mücadele edebiliyor? Özel dövüş öğretmenleri bile olduğunu söylememiş miydi?

Natalya her ne arıyorsa, belli ki bulamamış çünkü suratını asıyor ve Del Mar'a bir şeyler fısıldamak için dönüyor. Onlar konuşurken ben de sahnenin yakınında Somnus ya da Engela'yı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum.

Sonunda Del Mar sözü devralıyor, çatallı dili arada bir dışarı çıkarken sesi toplanan mirasların üzerinde gürliyor. "Bu yıl İlk Yerleştirmeyi son derece basit tutmaya karar verdik. Bu bir hayatta kalma sınavı. Eğer labirentten bir saat içinde canlı olarak kaçabilirseniz, geçersiniz. Eğer içeride sinsice dolaşan çok sayıdaki gölge şeytandan birine yem olursanız, zayıf mirasçıların yapması gerektiği gibi başarısız olarak ölürsünüz. Faullü oyunlar beklenir ve teşvik edilir. Silahlar hoş karşılanır ve birçoğu labirentin içinde ödül olarak bulunabilir. Tanrılar sizi kayırsın ya da kaderin her zaman istediği gibi ölün."

Dokunaklı.

Bununla birlikte, sahnenin bir tarafında toplanan  ğretim  yeleri  ğrencileri Everbound Ormanı'nın kenarına doğru yönlendirmeye başlar. Ulaşım büyüleri bizi Birinci Yerleşime götürmek üzere ayarlandı. Kenzie ve beşlisi ağağların arasından geçip gözden kaybolduğunda irkiliyorum.

Lütfen oradan ıkın.

Eğer kendi hayatlarımızı kurtarmakla meşgul olmazsak, belki onları bulmaya çalışırım. M ttefiklerden pek hoşlanmam ve Luka'nın kazığa oturtulması da umurumda değil ama Kenzie'yi kaybetmek istemiyorum.

"Bu çok acımasız olacak," diye iç geçiriyor Everett.

Birbirimize yakın durarak üniformalı kalabalığı takip ederken Silas başını sallıyor. "Herkes Maven'ı korusun."

"Hadi canım," diye homurdanıyor Baelfire. "Sadece şu lanet tasmayı çıkarmak istiyorum. İçinde her ne bok varsa, yer değiştirebilseydim onu indirebilirdim."

"Birkaç kişiye öldürene kadar bekle," diye mırıldandım. "Sonra tasmanı alabilirim kapalı."

Hepsi daha fazla açıklama ister gibi bana bakıyor, ama ben diğer mirasçıların kulak misafiri olabileceği bir zamanda bunu açıklamak istemezdim. Ayrıca, Profesör Crowley'nin hortlaklar ve kullanabildiğim büyü türü hakkındaki dersine dikkat etmeleri gerekirdi. Yıkıcı olmaktan başka bir şey değil, bu da yeterli yakıtım olduğu sürece güçlü büyüleri kolayca paralayabileceğim anlamına geliyor.

Ve orada *ok fazla* yakıt bulacağıma eminim. Bu düşünce beni gülümsetiyor, bu da Everett'in i çekmesine neden oluyor.

"Lütfen bana bunu gerçekten dört gözle beklediğini söyleme Oakley."

"Hem de çok." Legacy'ler önümüzde sürüler halinde kayboluyor, bizi bekleyen eğlenceye doğru yol alıyorlar. Ama ormanın kenarına yaklaşıkça kafamda yeni bir endişe filizleniyor ve kaşlarımı atıyorum. "Eğer orada kontrolümü kaybeder ve çıldırmaya başlarsam, d rd n z n beni bırakıp kaçması gerekir."

Crypt homurdanıyor. "İyiymi, aşkım."

"Ben ciddiğim. O haldeyken sizin için tehlikeli olup olmayacağıma dair hiçbir fikrim yok-"

"Orada bir sürü hedef olacak," diyor Silas sessizce, kıpkırmızı gözleri sanki kafasındaki sesler onu daha da heyecanlandırıyormuş gibi sağa sola bakıyor. "Eğer böyle bir şey olursa, yolumuzdan çekilir ve rakiplerimizi bir kez daha katletmenizi keyifle izleriz. Ama seni bırakmayacağız, *sangfluir*. Bunu  nermen bile beni aşağıladı."

Kaşlarımı attım. "Peki. Ama herhangi birinizi  ld r rsem..." Huh. Ölümden sonrası için iyi bir tehdit nedir?

Birini düşünemiyorum çünkü sonunda Everbound Ormanı'na adım atma zamanımız geldi ve ulaşım büyüğü bizi İlk Yerleşim'e sürüklüyor.

Labirent ılıkların yankılarıyla doluyor.

Taşımanın büyüsu kaybolur kaybolmaz, kendimizi tepesi karanlık, bulutlu kış gökyüzüne açık bırakılmış, yukarıdan hafifçe dönen kar taneleri saçan devasa bir taş koridorun içinde buluyoruz. Koridor o kadar geniş ki, hepimiz kollarımızı uzatarak yan yana dursak, uzunluğu zar zor aşabiliriz.

"Bunu sihirle inşa etmek kölelerinin günlerini almış olmalı," diye mırıldanıyor Everett, hepimiz etrafımızı kolaçan ederken Maven'in arkasında korumacı bir şekilde durmak için hareket ediyor.

Yakındaki köşelerden birinde bir ılık duyduğumuzda ellerimin etrafında canlı kırmızı büyü parlıyor ama Maven başını sallıyor.

"Bekle. Bu bir gölge şeytanı değildi."

Everett kaşlarını çatıyor, buz gibi gözleri içinde durduğumuz boş labirent koridorunu tarıyor. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Onları hissedebiliyorum. Muhtemelen rakip bir beşliyi."

Kafamdaki seslerden biri, *işi bizim için bitirecek rakip bir beşli diye* mırıldanıyor.

Biri güzel hortlağın boğazını kesecek.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

Maven da çevremizi analiz ediyor. "Tamam, yapacağım. Tanrılar."

Lanet olsun. "Seninle konuşmuyordum, o-"

Eşleşen miraslardan oluşan tamamlanmamış bir grup köşeyi dönüp bize doğru hücum edince sözüm yarıda kesiliyor. Bazılarının ağır kanaması var ama bakıcıları kiminle karşı karşıya olduklarını gördükten sonra bile geri adım atmayı reddediyor.

Çok geçmeden savaşa kilitlendik; ancak bu sefer Maven'ın kişisel eğitimi işe yaradı çünkü beşlimiz birlikte çok daha sorunsuz çalışıyor.

Bir sireni etkisiz hale getirdik ve kalan ikisi Maven'a çok yaklaşıp kadar işler iyi gidiyor. Bunu yapar yapmaz, Crypt'in işaretleri yanıyor ve aniden rakip miraslar birbirlerine düşman oluyor,

dişlerini ve büyüsunü sallıyor. Birbirlerini parçalamalarını şaşkınlıkla izliyoruz ve çok geçmeden ikisi de ölüyor.

Maven başını eğiyor, telaştan çok meraklı görünüyor. "O da neydi öyle?"

"Mania," diye omuz silkiyor Crypt. "Gölge iblislere ya da canavarlara karşı işe yaramaz ve güçlü miraslara karşı pek bir işe yaramaz ama zayıf miraslar söz konusu olduğunda oldukça eğlencelidir."

"Bunu görebiliyorum." Sonra gözlerini yağan kardan koruyarak yüzünü gökyüzüne çeviriyor. "Eğer Limbo'da uçabiliyorsan, bir çıkış yolu aramak için labirentin üzerine çıkabilir misin?"

Kuluçka Maven'ın fikrini deniyor ama bir süre sonra geri dönerek Limbo'da tüm kuluçkaları labirentin içinde tutmak için sihirli koşuşlar olduğunu açıklıyor. Daha rapor verecek zamanı olmamıştı ki köşeyi dönen lanet bir wendigo bizi görünce havayı yararak ulumaya başladı.

Wendigoları sadece resimlerde görmüştüm. Bir an için gerçek hayatta ne kadar korkutucu olduklarını düşündüm. Bu kötü niyetli, doymak bilmez canavarın kocaman, iskelet gibi bir kurt gövdesi, insana benzeyen kemikli kolları ve bacakları ve boynuzları garip açılarla bükülmüş bir koç kafatası var. Bize doğru hırslayarak fırlarken gözleri yeşil renkte parlıyor.

Dön ve korkak gibi kaç, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Hayır, savaş! Turnalar kaçmaz, diye hırslıyor babamın sesi. *Savaş ve öl.*
Ailemizi zaten utandırdığından daha fazla utandırma-

"Kapa çeneni dedim," diye hırslıyorum ve kanımdaki büyüü çekmek için parmağımı batırıyorum.

Ben şeytani düşmanımıza doğru kötücül bir büyü dalgası gönderirken Everett bir buz kalkanı fırlatıyor. Acı içinde uluyor ama kalın buz kalkanının üzerinden atlayarak keskin dişlerini ortaya çıkarmak için dönüyor. İğrenç burnundan durmadan kanlı tükürük damlıyor.

Everett ve ben wendigoyu savuşturmaya devam ederken, Maven daha fazla gölge şeytanının gelmekte olduğuna dair bir uyarı bağılıyor. Bir grup iğrenç kokulu, çürümeye yüz tutmuş Hortlak aniden üzerimize çenelerini açıp sivri dişlerini fırlatmadan önce bunu algılamak için ancak bir anımız oluyor. Zebanilerden biri kırık, çürümüş dişlerini omzuma sapladığında omzumdaki acı alevleniyor.

Ben daha haykıramadan, Maven hançeriyle onun başını kesiyor.

Kör edici bir hızla hareket ediyor ve Everett wendigoyu buzdan yapılmış etkileyici derecede güçlü bir kafese hapsedmeyi başarırken, Baelfire ve ben aval aval bakıyoruz.

Maven'ı kendi elementinde izliyoruz. Mükemmel bir çeviklikle kesiyor, tekmeliyor, boyun kırıyor ve yeri Hortlak düşmanlarımızın kalıntılarıyla dolduruyor.

Crypt de eğleniyor. Limbo'dan lanet olası bir *kılıç* çıkarıyor ve onu Hortlak sürüsünün birçoğunu kesmek için kullanıyor.

Hepsi yerde ölmüş, seğiren uzuvlar ve kopmuş vücut parçalarından başka bir şey kalmamışken Baelfire yüzünü buruşturuyor. "Bu şeyler çok iğrenç."

Maven'a şüpheyile bakıyorum. "Hepsini kolayca öldürdün."

"Eğlenceliydi."

Yine de...

"Hani hepimiz aynı anda seninle dövüşmüştük. Gerçek bir atış bile yapmadın, değil mi? İşimizi kolaylaştırıyordun."

Neredeyse utanarak omuz silkiyor. "Beni dava et. Hepinizin aynı anda benimle dövüşmek istemesi çok güzeldi."

Baelfire parlıyor ve Maven'a dönüyor. "Hey, eğer birçoğunu öldürdüysen, bu beni bu tasmadan kurtarabileceğin anlamına mı geliyor, böylece lanet olası bir ölü ağırlık olmayacak mıyım?"

"Maalesef hayır," diye iç geçirerek seğiren bir bacağını kenara itti. "Ben sadece yaşam güçlerini kullanabilirim. Hortlaklar zaten bir kez öldüler ve sadece büyücülükle canlı tutuluyorlar, bu yüzden benim için işe yaramazlar. Onları alt etmenin eğlenceli olması dışında," diye ekliyor.

"Katılıyorum," diye sırtıyor Crypt.

"O şeyi nereden buldun?" Everett, Wendigo'nun kafesini mühürlerken, karabasanın elindeki parıldayan kılıca bakarak kaşlarını çatıyor. Yaratık katı bir buz kütesinin içine hapsolmuş, hâlâ dışarı çıkmak için uluyor ve pençeliyor.

"Bu mu? Her zaman yanımda taşırım. Hem kılıç hem de çakmak olacak şekilde büyülenmiş, hangisine daha çok ihtiyacım olursa."

Labirentin içinde Maven'ı takip ediyoruz. Her yeni patikada ilerlemeden önce gölge şeytanları hissedip hissetmediğini anlamak için ara sıra duraklıyor. Çılgınlık hala labirentin her yerinde yankılanıyor ve çeşitli kükremeler ve insanlık dışı feryatlar da ara sıra koroya katılıyor.

Bu kesinlikle tüyler ürpertici, muhtemelen bu yüzden benim hastalıklı küçük kan çiçeğim biz yürürken kendi kendine gülümsüyor.

Baelfire ofluyor. "Lanet olsun. Böyle bir silahı nereden buldun, Stalker Boy?"

"Sekiz yaşındayken Melvolin'den çaldım."

Everett homurdanıyor. "Melvolin Hearst, ben de dahil olmak üzere, etrafta olduğu her zaman tüm fakülteye karşı bir pislikti, bu yüzden bunu bilmek neredeyse senden hoşlanmamı sağlıyor."

Crypt gülüyor. "Bunu bana bir daha asla söyleme, Frost."

Mirasçıların çılgınlıkları yakınlardaki havayı deliyor ve başka bir grup mirasçı bize doğru koşarken hepimiz Maven'ın etrafında diziliyoruz. Hayır -Birkaç beşli olduğunu fark ediyorum ve bize doğru değil, başka bir şeyden kaçıyorlar. Yanımızdan geçip gidiyorlar, bağırıyorlar ve yavaşça yaklaşan dehşetten uzaklaşmak için farklı yönlere savruluyorlar.

Hepimizin kafası karışıyor ama sonra garip bir şekilde lirik, uhrevi bir çılgılık havayı dolduruyor. Maven geriliyor, gözleri hafifçe açılıyor.

"Bir haberci," diye nefes alıyor.

"Siktir." Kaşlarımı çattım. "Bir ne?"

Crypt'in ve Everett'in ellerini tutuyor, bizi tanımadığımız gölge şeytanın aksi yönüne götürmek için dönüyor. Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama bu Baelfire'ı kızdırmış olmalı çünkü hırlayarak onu durdurmak için kolunu tutuyor.

"Lanet olsun, hayır. O orospu çocuğunun peşinden tek başına gitmiyorsun." "Beni durdurmaya çalış," diye karşılık veriyor.

Bırak onu.

Kafamın içindeki başka bir ses *de ondan bu şekilde kurtulacağımızı* söylüyor.

Hortlağa ölüm.

Sinir bozucu yankıları temizlemek için başımı sertçe sallıyorum. "Neden onunla tek başına savaşmak istiyorsun ki? Haberci nedir?"

Canavarlar ve şeytanlar üzerine yaptığımız tüm çalışmalarda böyle bir şeyi hiç duymadım ve belli ki diğerleri de duymamış. Ama Maven'ın arkamdan bakarken bakışlarının kararması, adamantine hançeriyle oynaması, bu tür bir şeytanla daha önce karşılaştığını açıkça gösteriyor.

"Haberciler inanılmaz derecede nadirdir çünkü Amadeus onları neredeyse yok olma noktasına getirdi. Onları arenasında kullanmaktan zevk alıyordu çünkü bu yaratıkla savaşan hiç kimse için kazanmak yoktu. Ya o sizi öldürür ya da siz onu öldürdüğünüzde ölürsünüz." Bize ciddiyetle bakıyor. "Bir habercinin şarkısını duyan ve onu öldüren herkes hemen onunla birlikte ölür. Yani herhangi birinize saldırırsa ve siz de kendinizi savunmak için onu öldürürseniz, ölürsünüz. Ben icabına bakarım."

Ne demek istediğini hemen anladım ve hırladım. "Kesinlikle olmaz. O şeyi alt etmek için kendini feda etmeyeceksin."

"Geri döneceğim için bu bir fedakârlık sayılmaz," diye gözlerini deviriyor. "Bu labirentte onu yok edip canlı çıkabilecek tek kişi benim."

"Bırak da onu başkası öldürsün, böylece potansiyel düşmanlarımız azalır," diye homurdanıyorum ve onu uzaklaştırmak için elini tutuyorum.

Maven elini geri çekip bana bakarken başını sallıyor. "Ya Kenzie'nin beşlisi o şeyle karşılaşır mı? Nasıl çalıştığını bilmiyorlar. Onu indirmeye çalışırken ölebilirler."

Gözlerinde, bize Nether'daki insanları özgür bırakma sözünden bahsederkenki aynı kararlı parıltı var. Lanet olsun, tek istediğim onu tehlikeden uzak tutmakken neden bakıcım bu kadar özverili olmak zorunda?

"Onlar için çok kötü o zaman," diyor Crypt. "Senin tekrar ölmeni izlemek zorunda kalmaya değmez, o yüzden devam edelim, olur mu?"

O da bekçimizin kolunu tutmak için hamle yaptığında, kadın o kadar hızlı hareket ediyor ki, Crypt'in kolunu vahşice arkadan büküp, esrarengiz hortlak gücüyle onu yüzüstü devasa beton duvarlardan birine yapıştırdığında hepimiz şok içinde gözlerimizi kırıştırıyoruz.

"Hepiniz beni adam etmeye çalışmaktan vazgeçmelisiniz," diye karanlık bir şekilde uyarıyor. "Sinirlerimi bozmaya başladı."

Crypt kabaca nefes veriyor ve alnını betona dayıyor. "Şu an beni azdırman için uygun bir zaman değil aşkım."

"Doğru, çünkü az önceki niyeti açıkça buydu, seni lanet sapık," diye homurdanıyor Everett, üniformasının cep fermuarlarını tekrar tekrar ayarlayarak. Ellerini kaplayan kırağı dirseklerini aşmış durumda ve şu anda yağın karın çoğunun onun suçu olduğuna eminim. "Oakley, kimsenin o şeyi öldürmesine gerek yok. Sadece buradan çıkmaya odaklanalım."

Crypt'i bırakıp eldivenlerini ayarlamadan önce dişlerini sıkıyor. "Tamam.

Ben b ı r a k a y ı m . Bu t a r a f t a n gidelim," diye başını salladı. labirentteki patika.

O arkamızda yürürken biz de itaatkâr bir şekilde patıkada ilerliyoruz; hepimiz daha fazla tehditle karşılaşmak için tetikte bekliyoruz. Çığlıklar ve feryatlar, labirentin her yerinde yankılanan bir ateş perdesine ulaştı - ama aniden,

Artık arkamda Maven'ın ayak seslerini duymadığımı fark ediyorum. Gözlerimi kapatarak duruyorum.

"Allah kahretsın," diye küfrediyorum.

Maven eldivenlerini düzeltti. Bu onun işareti.

Kan çiçeğim *yalan söylüyordu*.

Evet, o bir yalancı. Bırak ölsün, diyor içimden bir ses. Bir başkası kıkırdıyor. *Artık bekçi yok*.

Elbette, omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, bakıcımız hiçbir yerde görünmüyor. Baelfire da fark ediyor ve Everett'in devasa ejderha şekil değiştiricinin sırtına çarptığında nasıl küfrettiğini görmezden gelerek duruyor.

"Bekle, bu da ne? Maven nerede?" Bael soruyor.

"O lanet olası haberciyi indirmeye gitti," diye söylenerek az önce geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım.

Birkaç dakika sonra Baelfire, Crypt, Everett ve ben, Maven'ın devasa, hayalet gibi beyaz, iğrenç bir örümceğe benzeyen bir yaratığın koluna girdiğini gördüğümüzde çılgık atarak durduk. Hızını havaya sıçramak için kullanıyor ve bir an sonra habercinin dişli ağzı etrafına kapanıyor.

Bir anda kafamın içindeki sesler alkışlara ve onay tezahüratlarına dönüşüyor. Kulaklarımı sağır eden kargaşa karşısında haykırıyorum, çınlayan kulaklarımı kapatıyorum ve sendeliyorum.

Lanetlenmiş lanetimin dışında pek bir şey algılamak zor. Yine de Everett'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, yere değdiği her yere buz yayıldığını görüyorum. Savaş tanrıçası Arati'ye, Maven'ın bir şekilde kazanması için dua ediyor. Baelfire kükrüyor, içindeki ejderha gibi ses çıkararak yakasını pençeliyor ve ileriye doğru koşuyor.

Crypt ortadan kaybolur ve bir saniye sonra devasa, korkunç gölge şeytanın tepesinde yeniden belirir. Kılıcını kaldırıp şiddetli bir intikamla yaratığın kafatasına saplamaya hazırlanırken yüzü bir öfke maskesine bürünmüştür-

Ama tam o anda korkunç bir çılgık atar ve Maven'ın bıçağı onu içten dışa doğru deler, şişkin karnında kocaman bir delik açar.

Haberci yere yığılmadan önce bir kez daha çılgık atıyor, bacakları seğirip kararıyor ve dişli ağzına köpük doluyor. Baelfire nefesini tutup Maven'ı tam zamanında yakalar, Maven korkunç canavarın karnından dışarı düşerken karanlık iç organları etrafından fişkırmaktadır.

"Maven!" Hemen yanına koşarak bağırıyorum.

Derisi mide asidinden kızarmış ve buharlaşmış, kolları ve bacakları kesilmiş ve tam da habercinin hareketsiz kaldığı anda gözlerinin beyazlaşmasını dehşet içinde izliyorum. Baelfire'ın kollarında gevşiyor. Boğuluyor, boynundaki kaslar şişerken gözleri bir ejderhaninkine dönüşüyor. Crypt ölü yaratıktan uzaklaşır ve Maven'ın yanında dizlerinin üzerine çöker.

"Geri gelecektir. Ölümleri kalıcı değildir," diye mırıldanıyor ama Kâbus Prensi'nin yüzündeki çılgınca dehşet bana onun düşüncelerinin de benimkilerle aynı yönde döndüğünü söylüyor.

Ya bu, hortlakların kalıcı olarak öldürülebileceği bilinmeyen bir yolsa? Ya uyanmazsa? Ya... Tanrılar aşkına, ya bakıcımı kaybettiysem?

Kafamın içindeki sesler daha sert tezahürat yapıyor. Kulaklarımdaki çınlama, görüşümün kenarlarından sızan karanlığa karşı dişlerimi sıkarak başımın yanlarını tutana kadar artıyor. Böyle bir anda doğru düzgün düşünemiyor olmam bile midemi bulandırıyor.

Ama sonra Maven'ın derisinin iyileştiğini görüyorum. Herhangi bir hasar belirtisi kayboluyor ve sonunda sarsılarak uyanıyor, kaşlarını çatarak bize bakarken nefesini tutuyor.

"Az önce biri çığlık mı attı? Neler oluyor?"

Baelfire'ın başı rahatlamayla öne düşüyor. "Aman Tanrım. Maven. Bunu bana bir daha yapamazsın bebeğim. Lütfen bunu asla yapma."

"Çok dramatik," diye homurdanıyor. "Ben gayet iyiyim, o yüzden hadi..."

Bakışları Crypt'in kılıcına takılır, kılıcı düzgün bir şekilde saplayacak zamanı olmadığı için habercinin kafasından zar zor çıkmıştır ve yüzü öfkeyle kararır. Bir saniye içinde ayağa kalkıyor ve Crypt'i deri ceketinin önünden kavıyor. Sesi ölümcül.

"Aklından ne geçiyordu? Eğer zamanında bağırsaklarını deşmeseydim, seni öldürecekti!"

"Seni *yedi*," diye karşılık veriyor, öfkesi fani dünyaya sızarken saçlarının bir kısmı amaçsızca savruluyor. Crypt'in yıllar boyunca öngörülemeyen öfke ve alay dışında pek duygu ifade ettiğini görmemiştım ama şimdi hem öfkeli hem de işkence görmüş görünüyor. "Ortaya çıkman için lanet olası bir duadan başka bir şey beklemeden öylece duracağımı nasıl düşünebildin? Bana tekrar ölümünü izletme demiştım sana!"

"Ve *sana* söyledim, ölüm benim doğamın bir parçası," diye öfkelen-di, onu hiç görmediğ-im kadar sinirliydi. "Ben lanet olası bir belayım, bu yüzden bunu atlatabilirim, ama yemin ederim, bir dahaki sefere sana *açıkça* söylediğ-im halde kendini sebepsiz yere tehlikeye atarsan-"

Üzerimizde bir kahrkaha çınılıyor ve hepimiz kaskatı kesiliyoruz. "Vay, vay. Cennette sorun mu var, fahişe?"

Somnus DeLune, Engela Zuma ve yanlarında iki düzine güçlü görünümlü kiralık mirasçıyla birlikte labirentin bu kısmına doğru ilerliyor. Ölü haberciyi gördüğünde dudakları acımasızca yukarı kalkıyor ve sonra anlamlı bir şekilde Maven'a bakıyor ve ben geriliyorum.

Biliyor, kafamın içindeki bir ses alay ediyor. İzliyordu. Hepsi izliyordu.

İşte hesaplaşma geliyor. Kaç ve kendini kurtar.

Somnus, Crypt'i sıkılmış bir çeneyle serbest bırakan Maven'la alay ederken gözlerim seğiriyor.

"Demek kehanet *edilen telum* gerçekten de Nether'ı terk etti. Yaşlı Amadeus peşimizden bir hortlak mı gönderdi? Çok saçma. Bizimle boy ölçüşebileceğ-inizi nasıl düşünebildi, aklım almıyor," diye alay ediyor ölümsüz, acı verici bir yavaşlıkla yaklaşarak. "Yine de söylemeliyim ki, bu değersiz piçin cehennemden gelen çirkin bir kaltakla son bulması şiirsel olarak uygun."

Hepimiz gerildik ama tecrübeli kiracılar etrafımızı sarıp hazır olda beklerken hiçbirimiz kıpırdamadık. Engela Zuma eliyle bir hareket yaptı ve tüm çıkışlar aniden kapandı.

Telum'u tuzağa düşürdüler.

Ama Maven gergin görünmüyor. Hatta Somnus'a o kadar ölümcül bir şekilde bakıyor ki arkasında duran bazı kiralık lejyonerler de tedirgin görünmeye başlıyor.

"Özür dile," diyor düz bir sesle.

Alay ediyor. "Sanki bir intikamcıdan özür dileyecekmişim gibi-" "Benden değil. Crypt'ten."

Crypt, habercinin yüzündeki siyah kanın bir kısmını siler. "Sevgilim, onun özrünü istemiyorum. Kafasının yerde yuvarlanmasını istiyorum."

"İkisini de alacaksın."

Somnus'un burun delikleri öfkeyle alevlenir ve adamlarına ve Engela'ya eliyle işaret eder. "Bu kadar yeter. Hepsini öldürün ama bu kibirli küçük kancığ-in işini bitiren ben olacağım."

Bundan sonra her şey bir anda olur. Everett en yakındaki yardımcılarına buz dikenleri fırlatırken ve ben Engela'yı rüzgarla savurmak için güçlü bir büyü hazırlarken, Crypt babasına doğru fırladı. Ama Maven... uzanıp Baelfire'in yakasına yapıştı.

Doğru ya. Haberciği öldürdüğüne göre büyüünün artık yakıtı var.

Yaka, duman benzeri siyah dallardan oluşan bir parıltıyla parçalanır ve Baelfire günler sonra ilk kez yer değiştirmeden hemen önce kiralıkların ortasına dalar. Etrafında kör edici kraliyet mavisini bir ateş patlıyor ve rakip mirasçılar panik içinde bağıyor. Bazıları ateşten ya da büyüden kalkanlar çağırır ya da yoldan sıçramayı başarır ama diğerleri o kadar şanslı değildir. Diğerleri devasa canavara sayısız ölümcül saldırı düzenlemeye başlıyor, ancak kükreyip düşmanlarımıza saldırırken en büyük darbeyi pulları alıyor.

Kiralık büyücülerden birinden gelen ölümcül bir büyüü savuşturuyorum ve Engela'ya doğru yıkıcı bir saldırı göndermek için parmaklarımdan birini daha batırıyorum. Yerden sert bir taş parçası fırlatarak onu büyümden koruyor ama geri tepiyor ve kiralık ellerinden birine daha isabet ediyor.

Değerli küçük bakıcın nerede, küçük Crane? Kafamın içinde bir ses alay ediyor.

İki kez bakıyorum. Lanet olsun. Maven nerede? Bu dövüş ölümcül bir kaosa dönüştü ve Crypt'i yerde baygın halde gördüğümde irkiliyorum, kendi kılıcı sağ omzuna saplanmış ve kafasındaki ağır yara yavaşça iyileşiyor.

Bu ne zaman oldu?

Bir başka saldırı büyüü bana doğru geliyor ama tam zamanında karşı koyuyorum. Baelfire'in ejderhasından çıkan ölümcül ışık ve duman parlamaları labirentin bu bölümünü dolduruyor. Bu sırada Everett üç vahşi kurt şekli değiştirenle savaşıyor, beyaz büyüünün parlak ışıkları havayı dolduran dumana unutulmaz bir parlaklık katıyor.

Bu kiralık mirasçılar güçlü ve bizden daha tecrübeliler. Maven'in nerede olabileceğini görmeye çalışırken kendimi koruyacak kadar büyü saldırısı yapmadan önce bir ateş elementalinin saldırısının önünden yuvarlanıyorum.

Gözümün ucuyla nihayet Maven'in yeniden ortaya çıktığını görüyorum; lanet Somnus DeLune'un sırtına tutunmuş, onu baş kilidiyle güreştiriyor. Bir başlangıçla, son derece acı verici görünen binlerce küçük, kanayan piercing ile kaplı olduğunu fark ediyorum. Bronzlaştırıcısını kullanmış olmalı.

büyü zaten, ama... onu Limbo'ya sokup çıkarırken nasıl hayatta kalabiliyor?
"Çekil!" diye kükrüyor ölümsüz, kafasını Maven'ın kafasına çarparak

Çen

e. Bir çatırtı duyuyorum ama o sadece acıyla homurdanıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor.

İnkübüs güçlerinin öfkeli dalgalanmasını ta

Benim durduğum yerde. Ona yakın dövüşen birkaç kiracı etkilenip derin bir uykuya dalarken yere düşüyor ama Maven'ın kara büyüünün bir parıltısı onun gücünü paramparça ediyor. Bir tarafa doğru sertçe dönüyor ve momentumunu ölümsüzü yere çarpmak için kullanıyor.

Somnus haykırıyor. Belinden obsidyen hançerini çıkarıp tekrar onun böğrüne saplamaya çalışır ama Somnus yolundan dönüp elini yakalar ve bıçağı onun yerine sırtına saplamak için kullanır.

Somnus uluyor. "Seni lanet olası amcık! Zuma! Yardım et bana!"

Baelfire'in ejderhası acı içinde kükrüyor, sesi kulakları sağır ediyor ve Engela'nın kalın bir kaya parçasını canavarın midesine sapladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. İçimde bir endişe belirliyor; şekil değiştirenler dayanıklıdır ama yenilmez değildir. Çabuk iyileşmezse bu ölümcül olabilir. Engela'yı beşli üyemden uzaklaştırmak için ona doğru bir büyü patlaması daha gönderiyorum.

O yine taşla engel oluyor. Ama sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, Maven'ın Somnus'u sırtüstü yatırdığı yere baktığını görüyorum, büyüü içinden geçerken acı içinde çığlık atıyor, karanlık gölgeler her ikisinin de etrafında kıvranıyor.

"Zuma! Şimdi!" diye bağırır. Sonunda obsidyen hançerini Maven'in kalçasına saplamayı başarır. Sanki kara büyüüyle büyülenmiş ve onun ölümü için sabırsızlanıyormuş gibi zar zor tepki veriyor.

Ölümsüz toprak elementalinin yüz ifadesi yok. Elini sallıyor ve labirentin diğer yollarından biri tekrar açılıyor - ve sonra Engela Zuma ölen beşli üyesine omzunun üzerinden tek bir bakış bile atmadan kavgadan yara almadan çıkıyor.

Bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünecek vaktim yok. Onun yerine, insan formuna geri dönmüş olan ve karnındaki açık yaranın hâlâ iyileşmeye çalışmasına rağmen başka bir şekil değiştirenle güreşen Baelfire'a doğru koşuyorum.

Ona doğru koşarken Somnus'tan gelen keskin bir çığlık dikkatimi çekiyor. Başka bir büyü saldırısını savuşturdum ve Maven'ın ölümsüzü adamantine kılıcıyla parçalara ayırdığını gördüm. İki kolu da çalışmıyor gibi görünüyor.

Bir an ona küfrediyor ve acı veren yavaş bir ölüm vaat ediyor ama sonra cebinden bir şey çıkarıyor. Bunun Crypt'in ona bıraktığı totem olduğunu anlıyorum ve onu Somnus'un göğsüne koyuyor.

Ve Somnus bunu gördüğünde, tehditleri hayatı için yalvarmaya dönüşüyor. Merhamet için yalvarıyor, çığlık atıyor ve çırpınıyor. Gücü tekrar ortaya çıkar ve bana bir saldırı daha düzenleyen büyücü ölü bir uykuya dalar.

Ama Maven'in kara büyüü bir kez daha onu durdurma girişimini geri çeviriyor. Adamantine hançerini kalbine ve aynı anda totemine saplamadan hemen önce ölümsüze bir şeyler fısıldamasını izliyorum.

Hemen hareketsiz kalıyor.

Yukarıdaki tanrılar. Somnus DeLune öldü.

Küçük, pratik bir parçam Maven'in miraslara zulmeden dokunulmaz, asırlık canavarları alt etme bilgisi ve kabiliyeti konusunda şüpheliydi, ama şimdi...

Hayranlığım kısa sürdü. Everett çığlık atıyor ve ben de geriye kalan tek kurt şekil değiştiren tarafından kıştırıldığını görmek için dönüyorum. Tüm göğsünü pençelemiş ve kollarından birini ısırarak koparmaya çalışıyor. Diğer kolunu kullanarak hayvanı buzla uzaklaştırırken kanlar içinde kalıyor ama sonra gevşiyor.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Hepsi yaralı. Önce hangisini iyileştirmeye çalışayım? En çok kimin ihtiyacı var? Başım çatlıyor ve kulaklarımdaki çınlama geçmiyor.

Bırak ölsünler.

Zaten sana ihanet edeceklerdi. Onların kanı

seni özgür kılacak, küçük Crane. "Silas!"

Maven'in sesi yaklaşan çılgınlığı zar zor kesiyor ve duman ve karın arasından ona baktığımda kulaklarımdaki çınlama hafifçe yumuşuyor. Bir an için bana ne yapmam için bağırdığını anlamaya çalışıyorum. Everett'e doğru işaret ediyor, sonra Baelfire'a, ve sonra-

Elemental bir hireling onu yakalıyor ve alevler içinde kalıyor.

Bakıcımın acı dolu çığlığı kafamdaki her şeyi delip geçiyor, lanetimin içinde paramparça oluyor. Ona doğru koşarken, elementali öldürmek ve öfkeli ateşi söndürmek için büyüler fırlatırken, dünyam keskin, soğuk histeriden başka bir şey değil. Arka planda bir yerlerde Baelfire'ın kükreyişini duyabiliyorum.

ve Crypt ve Everett hala yerde olsalar bile savaşın devam ettiğini biliyorum. şu anda kazanıyor muyuz, kaybediyor muyuz hiçbir fikrim yok.

Ama umurumda değil. Çünkü büyüm ateşi sndrdğnde ve Maven'ın yanında dizlerimin üzerine ktğmde, neredeyse tanınmayacak kadar yanmıştı.

Nefes almıyor.

O...lecek.

Ve eğer bu şekilde ölürse, onu sonsuza dek kaybedeceğim.

Hiç düşünmeden, omzumda Hortlak'ın beni ısırđıđı yerdeki kandan yararlanarak iyileştirici bir büyü söylemeye başlıyorum. Etrafımda kırmızı ışık parlıyor ama Maven'ın hareketsiz, dumanlar içindeki bedenine hiçbir şey olmuyor.

Bırak onu, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Zaten onun için bir işe yaramazsın, diye fısıldıyor babamın sesi.

O ölüyor ve senin kan byn onu iyileştiremez. İşe yaramaz ocuk.

Ellerim titriyor ve onun üzerine meldiğimde nefes alamıyorum, gözyaşlarım yanmış tenine sıçırıyor ve cızırđıyor. Bir kez olsun, sesler haklıydı. Eğer büyüm onu kurtaramayacaksa... o zaman ne anlamı var ki? Her zaman bakıcımı bu şekilde hayal kırıklığına uğratmam mı gerekiyordu?

Hayır. Onu kaybetmeyi reddediyorum. Eğer kan büyüm Maven'a yardım edemiyorsa, o zaman değişmeli.

Benim değişmem gerek.

Tüm dünyam bu ana daralırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Garnet Büyücüsü'nn kütüphanesinde, dünyanın geri kalanı için yasaklanmış birçok kitap vardı. Ama onun vesayeti altında, hiçbir sihir bilgisi benim için sınırsız değildi. Sayısız büyüyü, tılsımı, büyüyü, efsunu hatırlama konusundaki eşsiz yeteneğimle gurur duyuyordu...

Ve o kadim kitapların arasında, ölüm büyüsünü kullanmanın yolunu - başlangıç, fedakârlık, bedel- özetleyen, Cehennem dilinde yazılmış büyü kitapları buldum.

O büyüleri de ezberledim.

İşte bu yüzden, kan büyüsü parmak uçlarımda kaybolduğunda, gözlerimi kapatıp yasak kelimeleri söylemeye başlıyorum. Dilimde buruk bir tat bırakıyorlar ve soğuk, açgözlü, kötü niyetli bir enerji içime doluyor. Var olan sihri yapışıyor, onu büküyor ve şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi yeniden şekillendiriyor. şimdiye kadar olduğum her şeyi.

Sanki canlı canlı tketiliyormuşum gibi hissediyorum.

Ama bu sefer, bir şifa ayininin sözlerini söylediğimde, kara büyü havada dalgalanıyor ve Maven'i sarıyor. Vücuduna sızıyor ve

Cildi iyileşmeye başlar. Göğsü yeni bir nefesle inip kalkıyor.

Yaşayacak. Tanrılara şükürler olsun.

Ama o güçlü sözleri söylemeyi bitirdiğim an, onun yanına yığılıyorum. Kafamın içindeki sesler bir kez olsun gerçeklerden başka bir şey fısıldamazken dünya etrafımda bulanıklaşıyor.

Sen kaybettin.

Kara büyü yapmaya kalkışanların sadece bir kısmı bu geçişten sağ çıkabiliyor.

O gerçekten kendini kaybetmeye değer miydi, seni işe yaramaz çocuk?

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve deliliğin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Eğer bundan sağ çıkarsam, bir büyücü olacağım.

Ölürsem, kan çiçeğimi kurtarıırken ölürüm. Her iki şekilde de, hiçbir şeyden pişman değilim.

Hearst'ı öldürmemiş olmam utanç verici. Öldürmüş olsaydım, Ölümsüz Beşli'nin bir üyesini öldürmenin verdiği eşsiz güç dalgasını çoktan öğrenmiş olurdum.

Bu baş döndürücü vızıltı damarlarımda uğulduyor, yıkıcı yetenekleri o kadar zengin ve umut verici ki neredeyse beni uyutuyor. Sersemlemiş durumdayım ve nedense çok acı çekmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ama acı
çekmiyorum.

Neden değilim?

Derim karıncalanıyor, hoş bir şekilde değil ama kötü de değil. Garip. Bu, Amadeus ne zaman ölümüne ve geri dönmeme izin vermek yerine büyücülerine beni tedavi ettirse yaşadığım hissin aynısı. Somnus bana zarar verdikten sonra bir şekilde kendimi iyileştirmeyi mi başardım?

Hayır, bir dakika. Somnus bana
zarar vermedi. Ateşti.

Oh, lanet olsun. Bu sefer gerçekten öldüm mü? Lillian'ı ve Nether'daki insanları hayal kırıklığına mı uğrattım?

Ama hayır. Gözlerimi açmakta zorlansam da hava hâlâ duman ve savaşın iç gıcıklayıcı kokusuyla dolu. Yakınlarda biri bağılıyor ve bir ejderha hırıltısı duyuyorum - *benim* ejderham. O iyi mi? Yaralanan var mı?

Sıcak eller yüzüme değiyor ve biri rahat bir nefes veriyor. Yumuşak dudaklar alnıma değiyor.

"Tanrılara şükürler olsun. Uyanık olduğunu hissedebiliyorum, aşkım. O güzel gözlerini benim için aç."

Açıyorum ve sonra gözlerimi kısıyorum. "Kana bulanmışsın."

"Çoğumuz öyleyiz. Ama endişelenme, yeni gibi görünüyorsun." Crypt gülümsüyor ama bu zayıf bir gülümseme. Bitkin görünüyor.

Sesi ne kadar yorgun çıkarsa çıksın, beni yerden kaldırdığını ve labirentten çıktığımızı fark ediyorum. Etrafımıza ayak uydurmaya çalışırken gözlerim dalgalanıyor. Neden bu kadar kendimde değilim? Nasıl hayatta kaldım

Ateş mi? Cehennem gibi acıttı ve sonra her şey karardı. Sonunda sonsuza dek uzaklaştığımı sanmıştım ama şimdi.

Tekrar Crypt'e odaklanıyorum. "Ne demek yeni gibi iyi?" "Silas sonunda işe yaradı. Bir kez olsun ona teşekkür etmem gerekecek."

Crypt... Silas'a teşekkür mü ediyor? Sanki alternatif bir evrende uyandım.

Ne oldu ki?

Crypt'in boynundaki güzelim girdaplı işaretlere bakıyorum. "Babanı ben öldürdüm."

"Biliyorum, sevgilim. Cesedini Limbo'da bilgiler için bıraktım."

Oh. Sonra kaşlarımı çatıyorum, ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark ediyorum. Artık labirentin dışındayız ve karabasanın botları Everbound Ormanı'nın dışındaki eğitim alanlarının ölü otları ve karları üzerinde çıtırdıyor. Tepemizdeki gökyüzünde bir şey parıltıyor ve Baelfire'ın kükremesini uzaktan duyuyorum.

"İlk Yerleştirme bitti mi?"

Mırıldanıyor. "Öyle olduğunu varsayalım. Diğer pek çok miras hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyor ama Ölümsüz Beşli'nin tüm koşullarla birlikte çoktan gittiğinden şüpheleniyorum. Biz de bu sayede bu kadar çabuk çıkabildik, uçabildim ve sonunda çıkış yolunu görebildim. Ölümsüz Beşli'nin nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum. Engela dövüşü terk edip diğer ikisine Somnus'a karşı kazandığınızı söylediyse, sizden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışacaklardır."

Lanet olsun. Hareket halindeki hedefleri avlamak tam bir baş belası olacak.

Ama endişelenmemiz gereken daha önemli bir şey

var... "Herhangi biriniz yaralandı mı?"

Crypt'in menekşe rengi bakışları benimkilere kayıyor ve Everbound Kalesi'ne girerken tekrar yukarı bakıyor. Hâlâ ürkütücü bir sessizlik var, sanki bir fırtınadan çıkmışız ve bir başkası yaklaşmadan önce sessizlik içindeyiz.

"Sana yalan söylemeyeceğim aşkım. Hepimiz kötü durumdayız. Profesörün ve senin fae'lerin tepkisiz. Baelfire onları daireye daha hızlı ulaştırmak için kaleye geri uçurdu."

Aman Tanrım.

Crypt'in kolunu itiyorum ve o da yumuşak bir iç çekişle beni ayağa kaldırıyor. İşte o zaman çırılçıplak olduğumu fark ediyorum ama kibritlerimden herhangi birinin zarar görmesi fikri boğazımı acıyla sıkarken, başka birinin beni çıplak görmesi umurumda değil.

Crypt kanlı, kömürleşmiş deri ceketini silkiyor ve üzerime sarıyor. Kolumu bırakmıyor ve aceleyle beşlinin dairesine dönerken birbirimize destek oluyoruz. Koridorda birkaç kişinin yanından geçtik.

Fısıldaşan öğretim üyeleri koridorun kenarına toplanmış, gözlerini dört açmış bizi izliyorlar.

Sonra kahin Pia'nın yanından geçiyoruz. Uzun bir vitray pencereden bilgece bakıyor ve ben olduğum yerde duruyorum.

"Sen. Sen insanları iyileştiremezken bile iyileştirebilirsin."

Beyaz pelerinli başı hafifçe eğiliyor. "Herkes iyileşebilir, benim korkusuzum."

Eğer derin olmaya çalışıyorsa, umurumda bile değil. "Benimle gel."

"Sihirli kelime nedir?" diye soruyor usulca.

Ciddi misin? Beşli üyelerimin hayatları tehlikedeyken *lütfe*n mi diyor? Şu anda çok fazla duygusal ve gerginim, böylesine büyük bir cinayetin taze gücüyle dolup taşmamdan bahsetmiyorum bile. Bu kâhinin şansına, kendimi besteleme konusunda gerçekten çok iyiyim.

Ne yazık ki, şu anda *seni öldüreceğim* sesimi kullanmaktan kendimi alıkoyma konusunda o kadar iyi değilim.

"Benim hatam," diye tehlikeli bir şekilde gülümsedim. "Bir daha deneyeyim. Benimle gel,

Şimdi."

Sinirlenmesini bekliyorum ama kahin kadın usulca gülüyor.

"Ona çekeceğini bilmeliydim," diye mırıldanıyor.

...Ne?

Hayır. Yapmaya çalıştığı şifreli şey her neyse, hâlâ umurumda değil. Sonunda beşlinin dairesine varana kadar Crypt ve beni takip ettiği için rahatladım.

İçeri girer girmez panik içimi pençeliyor. Baelfire yemek odasındaki sandalyelerden birine yığılmış, göbeğindeki iyileşmekte olan yaraya sargı bezi sararken derisi terden boncuk boncuk olmuş. Everett mutfakta yerde kanlar içinde yatıyor ve Silas-

"Silas nerede?" Pia çömelip Everett'i iyileştirmeye başlarken kalın bir sesle soruyorum.

Baelfire kendini sarmaktan vazgeçiyor ve beni kucaklamak için ayağa kalkıyor. Sanki bir an için ihtiyacı olan tek şey benim kokummuş gibi boynumu içine çekiyor. "Senin odanda. Hâlâ nefes alıyor ama..."

Yarasını sarmayı ben üstleniyorum, gözlerimdeki nemi başkalarının görmesini engellemek için çaresizce kırıştırıyorum. Crypt de yemek odasındaki sandalyelerden birine oturmuş, alnını masaya dayamıştı. İyileşmek için beslenmeye ihtiyacı var -özellikle de tüm bu kan onunsa.

"Ama?" Baelfire'a soruyorum.

"Um... bir büyücünün parmak uçlarının siyaha dönmesi ne anlama gelir?" Donup kaldım. "Ne?"

Bael artık ayakta duramayacak kadar yorgun olmalı çünkü her hareketinde yüzünü buruşturarak kendini sandalyeye geri bırakıyor. "Siktir. Bilmiyorum. Korkunç bir ateşi var ve parmakları kömürleşmiş. Belki de sen hâlâ şeyken sana dokunmuştur..." Sertçe yutkunuyor, sesi fısıltıya dönüşürken kırılıyor. "Hâlâ yanıyor. Oh, lanet olsun. Seni neredeyse kaybediyordum, Maven. Lanet olası tanrılar, neredeyse-"

Pia sessizce, "Küfretme lütfen," diyerek doğruldu ve ejderha şekil değiştirene döndü. Everett'in göğsünün artık kan revan içinde olmadığını ve derin bir uykuya daldığını gördüğümde, yeniden nefes alabileceğimi hissetmeye başlıyorum.

"Kıpırdamadan dur," diyor kahin, elleri Bael'in göbeğinin üzerinde gezinirken.

Pia onu iyileştirirken Baelfire bekliyor ama ben daha fazla dayanamıyorum. Aceleyle yatak odama giriyorum ve Silas'ı yatakta gördüğümde boğulacak gibi oluyorum.

Buradan bile hissedebiliyorum. Büyüsündeki değişimi.

Bunu yapmaya nasıl cüret eder? İyi olabilirdim. Eğer o yangında ölseydim, I...

Hay sikeyim. Hayır, kalıcı olarak ölebilirdim. O da bunu biliyordu.

Silas'ın yanındaki yatağa oturdum ve üzerimde kalan nemi sildim.

Gözler. Dışarıda hava öğleden sonra iyice aydınlandı. Diğer miraslar hâlâ labirente ya da ölmüş durumda; evrene sadece Kenzie ve beşlisinin iyi olması için dua edebilirim. Ve eğer Ölümsüz Beşli *telumun* ilk işaretiyle korumalarını bırakıp kaçtıysa, işler çok daha zorlaşmak üzere demektir.

Ben onları avlayacağım. Onlar da beni avlayacak. Acımasızca kanlı bir karmaşa olacak.

Ama yatakta baygın yatan Silas'a bakarken bu bilgi bile beni neşelendirmiyor. Koyu renk bukleleri terden ıslanmış, ateşle savaşıırken alnına yapışmış. Nefes almakta zorlanıyor ve ince parmak uçları aslında ruh çağırma yüzünden kararmış.

Pia usulca kapıyı çalıyor. Onca iyileşmeye rağmen, baştan aşağı beyaz elbisesinde tek bir kan lekesi bile yok. "Onu da iyileştirebilirim."

"Ama ateşi iyileştiremezsin," diye mırıldanıyorum.

Beyaz örtülü başını sallıyor. "Hayır. Bu onun seçimiydi."

Silas'ı iyileştirmesini izliyorum. Sonra çıkarken kapının yanında duraklıyor. "Ölümsüz Beşli'nin kiralık adamlarının çoğu onlarla birlikte kaçtı. Söylentiler

yayılacak ve ödöl avcılarının ve diğerlerinin gelmesi an meselesi. Everbound sizin için güvenli olmayacak."

"Hadi canım." Güvenlik bir yanılısamadır.

Neredeyse gülümsüyormuş gibi geliyor. "Öyle mi? Belki de yardımları için tanrılara dua etmelisin."

"Ya da belki başparmağımı kıcıma sokup şiir okurken üç kez dönmeliyim. Bu da başıma geleceklerle yüzleşmeme yardımcı olur. Tanrılar beni uzun zaman önce terk etti."

Pia uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başka bir şey söylemeden oradan ayrılır. Bir kahini gücendirmek günah listemde oldukça alt sıralarda yer alıyor, bu yüzden Silas'a bakmaya devam ederken ona aldırımıyorum.

Bir süre sonra Crypt'in odadaki varlığını hissediyorum ama Limbo'dan ayrılmıyor. Sanki sadece beni kontrol ediyor ve sonra tekrar gidiyor.

-Belki duş almak için.

"İyi misin, Boo?" Baelfire mırıldanarak odaya giriyor ve elimi tutuyor. Yaraları iyileşmiş. Hâlâ bitkin görünüyor ve üzeri hâlâ kül, kir ve siyah haberci kanıyla kaplı ama iyi.

Başımı sallayıp Silas'ı izlemeye devam ettiğimde, kanlı fae'ye bakıyor.

"Silas hiç hastalanmadı. Çocukken bile."

"Ölüm büyüsü yüzünden hasta," diyorum sessizce. "Bu geçici bir evre. Vampir zehriyle vampire dönüşmek gibi bir şey, sadece büyüyle. Dayanılmaz bir şey."

Ben bilirdim. Ölüm büyüsüne erişimim olduğunu öğrenmeden önce etkilerinin çoğunu hissetmiştim.

Baelfire ikiye ikiye bir araya getirirken gözleri benimkilere kaydı. "Yani... o bir büyücü oluyor. Senin için."

Bu göğsümde başka bir duyguyu harekete geçirdi. Yutkunuyorum, görüşüm hafifçe bulanıklaşırken başımı sallıyorum. Silas'ın kan büyüsünü benim için feda ettiğini bilmek...

"Tam bir salak," diye fısıldıyorum.

"Her zaman öyleydi," diye iç geçiriyor Bael, "ama bu sefer neden yaptığını anlıyorum. O çok özel dahi büyüsünü artık kullanamayacak olsa bile... sen buna değersin Maven. Sen her şeye değersin."

Eğilip alnıma sıcak bir öpücük konduruyor, gözlerimden kaçmaya çalışan nemi görünce yüzü yumuşuyor. "Üzerimdeki tüm bu pisliği yıkayacağım, böylece sen de bir süre daha sivri kulaklı, terli ineğine bakmaya devam edebilirsin. Ama döndüğümde..."

"Bundan sonra nereye gideceğimize karar vermeliyiz. Hâlâ Ölümsüz Beşli'yi avlamam gerekiyor."

Homurdanıyor. "Daha yeni Somnus DeLune'u öldürdün. Everbound'dan ayrılmak zorunda kalacağımızı biliyorum ama küçük bir mola'yı hak ediyorsun. Nereye gidersek gidelim, göze batmayız ve iyileşmek için zaman ayırırız. Ama gitmeden önce... Sana ihtiyacım olacak."

Ona alaycı bir bakış attım. "Ne kadar tek yönlü bir zihin."

"Bu cinsel bir şey değil. Sen istemediğin sürece değil," diye ekliyor Bael zayıf bir sırıtışla. Ama çabucak kayboluyor ve başını sallıyor. "Sadece sana bir süre sarılmam gerekiyor. Bugün olanlardan sonra lanetim yatışmış olsa bile ejderham hâlâ gergin, ben de öyleyim. Eşim bir canavar tarafından yenmekten ve sonra da cayır cayır yanmaktan yeni kurtuldu. Muhtemelen sadece travma yüzünden hayatımdan yirmi yıl çaldın, bunu biliyor musun? Şimdi sana göz kulak olmalı ve sana iyi bakıldığından emin olmalıyım. Bu bir ejderha olayı."

Alnıma tekrar tatlı bir öpücük konduruyor ve odadan çıkıyor.

Bakışlarım tekrar Silas'a dönüyor ve Silas'ın kaşlarının acıyla hafifçe çatıldığını görünce yumruklarım sıkılıyor. Bunu gerçekten yapmamalıydı. Sırf beni iyileştirmek için güçlerini feda ediyor. Bu lanet olası acımasız kan fae'si istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyor ama uyandığında benim için kendini mahvettiği için ona cehennemi yaşatacağım.

"Uyanacaksın," diye uyarıyorum onu, uzanıp parmaklarımı yumuşak buklelerinden birinin üzerinde gezdirirken gözlerimi nem kaplıyor.

Ne de olsa... büyücülerin çoğu büyücülüğe geçişte hayatta kalamaz. Gerçekten güçlü büyücüler bile her zaman iyi şanslara sahip değildir.

Duygularım başa çıkılamayacak kadar ağırlaştığında, sonunda ayağa kalkıp sertçe nefes veriyorum. Üzerimdeki tüm bu kanı ve kanı da atmalıyım. Burada oturup gözlerin buğulanması Silas'a yardımcı olmuyor. Bir sonraki eylem planımızı bulmalı ve beşlimi daha önce güvenli bir yere götürmeliyim-

Benimle kal, Sangfluir.

Donup kaldım, muhteşem kan fae'sine bakıyordum. Hareket etmedi.

Ama onu kafamın içinde gün gibi net duydum.

Bağlanmamış beşli üyeleri için bu imkansız olmalı. Bu seviyede bir bağlantı sadece güçlü beşlilerde olur; tanrıların kutsamasını almış, lanetlerini bozmuş ve kalpleri birbirine bağlanmış olanlarda.

Ve benim şu anda bırakın bir tanrının kutsamasını, lanet olası bir *kalbim* bile yok, bu yüzden bu gerçekleşiyor olamaz. Sadece kafamın içinde.

Silas mı? Düşüncelerimi ona aktarmaya çalışırken konsantre oluyorum. Ben Bura

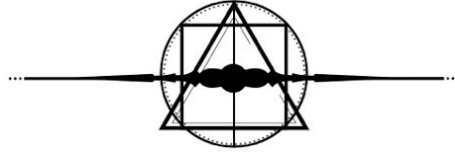
da. Tekrar derin bir uykuya dalarken kaşları hafifçe düzeliyor. Bu Bunu hayal edip etmediğime karar vermeye çalışırken oda sessizleşiyor. Çıplak ellerimden biri dalgınca göğsüme kayıyor ve orada kalan batma hissini ovuyor.

Sonra göz kırpiyorum.

Silas beni ölüm büyüsüyle iyileştirdi. Çıtır çıtır yanmıştım ve diğer tüm yaralarım iz bile bırakmadan yok olmuştu. Öyleyse neden göğsüm hâlâ sızlıyor?

Aşağıya bakınca, yaramın tam üzerinde yer alan düz, ince, rune benzeri çizgiye, Arcana Evi'nin beşli amblemine bakıp nefesim kesiliyor.

Bir şekilde, bir kalp olmadan ve tanrıların kutsaması olmadan... Silas Crane'e bağlandım.

Hikayeyi beğendiniz mi? Gölge Yürek için yazdığınız yorumu [Amazon](#)'da ya da [Goodreads](#)'te başkalarıyla paylaşmaktan çekinmeyin.

Lanetli hakkında sohbet etmek için bir Facebook okuyucu sayfasına katılmak isterseniz

Legacies serisi ve diğer neden romansları seçmelisiniz, [Morgan B. Lee'nin Spicy RH Okuyucu Kitlesine katılmaktan](#) çekinmeyin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Mail listeme [buradan](#) !katılabilirsiniz

YAZAR HAKKINDA

Morgan uzun köpüklü banyoları ve büyük, kötü, seksi tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarını seven sertifikalı bir inektir. Baharat okumakla ya da yoga pantolonundaki kedi tüylerini temizlemekle meşgul olmadığı zamanlarda, bir yandan gündüz işinde çalışıyor, bir yandan da daha önce bahsi geçen tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarının hayalini kuruyor.

Gelecek baskılar veya imzalı kopyalar hakkında bilgi edinmek için <https://prodigious-knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8> adresindeki e-posta listesine katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

